

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

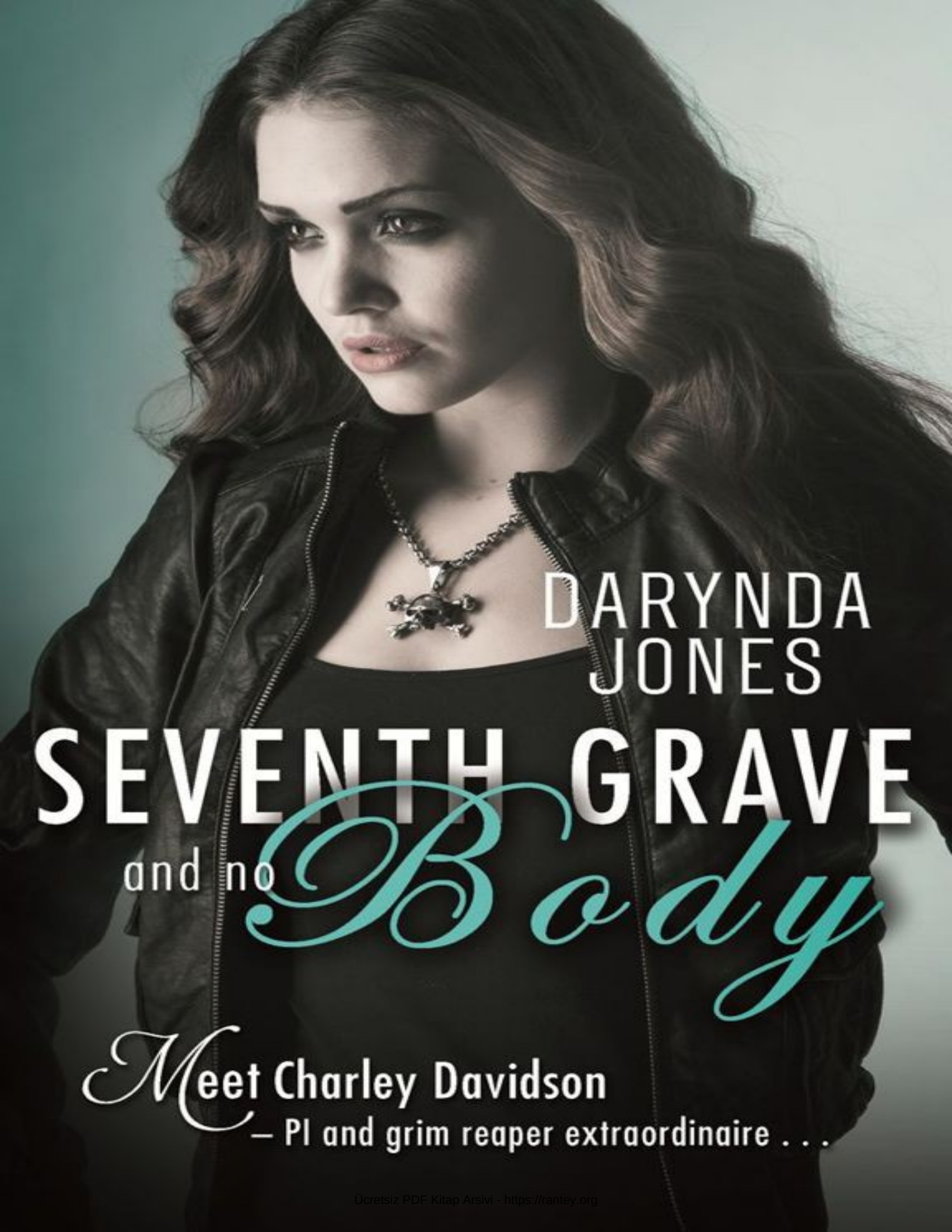
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARYNDA
JONES

SEVENTH GRAVE
and no *Body*

Meet Charley Davidson
— PI and grim reaper extraordinaire . . .

Darynda Jones'a övgüler:

"Komik ve içten, seksi ve şaşırtıcı, bu paranormalde her şey var... Mutlaka okunmalı - şimdiden bir sonraki için yalvarıyorum! J.R. Ward, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Benzersiz önermesinden harika hayal gücü olan karakterlerine kadar Jones'un ödüllü Charley Davidson'ı gizem serisi... geniş bir okuyucu kitlesinin ilgisini çekmeye ve onları memnun etmeye devam edecek' *Booklist* (starred review)

'Jones mizah ve gerilimi mükemmel bir şekilde dengeliyor... okuyucuları bir sonraki bölüm için sabırsızlandıracak' *Publishers Weekly*

Darynda Jones, 2009 yılında Paranormal Kategorisinde Altın Kalp Ödülü de dahil olmak üzere birçok ödül kazanmıştır. *Grave on the Right* ve En İyi Yeni Kitap dalında 2012 RITA ödülü.

New Mexico'da 25 yılı aşkın süredir evli olduğu kocası ve iki oğlu, güçlü mü güçlü Jones oğlanlarıyla birlikte yaşıyor.

Darynda Jones'u çevrimiçi ziyaret edin:

www.daryndajones.com

www.facebook.com/darynda.jones.official

www.twitter.com/Darynda

Darynda Jones tarafından

Sağdaki İlk Mezar Soldaki
İkinci Mezar İlerideki
Üçüncü Mezar
Dördüncü Mezar Ayaklarımın
Altında Beşinci Mezar Işığın
Ötesinde Altıncı Mezar
Kenarda Yedinci Mezar ve
Ceset Yok

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır 978-

0-3494-0344-1

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Darynda Jones

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

PIATKUS

Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

Yedinci Mezar ve Ceset Yok

İçindekiler

[Darynda Jones'a Övgüler:](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan: Darynda](#)
[Jones TELİF](#)
[HAKKI](#)

[Adanmışlık](#)

[Teşekkür](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[Alıntı: Reyes'in bakış açısı](#)

[Reklam](#)

[Reklam](#)

Dana için

Siz bir pozitif enerji
kaynağısınız. Coşkulu, coşkulu,
parlak ve göz kamaştırıcısınız.
Sen olmasan ben nerede olurdum?

Evet, büyük ihtimalle bir enstitüde

"dinleniyor". Her şey için teşekkürler,

ışıltili insan.

Kung fu'n çok güçlü.

Teşekkür

Aşağıda, minnet borçlu olduğum kişilerin bir listesi yer almaktadır. Bu kişilerden bazıları biraz sıra dışı ama başka türlü de olmazdı.

Sonsuz minnettarlık listemde bunlarla sınırlı olmamak üzere şunlar yer almaktadır:

Alexandra Machinist: inanılmaz enerjiniz ve sarsılmaz desteğiniz için.

Jennifer Enderlin: mükemmel zekanız ve coşkunuz için.

Eliani Torres: Yorulmak bilmeyen çabalarınız ve detaylara gösterdiğiniz inanılmaz özen için.

Stephanie, Jeanne-Marie, Esther ve St.

Martin's Press ve Macmillan Audio: perde arkasındaki tüm harika çalışmalarınız için.

Nick ve Mitali: Beni hizada tutmaya çalıştıkları için.

Angie Bee: Şimdiye kadarki en iyi çizgi için!

Monica Boots ve Marjolein Bouwers: çevirilerdeki yardımlarınız için.

Cait, Rhianna, Trayce ve Jowanna: zekanız ve bağlılığınız için.

Grimlets: Bir kızın isteyebileceği en iyi şey olduğunuz için. Ailem: yaptığınız her şey için.

Jowanna Kestner: Elmas şey için. HARİKA!

Netters: Sana herkesin içinde sarılmama izin verdiğin için. Sen kalbimdeki ışıksın.

The Mighty, Mighty Jones Boys: Benim muhteşem her şeyim oldukları için.

Her yerdeki okurlar: okuma sevginiz için. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

1

Sık sık akıl sağlığımı
sorguluyorum. Bazen cevap
veriyor.

- T-SHIRT

Ajan Carson'ın siyah cipinin arka koltuğunda uluyan
kadın zaten ölmemiş olsaydı
onu boğdu. Memnuniyetle. Ve büyük bir coşkuyla. Ama ne
yazık ki eski en iyi arkadaşım Jessica gerçekten de ölmüştü
ve ölümünün tamamen benim hatam olduğu hakkında atıp
tutuyordu. Ki bu hiç doğru değildi. Sadece kısmen benim
hatamdı. Onu yedi katlı bir tahıl asansöründen aşağı atan
ben değildim. Gerçi ben
keşke yapsaydım demeye başladım. En azından o zaman
durmadan onun arpını dinlemek için bir nedenim olurdu.
Hayat bu saçmalık için çok kısıydı.

Gözlerimi neredeyse yuvalarından çıkaracak kadar geriye
yuvarladıktan sonra şoförüne ve söz konusu SUV'un sahibi
Ajan Carson'a baktım. Aslında FBI Özel Ajanı Carson'dı ama
benim kitabıma göre bu çok fazla hece demekti. Onun adını
değiştirmesini sağlamaya çalışmışım.

adını SAC'a - hatta FBISAC'a, çünkü ona kısaca Phoebe
diyebilirdik - ama o bunu kabul etmedi. Onun kaybı. Hayır.
Tüm bu hecelerle uğraşmak zorunda kalmasa ne kadar
zaman kazanabileceğini düşündü.

Neyse ki SAC, Jessica'yı duyamıyordu ama arabadaki diğer
doğüstü varlık olan Bay Reyes'i duyabiliyordu.

Alexander Farrow, bedensel erkekliğin ateşli yakışıklısı
uzun cipin orta koltuğunda oturuyordu - kesinlikle yapabilirdi.
Ancak bu onun kendi hatasıydı. Bir grup zebaninin erimiş
kapılardan kaçtığını öğrendiğimizden beri korumalık
yapmakta ısrar eden oydu.

ve beni parçalamak için bu uçağa doğru yola çıkmışlardı.

Dikkat dağıtıcı bir taktik olarak -kendi parçalanmamı
endişe verici derecede gözümde canlandırma yeteneğine
doğuştan sahip olduğum için-

SAC'ın gözüme çarpan bir şey olup olmadığını görmek için bakmamı istediği bazı faili meçhul davalar üzerinde çalışıyordu. Ve on yıllık çözülmemiş bir çoklu cinayet dosyasını içeren dosya kesinlikle gözüme çarptı.

Tamam, hepsi gözüme çarptı ama bu beni çekmek için. Beni cezbetmek için. Çözölmek için yalvarıyordu. Beş kişi -iki yetişkin ve üç genç- bir gece öldürölmüştü.

özel ihtiyaçları olan çocuklar için bir yaz kampı açmaya hazırlanırken. Her ikisi de defalarca bıçaklanmış ve ertesi sabah başka bir kamp sorumlusu tarafından kanlar içinde bulunmuşlardır. İki yetişkinin tek kızı olan bir başka genç kız ise asla bulunamadı.

Ellerindeki tek gerçek şüpheli, bölgedeki kamp alanlarını karıştıran, yürüyüşe çıktıklarında ya da uyuduklarında kampçılardan yiyecek çalan evsiz bir adamdı. Ama adli tıp birimi onu suç mahalline bağlayan hiçbir kanıt bulamadı. Ne bir parmak izi. Ne bir damla kan. Şüphelinin tek bir saç teli bile yok.

Ve böylece dava çözülemedi. Ta ki şimdiye kadar. FBI sonunda akıllandı ve Charley Davidson'ı Bir katili adalete teslim etmek. Çünkü Charley'nin yaptığı buydu. Katilleri adalete teslim etmek. Ayrıca kayıp köpekleri bulur, aldatan eşleri ifşa eder ve arada sırada kaçanların izini sürerdi.

Ve kendisinden nadiren üçüncü şahıs olarak bahsederdi.

Birkaç özelliğim daha vardı. Çoğunlukla Azrail olarak doğduğum için. Ölü insanları görebiliyordum, bu da birçok davayı çözmeme yardımcı oldu. Tuhaf olan, kurbanı cinayetin ne olduğunu sorabildiğinizde davaları çözenin ne kadar kolay olduğuydu. Bu doğal avantaja her zaman güvenebileceğimden değil.

Bazı insanlar onları kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Bu nadirdi ama oluyordu. Travma geçirmiş bir beyin karmaşık bir beyindi. Yine de çoğu zaman iyi istihbarat alıyordum.

Bununla birlikte, bu durumda On yıl önce öldükleri suç mahallinde takılmak için ayrılanların sayısı çok azdı. Her halükarda denemeye değerdı, bu yüzden SAC'ın beni olay yerinden almasını kabul etmişim.

bana olay yerini ilk elden göstermek için sabahın 6'sı gibi korkunç bir saatte geldi. Ancak benimle birlikte biraz da bagajım vardı ve o da iki arka koltukta oturuyordu. Jessica, eski kankam, onun ölümünden beni sorumlu tuttu. Bıkmadan usanmadan. Nişanlım Reyes de huysuzluğu için beni suçladı. İkisini de görmezden gelmeyi seçtim.

Jemez Dağları'nı tırmanırken "Manzara muhteşem," dedim. Güneş ağaçların tepelerini zar zor aralıyor, üzerimize turuncu bir parıltı yayıyordu. Çam ve ardıç ağaçları sabahın erken saatlerindeki çiğle parlıyor, biz geçidin derinliklerine doğru ilerledikçe gölgeleri pencereden kayıyordu. Albuquerque'de pek fazla yeşil görmezdik, bu yüzden tüm bunların sadece bir saat uzaklıkta olması aklımı başımdan alıyordu. Jemez'i sevmiştim.

"Öyle değil mi?" SAC kabul etti.

"Babam bizi buraya motosikletiyle getirirdi. Ama tüm burası rezervasyon arazisi değil mi?" diye sordum. "FBI yargı yetkisini nasıl aldı?"

"Kabile hukuku karmaşıktır," dedi kahverengi saçları O sabah yüzüncü kez dikiz aynasına bakarken sallanıyordu. Ama trafiği kontrol etmiyordu. Arkasındaki huysuz adamı kontrol ediyordu. "Böyle bir durumda, aslında yargı yetkisine sahip olurduk, çünkü

Kamp yeri Pueblo arazisinde değil. Her iki durumda da, bu sadece

Dışarıdan yetkililer getirmek mantıklı. Gençlerden biri Amerikan yerlisiydi, bu da bambaşka bir konu, ancak kabile konseyi bu işi bizim yapmamızdan çok mutlu oldu. soruşturma."

Direksiyonu daha sıkı kavradı, bakışları tekrar dikiz aynasına kaydı. Onu suçlayamazdım. Reyes kesinlikle bakılması gereken biriydi. Duyguların insanlardan yayıldığını hissedebildiğim için, tıpkı diğerlerinin Havada, onun yakınlığıyla içinden akan her sıcaklığı hissettim. Adam onu bir kış günü sıcak çay gibi etkilemişti ama o bunu iyi saklamıştı. Bunun için onu takdir etmeliydim. Onu merak ediyordu ama temkinliydi. Karanlık ve tehlikeli Reyes benim için bile bir muamma olduğundan, SAC temkinli

davranmakla akıllılık etmişti. Ama Reyes'in hamlığını inkâr etmek mümkün değildi.

Manyetizma, bilinçsizce tatlı, titreşen dalgalar halinde yaydığı duygusal cazibe.

Ya öyle ya da yumurtluyordum.

Hayır, bekle. Öyle bir ihtimal yok. Bu oydu. Cennetten düşen en güzel melek tarafından yaratılmanın bir yan etkisi, günah ve alçalmanın ateşinde dövülmüş. İnsanın annesinin uyardığı tüm şeyler.

Ben de birkaç saniyede bir göz atmamak için kendimi zor tuttum. Ama ne olur ne olmaz diye hızlıca bakma riskini almaya karar verdim. Telefonumu çıkardım, selfie çekmek için kamerayı çevirdim ve orta koltukta oturan adama odakladım.

Bir köşeye yaslanmış, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, kirpiklerinin altından beni izliyordu. Beni inceliyordu.

Gölgeli, düşünceli bakışlarından etkilenmeyi reddederek çenemi bir çentik kaldırdım. Onun bana olduğu kadar ben de ona kızgındım. İki haftadır bana her yerde eşlik etmekte ısrar ediyor, bebek bakıcım olmak için sahibi olduğu bar ve ızgaradaki sorumluluklarını bir kenara bırakıyordu.

Tabii ki, artık onun bebeğini taşıyordum ve o önemli bir şeydi. Kaderinde dünyayı kurtarmak vardı. Bu yüzden çok kızamazdım. Ve kaşlarını çatığında bile ona bakmak çok güzeldi. Aslında, dürüst olmam gerekirse, kaşlarını çatması Reyes Farrow'un cazibesini daha da artırıyordu. Lanet olsun. Kaşlarımı çatığımda kabız gibi görünüyordum. Kaş çatmayı fantezilerin malzemesi haline getirmeyi şeytanın oğluna bırakın.

Gerçi bana kızmak için bir nedeni yoktu.

En azından o kadar kızgın değildim. Bu davaya Ajan Carson'la yalnız gitmek ve kız kıza vakit geçirmek için daireden onsuz gizlice çıkmaya çalışmıştım. Çok geçmeden bunun yanlış bir şey olduğunu anladım. Dairemin önüne gelmeden önce bana defalarca söylemişti.

Bina girişi, bana Onikiler'in, yani yukarıda bahsedilen cehennem köpeklerinin peşimde olduğunu hatırlattı. Ama cehennemle bu düzlem arasında yer alan unutulmuşluk boşluğundan geçmeyi başarsalar bile ve bunu başarmış olsalar bile

bu boyuta kaçsalar bile beni bulmak zorunda kalacaklardı. Ve iblislerin, hatta cehennem köpeklerinin bile bu düzlemde sınırları vardı.

Reyes'in defalarca tekrarladığı ve benim de ayağımı yere vurduğum on dakikalık bir konuşmadan sonra Ajan Carson sabırsızlıkla cipiyle yanaştı. İkimiz de resmi aracına bindiğimizde onu fırlatmıştık ama ben nişanım Reyes'in ayrılık anksiyetesi olduğunu hemen açıkladı.

İyi karşıladı. Böyle süper havalıydı. Çoğu zaman. Bir istisna vardı.

beni tutuklattı ve *tam işbirliği* yapmazsam hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğime söz verdi. Sanki ben tehditleri olmadan işbirliği yaptı. O küçük olay dışında - ve belki iki olayda daha beni suratımdan vuracağını ya da yere düşürüp tekmeleyeceğini düşünmüştüm.

Çin, lokum gibi bir iyilikle doluydu. Ve Reyes onun kremsi merkezini eriten kamp ateşi gibi görünüyordu. Sıcacıktı. Gerçekten sıcaktı. Ve onun sıcaklığı beni de ısıtıyordu. Hem de çok. Yüzde yüz emin değildim ama bir çiftleşmenin ortasında olduğumuzdan emindim.

"Sanki" - dedi Jessica arka koltuktan - "bu yeterince kötü değilmiş gibi, asla evlenmeyeceğim. Asla! Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Uzun kızıl saçları neredeyse ellerim kadar kötü titriyordu. Uzuvarımın titremesinden de anlaşılacağı üzere kafein yoksunluğu berbattı. Ama o öfkeyle titriyordu. Ela gözlerini yeşilin parlak bir tonuna çeviren kinci, kindar bir öfke.

Jessica ve ben lisedeyken çok iyi arkadaştık, ta ki ona sadece ne yapabildiğimi söylemekle hata yapana kadar - bkz.

ölü insanlar - ama aynı zamanda ne olduğumu da - Azrail. Bu son kısmı ancak cüppeli bir figür, eskiden Büyük Kötü olarak adlandırdığım cisimsiz bir varlık, kızlar tuvaletinde bana yaklaşıp söylediğinde öğrenmiştim. O cübbeli figürün Reyes olduğunu on yıl sonra öğrendim. Ben henüz

Bu konuda onunla yüzleşin. En başta kızlar tuvaletinde ne işi vardı? Sapık.

Jessica kabulümü iyi karşılamadı. Bana sırtını döndüğü günden önce onun kibar ve güçlü biri olduğunu düşünmüştüm. Korku onu tanıyamadığım bir şeye dönüştürdü.

Şiddeti, öfkesi ve ihaneti nefesimi kesti. Günlerce ağladım - tabii ki onun önünde değil; asla onun önünde değil - ve iyileşmem aylar süren derin bir depresyona girdim.

Reyes'in bar ve ızgarasına gelmeye başladığında onu liseden beri görmemiştim. Reyes babamdan satın aldıktan sonra bara ve ızgaraya bir sürü kadın gelmeye başladı. Ne yazık ki Jessica değişmemişti. Hâlâ benden nefret ediyordu.

ve arkadaşlarının önünde kindar ve çıkarıcı olmak için her fırsatı değerlendirdi. Kötü şöhretli bir suç lordu onu yakın bir arkadaşım sanıp kaçırdığında ve beni kendisi için bir iş yapmaya zorlamak için rehin tuttuğunda, olaylar iyi bitti. Ben de benden nefret ettiğini sanıyordum!

Dört kişinin bulunduğu bir araçta üçümüz öfkeliydik. İçimden "One of These Things (Is Not Like the Other)" nakaratını söylemek geliyordu ama benden başka kimsenin bunu anlayacağından şüpheliydim, özellikle de Ajan Carson benimle ilgili gerçeği bilmediği için. Kaçınılmaz cehennem yolculuğundan önce bizimle otostop çeken deli bir kadının varlığından da haberi yoktu. Kesinlikle cehenneme gidecekti. Jessica, o güne kadar iyi bir insan. Cehennemin özel, daha az volkanik bir bölümü olmalı ve tamamen kötü olmayan, sadece biraz kindar olan insanlar için ayrılmış olmalı. Oraya drama kraliçesi koğuşı diyebilirler. Çok popüler olurdu.

Jessica'nın sonsuza kadar evde kalmış bir kız olacağına dair atıp tutmasını dinlerken - insanlar hala bu kelimeyi kullanıyor muydu? - I somurtan nişanlıma mesaj atmaya

karar verdim: Bu konuda bir şey

yapabilir misin?

Cebinden telefonunu çıkardı, o kadar tuhaf ve seksi bir hareket ki beni üç saniye boyunca büyüledi, sonra mesajımı okudu. Yazarken yüzü hiç değişmedi.

Bir saniye sonra telefonum çaldı.

Bunu neden yapayım ki? Seni kızdırıyor.

Ne? Döndüm ve dehşete düşmüş bir ifadeyle onu bıçakladım, sonra parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşarak geri yazdım:

Yanlış türden bir sıcak, bayım. Bu tür bir sıcak, ardında cesetler bırakır. Hiç esir almaz. Çok... sinirli.

"Evlenmeye kalktığın anda," diye devam etti Jessica, bir IRS ajanının hayatının nasıl olabileceğini hayal ettiğim gibi, bitmek bilmeyen tehditler ve şikayetler savuruyordu, "düğün gününden önceki gece elbiseni paramparça edeceğim ve -"

Görünüşe göre Reyes de ısınmaya başlamıştı. Bana hızlıca göz kırptı, gülünç derecede uzun kirpikleri sabah güneşinde moka rengi gözlerini parlattı, sonra omzunun üzerinden ölümcül bir bakış fırlattı. Jessica'nın gözleri onun Benzeri görülmemiş bir ilgi ve havlamalar kesildi. Hemen. Sessizce somurtmaya karar vererek, kollarını göğsünde kavuşturup pencereden dışarı bakarken ateş kırmızısı saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi.

Memnun bir gülümsemeyle yazdım,

Sana

borçluyu

m.

Biliyorum.

Ödeme alıyor musunuz?

Birkaç taksit planım var. Eve gittiğimizde detayları konuşuruz.

İçim sevinçle zıpladı. Tanrım, ona kızgın kalmak çok zordu.

Anlaştık.

"Peki, nerelisin?" Ajan Carson Reyes'e sordu. "Aslen mi?"

Onunla tekrar yüzleşmek için döndüm ve bu sefer onu uyarıcı bir bakışla kıstırdım. Carson bir FBI ajanıydı ama ben gizlilikten yanaydım. Sessiz tehdidimi fark etmeyeceği kesindi.

Ağzımı inceledi, uyarı bakışlarımdan en ufak bir endişe duymadı, sonra sonunda, "Burada ve orada," dedi.

Koltuğun arkasına yaslandım. *Cehennem* demedi. Tanrıya şükür cehennem demedi. İnsanın nişanlısının nasıl olup da lanetin sonsuz alevleri içinde doğup büyüdüğünü arkadaşlarına açıklaması her zaman zor olmuştur. Aslında babasının nasıl olduğunu,

Bir numaralı halk düşmanı. Ve nasıl cehennemden kaçtığını ve gerçek aşkıyla birlikte olmak için dünyada bir insan olarak doğduğunu. Kulağa ne kadar romantik gelse de, kelebek ağılı adamların ziyaretine maruz kalmadan bunu ifade etmek zordu.

"Uzun zamandır Albuquerque'de misin?" diye sordu ona.

Şimdi balık tutuyordu. Onun kim olduğunu biliyordu. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Devlet onu yetiştiren adamı öldürdüğü için hapisten çıkardığında yerel bir şöhret olmuştu - *yetiştirmek* delice cömert bir terimdi. Söz konusu adam canlı ve iyi durumda ortaya çıkınca başka seçenekleri kalmamıştı. Reyes omurgasını kesmek zorunda kalmıştı ama hâlâ yaşıyor ve nefes alıyordu. Hem de bir tüp aracılığıyla! En iyi kısmı da buydu. Yine de Reyes'in haksız mahkûmiyetiyle ilgili tüm haberler onu oldukça popüler yapıyordu. Heisenberg ve Pinkman kadar popüler olmasa da umut edilebilirdi.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla," dedi sorusuna yanıt olarak.

"Babamın bar ve ızgarasını satın aldı," diyerek konuyu değiştirdim.

"Bunu duydum," dedi. Ev ödevini yapmıştı. Muhtemelen adamın ayakkabı numarasını ve kahvesini nasıl içtiğini biliyordu.

Kahve.

Düşündükçe ağzımın suyu akmaya başladı. En son bir fincan içtiğimden beri birkaç saat geçmişti. Birkaç gün önce kafeinin tomurcuklanan bebekler için zararlı olduğunu okumuştum ve bırakmak için kendimi telkin etmem gerekiyordu. Bunu başaramayacaktım. İmkânı yok. Asla. Olmayacaktı işte.

"Alışıyor musun?" diye sordu Reyes'e, dışarıdaki hayatına atıfta bulunarak.

"Peki ya AC?" Konuyu tekrar değiştirerek ona sordum. Reyes'in meraklı sorularıyla gerildiğini hissetmiştim ama gerçekten de sadece merak ediyordu. Eminim o da bunu benim kadar net hissetmiştir. Yine de çok iyi bir sabah geçirmemiştik. Muhtemelen en iyisi zorlamamaktı.

"Ne?" diye sordu.

"İsminiz. Özel Ajan Carson, yaşadığımız onca şey düşünüldüğünde oldukça kişiliksiz, öyle değil mi? Ve adınızı SAC olarak değiştirme girişimlerimi defalarca engellediniz."

"Seni yakaladığım için şanslısın. Bir başkasının adını rızası olmadan değiştirmek suçtur."

"Detaylar." Küçümseyici bir el salladım. "Demek istediğim -"

"Kit," dedi sözümü keserek. "Kit mi?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Bu benim ilk adım."

"Adın Kit Carson mı?"

Çenesini zorlayarak ısırdı ve dişlerini sıkarak, "Evet. Bunda yanlış bir şey mi var?" dedi.

"Hayır. Hiç de değil." Dilimin üzerinde yuvarladım. "Ben beğendim. Kit Carson. Neden bu kadar tanıdık geliyor?"

"Hayal bile edemiyorum."

"Yani sana Kit diyebilir miyim?"

"Sadece tutuklanmak istiyorsan."

"Oh."

Ağız yumuşadı. "Şaka yapıyorum. Elbette bana Kit diyebilirsin. İstersen bana George diyebilirsin. Herhangi bir şey yeter ki bana SAC demeyi bırak."

"George'u ben de severim," dedim, "ama Reyes'in düşünce zaten George adını verdim. Reyes'e 'George'un düşünce temizledin mi' gibi bir şey sorarsam kafası karışır diye korkuyorum."

düğmeler?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Nereye varmak istediğini anlıyorsun."

Yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi. "Kit'le devam etmeye ne dersin?"

"Benim için çalışıyor."

"İyi misin?" diye sordu ve ben de onun görüş alanından ellerime doğru gittim.

Biliyordum. Uyuşturucudan çıkmış gibi görünüyordum. "Oh, evet, iyiyim. Kafeini yeni bıraktım."

Kendine gelmeden önce şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ah, şey, bu kahvenin eksikliğini açıklıyor. Bu garip seni elinde fincan olmadan görmek."

"Garip hissettiriyor."

"Yani?"

Kaşlarımı çatarak onu sorguladım.

"Açıklayacak mısın? O kadar insan varken neden kafeini bıraktın?"

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra, "Biz hamileyiz" dedim.

Kit bu habere ani bir tepki verdi. Mesela Kelimenin tam anlamıyla. Dizleri sarsıldı ve direksiyona çarparak bizi karşıdan gelen trafiğe doğru savurdu. Ya da eğer

o anda herhangi bir trafik vardı.

Direksiyonu düzeltti, derin bir nefes aldı ve sonra, "Olamaz. Gerçekten mi? Sen mi? Bir anne mi?"

Ona bakakaldım. "Ne oluyor be? Anne olabilirim. Harika bir anne olacağım."

"Oh," dedi şok olmuş gibi görünmemeye çalışarak. "Hayır, haklısın. Harika bir anne olacaksın. Yine de ders alacaksın, değil mi? Ne gerektiğini öğreneceksin?"

"Puh-lütfen. Bu bende var. Bir Japon balığı alacağım. Bir süre bunu dene. Bilirsin, küçükten başla ve bir çocuğa kadar."

"Japon balığı yetiştirmekle ocuk yetiştirmeyi mi kıyaslıyorsun?" "Hayır." Savunmaya geçtim, her ne kadar içgüdüsü

tepkisi yerindeydi. Anne olmak için *benden* daha az nitelikli birini dşnememedim. "Sadece diyorum ki, bir Japon balığını hayatta tutabiliyorsam, bir çocuğu da hayatta tutabilirim."

Sahte bir öksürüğün ardında bir kıkırdamayı bastırdı. Bu orijinaldi. "Bir çocuğu büyütmenin onu hayatta tutmaktan daha fazlası olduğunun farkında mısın?"

"Gerçekten de öyle," dedim, sesim hissettiğimden çok daha emin çıkıyordu. "İnanın bana, bu iş bende."

"Ve bir çocuğa kadar ilerledikten sonra, çocuğu nereden bulacaksın? Bilirsin, üzerinde pratik yapmak için?"

"O kadar ilerisini düşünmemiştim. Japon balığına odaklanmıştım."

"Ah. İyi fikir." Söyledi ama ciddi değildi. Bunu anlayabiliyordum.

Jessica arka koltuktan seslenirken ağaçlara bakmak için döndüm. "Zavallı ocuk. Senin gibi bir anneye sahip olmak? Zalimlikten ve olağandışılıktan bahsediyoruz."

Reyes ona bir kez daha ters ters bakmış olmalı çünkü kadın susmuştu. Neden rahatsız olduğundan emin değilim. Jessica haklıydı. Ajan Carson alay ediyor olsa da, yine de haklıydı: Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sahip olduğum tek örnek kurt kılığına girmiş bir cadıydı, begonyalarını benden daha çok düşünen bir üvey anneydi.

Kimi kandırıyordum ki? Bu ocuğun başı çok büyük beladaydı.

İçime bir ağırlık çöktü. Fırındaki küçük reğimizi ilk öğrendiğimden beri içime çöken aynı ağırlık. Hamilelik bir kazaydı elbette.

Uzun zamandır güvenli seks yapmıyorduk ama Reyes'in beni hamile bırakabileceği kimin aklına gelirdi? Tanrı aşkına, o şeytanın oğluydu. Ben sadece İmkansızlık.

Yani, Şeytan kızımızın büyükbabasıydı. Babası tam anlamıyla cehennemde yaratılmış. Annesi de Azrail olarak yarı zamanlı çalışıyordu. Biz *işlevsizliğin* tam tanımıydık ve bu iyi bir gündeydi. Genelde silah şarjörünün yarısını dolu görürdüm, ama bu hiç de bozulmamış bir durum değildi. Çevresindeki hiçbir şey güvenli olamazdı. Belsoğukluğundan daha fazla soruna neden oldum. Telefonum çaldı. Reyes'in mesajına baktım.

Bana bak.
Ben istemedim. Benim hissettiklerimi hissetmek zorundaydı ve muhtemelen benim için üzülüyordu. Muhtemelen savunmaya bile geçmiştir. Ama hem Kit hem de Jessica haklıydı.

Oturup sabırla arkamı dönmemi bekledi. Kendime olan güvensizliğimi bastırdım ve omzumun üzerinden bakmak için döndüm.

Şaşırtıcı bir şekilde ifadesi sertleşmişti. Gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir fırtınayla beni inceledi. "*Dur,*" dedi, sesi yumuşak, tehlikeli derecede yumuşaktı - o kadar yumuşaktı ki, onu duymak için zorlanmam gerekti. Uzandı ve bir elini alt dudağımda gezdirdi. "*Je bent de meest krachtige magere hein ooit en je zou je door meningen van anderen aan het wankelen laten brengen?*"

Tercümesi: "Sen var olmuş en güçlü Azrail'sin ve başkalarının fikirlerinin seni duraksatmasına izin mi vereceksin?"

Yanıt: Öyle görünüyor.

Çenemi kaldırdım ve kahverengi bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bunu bana onlarca kez söylemişti - en güçlü Azrail lafı - ama hiçbirisi, benden önce gelen tek bir Azrail bile hamile kalmamıştı. Burada yeni bir çığır açıyorduk ve benim güvensizliğimle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Normalde, hayır, başkalarının fikirlerinin beni duraksatmasına izin vermezdim, ama sonuçta hala insandım. En azından kısmen. Ve anne olmak ciddi bir işti.

Hollandaca konuştuğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Bana böyle seslenirdi: Dutch. Beni çağırdığı şey doğduğum gün. Ama onu bu dili konuşurken hiç duymamıştım ve o derin, pürüzsüz sesiyle ifade ettiği güzel yabancı dil ses ağzımda sıcak karamela gibi hissettirdi.

Göz kapaklarını indirdi ve bana baktı, verdiğim tepki onu heyecanlandırdı. Sıvı ateş dalları gibi sıcaklığıyla uzandı ve üzerime aktı. Karnımda birikti. Bacaklarımın arasına yerleşti. İstemsizce ayrıldılar, sanki girmesine izin verdi. Ama şimdi kesinlikle zamanı değildi.

"Dur," diye fısıldadım, komutunu yankılayarak.

Ağzının bir köşesinde bir gamze belirdi. "*Maak mij.*"

"Yap beni," demişti, kirpiklerinin arasından parıldayan meydan okuma neredeyse beni mahvediyordu.

"İşte bu," dedi Kit, ya flörtümüzden habersizdi ya da onları görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Arabayı kamp alanının toprak girişine çektiği anda telefonum çaldı. Arayan Cookie'ydi.

Cevap verirken derin bir nefes çektim ve nişanlım beni baştan çıkarmaya çalışmıyormuş gibi davrandım. Onu hiçbir yere götüremezdim. "Hey, Cook."

Cookie Kowalski sadece Dünya gezegenindeki en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda resepsiyonistim ve araştırma asistanımdı.

harika bir skiptracer. Komşumdu ve çok güzel yemek yapardı. Yani, gerçekten kötü. Mısır tortillası yakasının altında o kadar sıcaktı ki, yedikten sonra günlerce damak tadım karıncalandı - yani mükemmel.

"Selam patron. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Normalde her sabah kahve içer ve günün işlerini konuşurduk ama o kadar erken çıkmıştım ki artık onunla kahve içemeyeceğimi açıklayamadım. Ve onunla bir daha asla kahve içemeyecektim. Bu düşünce beni derin, karanlık bir depresyona sürükledi, bir topun içine kıvrıldığım

ve kendi kendime şov şarkıları söyledim. Sonra hatırladım ki sadece sekiz ay kadar. Belki şansım yaver gider ve birkaç hafta içinde fırında küçük bir çörek çıkar.

Erken. Kumsal-balina aşamasına geldiğimde zıplama hareketleri yapmam ve birkaç triatlon koşmam gerekecekti. Onu acele ettir.

"Ajan Carson ile eski bir davayı araştırıyorum. Ne var ne yok?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama amcan aradı. Senin için bir davası varmış."

Kit ana kapıya yanaştı, cipi durdurdu ve evrak çantasını karıştırmaya başladı.

"Sorun değil, ama Bob Amca beni ısırabilir. Onunla konuşmayacağım." O anda amcamdan biraz rahatsız olmuştum.

Albuquerque polis teşkilatında dedektif.

"Tamam, ama senin için bir davası var," dedi tekrar, sesi şakıyordu.

"Umurumda değil."

"Tam size göre. Bir sürü intihar notu var."

"Bu benim sokağımda değil. Benim sokağımdan iki blok ötede."

"Bu notları yazdığı varsayılan kişilerin kayıp olduğu zamandır."

Doğrulдум. "Kayıp mı? Nereye gittiler?"

"Kesinlikle," dedi, sesinde memnun bir sırıtış vardı. "Tam sana göre."

Lanet olsun. Beni yakalamıştı. Reyes'in arka koltuktan gülümsediğini görmek yerine hissettim. "Birkaç dakika içinde döneceğiz. O zaman beni bilgilendir."

"Tamamdır."

Ben etrafı incelerken telefonu kapattık. Bir ziyaretçinin Four Winds Summer'a gelişini duyurmak için kullanılan tabela Kamp artık üzerinde basitçe şöyle yazan panolarla kaplıydı iyi bir önlem için buraya ve oraya asılan birkaç YOL GEÇİŞİ YASAK tabelası ile KAPALI.

Kit'e baktım. "Kampı bunca zaman kapalı tutmalarına şaşırdım."

Omuz silkti. "Çocuğunuzu toplu cinayetlerin işlendiği bir kampa gönderir miydiniz?"

"İyi bir nokta."

"Sanırım bu biraz da saygıdan kaynaklanıyor," diye devam etti Kit. Metal kapıya doğru eliyle işaret etti. "Buradan yürümek zorundayız. Kapı asma kilitli ve bende anahtar yok."

Bulunduğumuz noktadan hâlâ müştemilatı ya da gölü göremiyordum ama tepenin hemen ardında hafif bir çekilme hissettim. Orada kesinlikle bir şey vardı.

Bu biraz zor olacaktı. Kit *yeteneklerim* hakkında hiçbir şey bilmiyordu, daha iyi bir terim bulamadım. Lisede Jessica'yla yaşadığım fiyaskodan sonra sadece birkaç yakınım biliyordu. Onlarla bile, bunu kendime sakladığım sürece

muhtemelen yapabilirdi. Bu yüzden, o bu kadar yakındayken ve dikkatini dağıtacak başka hiçbir şey yokken bir suç mahallini araştırmak, ölü insanlarla konuşma eğiliminde olduğum için yapışkan olabilirdi.

Umarım planım işe yarar. Reyes peşime takılacaksa en azından dikkat dağıtıcı. Cipten indik ve ben ona doğru başımı salladım. O da isteksizce de olsa başını salladı ve artık resmen bir *Görevimiz Tehlike* bölümündeydik: *İmkansız* bölümündeydik. Etrafta dolanmayı çok istiyordum. tema şarkısını mırıldanıyordum ama Kit'in benim hakkımdaki zaten düşük olan fikrini daha da kötüleştirmek istemedim.

Kapımı kapattım ve patikadan araziye doğru yürümeye başladım. Reyes sihirli bir şekilde yanımda belirmiş gibiydi, ama onsuz çekip gitmem konusunda baskı yapmadı. Anlaşmak zorundaydı. Giden biriyle karşılaşarsak Kit'in dikkatini başka bir yere yönlendirmesi gerekiyordu. Her zaman cep telefonumu kullanabilir, gerçekten bir ölüyle konuşurken onunla konuşuyormuş gibi yapabilirdim ama bu beni ancak bir yere kadar götürürdü. Bazen durum daha iddialı bir yaklaşım gerektiriyordu. Örneğin, bir keresinde

bir market soygununda ölen bir adamı

Kafa kilidi. Yakınlarda birkaç polis durduğu için gerçekten garipti. Bir hücreden zor kurtuldum ama adam bana bilmem gerekenleri söyledi, yani buna kesinlikle değdi.

Ama nedense Kit'in böyle bir şey görmesini istemiyordum. O iyi bir insandı. Beni çılgın bir deli olarak görmesini istemiyordum. Bu, ilişkilere gölge düşürmeye meyilliydi.

Sık yeşilliklerin arasından ve büyümüş çalıların arasından geçerek müstemilatlar ve küçük bir gölün bulunduğu bir açıklığa ulaştık. Önümüzde, bir zamanlar çocuklar için başarılı bir yaz kampı olan arazi, şimdi bir dizi yıkık dökük kulübe ve bakımsız bitki örtüsünden oluşuyordu.

"Bu on üçüncü Cuma günü olmadı, değil mi?" Gölün ortasında tamamen boş duran küçük ahşap bir kayığı fark ederek sordum. Hafifçe sağa sola sallanıyordu. Bu düşündüğümünden çok daha ürkütücüydü.

"Hayır," dedi Kit, arkamdan yaklaşarak.

Güneşin aydınlattığı açıklığa doğru yürüdüm, bir dikenli armut parçasının etrafından dikkatlice adım attım ve hepsi kız olan çocukları izledim, ip atladılar, toprakta seksek oynadılar, ip parçalarından Yakup'un merdivenlerini yaptılar ve karınları ağrıyana kadar kıkırdayarak çimlere düştüler.

Bu sahne bana çocukluğumu hatırlattı. Jessica gelmeden çok önce, benim de böyle bir en iyi arkadaşım vardı. Adı Ramona'ydı. Koyu kahve rengine bir teni vardı ve kıvrıcık saçlarını arkadan başlayan iki örgüyle örerti.

Kulakları omuzlarına değmeden biterdi. Çoğu zaman yanlara doğru uzanırlardı ve bu benim en sevdiğim anılarımdan biridir. Sanırım güneş sadece onun için parlıyordu. Onun kahkahaları beni ruhumun en derinlerine kadar ısıttı.

Yedi yaşındayken bisikletiyle evime gelirken bir araba çarptı ama sonrasında yıllarca birlikte oynadık, ta ki giderse iyi olacağımı düşünene kadar. Ne zaman içimden geçti, aşkın gerçek anlamını gördüm ve

Bunu hiç unutmadım. Şu anki en iyi arkadaşım Cookie Kowalski ile tanışana kadar böyle bir aşkın hayatta bir kereden fazla var olabileceğini fark etmemiştim. *Philia*. Derin, özverili bir dostluk. Destansı boyutlarda bir sadakat. diğeri için her şeyi feda etmeye hazır.

Ve trajik koşullar altında öldükleri kesin olan bu kızlara baktığımda, onları bir araya getiren korkunç koşullar ne olursa olsun, o tür bir sevgi, o tür bir yakınlık gördüm. Sanki hayatları keklerle ve pamuklarla doluymuş gibi oynuyor, zıplıyor ve gülüyorlardı. Şeker.

Ajan Carson önümüzde uzanan manzaraya bakarak, "Çok üzücü," dedi. "Bu şekilde terk edilmiş olduğunu görmek. Yıkık dökük. Tamamen cansız."

"Bana o gece kaç kişinin öldürüldüğünü tekrar açıklayın" dedim.

Reyes bir ağaca yaslanmış, yüzünde nazik bir gülümsemeye bu dingin tabloyu izliyordu. Çocukları ne kadar çok sevdiğini unutmuşum. Havalı olduklarını düşünürdü. Harika bir baba olurdu. Ebeveynliğin kutsal alanına girdiğimizde belki onun uzun gelişleri benim kısa gelişlerimi telafi edebilirdi.

"Beş," dedi Kit. "Ve bir kız o gece ortadan kayboldu. Onu hiç bulamadık."

Başımı salladım. "Jason adında bir şüpheli var mı?"

Yumuşak bir şekilde alay etti. "Hayır, ama ilgilendiğimiz kişiler listemizde Bayan Voorhees diye biri vardı. Sorunlu görünüyordu." Kit

Diğerlerinden biraz daha genç olan küçük bir kızın bize doğru temkinli bir adım atmasını izlerken uzun bir süre bana baktı. Şaşırtıcı derecede beyaz saçları vardı, bebek gibi yüzüyle uyumlu bir peri kesimi vardı ve üzerinde toz mavisi fırfırlardan oluşan bir çağlayan şeklinde patlayan bir elbise vardı. Tam olarak onun giyeceği bir kıyafet değildi. yaz kampında giyerdi. Ama en sevimli özelliklerinden biri kulaklarıydı: Dışa doğru çıkık ve biraz kıvrıktı ve eğer elflere inansaydım, onun bir elf olduğuna yemin edebilirdim. Ya da belki bir ağaç perisiydi.

"Ne?" Ajan Carson sonunda sordu, ses tonunda şüphe ve merak vardı. "Neden kaç kişi olduğunu bilmek istediniz? O dosyayı ince dişli bir tarakla inceledikten sonra mı öldürdün?"

Diz çöktüm, sanki bir tür iz sürücüyümüşüm gibi yere daha yakından bakıyormuş gibi yaptım. Elflingi gülümseyerek yaklaşmaya ikna ettim. "Sadece iki kez kontrol ediyorum," dedim,

Kit'in görüş alanının dışında bir el açtı. Çok daha fazlası Burada ölenler sadece o beş kurbandan ibaret değil. Elfling kararını verirken araziye tekrar taradım. En az sekiz kız etrafımızdaki tarlada oynadı. Muhtemelen dokuz.

Elfling bana baktı, beni sonsuza dek çevreleyen parlak ışığa dikkat kesilmişti. Sadece ve diğer birkaç doğaüstü varlık bunu görebiliyordu. Ancak ben göremedim, ama görünüşe göre inanılmaz bir şeydi.

Reyes yanımda diz çöktü ve elfling temkinli bir adım geri çekildi. Ona baktığımda başıyla ağaçlara doğru işaret etti; bir başka küçük kız gölgelerin arasında, neredeyse tamamen bir çamın arkasına gizlenmiş halde duruyordu. Soluk çizgili gömleği ve turkuaz şortu olmasa onu fark edemezdim.

Kit'e doğru işaret ettim, o da başını sallayarak onayladı.

"Dosyayı tekrar görebilir miyim?" Ona sordum.

Reyes ayağa kalkarken bana uzattı. Aralarında boşluk oluşunca elfling gözle görülür bir şekilde rahatladı. Bir elini havaya kaldırdı ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeye usulca güldü. Sırtışı bulaşıcıydı. Reyes ve ben de birbirimize çok benziyorduk.

"Suç mahallini görmek ister misin?" Kit bana sordu, ne yaptığımı merak etmeye başlamıştı.

Mükemmel bir geçiş oldu. "Tabii. Önce Reyes'e gösterebilir misin? Hemen geliyorum."

Kit benden Reyes'e baktı ve sonra ne düşüneceğinden emin olamadan geri döndü. Sonra omuz silkerek onu kulübelere doğru götürdü.

Muhtemelen toplantı locası olan ana loca, üzerinde hafif polis bandı kalıntıları olan tek locaydı. Yırtık pırtık

Şeritler yumuşak esintide gevşekçe sallanıyor, altlarındaki kir ve döküntüleri karıştırıyordu. Pencerelemin çoğu kırılmıştı, ve çatı hafifçe eğik duruyordu. İhmal, bir yeri yaşlandırmanın bir yoluydu.

Özel olarak konuşmak üzere serbest bırakıldığımda ayıldım ve ışığımdan son derece etkilenmiş olan önümdeki küçük kıza göz kırptım. Ben işe koyulmadan önce Jessica yanımda cisimlendi. Kızlara baktı. Yaptıkları işi bırakmışlardı ve şimdi bizi izliyorlardı. Çoğu sadece meraklıydı. Birkaçı geri çekilmiş gibiydi. Muhtemelen ben onlara bir şey soramadan ortadan kaybolacaklardı.

"Ne oldu?" Jessica şaşkınlıkla sordu. "Emin değiliz," dedim. "Ama üzerinde çalışıyoruz."

Belki dokuz ya da on yaşında, gofre kumaştan bir tulum giyen bir başka kız da dans edip oynarken elflinge katıldı. Sanki bir yaz öğleden sonrasında fıskiyelelerin arasından koşuyormuş gibi görünen bu kızlar gülüyor ve ışığının parçacıklarını elleriyle yakalamaya çalışıyor, onları havada birbirine kenetliyor, sonra gözlerine yaklaştırıp içine bakıyorlardı. Sonra da kıkırdama krizine giriyorlardı. Ben onlarla birlikte gülmekten kendimi alamazken, Jessica şaşkın şaşkın duruyordu. Mahcup.

"Anlamıyorum," dedi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum Jessica." Dosyayı karıştırırken, o bölgeye sık sık gelen evsiz bir adamın fotoğrafının da yer aldığı bir haber makalesine ulaştım. Polis onu sorgulamak için götürüyordu ve birisi bir atış yaptı. "Bunu öğrenmeye çalışıyoruz." Dosyayı kızlara doğru açtım. "Benim için birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" Onlara sordum.

Önce yaşlı olan öne doğru süründü. Elfling de onu takip etti.

Şüpheliyi gösterdikten sonra, "Seni buraya getiren adam bu mu? Seni o mu öldürdü?" Korkunç bir şeydi.

söylenecek, söylenmesi gereken bir şey, ama sadece hassas bir şekilde ifade ettim. Zamanın yüzde 99'unda doğru bulduğum bir şey vardı: Ölenler ölümlerini yaşayanlardan daha iyi idare ediyorlardı.

Yaşlı olan eğildi, gözlerini kıstı ve sonra başını salladı. Ama Elfling şiddetle başını salladı. "Bu o değil," dedi yaşlı olan.

"Öyle. Bak." Elfling eliyle işaret etti ama parmağı haber sütununun üzerinde gezinirken arka plandaki bir figüre geldi. Bu bir polis ya da bir çeşit şerif yardımcısıydı,

Adam kenarda duruyor ve muhtemelen muhabir olan bir kadınla konuşuyordu. Fotoğrafçı, adam omzunun üzerinden kameraya doğru bakarken fotoğrafı çekmişti. "Oh," dedi yaşlı olan. "Bu o. Benim evime geldi.

Okuldan sonra annem eve gelmeden önce. Annemin kaza geçirdiğini ve onunla birlikte hastaneye gitmem gerektiğini söyledi ama hastaneye gitmedik."

Elfling başını eğdi. "Bir partideydim ve Cindy Crane kustuğu için eve tek başıma yürümeye çalıştım. Sonra kendimi iyi hissetmedim ve ayrıldım. Ama kayboldum. Beni bulacağını söyledi.

annemi bulmama yardım et." O kocaman yeşil gözleriyle bana baktığında kalbim sıkışmıştı. "Başta çok iyiydi."

Göz kapaklarımı kapattım. Bir türlü anlamıyordum. Dünyada neden bu kadar çok kötülük vardı? Bu değerli kızlardan herhangi biri böylesine korkunç bir kaderi hak etmek için ne yapmıştı? Yardım edemedim ama kendi kızımı düşündüm, neyle uğraşmak zorunda kalacağını. Yüzleşmek. Bu hoş bir düşünce değildi.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Burada öldürülen insanlar hakkında bilginiz var mı? Saldırıya uğradıklarında bir yaz kampı için hazırlık yapıyorlardı."

Elfling kulübeyi işaret etti. "İşte orada. Orada öldürüldüler."

"Kim tarafından yapıldığını biliyor musun?" Ben sordum. Tekrar resmi işaret etti. Şerif yardımcısına.

"Vanessa'yı buraya o getirdi," dedi yaşlı olan. "Onu görmüşler."

Ah, onu kurbanlarından birini gömerken yakalamışlar, o da hepsini öldürmüş. "Nereye gömüldüğünüzü biliyor musunuz?"

"Elbette," dedi elfling. Geri çekilmeyi çevreleyen ağaç hattını işaret etti. "Şuradaki büyük kayanın yanındayız."

En azından Kit'e nereye bakması gerektiğini söyleyebilirdim. Elbette ona söylediğim her şeyi sorgulayacaktı ama yine de beni takip edecek kadar iyi tanıyordu. Bu kızların her biri düzgün bir cenaze törenini ve aileleri de bu olayın kapanmasını hak ediyordu.

"Lydia hariç," dedi yaşlı olan.

Dosyayı tekrar karıştırdım. "Lydia Weeks?" Notları tarayarak sordum. "Kamptaki kız mı? Hiçbir zaman onu buldum." Onlara baktım.

"Evet, onu başka bir yere götürdü. O bizimle değil. Çoğunlukla ağaçlara yapıyor."

Bu kez ters yönü, turkuaz şortlu kızı işaret ettiler.

"Bu o mu?" Ayağa kalkarak sordum. "Bu o."

Kızlara doğru eğildim. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Güneşteki toz zerrecikleri gibi ışık parçacıklarını tekrar yakalamaya çalışmadan önce başlarını salladılar.

Jessica tamamen perişan görünse de ondan bir iyilik istedim. "Ben dönene kadar onlara göz kulak olur musun?"

"Ne? Ben mi?" Sanki ondan kafasını tıraş etmesini istemişim gibi davrandı. "Ben - ben yapamam - yani, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ona göz kırptım. "Kulübe katıl."

Lydia'ya doğru ilerlemeden önce kulübelere göz attım. Kit ana kulübenin önünde Reyes'e bir şeyler anlatıyordu, sırtı bana dönüktü. Bunu bir işaret olarak kabul edip ölü bir depar attım, aramıza daha da fazla mesafe koyarken Reyes'in yüzündeki parıltıyı zar zor yakaladım.

Ben yaklaştıkça Lydia gölgelerin içine daha da gömüldü. On bir yaşındaydı, aslında çevredeki diğer kızlardan biraz daha büyüktü. Kaşları sert bir çizgi oluşturunuyordu. Bir parça koyu renkli, badem biçimli gözleri ve omuzlarına kadar sarkan düz siyah saçlarıyla Asyalı.

Ben bir şey soramadan ortadan kaybolacağından korkarak yavaşladım ve ona doğru yaklaştım. "Merhaba Lydia," dedim. Zaten yanmakta olan ciğerlerim ve hızla çarpan kalbimle savaşıyor en iyi gülümsememi takındım ve parmak uçlarımla yaklaştım. "Ben Charley."

Tek kelime etmeden ters yöne doğru yola koyuldu.

"Harika," dedim, bir dalın yanından eğilerek geçtim ve peşinden koştum. "Ebelemde berbatım. Her zaman öyleydim." Bir yaprağa ya da başka bir şeye takıldığım için nefeslerim hızlı, sık patlamalar halinde geldi. "Çocukken ebelemece oynamayı daha ironik hale getirmek için adımları O olarak değiştirmeyi düşünmüştüm."

Benim için zikzaklar çizerek bir kütüğün yanından geçti, sonra da devrilmiş bir ağacı zarif bir sıçrayışla aştı. Ancak ben yapamadım. Sonra kalın ağaç kabuğunda inciklerimi sıyrarak engele tırmandım, diğer tarafa atlarken oflayıp pufladım. Daha fazla söylenemeden Lydia'ya yetiştim. Koşmayı bırakmıştı ve yere bakıyordu. Tökezleyerek ilerlerken kırmızı kan hücrelerime oksijen gitmesi için mücadele ettim. Yaklaştığımda toprakta belirgin bir iz olduğunu fark ettim. Yapraklar ve döküntüler birikmişti ama sık bir mezara benzeyen şeyin kenarında küçük, iskelet bir elin kalıntıları vardı.

"Çok özür dilerim Lydia," dedim soluk soluğa. "Görmeni istedim."

Diz çöktüm ve ona bakmadan önce parmaklarımı onun kemiklerine doladım. "Seni bulmalarını sağlayacağım."

Başını salladı, gözyaşları kirpiklerinden dökülmek üzereydi.

Ona beni geçebileceğini, o gece ölen ailesinin yanında olabileceğini söylemek istedim - ama bir Alçak ve gırtlaktan gelen bir hırıltı dikkatimi çekti. Alarm çaldı

Bakışlarım bir gölgeden diğerine savrulurken omurgamdan yukarıya ve derimin üzerinden geçiyordu. "Bu bir ayı mı?" diye sordum. "Umarım ayı değildir."

Lydia'nın ifadesi değişmişti. Endişeyle bana baktı. "Seni buraya getirmemeliydim. Özür dilerim. Sadece görmeni istedim."

Ayağa kalktım. "Biliyorum tatlım. Sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Bencilce davrandım." Başını öne eğdi.

"Hiç de değil," dedim, sesim sertti.

Ağzını sevimli bir surat ifadesiyle kapatıp fısıldadı: "Bilmelisin, onlar çağrıldı."

Elimi koluna koydum ve daha yakına eğildim. "Kim, tatlım? Kim çağrıldı?"

Omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı. "Bu canavarlar." O konuştuğu hırıltısı daha da arttı. "Çağrıldılar. On iki tanesi de."

Kıpırdamadan durdum, düşüncelerim *on iki* kelimesine takıldı. I

Doğruldu ve dönerek cehennem köpeklerini, yeryüzünde eğlenmek için ebedi lanetten kaçan canavarları aradı. Ve beni lime lime etmek için.

Ben daha fazla soru soramadan bana bir kez daha fısıldadı. "Kaçmalısın" derken sözleri karanlık, ruhani bir duman gibi etrafımda kıvrılıyordu.

2

Hepimiz şeytanları bizimkilerle iyi oynayan birini arıyoruz.

- TAMPON ÇIKARTMASI

Kamp alanına o kadar hızlı geri döndüm ki, ağaç dalları ve çam iğneleri acımasız bir niyetle yüzüme çarptı. Ama umurumda değildi. Devrilmiş kütüğün üzerinden uçtum ve ağaçların arasından zikzaklar çizerek geçtim, sese odaklandığım için etrafımdaki manzara bulanıklaşıyordu. Herhangi bir sese değil. Belirli bir sese. Bir hırıltı. Ama henüz tekrar duymamıştım.

Reyes'i yanımda hissettim, cisimsizdi. Sıcaklığı beni çevreliyordu ama açıklayacak vaktim yoktu. Ormandan fırladım ve kulübelere doğru koşarak "Gitme zamanı!" diye bağırdım. Chop, doğrayın!"

Kafası karışmış Kit'i tersleyerek yere bıraktığım dosyayı aldım ve cipine doğru koştum. Hiç itiraz etmedi. Arkamdan geldi ve koşarken anahtarlarını aldı.

"Ayı mı var?" diye sordu aceleyle cipine binerken. "Onun gibi bir şey," dedim Reyes'e bakarak.

Kit, SUV'u mükemmel bir üç nokta dönüşüyle manevra ettirirken, toprağı ve toz bulutlarını karıştırarak ısırdı ve bölgeyi inceledi.

Kızları bir veda bile etmeden geride bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Bu On İki işi bittiğinde onlar için geri dönmek zorunda kalacaktım.

"Tamam," dedim yola çıktığımızda, "kulübelerin doğusundaki büyük kayanın yanında, ağaç sınırının hemen ötesinde gömülü en az sekiz kız var."

"Ne?" diye sordu.

"Ve Lydia Weeks kampın diğer ucunda, sığ bir mezara gömüldü. Yakınlarda devrilmiş bir ağaç var."

Kit arabayı yolun kenarına çekti. İlerleme hızımızdaki duraklama beni yine tedirgin etmişti. Onikiler beni görmüş müydü? Beni avlayacaklar mıydı? Parçalanmam için beni arabadan sürüklerler miydi?

"Yola devam etmeliyiz," dedim ona, ellerim terden kayganlaşmıştı. Fiziksel efordan mı yoksa sinirden mi, hiçbir fikrim yoktu.

"Neden bahsediyorsun sen? Hangi kızlardan?"

"Oh." Dosyayı çıkardım ve haber makalesine açtım. "Ve bu da katiliniz. Bölgeyi çöplük olarak kullanıyormuş. Kampçılar oraya yanlış gecede gitmişler. Ama gerçekten devam etmeliyiz."

Dosyaya bakmadan aldı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Çaresizlik içinde iç çektim, onu tatmin edecek bir cevap veremedim. "Benim işim bu, Kit. Bana güvenmek zorundasın. Bölgeyi araştırdığımızı ve bir ceset bulduğumuzu söyle. Sana onu nerede bulabileceğine dair bir harita çizebilirim."

"Bana gösterebilirsin." U dönüşü yapmaya başladı.

Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Hayır, yapamam."

Yolun ortasında rölantide giderken bir araba yanımıza yaklaştı. Sürücü bizi görünce yavaşladı, neyin peşinde olduğumuzdan emin değildi.

Bir süre sonra Kit gaz pedalına bastı ve dağdan aşağı inmeye devam etti. "Bir harita istiyorum," dedi.

"Alacaksın." Fotoğraftaki milletvekilini işaret ettim. Tekrar. "Bu adamı tanıyor musun?"

Sonunda bir göz attı. "Hayır.

Neden?" "Hiç şüpheli oldu mu?"

"Hayır, ama olay yerindeki ajanlardan biri Los Alamos'tan bir şerif yardımcısıyla yaşadığı bir çatışmayı anlattı. Her türlü soruyu sorduğunu, bunun da doğal olduğunu ama adamın tehlikeli biri olduğunu hatırladığını söyledi.

Kendi yetki alanının çok dışında olmasına rağmen olan biten her şeyi bilmek istiyordu."

"O senin katilin."

Şaşkınlıkla bana göz kırptı, sonra tekrar yola odaklandı. Birkaç dar virajı döndükten sonra, "Bir gün bana bu işi nasıl yaptığını anlatman gerekecek," dedi. Bu."

"Bu günlerden birinde," dedim, hayatta olduğum için fazlasıyla rahatlamıştım. Ve tamamen topallamış olarak.

Tüm normallik iddialarından vazgeçerek arka koltuktaki Reyes'e döndüm. "Güvende miyiz?"

"Şimdilik. Ama bir plana ihtiyacımız var."

"Ne tür bir plan gibi? Yani, onlar -" Kit'e son bir kez kısa bir bakış attım. Bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı. Düşündüm de, bana bir daha hiç bakmayabilirdi, o kadar. "Onlar cehennem köpekleri," dedim.

SAC'yi kaybedebileceğim gerçeği. "Onlara ne yapabiliriz ki?"

"Öncelikle, ışığa karşı bu uçağa ilk kaçanlar kadar hassas olduklarını sanmıyorum, ama yine de doğrudan güneş ışığına çıkamazlar. Cehennemden gelen hiçbir şey yalıtım."

"Yani, bir insan konağın avantajına sahip olmadan mı?"

"Aynen öyle. İnsanları gerçekten ele geçirebildiklerini de sanmıyorum."

"Emin değil misin?"

"Pek sayılmaz. Tazılarla fazla uğraşmadım. Ama kimin yaptığını biliyorum."

Tahmin etmem sadece bir anımı aldı: "Satıcı."

Satıcı en yeni tanıdığımızdı, Reyes gibi cehennemden kaçmış ve şimdi dünyada bir insan olarak yaşayan bir köleydi. Asırlık olmasına rağmen ancak on dokuz yaşında görünüyordu.

"Evet. O Daeva'ydı. O bir köleydi ve işlerinin bir parçası da tazılar gibi diğer kölelere bakmaktı."

"Biliyor musun, bir gün bana cehennemin tam olarak ne olduğunu ayrıntılı bir şekilde açıklamak zorunda kalacaksın."

Kit direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz parlıyordu. Artık elimden bir şey gelmezdi.

Reyes, "Daha önce ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. Hâlâ cehennem ve tazılar hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

oraya kaldırdı. "Konuyu değiştirmek size yardımcı olmaz - Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Bu dünya," dedi, dağlardan düz araziye çıkarken son kalan çam ve ardıcılara pencereden bakarken çenesi çalışıyordu.

"İşin içine bir çocuk sokmak. O kızlara ne oldu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sanırım artık bir önemi yok ama yine de kalbimi kırıyor. Özellikle de kızımızın nelerle karşılaşacağını bilmek."

Bana bakmadan, "Benimki de kırıldı" dedi.

Kit'in emniyet kemerimi takmadığım için bana ceza kesmeyeceğini umarak kemerimi çözdüm ve nişanlımla birlikte arka koltuğa sürünerek geçtim. Elimi eline aldı, parmaklarımızı birbirine geçirdi, sıcaklığı yumuşak ve heyecan vericiydi.

Kasabaya yaklaştığımızda, söz verdiğim gibi Cook'u arayıp bilgi verdim.

Selamlama yerine "Nasıl gitti?" diye sordu. "Şey," dedim ona, "sadece kim olduğunu bulmakla kalmadık

On yıl önce cinayetleri işledi ama aynı zamanda bir seri katilin kimliğini de belirledi."

"Bir tane daha mı? Buralarda onlardan çok var gibi görünüyor."

"Öyle, değil mi?" Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama gerçekten de kendi payımıza düşen delileri çekiyormuşuz gibi görünüyordu. I

küçük kızlar hakkında açıklama yaptım. Anlatmamalıydım. Cookie benim yaşadığım o derin, karanlık depresyona girdi ama onun depresyonu çok daha asildi. Benimki sadece biraz mızımız.

Reyes'in hâlâ tuttuğu eli incelediği ve parmak uçlarını hayat çizgimde gezdirdiği bir anın ardından Cookie, "Başarısız olamayacağını bilseydin ne yapmaya çalışırdın?" diye sordu.

"Calculus, muhtemelen. Neden?"

"Sadece merak ettim. Ya mükemmel cinayeti yaratabilseydiniz? Gerçek anlamda? Kimi öldürürdün?"

"Eğer mükemmel bir cinayet yaratabilseydim -ki böyle bir şey yok- muhtemelen zamanda da yolculuk yapabilirdim. Zamanda geriye gider ve Hitler'i öldürürdüm."

"İlginç," dedi.

"Neden?" Ben sordum. "Kimi öldüreceksin?" Bu bir FBI ajanının cipinin arkasında yapılacak bir konuşma değildi.

"Eski sevgilim," dedi.

"Muhtemelen en iyisi bundan avukatınıza bahsetmemek."

Cookie'yi tanıdığım üç yıl boyunca henüz tanışmadığım eski kocası, kızlarını tehlikeye attığı için ona zor anlar yaşatıyordu. Görünüşe göre, dairemde Amber'ın tanık olduğu bir saldırıyı öğrenmişti, ancak o sırada ne olduğunu fark edemeyecek kadar uykuluydu. Amber ikiyle ikiyi bir araya getirmiş olmalı ve olaydan babasına bahsetti. Bunun annesini ne tür bir sıkıntıya sokacağını bilseydi asla bir şey söylemezdi. Amber babasını Cookie kadar iyi tanı mıyordu.

"Ama eğer alışveriş yapacaksan, tanıdığım bir adam var."

"Hayır," dedi ve bu fikirden vazgeçti, ki bu muhtemelen en iyisi için. "Ama teşekkürler. Yine de, cinayetten paçayı sıyrabilseydim, seri katilleri avlar ve onları teker teker öldürürdüm. Seri katil bir seri katil olurdum. *Dexter* gibi, sadece kıvrımları olan."

"Anladım. Hey, senin asistanın olabilirim! Seri Katil Seri Katil Yardımcısı olurdum. Ben bir kış olurdum. Yoksa

K'lere ihtiyaç var mı? Çünkü bu kulağa hiç de hoş gelmiyor."

Kıkırdadı. "Peki, masama bıraktığın bu not da neyin nesi?"

"Bu bir kelime listesi."

"Evet, işte bu yüzden kafam karıştı. Bu kelimeler bir şekilde anlamlı mı?"

"Hiç mi? Geçenlerde bir kelimenin önüne A koyduğunuzda o kelimeyi olumsuzladığını fark ettim. *Amoral* ya da *asimetrik* gibi."

"Evet -"

"Yani, doğal olarak bunu biliyordum. Sadece bu emsalden tam olarak faydalandığımızı düşünmüyorum."

"Tamam. Listeyi aldım. Ama *a-smart*'ın gerçek bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Gerçek bir kelime olmalı."

"Ve aptal demekten daha hoş." "Bob amcanı aradın mı?"

"Henüz değil. Ama maaş çekini kullanabilirim çünkü biliyorsun, sana ödeme yapmak zorundayım. Eninde sonunda."

"Bu harika olur. Bu ay yiyebilirim."

"Sana bütün ay boyunca karnını doyuracak kadar para vereceğimi söylemedim. Yemeğini idareli kullanmak isteyebilirsin. Ve şu çocuktan da kurtul. On üç yaşına geldiğinden beri çok fazla yiyor." Tabii ki bu kısmı atlıyordum: Amber kışın kabaca bir dal büyüklüğündeydi.

"Değil mi? Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Başlatma şimdi," dedim, elimi Reyes'in elinden çekip dramatik bir şekilde salladıktan sonra Reyes elimi tekrar kavradı. "Çok talepkâr. Yemek. Su. Sonraki Bildiğiniz gibi, her tuvalete gittiğinde zincirlerinin çözülmesini isteyecek."

Cookie alay etti. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Robert bu öğleden sonra adliyede ama onu daha sonra aramanı istedi."

"Tüm bu intihar notu olayı kulağa şüpheli geliyor. Bence bu onu aramam için bir oyun."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Tatlım, onunla konuşmalısın." "Adamla çıktığın için böyle söylüyorsun. Artık onun tarafında olmalısın."

"Ben kimsenin tarafında değilim."

"Öyle mi? İki hafta önce olsa onu kapı dışarı ederdim."

"Hayır, yapmazdım. Bunu sen de biliyorsun."

Derin ve sinirli bir iç geçirdim. "Her neyse. Adliyeye gidip onunla yüz yüze konuşacağım. Onu kuduz köpek gibi kıvrandırırım."

"Oh," dedi tereddüt ederek. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

İlgi düzeyi: 10. "İlgi çekici bir yanıt. Neden peki?"

"Davalarından birinin duruşmasını izliyor."

"Ve?"

"Ve mahkeme başkanı senin en büyük hayranın değil."

"Demir Yumruk mu?" Çığlık attım. "Vay canına, ben de oradayım." "Charley," dedi, ses tonu uyarıcıydı, "ne olduğunu biliyorsun

onu son gördüğünde oldu."

"Pfft. Köprü'nün altından çok sular aktı Cook.

Alakası yok." "Bunun için zaten bir kelime yok mu?"

"Yine alakasız. İyi gidiyorsun."

Kit bizi Reyes'in babamdan satın aldığı bar ve ızgara olan Calamity's'in önüne bıraktı. Solgunluğu beyazın kireçli bir tonuna dönüşmüştü ama hemen kamp alanında bir ekip kuracağını söyledi. Bir şeyler uyduracaktı. Onlara kalıntıları bir şekilde bulduğumuzu söyleyecekti.

Onu rahatlatmak istedim ama ikimizin de yapması gereken işler vardı. Açıklamalar beklemek zorundaydı. Hala oldukça

Calamity's bir saat daha açılmayacaktı ama Reyes'in de yapacak çok işi vardı. Ona hatırlatmaya karar verdim.

"Yapacak çok işin var," dedim barın arkasından kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ımın, nam-ı diğer Misery'nin beni beklediği apartmanımıza doğru yürürken.

"Sana söylemiştim. Bir menajer tuttum." Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Daha da iyisi, bunu görebiliyordum. Kolları sinirli ve kalın kaslarla gerilmişti, her sese tepki olarak esniyordu - ve Central'da bu çok fazla esneme anlamına geliyordu. Ama müthiş bir poker suratı vardı, yürüyüşü rahattı, gülümsemesi büyüleyiciydi.

"Doğru. Unutup duruyorum. Bekle," dedim, durdum, "kimi işe aldın?"

"Teri," dedi omuz silkerek.

"Hayatta olmaz." Tekrar yürümeye başladım, eBay'den aldığım kullanılmış Louis Vuitton'un içinde anahtarlarımı arıyordum - çünkü kullanılmış bir Louis Vuitton hiç Louis Vuitton olmamasından daha iyiydi - ve Teri'nin Calamity's'in yeni müdürü olduğu gerçeğini düşünüyordum. Babam için uzun zamandır barmenlik yapıyordu, Biraz kaba saba biri olsa da bu iş için daha uygun birini düşünemiyordum. "O harika."

"Mm-hm."

"Ve o dürüştür."

"Biliyorum."

"Ve beş yılı aşkın süredir ayık. Yine de çılgınca. Bir alkolik neden barmen olsun ki? Bu çıtaı biraz yükseğe koymak değil mi? Kelime oyunu yapıyorum tabii ki."

"Kız kardeşiniz gibi aşırı OKB'si olan bir kişinin de aynı nedenle terapist olabileceğinden şüpheleniyorum. Yardım etmek için diğerleri."

"Oh, evet. Bu mantıklı. Teri gerçekten iyi çok fazla içen insanları tespit eder. Ona anahtar hırsızı diyorlar. Peki, yakın zamanda rahatlayacak mısınız?" Anahtarımı kilide soktum ve kapıyı açtım.

Reyes arkama geçti ve kapıyı kapattı. Kolunu kapıya dayayarak sırtıma bastırdı. "Bu bir teklif mi? Kendimi biraz gergin hissediyorum. omuzlar."

Yüzümü ona döndüm. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum." "Kızgıyım."

"Bana kızgın olan biriyle asla seks yapmamayı bir kural haline getirdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hiç seks yapmamış olman bile bir mucize."

"Tamam mı? Tamam, adliyeye gidiyorum. Bir davam var. Ve Bob Amca'ya cehennemi yaşatmalıyım."

"Şimdi ne yaptı?"

"O - O -" Başımı salladım, kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyordum. "Bu konuda konuşamam. Çok acı verici."

Ağzının bir köşesinde bir gamze belirdi. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. "O kadar kötü, ha?"

"Daha da kötüsü. Bunu nasıl atlatacağımızı bilmiyorum."

"Yani seni kurtardığı, imdadına yetiştiği, davalarda sana yardım ettiği onca zaman -?"

"Boş ve geçersiz." Kapıyı tekrar açmak için döndüm. Tekrar kapattı. "Reyes, bu gidişle oraya asla varamayacağım."

"Bensiz bir yere gitmeyi mi planlıyordun?"

Tekrar döndüm. "Gündüz vakti. On İkiler gerçekten burada olsalar bile, doğrudan buraya giremeyeceklerini söylemiştin. güneş ışığı."

"Ve az önce neredeyse bir tanesi tarafından saldırıya uğradığınız gerçeği?"

"Sana söyledim. Ben hiçbir şey görmedim. Sadece bir hırıltı duydum. Bildiğim kadarıyla midemden de gelebilirdi."

Yüz ifadesi sertleşti. "Onlar normal iblisler gibi değil, Dutch. Tam olarak ne yapıp ne yapamayacaklarını bilmiyorum. Bu yüzden," diye ekledi, anahtarlarını kaydırarak, "Ben sürüyorum."

Reyes anahtarları başımın üzerine kaldırırken, "Hayır, yapamazsın," dedim. Kendimi ikinci sınıftaymışım ve Davey Cresap meyve suyu kutumu ulaşamayacağım bir yerde tutuyormuş gibi hissettim. Ta ki ben onun kasığına diz atana kadar. Bir daha böyle bir şey yapmayacağından eminim.

Aynı hareketi Reyes'le de denedim ama o çok hızlıydı. Dizimi kolayca yakaladı ve bacağım neredeyse kalçalarını sarana kadar kaldırdı. Çok güzel bir uyumdu.

Beni tekrar Misery'ye yasladı, içime doğru itti ve kulağıma fısıldadı. "Bir dahaki sefere bensiz kaçmaya çalışırsan," dedi, bir elini kalçalarıma doladı ve beni kasıklarına doğru çekti, "kızının sağlığı hakkında ciddi bir tartışma yapacağız." O

sıktı ve ağ uçlarıma bir sıcaklık dolmasına neden oldu.

Ellerimi çelik gibi kalçalarına doladım, onu kendime çektim ve "Bir dahaki sefere kıcıımı tehdit edersin, Kendini korusan iyi edersin. En iyileriyle birlikte sallanabilirim."

Arkasına yaslandı. "Az önce beni tokatlamakla mı tehdit ettin?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Aslına bakarsan -" Çelik gibi bir kalçaya şakacı bir şekilde vururken cümlemi askıda bıraktım. Umarım hissetmiştir. Lanet olası şeytanın oğlu. Sıfır acı reseptörü olan bir kaya gibiydi. Ama inkâr etme konusunda çok iyiydim. Vuruşum kaydedilmiş gibi davranarak, "Belki de bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde bunu hatırlamalısın," dedim. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, sonra ekledim, "Ya da enfes kıcıımı."

Ayıldı, bakışları ağızıma kaydı. Orada oyalandı, gözlerinin altın rengi beneklerinde lezzetli bir parıltı vardı. "Seni temin ederim Dutch," dedi, sesi boğuk ve derindi, "bunu asla unutmayacağım. Pompalı tüfek!" diye ekledi. Bacağımı bıraktı, anahtarlarımı bana geri verdi ve yolcu tarafına doğru yürüdü.

Söyledikleri aklıma gelmeden önce bir an afalladım. Tanrım, bu adam çok güzeldi. İçeri girdikten sonra niyetime baktım, seksi ve... kapının kilidini açmamı bekliyordu. Tüm sırtışıların anasını takınarak motoru çalıştırdı ve Misery'yi geri vitesine taktı.

"Farkında mısın," dedi kapalı pencereden, "bu kapıyı menteşelerinden sökebilirim."

Nefesim kesildi. "Yapamazsın."

Göz kapakları meydan okurcasına daraldı ve tüm sırtışılarımin anası söndü. Sahra'daki bir begonya gibi soldu. Kapısının kilidini açtım ve ters ters baktım.

Umurunda değildi. Güldü. Çok umursamaz bir gülüştü. Lanet olası şeytanın oğlu.

3

Paralel bir evrene çapraz park etmiş durumdayım.

- TAMPON ÇIKARTMASI

Reyes'i mahkeme salonunun dışında oturmaya ikna etmeye çalıştım, sadece bir dakika kalacağımı söyledim ama o içeri girmekte ısrar etti. Biz de Görevliye ceplerimizi boşalttık, çantam kontrol edilirken metal dedektöründen geçtik ve sonra içeri girdik. Ubie - değiştirmeden önce ona taktığım lakap buydu- üçüncü sırada oturuyordu, omuzları dik, pür dikkat dinliyordu. Parmak uçlarıma basarak yanına oturdum. Kaptan diğer tarafındaydı. Mahkeme salonuna girmek zorunda kalan her suçlu gibi Reyes de odanın arka tarafında bir koltuk seçti. Yayıldı, bir kolunu sırasının arkasına attı ve kendini rahat hissetti. Ubie ise hiç de rahat görünmüyordu. Bana baktı, kaşlarını şaşkınlıkla birbirine vurdu, sonra dikkatini kürsüdeki tanığa verdi.

"Evet," dedi hapishane üniforması giymiş beyaz adam. "Vikki ile yaklaşık bir yıl önce bir barda tanıştım ve kısa süre sonra birlikte olmaya başladık. Bana bir süredir yavaş yavaş sigorta parası için birkaç hafta boyunca kocası Steve'i zehirledi."

Sanık Vikki olmalıydı, ona iki kafası varmış gibi bakan kişi. Adamın ifadesi onu şok etmişti. Ve ben de bu şoku iliklerime kadar hissettim. İçimde dalgalandı, midemi düğümledi, mide bulantısı ve mutlak inançsızlıkla sersemlemiş hissetmeme neden oldu. Ya bu ya da sabah bulantıları tekmeliyor.

"Ve biz de sana inanmak zorunda mıyız?" savunma avukatı sordu. "Daha önce ceza indirimi almak için yalan beyanda bulunmuş hükümlü bir suçlu."

"Doğruyu söylüyorum."

Bundan şüpheliydim. Otuzlu yaşlarının sonundaki adam, geçen gün bagajından ikinci el iç çamaşırı satan adam kadar güvenilir görünüyordu. Ben o adamla birlikteydim. savunma avukatı.

Pislik amcama bakmadan fısıldadım: "Yalan söylüyor. Ne istiyorsun, Hain Joe?" Bu onun yeni adıydı: Hain Joe. Çünkü o bir haindi ve acımasızdı. Şaka başka bir şeydi, ama -

Boğazını temizledi, duruşma sırasında konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi. "Senin için bir davam var," dedi, sesi alçaktı. "Yalan söylüyor da ne demek?"

Sanık solumuzdaki büyük masada otururken ben ona odaklanmakla meşguldüm. Ağır yapılı bir kadındı, gençti ve yumuşak kahverengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Üzerine tam oturmayan bir elbise giymişti, kolları kollarını çok sıkıyordu. Ellerini önünde, masanın üzerinde sıkıyor, bir elbiseden çok kot pantolon ve kovboy çizmeleriyle kendini evinde hissedecek bir tipe benziyordu. Elleri de sertti. O bir işçiydi. Sıkı bir işçiydi. Üstelik tamamen masumdu.

"Bu senin davan mı?" Joe'ya sordum.

"Evet. Onu inşa etmek için aylar harcadık."

"O zaman belki de davaları çözmenize yardımcı olması için Wynona Jakes'i işe almamalısınız. Çünkü sanık masasında oturan kadın benim sol serçe parmağım kadar masum."

Amcam oturduğu yerde kıpırdandı. Korkunun tüm vücudunu sardığını hissettim.

Kaptan kaşlarını çatarak bize baktı. Söylediklerime verdiği tepkinin yüzde 100 olumsuz olduğunu hissedebiliyordum. Ama son toplantı sırasında benim hakkımda çok şey öğrenmişti. Başkalarının hissedemediği şeyleri hissedebildiğimi biliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun, balkabağım?" Joe sordu, kötü olmak için elimden geleni yaptığım zamanlarda bile bana karşı çok sabırlıydı. Ama önce o kaba davranmıştı. "Sana söyledim, Wynona Jakes'i ben işe almadım. Bu bir tuzaktı. İntikam, hatırladın mı? Bana kurduğun tuzak için?"

İyi. Ona tuzak
kurdum. Mutluluk
için!

Açıkça istediği halde Cookie'ye çıkma teklif etmiyordu, ben de fikrini değiştirecek bir senaryo kurguladım. Planımız Cookie'yi birkaç randevuya gönderip onu kıskandırmaktı, böylece onu yemeğe davet etmek zorunda hissedecekti. Ama o ne yaptığımızı anladı. İntikam için, bir davada danışmanlık yapması için sahte bir medyum getirmişti. Ya da öyleymiş gibi yaptı. Beni biraz kızdıracağını düşündü. Anladım. I Anladım. Ona tuzak kuruyordum. O da bana tuzak kurdu. Ama sonra yaptığı şey affedilemezdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona "Ne yaptığını biliyorsun," dedim.

"Gerçekten bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım, ona kadar saydım ve olabildiğince sakın bir şekilde "Kitap" dedim.

Bir süre ne demek istediğimi anladıktan sonra Kahkahasını bastırmak için öksürük krizine girdi. Herkes baktı ama o hemen toparlandı, mendiline öksürüyordu, yüzü mizahtan kıpkırmızıydı. "O mu yaptı?" diye sordu beyaz kumaşın arkasından. "Kitabı sana Wynona Jakes mi gönderdi?"

"Bir kitabı olduğunu bile bilmiyordum," dedim, kelimelerim dişlerimin arasından tıslayarak. "Bir porno yıldızının orgazmı kadar sahte. Nasıl kitap anlaşması yaptı?"

Bana doğru eğildi ve anlayışlı bir fısıltıyla, "Bütün bunlar bununla mı ilgili?" dedi.

"Belki." Bakışlarını karşılayamadan dümdüz önüme baktım.

"Kitabının bir kopyasını isteyip istemeyeceğinizi sordu."

"İstemediğimi çok iyi biliyordu. Kendim yaptım tanıştığımız gün kim olduğu ve ne yaptığı konusundaki fikirleri tamamen netleştirdi."

Jakes gibi insanlar tehlikeliydi. O kadar. Ve onu takip edenler, söylediği saçma sapan yalanlara inananlar... onlar için üzüldüm. Gerçek bir anlaşma vardı ve

Bir de şarlatanlar vardı. İnsanların hayatlarını mahvetmiş ve sorumluluk almayı, halka karşı dürüst olmayı reddetmişti. Belki de birinin onu ifşa etmesi gerekiyordu. Ya da, diye düşündüm, bir plan yaparak, Reyes'in onun omurgasını kesmesini sağlayabilirdim.

Hayır. Omurga kesmek nadiren bir şeyi çözer. Ve her ihtiyacım olduğunda onun omurga kesme servisine başvuramazdım.

Birini etkisiz hale getirmek. Sonuçları çok kalıcıydı.

"Sana gerçekten bir kitap gönderdiğini bilmiyordum, balkabağım. Bu yüzden mi aramalarımı görmezden geliyorsun?"

"Hepsini görmezden gelmedim," dedim savunmaya geçerek. "Tamam, peki, açtığın zaman, sanki biz kötü bir bağlantı var."

Omuzlarım çöktü. "Tatlım?"

"Benimle dalga geçtiğini sanıyordum. Ona verdiğim tepkiyle."

"Sanki Wynona Jakes gibi biri için endişelenecek bir şeyiniz varmış gibi."

"Ama o para kazanıyor Bob Amca. Masum insanlar üzerinden."

"Ve o ilk mi?"

"Dedektif," diye fısıldadı yüzbaşı, sabırsızlığı hissediliyordu. "Sanık."

Ubie başını salladı. "Pekâlâ. Konumuza dönelim. Bana bu kadının masum olduğunu mu söylüyorsunuz?" Sanığı işaret etti.

Başımı salladım. "Tamamen."

Kaptan nefesinin altından küfretti ve bana doğru eğildi. "Bu bir oyun değil, Davidson."

"Gerçekten mi?" diyemeden. *Çünkü tenise çok benziyor*, yargıç boğazını temizledi. Yüksek sesle. Bakışlarım tanığın kelepçeli bir şekilde hapishaneye geri götürüldüğünü görmek için mahkeme salonunun önüne geçti.

Yargıç, iri yarı Afro-Amerikan bir kadındı ve kıcımlı öyle hızlı tekmeleyebilirdi ki kalp masajına ihtiyacım olurdu - bunu daha önce de yapmıştı -

bana sert bir bakış fırlattı. Tüm suçu üstlenmeyi reddederek Bob Amca'yı işaret ettim.

"Mizzz Davidson," dedi. Yüksek ve keskin sesi ahşap duvarlarda yankılandı. Herkes bize bakmak için döndü. Bana.

Yargıç Quimby bana her zaman Bayan Davidson derdi, Z sesini bir arı gibi vızıldatarak ne kadar Varlığımdan hiç etkilenmemişti. Ve akan suyun sesi gibi, bu da bende altıma işeme isteği uyandırıyor.

Her ihtimale karşı Virginia'yı sıktım. "Sayın Yargıç," dedim, yanaklarım utançtan yanıyordu.

"Mütevazı adalet salonuma bir daha adım atmanız yasaklanmışken neden mahkeme salonumda bulunduğunuz konusunda beni aydınlatmak ister misiniz? ölür mü?"

Önce ben ölürsem konunun tartışmalı hale geleceği gerçeğinden bahsetmekten kaçındım. "Ah, o mu?" dedim ve yumuşak bir kahkaha attım. "Ben sadece -"

Sanığa bir göz attım. Odada bana bakmayan tek kişi oydu. Baş önünde oturuyordu. mutlak sefalet onu yıkarken eğildi. Adam yalan söylemişti ve kadın öfke, acı ve umutsuzlukla doluydu. Sanığa çarpıcı bir benzerlik gösteren iki kadın hemen arkasında oturuyordu. Biri annesine benziyordu. Aynı yumuşak kahverengi saçlar arkaya toplanmıştı. Aynı iş- Bir gözyaşını silerken ve sanığın omzunu ovmak için öne eğilirken sertleşmiş elleri. Ama en çok yaşlı kadının yanındaki ilgimi çekti. Ondan yayılan duygular aldatma doluydu. Bir an için Etrafındakilerin çoğundan daha güçlü olan duygularını bir kenara bıraktı.

Kına yakmak.

İçten içe kına yakıyor, sanığın çektiği acıdan zevk alıyordu. Başkalarının ıstırabından zevk almak için özel bir tür kötülük gerekirdi. Bir elini göğsüne koydu ve

Parmakları, giydiği kazağın hemen altındaki bir şeyin etrafındaydı. Bir çeşit kolye, özel bir anlamı vardı. Bu Sanki bilerek takıyormuş gibi, yanında olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu.

"Ben sadece -," diye tekrar başladım, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. "Ara verebilir miyim?"

Salonun bir kısmı dehşet içinde soluk soluğa kaldı. Diğerleri ise sadece dehşet içinde baktı, muhtemelen Yargıç Quimby'nin kürsüdeki ilk yılında kazandığı bir lakap olan Demir Yumruk'un huzurunda yüksek sesle nefes almaktan korkuyorlardı. Umarım bu daha çok onun yargılama prensipleri, örneğin, cılız beyaz piliçleri kanlı bir posa haline getirmek. Ben hep bardağın dolu tarafını görürdüm. Her durumun iyi tarafını görmeye çalıştım.

Savcı ADA Parker parmaklarıyla yüzünü ovuşturdu. Bunu benim yanımda çok yapardı.

Yargıç Quimby tokmağını vurmadan önce "On beş dakika ara," dedi.

"Aman Tanrım," dedim özellikle kimseye. "İşe yaradı."

"Sen," diye devam etti, tokmağını bana doğrultarak.

"Benim odaları."

Vay anasını. Bu iyi olamaz.

Çaresizlik içinde Ubie'ye baktım ve ağzından çıkan espriyi görünce daha da utandım. Ve Hain Joe'ya geri döndük.

"Sen de," dedi yargıç, onaylamayan sert bir ifadeyle Joe'ya bakarak.

Şarkı söyler gibi bir sesle "*Ubie'nin başı belaya girdi*" dememek için tüm gücümü harcadım.

En azından yalnız gitmezdim. Gidebildiğim herkesi yanımda götürürdüm.

"Peki ya kaptan?" Etrafımızda insanlar durmuş, mübaşirin izin vermesini beklerken ona seslendim.

"O da öyle," dedi.

Güzel! Elbette mahkeme salonundaki saygısız davranışımın suçunun bir kısmını onların üzerine atabilirdim. Beni bir mahkeme salonuna davet ederek daha iyi bilmeleri gerekirdi. Bu

kendi hatalarıydı. Tabii ki bu, Yargıç Quimby'nin emirlerinin sebebinin benim mahkeme salonuna izinsiz girmem olduğunu varsayıyordu. Eğer başka bir şeyle ilgiliyse, hepimiz mahvolmuştuk.

Yargıcın odasına götürülürken Reyes'e omuz silktim. Beni gözünün önünden ayırmak istemediği için kaskatı kesilmişti ama bu düşüncesini saklamak zorundaydı. Artık bunun için yapılacak bir şey yoktu.

Demir Yumruk bir yan odadan çıktı, arka planda bir tuvaletin sifonu çekiliyordu. "Korkunç bir şey yapmak zorundaydım."

Nasıl hissettiğini biliyordum.

"Oturun beyler," dedi Ubie ve Kaptan Eckert'e, devasa bir masanın arkasına otururken. Her şey çok görkemliydi.

Sadece iki sandalye olduğu için bunu ayağa kalkmam gerektiğine dair bir işaret olarak algıladım. Ubie ve kaptanın kıcıma bakmak zorunda kalmaması için kenara çekildim.

Kapı tekrar açıldı ve hem savcı hem de sanık avukatı içeri girdi. Şimdi garipleşiyor. Ve sıkışık. ADA beni görünce yüzünü tekrar ovaladı. Belki de yüzünü kaşındıran alerjisi vardı.

"Şimdi, Bayan Davidson," diye başladı Quimby, konuşurken kağıtları karıştırıyordu, "Tanrı aşkına, mahkeme salonuma girmenin iyi bir fikir olduğunu size düşündüren neydi?" O

karıştırmayı bıraktı ve o meşhur bakışlarından birini bana yöneltti. Benim meşhur ölüm bakışıma rakipti ve görülmesi gereken bir şeydi, özellikle de şu anda olduğu gibi üst dudağı seğirdiğinde. Ölüm bakışlarıma bunu da eklemem gerekecekti. Ben de seğirebilirdim.

Hayır, bekle, twerk yapabilirim. Tamamen farklı bir vücut parçası.

"Amcamla konuşmam gerekiyordu," dedim utanç içinde başımı öne eğerek. "Bugün başkanlık yapacağınızı bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, bir yığın kâğıdı yerine yerleştirirken. "Dışarıdaki kapının üzerindeki isim onu ele

vermedi mi?"

"Bugün okuduklarımı anlamakta güçlük çekiyorum. Bir rahatsızlığım var."

"İlginç." Suç ortaklarıma baktı. "Dedektif, Yüzbaşı, biraz daha detay verebilir misiniz?"

"Deneyeceğim, Sayın Yargıç," dedi Ubie. "Onu bir dava için çağırdım ve bazı bilgilere ihtiyacı vardı. Özür dilerim. Özür dilemeliyim."

onunla dışarıda tanıştım."

"Evet, yapmalıydınız. Kaptan?" diye sordu ona.

Adam başını salladı. "Elimde hiçbir şey yok."

"Bunu yapacağını beklemiyordum."

"Biliyor musun," dedim işkenceye bir son vermeye çalışarak, "şu son olayla ilgili. Eğer o adamın şizofreni hastası olduğunu bilseydim, asla o suratı yapmazdım. Ama daaaang, kızım," diye ekledim, ev kızı rotasına girerek, "bombaydın. Yani, o hareketler çok iyiydi." Ben de bir abartılı bir şekilde başını salladı ve iyi bir önlem için birkaç çete işareti yaptı.

Bob Amca gözlerini kapattı, izleyemiyordu.

"Cidden kızım, beni öyle omzunun üzerinden atman? Sheeeee-uht. Günlerce bel ağrısı çektim."

"Seni hor göreceğim," dedi, sesi tehlikeli derecede düşük bir oktavdaydı. "Bir daha asla benim yanımda bu gangster saçmalığını yapma. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Sayın Yargıç." Bu umduğum kadar iyi gitmedi. "Ama ya bir bardaysak ve rakip bir çete gelip kışımızı tekmelemekle tehdit ederse ve sahip olduğumuz tek şey zekamız ve oyunculuk becerilerimiz olursa?"

"Zihinsel engelli misin?" diye sordu bana. Çok ciddiye.

"Bildiğim kadarıyla

hayır." "O zaman

kapa çeneni."

"Tamam." Gah. Testy. Onunkinin aksine, benimki meşru bir soruydu.

"Peki, sanık hakkında ne diyordunuz?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bob Amca şaşkınlıkla göz kırptı. Yüzbaşı şaşkınlıkla göz kırptı. Savcı yardımcısı ve sanığın

İri kemikli ve yorgun yüzlü güzel bir sarışın olan avukat orada öylece duruyordu.

"Özür dilerim?" Ben sordum.

"Oh, şimdi bana karşı küstahlık yapmıyorsun, ha?"

Bir yargıcın bu şekilde çifte olumsuzluk kullanması gerektiğinden emin değildim.

"Sanık hakkında ne diyordunuz? Ve bana lolipopunu çalmışım gibi bakma. Sen ve maskaralıkların hakkında her şeyi biliyorum küçük kız."

"Sayın Yargıç," dedi savcı yardımcısı. Gençti, zirve için can atıyordu ve oraya ulaşmak için canını dişine takarak çalışıyordu. O

kesinlikle benim gibi astlara ayıracak zamanı yoktu. O yapardı

Aslında bunu bana bir keresinde, soruşturduğu adamın peşinde olduğunu söylemeye çalıştığımda söylemişti. Beni dinlemiş olsaydı çok fazla zaman ve yüz kazanmış olurdu.

Tanrım, bunu söylediğim her sefer için beş sentim olsaydı.

"Bu kadın size ne anlattı bilmiyorum ama sürekli sorun çıkarıyor. APD'nin ona neden katlandığına dair hiçbir fikrim yok." Yana doğru bir bakış attı

Bob Amca, adam kayırmayı ima ediyordu ve ben de buna alındım. Adam kayırmaya değil ama bakışlara. Benden başka kimse Ubie'ye yan gözle bakmazdı.

Doğrudum. "Buraya bak Nick," dedim, adının son kısmını atlayarak: Hıyar.

"Sana çeneni kapamanı söyledikten sonra benim yanımda mı konuştun?" Quimby sordu.

Alt dudağımı ısırdım. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aynı soruyu üç kez sormayacağım. Benim de sınırlarım var."

Herkes bana döndüğünde, "Konuşabilir miyim?" diye sordum. "Eğer, ama sadece eğer, bu konuda söyleyecek bir şeyiniz varsa bu odada hukuk diploması olan herkesin işine yarayabilecek bir dava."

Bu resimde yanlış olan üç şey vardı hemen deşifre edebilirdi. Birincisi, bir yargıç asla

davayla ilgili bilgileri olan insanlar. Bu avukatların işi değil miydi? Yargıçlar başkanlık ederdi. Avukatlar ifade alırdı. İkincisi, söz konusu bilgiyi almak için gerçekten ara vermişti. Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz. Üçüncüsü, dava hakkında olsun ya da olmasın, söyleyeceklerimi dinlemek istemesinin sebebi neydi?

Boğazımı temizledim ve "Bu durumda sanık tamamen masumdur" dedim.

Nick the Prick ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, keşke Bu suçla ilgili aylarca süren soruşturma sırasında bize bunları anlatmanız için size sahiptik. Nasıl oldu da davası mı?"

"Bay Parker," dedi yargıç, "lütfen burada sorgulamayı benim yapmama izin verir misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç." Yüzü morumsu bir renge büründü. Rahatsız edici mi? Evet. Eğlendirici mi? Daha da fazla. "Ama, Sayın Yargıç'ın affına sığınarak, neden onu dinlediniz ki?"

Ben de onun yanındaydım.

Yargıç tüm dikkatini ona verdi. "Çünkü içgüdülerinin bir yolu var... Bunu nasıl ifade edeyim?"

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde omuz silktim.

"İçgüdüleri bir şekilde meyve veriyor." Aw.

Benim meyveli olduğumu düşündü. Bunu çok duydum.

Bana normalden çok daha yumuşak bir bakış fırlattı. Bu beni çok rahatsız etti. "Kim olduğu hakkında herhangi bir Bayan Johnson'ın kocasını gerçekten öldürdü mü?"

Tereddütlü bir baş sallamadan sonra, "Kız kardeşi yaptı" dedim.

Nick ellerini yine havaya kaldırarak, "Tabii ki öyle," dedi. Tam bir drama kraliçesiydi.

"Kanıtlayabilirim," dedim çaresizlik içinde.

Bütün bakışlar üzerimde toplandı.

Sertçe yutkundum ve "Kazağının altına bir kolye takıyor. Bence bu önemli bir şey. Sanırım kayınbiraderini öldürmek için kullandığı zehir bu." Ne zaman

"Onu okşuyor, gizlice kız kardeşinin burnunu sürtüyordu." diye ekledim.

"Dedektif mi?" Yargıç Quimby kaşlarını kaldırarak Bob Amca'ya baktı. "Sanığın kız kardeşini sorguladınız mı?"

Ubie sandalyesinde kaydı. "Yaptık, Sayın Yargıç, ama o asla bir şüpheli değildi. Aslında -" İnançsızlıkla başını salladı. "- Bizi kız kardeşinin suçluluğuna ikna eden oydu."

Sanığın avukatı biraz önce sahip olmadığı bir özgüvenle konuştu: "Sayın Yargıç, bu konuyu inceleyene kadar erteleme talep edebilir miyim? daha fazla?"

"Yirmi dört saatiniz var."

Kadının yüz hatlarındaki yorgunluk kayboldu. "Teşekkür ederim," dedi bana gülümseyerek. "Müvekkilimin masum olduğunu biliyorum.

Bunu kanıtlama fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı salladım. "O kolyeyi almak isteyebilirsin. Hem de hemen."

"Sayın Yargıç?"

"Git," dedi. Masasının arkasından ayağa kalkan yargıç, küçümseyici bir el salladı. "Hepiniz dışarı."

İlk itaat eden ben oldum, neredeyse çıkışa doğru koşuyordum. Hayatımdaki onca tuhaf olay arasında bu, saatler içinde yaşadığım en tuhaf olaydı. Ama gün erkendi.

Ben daha binadan çıkmadan sanığın kız kardeşi güvenlik tarafından gözaltına alınmıştı. Durdum ve onu bekleyen bir devriye arabasına kadar eşlik etmelerini izledim. Onu sorgulayabilirlerdi ama kolyeyi vermezse arama emri çıkarmaları gerekecekti. Umarım Demir Yumruk bu konuda da yardımcı olur.

Bob Amca koridorda durmuş, telefonuna sarılmıştı. Hem kızgın hem de rahatlamıştı. Onu suçlayamazdım. Bu davalar üzerinde çok çalışmıştı. Ortada hiçbir kanıt yokken benim gelip ona yanıldığını söylemem kolay olmamalıydı. Söylediklerimin çoğuna inanmak zorundaydı, tıpkı Kit gibi. Bu onları daha da takdir etmemi sağladı. Ve eğer Her şey planlandığı gibi gittiğinde masum bir kadının hapse girmesini engellemiş olacaktık. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi.

Belki de tek bir şey. Reyes arkamdan yürüdü, sıcaklığı ondan çok önce bana ulaştı ve sıcaklığı Kıyafetlerimi doyurdum. Saçlarımı. Kızısı yerlerime.

"Yine günü mü kurtardın?" diye sordu kollarını bana dolamış, ağzı kulağımda, sıcak nefesi yanağımda gezinirken.

"Umarım. En azından bir kişi için."

"Ve bu yeterli mi?" diye sordu. "Bir kişiyi kurtarmak mı?"

Kollarında döndüm. "Keşke duruşman sırasında orada olabilseydim. Bob Amca'ya senin masum olduğunu ben de söylerdim."

"Büyük Charlotte Davidson'ın bile beni hapisten uzak tutabileceğini sanmıyorum. Earl, mahkumiyet için yeterli kanıt olduğundan emin oldu."

İşlemediği bir suç yüzünden yıllarını parmaklıklar ardında geçirdiğini her düşündüğümde hâlâ yüreğim parçalanıyor. O anda, daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Altın ve yeşil benekli, derin, parıldayan bir çikolata rengi olan gözleri uyarırcasına kısıldı. "Benim için üzölmüyorsun, değil mi?"

Kendisi söz konusu olduğunda empatimi göz ardı etmemem gerektiğini biliyordu. Bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı ve o da bunu biliyordu. En azından, dayak yemek istemiyorsa bunu yapsa iyi olurdu.

Bu düşünce karşısında ağzım şakacı bir gülümsemeye dönüştü ve ilgisini çekti, ama bana bunu soramadan Ubie yanımıza geldi.

"Parker kriz geçiriyor," dedi, sesindeki mizah açıkça belli oluyordu.

Bakışlarımı nişanlımdan ayırdım. "ADA Parker bunu yapar." "Bence bunu ona sen yapıyorsun."

"Bu onun kendi hatası," dedim ve çıkışa doğru yürüyebilmek için Reyes'in elinden kayarak kurtuldum. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve bir an durakladım. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yürürken sadece elimi tutmuştu. Sıcaklığı koluma ve göğsüme yayılarak kalbimin etrafına yerleşti. I

Bob Amca'nın yanında yürümeye devam etti. "Peki, bu dava nedir?"

"Ah, evet, SUV'de sizin için dosyanın bir kopyası var. Son birkaç hafta içinde iki intihar notu aldık." Bizi otoparka götürürken "Cookie söyledi," dedim.

Departmana ait koyu gri cipine.

Ön koltuktan bir dosya alıp bana uzattı. Ben dosyayı incelerken Reyes ara sıra omzumun üzerinden bakıyordu ama çoğunlukla etrafımızı gözetliyordu.

"Sadece notlar," dedi Bob Amca dava dosyasına bakarken. "Onları yazan iki kişi de ortadan kayboldu."

"Kendilerini mi öldürdüler?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Ama birkaç saat önce bir tane daha aldık. Kadın kocasının gece yarısı bir not bırakıp ortadan kaybolduğunu söylüyor."

"Herhangi bir boğuşma izi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Henüz olay yerine gitmedim. Şu anda orada bir ekibimiz var."

Notlardan birini okudum, tipik ama üzücü, sonra diğerini. Yazarın kendisine bahşedilen muhteşem hayatı yaşamayı hak etmediğine dair bir sürü şey. Aslında, her iki yazar da *görkemli* kelimesi. Bu bir tesadüf olamazdı. Üçüncü not çok farklıydı ama içinde aynı kelime vardı: *görkemli*. "Oldukça benzerler," dedim, her üç mektuptaki diğer garip ifadeleri işaretleyerek, ama el yazısı benzersizdi. İmzalar da öyle.

"Evet, öyle. Elimizde neredeyse birbirinin aynısı üç intihar notu var ama ceset yok."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Yani, gerçekten mi? Öylece ortadan kayboldular mı?" "Söyleyebildiğimiz kadarıyla.

Evde herhangi bir boğuşma izi yok.

ve hiçbiri daha önce intihara teşebbüs etmemiştir. Bu sahneleri yazmaya zorlandıklarını düşünüyoruz.

aynı kişi tarafından not edilmiş, daha sonra başka bir yere götürülmüş ve ya öldürülmüş ya da rehin tutulmuştur."

Kapısına yaslandım. "Yani, notlar sadece sizi oyalamak için miydi? Sizi oyalamak için mi? Ne için?"

"Sen söyle," dedi omuz silkerek. "Düşündüm ki, belki sen, bilirsin, etrafı kurcalayabilirsin ve hala canlı."

"Rocket'a sorabilirim," dedim. "Üçü arasındaki bağlantı nedir?"

"Notlardan başka bir şey bulamadık." "Tamam, sen aramaya devam et, ben de Rocket'la konuşmaya gideyim. öğle yemeği."

"Öğle yemeği mi?" diye sordu, ilgisini çekmişti. "Sen mi ismarlıyorsun?"

Homurdandım. "Hiç de bile. Ama bu yerel barda inanılmaz bir aşçı tanıyorum." Reyes'e hüzünlü bir gülümseme fırlattım.

Göz kırptı, Ubie'ye başıyla selam verdi, sonra tekrar elimi tuttu ve beni Misery'ye götürdü.

"Peki," diye sordum, sıcak, güneşli günün ve Reyes'in elini elimde hissetmenin tadını çıkararak, "elimi pantolonuma girmek istediğin için mi tutuyorsun yoksa Kaçmak mı?"

"İstesen de kaçamazsın." O eldivenleri öylece fırlatıp atmadı.

"Ve eğer notu kaçırdıysanız, kığımızda on iki kızgın zebani var."

Bahsi geçen arka tarafını kontrol etmek için arkasına eğildim. "Onları suçladığımı söyleyemem. Eğer bir zebani olsaydım, ben de senin kışının peşinde olurum."

Ağzının kenarında isteksiz bir gamze belirdi.

"Aslında," dedim, bu ifadeyi yeniden düşünerek, "ben bile

bir melek olsaydım, kışının peşinde olurum. Ya da bir aziz. Ya da bir gerbil. Bunu sevdim." Elini benimkine koymasını işaret ettim. Ya da onunki benimkini yuttuğu için benimki onunkini. Misery'ye doğru yürürken onun önüne geçtim ve bir süre geri geri yürüdüm.

daha fazla direnemeyene kadar. Kollarına atladım. Hafifçe güldü ve kışımı okşayarak beni kendine çekti.

"Bu nedir?"

"Romantik. Filmlerdeki gibi." Eğildim ve bir gamzesini öptüm. "Hayır, bekle!" Kollarından zıpladım, ona doğru

eğildim.

Bir elinin tersini alnıma koydu, sonra beni yakalayacağını umarak geriye doğru eğildi.

Öyle yaptı. Önce bir kolu düşmemem için belime dolandı; sonra diğeri dizlerimin altına girdi. "Ve Bu mu?" diye sordu, beni kollarının arasına alarak.

Daha da geriye yaslandım. "Bu daha da romantik," dedim gözlerimi kapalı tutarak. "Tıpkı ciltsiz bir romanda, Hastings Dükü'nün az önce bayılan kızı kollarına alması gibi."

O zaman durdu ve dünya bizim oldu. Seyirci yoktu. Ne vızır vızır geçen arabalar ne de kısa kısa konuşan insanlar. uzakta. Sadece ikimiz vardık.

Beni göğsüne doğru çekti ve başımı boynunun kıvrımına yasladım, ama kollarımı yanımda gevşek tuttum. Sürdürmem gereken bir rolüm vardı ve bir İngiliz olarak

Albuquerque'deki bir otoparkın ortasında ilk kez sahneye çıkmak görüldüğü kadar kolay değildi.

"Peki dük onunla ne yapıyor?" diye sordu, sesi birden kısılmıştı.

Tamamen cansız bir halde, başımın tekrar geriye düşmesine izin vererek boynuma erişmesini sağladım. "O ne isterse."

Avantajını kullandı ve içimde bir dizi mikroskobik depremin titremesine neden oldu.

Reyes'i de yanıma alarak birkaç işimi halletmem gerekti ama işim bittiğinde onu ofisine, yani Calamity's'in mutfağına bıraktım, sonra da söz konusu bar ve ızgaranın üst katında bulunan ofisime çıktım. Elimde özel bir paket ve normalde panter gibi olan hareketlerimi engelleyen birkaç çanta vardı. Bu nedenle, kollarım ağzına kadar doluyken bir merdiveni kaçırdım ve geri düşmemek için bir dizimin üzerine çökmek zorunda kaldım, merdivenin kenarını kaval kemiğime çarptım ve keskin bir acının içimde roket gibi fırlamasına neden oldum. Tüm Albuquerque'nin duyabileceği kadar yüksek sesle küfrettim.

"İyi misin?" Teri bardan bana seslendi. İç merdivenlerden çıkmıştım ama Teri'yle aramdaki tek engel karmaşık bir ferforje korkuluktur. Yanlış adımım herkes tarafından görülebiliyordu. Neyse ki, hala birkaç dakika

açılıştan bir gün uzakta.

"Ben iyiyim," dedim ama Reyes'in kafası anında mutfak kapısından dışarı çıktı. "Hayır, ben iyiyim." Bir cehennem köpeği tarafından saldırıya uğramadığıma onu ikna etmek zorundaydım. "İşinin başına dön.

Buz torbası ve hafif bir cerrahi prosedürün düzeltemeyeceği bir şey değil." Kaval kemiğim zonkluyordu ve her hareketten sonra

bir acı sarsıntısına neden oldu.

O bana bakarken ayağa kalkmaya çalıştım ve ofisimin arka girişine giden merdivenleri çıkmaya devam ettim. Değerli bir yük taşıyordum. Bir görevdeydim ve yeryüzündeki hiçbir merdiven beni durduramazdı. Elbette merdivenlerden yuvarlanıp kafamı birkaç kez çarparak merdivenin dibine bir yığın halinde düşseydim, bu beni durdurabilirdi.

Bu barla ilgili en havalı şey, barın koyu renkli ahşaplarıyla iç içe geçmiş eski moda demir işçiliğiydi. Metal işçiliği, kimsenin kullanmadığı eski bir demir asansöre çıkıyordu, çünkü bu asansör buzullardaki pekmez kadar yavaştı, ama harika görünüyordu. Uzun zamandır içten içe bu binada yaşamak istiyordum. Bizim apartman kompleksini yapanlarla aynı kişiler tarafından inşa edilmişti. Ama o binada ne demir ne de başka bir asansör vardı.

Kapıyı açabilmek için bir iki çantayı kaydırmak zorunda kaldım ama kendimi içeri atmayı başardım.

"Tatlım, ben geldim!" Cookie'ye seslendim.

Yan odadaki masasından bana bakmak için öne doğru eğildi. "Tanrı aşkına, ne taşıyorsun sen?"

Biri hariç tüm poşetleri yere bıraktım ve masasının önüne doğru yürüdüm. "Bu," dedim, çoğunlukla suyla dolu şeffaf bir poşeti kaldırırken göğsümde gururla kabarak, "Belvedere."

"Japon balığı mı aldın?"

"Evet." Çantayı bir yığın kâğıdın üzerine koyuyordum ki
Cookie balığımı yere bırakmadan önce çantayı çırpıp götürdü

Sonra diğerk çantaları almak için geri döndüm, içlerinden birinde yuvarlak bir akvaryum vardı. "Pratik yapıyorum."

Tuvalete girip kaseyi suyla doldurmamı hafif bir merakla izledi.

"Pişman olacağımı biliyorum ama ne için pratik yapacağım?" "Annelik." Göstermek için karnımı ovuşturdum. "Ben pregtastic."

"Harika olduğunu biliyorum."

"Umarım öyledir. Ya öyle ya da göbeğimi okşaman tamamen uygunsuz."

"Sadece ona merhaba demek hoşuma gidiyor," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama bir Japon balığının senin durumunla ne ilgisi var?"

"Gördüğüm kadarıyla Belvedere'i burada hayatta tutabilirsem, bir çocuğu da hayatta tutabilirim. Bu da savaşın yarısı, değil mi?" Çözdüm şeffaf poşetin üstündeki düğümü çözdü ve Belvedere'yi yeni evine dökmeye başladı. "Taşınma günü!" Mutlu bir şekilde söyledim.

Cookie masanın üzerinden atladı - ve rahatlamış ifadesi bir şey ifade ediyorsa, çantayı tam zamanında yakaladı. Belvedere'i kucakladı ve bana baktı suçlayıcı bir şekilde. Garipti. Bir balığa karşı bu kadar korumacı olacağını hiç düşünmemiştim.

"Sen hâlâ benim bir numaramsın," dedim alay ederek.

"Her şeyden önce," diye voleybol oynadı, düğümü yeniden bağlarken, "bir akvaryum balığını aritılmamış ve balığın halihazırda bulunduğu sıcaklıkla aynı olmayan suya öylece atamazsınız. içinde yaşamak."

Gözlerimi kırptım. "Neden olmasın?"

"Çünkü. Suyumuzda onun için kötü olan her türlü pislik var ve şu anda içinde bulunduğu sudan farklı bir sıcaklıkta, bu yüzden onu suya atarsanız şoka girer ve ölür. Dükkândaki tezgâhtar size bunu söylemedi mi?"

"Emin değilim." Tekrar düşündüm. "Reyes konuşurken boynumu öptü. O kadar etkilenmişim ki onu duymazdan geldim."

"Oh, tamam. O adam gezegendeyken konsantre olmak çok zor."

"Word."

"Yani, bir Japon balığını hayatta tutabiliyorsanız, bir çocuğu da hayatta tutabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

İncelemek için balık yemini çıkardım. "Elbette. İkisini de beslemek zorundasın, değil mi?"

"Evet, ama -"

"Ve ikisine de bakmak zorundasın, değil mi?" "Evet, ama sanırım -"

"O zaman birini yapabiliyorsam diğerini de yapabilirim." "Bence asıl noktayı kaçıyorsun."

"Ve Amber'ı geçen hafta itibariyle on üç yıldır hayatta tutuyorsun," diye ekledim. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"On üç yaşında bir çocuğum olduğuna inanamıyorum."

"Onu bu kadar uzun süre hayatta tuttuğunuza inanamıyorum," dedim. "Yani, bu çok... günlük bir şey. Ve çocuklar çok muhtaçtır. Onları her hafta beslemek zorundasın. Ben her hafta bitkilerimi sulamayı bile hatırlayamıyorum."

"Şey," dedi bana öğretmen yüz ifadesiyle, "bir çocukla bir bitki arasında çok büyük bir fark var: Çocuklar acıktıklarında gürültü yaparlar. Unutmayacağınızı söylediğimde bana güvenin."

"Güzel."

Kadın homurdandı. "Bunu bana bir yıl sonra söyle."

4

Tüm bunları ilaçsız yaptığım için yeterince takdir edildiğimi sanmıyorum.

- T-SHIRT

Cookie'nin ofisinden bir gümbürtü duyduğumda intihar notlarını incelemek ve Belvedere'nin suyunun tedavisinin bitmesini beklemekle meşguldüm. Sonra faremsi bir gıcırtı. Sonra gırtlaktan bir inilti.

"Kurabiyem," dedim Belvedere'e parmaklarımı oynatarak, bizim tuhaf yöntemlerimizle tanışmasını sağlamak için, "sen Mastürbasyon mu?"

"Hayır. Kağıt kesiğim var."

Oh. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Kötü bir tane," diye ekledi, sesi her zamankinden daha mızmızdı.

"Senin yerinde olmak berbat." Verebileceğim en iyi cevap buydu. İçimden önemsiyordum. Ki bu tam olarak kalacağı yerd.

Bir emme sesi ve bir gıcırtı daha çıkardı. "Mastur olmadığına emin misin?"

"Aklıma bir şey geldi," diye seslendi bana.

"Tamam."

"Nasıl hızlı iyileştiğini biliyor musun?"

Ayağa kalktım ve ofislerimizi ayıran kapıya doğru yürüdüm. "Evet," diye cevap verdim, nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

İşaret parmağının yan tarafını emiyordu. "Belki kesiğimi yalarsan, tükürüğün de beni çabucak iyileştirir."

"Dostum," dedim kıkırdamamı bastırarak, "senin kesiğini yalamayacağım."

"Sadece yala beni." Parmağını uzattı. "Bu günlerce yumuşak kalacak."

"Seni yalamayacağım." Nadiren yüksek sesle söylediğim bir cümle.

"Hadi ama Charley. Ne zaman bir belge dosyalasam ya da bilgisayarda bir şeyler yazsam canım yanacak. Sadece yala beni."

Reyes arkamdan içeri girdi ama Cookie bir kez olsun onun heybetli varlığına tüm dikkatini veremeyecek kadar kendi ıstırabına gömülmüştü. Neredeyse ölümcül olan yarası için çok daha fazla endişeleniyordu.

"Ya da en azından üzerime tükür."

"Aşçı," dedim, masasına doğru yürürken, "bu düşünce çekici gelmiyor değil, ama tükürüğüm kesiğini iyileştirmeyecek."

Söndü. "Denemeden nasıl bilebilirsin ki?"

"Bay Farrow benden daha hızlı iyileşiyor," diye devam ettim, göz kırparak ona takıldım. "Bırak seni yalasın."

Bakışları nişanlıma takıldı, umut ve şehvet kıvılcımı mavi gözlerinin dumanlı derinliklerini aydınlattı.

Omzumun üzerinden onun meraklı sırtışına baktım. "Kağıt kesiği," diye açıkladım.

"Ah," dedi. "Bir bakayım."

Bunu söyleme şeklinden anlayabiliyordum - Bir *bakayım*, sesi yumuşak, başı eğik ve kaşları çatıktı - bu ilginç olacak.

Adam ona doğru yürüdü ama kadın tereddüt etti. "Sorun yok. Ben yaşayacağım."

Kadın gülüp geçmeye çalıştı ama adam elini tuttu, bir o yana bir bu yana çevirdi, hayati tehlike arz eden kesiği fark edince cık cık etti. Kağıt kesiği çok can yakar. I çektiği acıyı çok iyi anlıyordum. Reyes parmağını ağzına götürdüğünde Cookie'nin içinde yükselen adrenalini de anlıyordum. Bakışlarını onunkilere kilitleyerek yaralı uzvu öptü ve Cookie gözle görülür bir şekilde sandalyesinde eridi, vücudundaki tüm kaslar pelteye döndü ama Reyes bununla yetinmedi. Dudaklarını ayırdı ve onun yarasını emerken derisine işledi. Cookie'nin kalp atışları hızlandı. Muhtemelen sevinçten sinirleri zıpladı ve vücudunu sıcak bir arzu dalgasının kapladığını hissedebiliyordum.

Ben de tam yanımdaydım. Dili kesik boyunca kayarak, kızın ıslattığı şeyle ıslatırken bakışlarını henüz bırakmamıştı. süper iyileştirici bir büyü olduğuna inanıyordu. Yumuşak bir göz kırpışıyla elini bırakmadan önce parmağına son bir öpücük, minik bir gagalama kondurdu.

Elini geri çekti, göğsüne bastırdı ve Normalde onun tepkisine kıkırdarken, ben sadece hayranlıkla bakabildim.

Omzumu işaret ettim. "Bir çürüğüm var."

Bana doğru yürüdü, gömleğimi geriye doğru sıyırdı ve omzumu öptü, bu basit hareket midemdeki kelebekleri çılğına çevirirken ağzının sıcaklığı kavuruyordu.

Tam onu gömleğinin yakasından tutup ofisime sürüklemek üzereyken Bob Amca içeri girdi. Muhtemelen en iyisi buydu. I

henüz ofisimde nişanlımla sevişmemiştim, Özellikle de Cookie yan odadayken ve Cookie yan odada olduğu için şimdi hiç zamanı değildi.

Bir anda dikkat kesildi. Kağıtları düzeltmekle meşgulken yüzü parlak bir pembeye büründü.

"Nerelerdeydin?" Reyes kalın kirpiklerinin altından bana bakarken bir an durup serin havayı içime çekerek sordum. Gözleri niyetle parlıyordu. Ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. Tırmık.

Ubie başıyla onayladı. "Birkaç şeyi bağlamam gerekti. Ama açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğinde ne var?" diye sordu Reyes'e.

Reyes'in ona attığı Cheshire gülümsemesi beni neredeyse güldürecekti. "Bu bir sürpriz," dedi.

Ubie yeni aşkı Cookie'ye iyice bakmadan önce şüpheyle kaşlarını çatı. Cookie Reyes'i arzuluyor olabilirdi ama Ubie'ye karşı hisleri de bir o kadar güçlüydü. İnkâr edilemezdi. Reyes'e karşı hissettiği arzu onun suçu değildi. Hemen hemen herkes Reyes'i arzuluyordu - tahminimce doğaüstü mirasının bir yan etkisiydi. Ama amcam için hissettiği şey gerçektir. Ona karşı derin bir hayranlık hissediyordum.

ona her baktığında. Mutlak bir güven. Ve evet, açık bir çekim.

Ubie'den de hemen hemen aynı şeyi hissettim ama bir şey daha vardı: şaşkınlık. Cookie'nin ondan hoşlanmasına hâlâ şaşıyordu. Onunla çıkmasına. O da onunla birlikte olmak istiyordu. Karşılıklı saygı ve hayranlık bu ilişkinin devam etmesini sağlayacaktı. Ubie'nin çıktığı son bir düzine kadar kadının aksine, hiçbiri benim onayımı almamıştı.

Cookie masasına geldiğinde ayağa kalktı ve yanağından öpmek için eğildi, bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

sevgisini bizim önümüzde gösteriyordu. Okulda balo randevusunu alan utangaç çocuk gibiydi, sinirleri karmakarışık ve avuçları terliyordu. Böyle bir fırsatı kaçıramazdım.

"Ee, siz ikiniz daha vuruşmadınız mı?"

Ubie beni içten içe güldüren o soğukkanlı hareketini yaptı.

Cookie ağzını kapattı, ama evlilik öncesi seksten bahsettiğimde içine sıçrayan duygular bana şunu söyledi Bilmem gereken her şeyi. Muhtemelen bilmem gerekenden fazlasını.

Ona bakakaldım. "Cookie!" İkisini de aşırı derecede rahatsız edecek kadar yüksek sesle bağırdım. Sonra da "Güvende misin?" diye sordum.

Bu sefer Ubie dişlerini birbirine kenetledi.

"Peki," dedim o beni azarlamadan önce. "Her neyse. Hadi yiyelim."

Ubie, Cookie'nin masasının etrafında dönmesini beklerken telefonum çaldı, böylece ona aşağıya kadar eşlik edebilecekti. Ona bir kraliçe gibi davrandı. Ona tam da hak ettiği gibi davrandı. Buna bayılmışım.

Kit'ten gelen bir çağrıya cevap verdiğimde zaten bir kalabalık vardı, sohbetin sıkıcı uğultusu bize doğru geliyordu.

"Hey, ev arkadaşım," dedim ona, umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

benim hakkımda. Reyes'in kışını izlemekle meşguldüm.

Her adımda kalçalarının esneme şekli ilgisini çekmişti.

"Bana bahsettiğin şu şerif yardımcısı..." Birkaç saniye konuşmayı kesti ve arka planda mırıldanmalar duydum.

Onu kendime getirmek için, "Bunun tam bir cümle olduğundan emin değilim" dedim.

"Özür dilerim. O şerif yardımcısı yaklaşık dokuz yıl önce Alaska'ya transfer oldu."

Durdum ve tüm alayı durdurdum. Cookie ve Ubie, bir masa kapmalarını işaret ettikten sonra yanımdan geçip gittiler. Reyes de durmuş, onlarla birlikte içeri girmemi bekliyordu.

Elimi telefonun üzerine kapattım. "Reyes, burayla masamız arasında bana saldırmayacaklar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bensiz devam etmeyi reddediyor. Ama Kit'i barda duyamazdım. Calamity'nin mürettebatı

Bu yüzden merdivenlerde durmaya devam ettim.

"Sence hâlâ öldürüyor mu? Sence bu o mu?" "Söylemesi zor. Görünüşe göre çok fazla ama eyaletin dört bir yanından gelen kayıplar var."

"Ve Alaska büyük bir eyalet."

"Aynen öyle. Ama çok ilginç bir şey bulduk."

Ben de demir tırabzana yaslandım. "Öyle mi?"

"Pilot lisansı var."

Tekrar ayağa kalktım. "Gerçekten mi? Sence o da Eyaletin dört bir yanından kızları kaçırıp merkezi bir yere mi götürüyorlar?"

"İşe yarayan teori bu."

"Bunu burada mı yapıyordu?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Juneau'daki yetkililer bu konuda bizimle çalışacakları için çok heyecanlılar. Onlar tüm uçuş planlarını çıkarıyor. Biz de burada aynısını yapıyoruz."

Kayıp vakalarıyla çapraz kontrol yapıyoruz. Şu ana kadar iki bulguya ulaştık."

"Ne yapabilirim ki?"

"Benim sorum da bu. Ne yapabilirsin ki? Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bu sadece benim olayım," dedim, rol yapmaya çalışarak.

"İş oraya gelirse Alaska'daki kayıp kızlarla ilgili işinizi yapabilir misiniz?"

"Deneyebilirim. Oraya uçmam gerekecek. Yine de ben varım.

Bunun için para ödüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Önce bu taraf üzerinde çalışsak nasıl olur - sonra Alaska'da sana ihtiyacımız olursa, onaylatırım. Bir şekilde."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Reyes ters ters bakıyordu. Ben de ters ters baktım. Kız kıza geçirdiğimiz haftaya kesinlikle katılmayacaktı. Aynı şey olmazdı.

"Şu anda kamp alanında ceset arayan bir ekibimiz var. Şimdiden bir grup kalıntı buldular."

"Dahası da var."

"Anlıyorum. İlgileniyoruz."

Telefonu kapattık ve yanından geçmeden önce Reyes'e bir bakış daha attım. Gürültü azalmıştı ve restoranın her zamanki gibi çoğunlukla kadınlarla dolu olduğunu fark ettim.

bizi görebiliyordu. Gölge ve rimelli onlarca çift bakış utangaç bir şekilde ona doğru süzülürken, diğerleri açıkça bakıyordu.

Özür dilemeden. Yüzsüz fahişeler. Bu adama bir alyans takmalıydım, hem de hemen, yoksa onu baştan çıkarmaya çalışacaklardı.

arkamdan. Kalabalığa bakarken, bu kızlardan bazılarının bunu yüzümün önünde yapmaktan çekinmeyeceklerini düşündüm.

Onu suçlamaya karar verdim.

"Sen bir fahişesin," diye omzumun üzerinden suçladım, yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Bu da ne demek oluyor? Ben başka kimseyle yatmadım -

"

"Şu odaya bak." Merdivenlerden indim ve Reyes'in bizim için ayırdığı belli olan masaya doğru ilerledim,

Çünkü mekandaki diğer tüm masalar doluydu ve birkaç kişi daha ön tarafta bekliyordu. "Sadece senin için buradalar."

Menüde kesinlikle olmayan bir ürüne aç kadınlarla dolu sandalyelerin yanından geçtik ve ya aynısını ya da Reyes'in ölümünü arzulayan, çoğu kıskançlıktan zehirlenmiş erkeklerin yanından geçtik. Reyes insanların içindeki duyguları ortaya çıkardı.

Arkamdan bir elini koluma doladı ve ben de merakla kaşlarımı kaldırarak döndüm. Yumuşak bir şekilde konuşmak için beni kendine çekti. kalabalık bir odaydı. "Ben değilim," dedi ve ondan yayıldığını hissettiğim acı içime işledi.

Bir elimi sahiplenircesine kalçasına koydum ve bir adım daha yaklaştım. "Reyes, ne?" diye sordum.

"Ben - ben bunun olmasını istememiştim." Kalabalığı taradı, benim hissettiğim duyguların aynısını hissediyordu, sadece hepsi ona odaklanmıştı. Hepsi lazer güdümlü füzeler gibi doğrudan ona odaklanmıştı. "Ben bunu hiç istemedim."

"Sadece şaka yapıyordum," dedim parmaklarımı kalçasına doğru esneterek. "Bunu bilerek yaptığını ima etmek istememiştim." Çaresizce etrafıma bakındım. "Sadece şaka yapıyordum."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Sözlerim onu gerçekten incitmişti.

Eğildi ve kulağıma itiraf etti, sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "Bu boğucu."

Başkalarının duyguları yüzünden incinebileceği ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Başkalarının duygularını hissedebilmek hem bir lütuf hem de bir lanetti. Böyle zamanlarda, lanete doğru meylediyordu. En azından benim için. Bunun onu rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim. Başkalarının ne düşündüğünü neden umursasın ki?

Ama o haklıydı. Bazen başkalarından yayılan duygular o kadar güçlü, o kadar... boğucu oluyordu ki, lisede öğrendiğim bir numarayla onları engellemem gerekiyordu. O zamana kadar okul tam bir ızdıraptı. Elbette başkalarının bilmediği şeyleri biliyordum ama bilmek istemediğim şeyleri de biliyordum.

Kimse "arkamdan konuşamazdı". Ben her zaman gerçeği bilirdim.

Benim hakkımda ne hissettiklerini. Arkadaşlıklarımı minimumda tuttum. En temel şeyler. Ve en iyi arkadaşım Jessica'yı kaybettikten sonra, birkaç yıl önce Cookie ile tanışana kadar en iyi arkadaşım diyebileceğim başka biri olmadı.

Büyürken öğrendiğim bir şey vardı: İnsanlar duyguları konusunda asla ama asla yüzde yüz dürüst değillerdi.

Asla.

Ama bu, uzun zaman önce birlikte yaşamayı öğrendiğim bir şeydi.

Bu sefer elimi onun elinin içine soktum ve onu tuvaletlere ve bir depoya açılan küçük bir koridora götürdüm. Cookie'ye hemen döneceğimizi bildirmek için işaret parmağımı kaldırdım, sonra onu bir köşeden çekip kendime doğru çektim. "Özür dilerim Reyes. Öyle demek istememiştim. Sadece bir şakaydı."

Yüz hatlarını düzgün tuttu. "Ben de sadece şaka yapıyordum." "Hayır, etmiyordun." Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı alt dudağı boyunca.

Ama her seferinde onu açmaya çalıştığımda olduğu gibi bu sefer de alınganlaştı. Beni duvara yasladı. Elini hafifçe boğazıma koydu, bedenini bedenime bastırdı ve konuyu etkili bir şekilde değiştirdi. Bana durmamı emretmekten daha iyisini biliyordu: Umursamayı bırakmamı. Empati kurmayı bırakmamı. Hissetmeyi bırakmamı. Bunu yüzlerce kez konuşmuştuk. Bana umursamamamı emredemezdi. Ama odağı kendinden uzaklaştırıp bana çevirebilirdi. Ve bu konuda çok ama çok iyiydi.

Beni gevşekçe duvara yasladı, üzerindeki gerginliğin azaldığını hissetmeden önce uzun bir süre ağzıma baktı. Bu onun hayatıydı. Bundan kaçamazdı. İnsanlar sadece... onu *istiyordu*. Tek başına hayvani bir cazibesi, ona bakan herkesin görmezden gelmekte zorlandığı çelik gibi bir çekiciliği vardı. Bir keresinde bana, Earl Walker'ın çocukluğu boyunca onu sürüklediği çok sayıda apartman kompleksinden birinde tanıştığı bir kızın, eşyalarını yerleştirdikten bir ay sonra taşındıklarında kendini öldürmeye çalıştığını söylemişti. Taşınmışlar.

Çünkü kira çekleri karşılıksız çıkmıştı ama Reyes rahatlamıştı. Kızın arzusu çok yoğundu. Çok aşikârdı.

Sonra bana başka bir hikaye anlatmaya başladı. On yıldan uzun bir süre önce Reyes'i ilk kez gördüğüm apartmandaki bir çocukla ilgiliydi - Earl'ü izlediğim apartman, Onu büyüten canavar, onu kanlı bir şekilde dövdü. O da anekdotu aniden bıraktı ve ne olduğunu detaylandırmayı reddetti, ben de kendime bu olayı araştırmayı görev edindim. Binanın geçmişi, orada yaşadığı döneme dayanıyor. Earl, Reyes ve biyolojik olmayan kız kardeşi Kim ile birlikte gecenin karanlığında kaçtıktan birkaç gün sonra on üç yaşında bir çocuk kendini dolabında asmıştı. Çocuğun ailesine göre, en iyi arkadaşı taşındıktan sonra çok perişan olmuş, ancak çocuğun arkadaşları onun apartmandan bir çocuğa aşık olduğunu ve karşılık vermediğini söylemişlerdi. Sonra çocuk hareket etti, çocuk kendini öldürdü.

O komşu Reyes olmalıydı. Ve çocuğun ne yaptığını biliyordu. Bu suçluluk duygusu kişi? Kişinin ruhsal durumunu nasıl etkiler?

Ve bakışlar bununla da bitmedi. Ayrılanları fark ettim gittikçe daha fazla takılıyorlardı. Ama Reyes onlara insanlara görüldüğünden daha farklı görünüyordu. Daima karanlık bir sisle örtülüydü ve bu sisin altında bir ateşin yumuşak parıltısı vardı. Reyes öfkelenidikçe ateş daha da parlaklaşıyordu.

Onu sadece bir kez, gözü dönmüş bir delinin elinde neredeyse öldükten sonra görmüştüm. Reyes insan formunda ne kadar inanılmazsa, başka bir açıdan bakıldığında da o kadar güzeldi.

düzlem. Bana istediğim zaman o düzlemden ve o formdaki şeyleri algılayabileceğim söylenmişti ama henüz bu yeteneğimde ustalaşmamıştım. Bu handikap yüzünden, Reyes'i takip eden ölülerin de insanlar gibi ona delicesine ilgi duyup duymadıklarından ya da gördüklerine inanamayan, onu merak eden, ona ne kadar yakın olduklarına bakarak kendi cesaretlerini sınavan bir tür ruhani avare olup olmadıklarından emin değildim. ona ulaşabilirlerdi.

Şu anda tahminim ikincisi olurdu, çünkü tamamen uzay balonumuzun içinde ayrılmış bir kadın vardı. Sarışın. omzuma yaslanmış, Reyes'e şaşkınlıkla bakıyordu. Kendini savunmak için, gidenler arkalarından izlenmeye alışık değillerdi. Belki de onu görebildiğimizi bilmiyordu. Reyes hâlâ ağzımı inceliyor ve onu tamamen görmezden geliyordu, ben de döndüm ve onu sinirli bir kaşla kıstırdım.

Aklı başına gelmiş gibi geri adım atarak boğazını temizledi. "Özür dilerim," dedi kaybolmadan bir mikrosaniye önce. Ama yeraltı dünyasının prensine özlem dolu son bir bakış atmadan önce değil.

Bu cevaptı. En azından onun durumunda.

"Bana nasıl bir şey olduğunu anlat," dedim, başımla patronları işaret ederek. "Seni bu kadar çok istemeleri nasıl bir duygu? Bilirsin işte, baban yüzünden mi?"

Başını eğdi ve uzun bir süre cevap vermedi. Bunu yaptığında, havada sadece bir fısıltı vardı: "Sanki... Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Bir elimi boynunun arkasına koydum. Onu daha da yakınlaştırdım. "Reyes, çok üzgünüm."

Boğazımı gevşekçe kavrayışı biraz daha sıkılaştı. "Senin acıman bir adım bile değil."

"Empati," diye düzelttim, parmak uçlarımı yatıştırıcı bir şekilde ensesinde gezdirdim. "Ve bu konuda yapabileceğim çok az şey var."

Uzun bir süre daha bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra gözlerini kırptırdı ve beni serbest bıraktı. O serinlik Masaya kadar bana eşlik ederken yokluğuyla üzerime koşması tüylerimi diken diken etti. Reyes masaya geri dönerken ben Cookie, Bob Amca ve kız kardeşim Gemma ile oturdum.

öğle yemeklerimizi almak için mutfağa gittik. Her kafa onu izlemek için döndü, o geçerken konuşmalar azaldı ve oturduğum yerden duygularının ağırlığını hissettim. Hissettim boğucu bir basınç. Boğulduğunu hissediyordum ama o bu sıkıntıyı belli etmeden yürüyordu.

Kapı geri döndü ve her zaman giydiği beyaz önlüğü giymeye başlamıştı bile. Orada oturmuş, onun ne kadar çarpıcı olduğuna hayret ediyordum. Önlük giymiş, yemek yapan seksi bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı? Tek umudum benden sıkılmamasıydı. Birbirimizden hiç sıkılır mıydık?

Öteki tarafından dokunulma, kucaklanma arzumuz hiç azalır mıydı? Bunu hayal bile edemezdim, ama olmaması için dua ettim.

"Yani?" Gemma sordu. Sarı saçlarından bir tutam düzenli bir bukleden kurtulurken kaşları soru sorar gibi kalktı. Sadece önemli biriyle buluşacağı zaman saçlarını ve o özel lacivert bluz ve eteği giyerdi. Benim dışımda biriyle.

"VIP kim?" Mavi mısır tortilla cipsini Reyes'in şeytan sosu olarak da bilinen salsa sosuna batırırken ben de sordum. Baharatını ve sıcaklığını içime çektim. Ekstaziye benzer bir şey. Salsa'sı meşhur olmaya başlamıştı ve birkaç kez şişelemesi istenmişti ama Genelde kadınlar ona ateş püskürerek bakarlardı ve salsa şişelemekten mi yoksa Reyes'in kendisinden mi bahsettiklerinden asla emin olamazdım.

Tabaklarımızı getirirken ona baktım. Her iki durumda da, en azından bir kasa satın almak için sıraya giren ilk kişi ben olacaktım.

"Ne VIP'si?" Gemma sordu.

"Kıyafetlerin. Çok önemli biriyle buluşmadığın sürece asla lacivert giymeysin.

"Ah." Yere baktı ve omuz silkti. "Temiz olan tek şey buydu."

"Ah," dedim tabağım için yer açarken. Yalan söylüyordu ama ona izin verdim. Şimdilik.

Reyes, Cookie, Gemma ve Ubie için birer tabak hazırladı; uzun, kıvrımlı kolları beni büyüleyecek şekilde esniyordu. Menüde ne olduğunu görmek için bakışlarımı ayırdım. Kırmızı şili enchiladas. Çok güzeldi. Tabağımın nerede olduğunu merak ederek göz ucuyla ona baktım.

Yeni aşçılardan biri son yemeği getirene kadar bekledi. Tabağı işaret ederek, "Umarım beğenirsiniz," dedi.

"Enchiladalarınıza bayılıyorum." O bizim tadına bakmamızı beklerken ben yassı enchiladalara baktım. Herkes bir ısırik aldığında etrafımda bir inleme senfonisi yankılandı ve

Reyes'in enchiladaları her zaman için ölmek üzereyken, tepkileri coşku ve şaşkınlığın bir karışımıydı. Cookie'nin orgazm olacağından biraz endişelendim, ifadesi çok şehvetliydi.

Her zamankinden daha meraklı bir şekilde çatalımı gömdüm, yumuşak mavi mısır ekmeğini kestim ve ağzıma bir lokma attım. Ben yerken o da yanıma çökmüş, ayaklarının üzerinde dengede duruyordu - ve tıpkı Cookie gibi ben de neredeyse doruğa ulaşıyordum. Tat alma tomurcuklarım beklenmedik tatların patlamasıyla ödüllendirilmişti

ve dokular, ağzımı ısıtan baharatlar.

Ona baktım. "Acı biber kullanmışsın. Aman Tanrım, bu harika."

Utangaç bir gülümseme yüz hatlarını yeniden şekillendirdi ve başını eğdi.

İltifat kabul edemeyen bir çocuk gibi başını salladı. Bu hareket o kadar etkileyiciydi ki uzanıp elimi yanağına koydum.

Avucumu çabucak öptü, sonra ayağa kalktı. "Ben sizi yemeğe bırakayım," dedi.

"Neden bize katılmıyorsun?" Ubie sordu ve bu sorunun Reyes'i şaşırttığını söyleyebilirdim. Beni de şaşırttı.

Bir süre sonra, "Yapamam ama teşekkürler. Bundan önce birkaç yangını söndürmem gerekiyor -" Bana doğru başını salladı. "- yine bir belanın içine doğru koşuyor."

Bob Amca'nın ifadesindeki minnettarlık yadsınamazdı. "O tam zamanlı bir iş."

Dehşete kapılmamaya çalıştım ama Reyes "Gerçekten de öyle," deyip beni öpmek için eğildiğinde kuşkularım eridi.

Gidişini izledim - önlüğün kenarlarıyla çerçevelenmiş çelik gibi kalçaları inanılmaz derecede seksiydi. I yemeğin geri kalanını kontrol etmeden önce bir ısırik daha

aldı. *Papasları* da acı biberle kaplamış ve üzerlerine

bir kepçe sıcak kırmızı şili ve peynir ile. Tabaktaki çatlak gibiydi. Ve kokusu havada asılı kalan kahve kokusunu maskeleyemeye yardımcı oldu. Hayat iksiri olmadan önümüzdeki sekiz ayı nasıl atlatabilirdim ki?

"Peki, Yargıç Quimby ile aranızda tam olarak ne oldu?" Ubie bana sordu.

Ona cevap vermek için acıma partimden çıktım, ama fikrimi değiştirdi. Bazı şeyleri bilmemesi daha iyiydi. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," dedim, başka bir ısırik için dalmak.

"Senden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi.

Bir omzumu kaldırıp gönülsüzce omuz silktim. "Hayatta olduğum gerçeğini çok daha iyi anlıyor gibiydi. normalde olduğundan daha tekmeleyici. Acaba benimle ilgili fikrini ne değiştirdi?"

Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi ama bunu hemen gizledi.

Ancak yeterince hızlı değildi. Ona bakakaldım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Ne?" diye sordu. "Bir şey biliyorsun."

Bir enchilada kesti, ağzına bir lokma attı ve sonra "Hayır, istemiyorum" dedi.

Ona doğru eğildim. "Evet, biliyorsun, o yüzden şöyle söyleyeyim: Bana söyleyebilir ve seni tökezlerken yakaladığım zamanı anımsayıp utanmaktan kurtulabilirsin. Gecenin bir yarısı arka bahçemizde 'Stella!' diye bağırarak dolaşabilirsin ya da ben o meşum gecede giydiğin kıyafetlerin tarifi de dahil olmak üzere tüm hikayeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırken orada oturup kıvranabilirsin."

Doğruldu. "Yapmazsın."

"Beni hiç tanıyor musun? Acı çektim. Seni o tarz bir iç çamaşırıyla görmek mi? Saatlerce travma geçirdim. Belki günlerce."

"Bu şantajdır."

"Yargıç hakkında gerçekten benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Pes etti. "Sadece kız kardeşinin kocasının ölümünü kabullenmesine bir şekilde yardım ettiğinizi biliyorum."

"Kız kardeşi mi?" Geçmişini düşünerek sordum.

"Yıkılmıştı ve bir tür yeme bozukluğu geliştirmişti."

Nefesim kesildi. "Olamaz! Bu onun kız kardeşi miydi?" "Öyleydi."

Zavallı kadın kocasının ölümünden dolayı o kadar perişan haldeydi ki haftalardır bir şey yememişti. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kocasına bana geldi ve müdahale etmemi istedi. Kadının kocasının ölümüne çok üzüleceğini biliyordu, bu yüzden kocası öldüğünde geçmemişti. Birlikte, baş etmesine yardımcı olacak bir plan yaptık. Temelde onun mesajlarını ona iletmemi içeriyordu. Tüm bu yaşananlar yürek parçalayıcıydı ama araya biraz da profesyonel terapi girince yavaş yavaş

ortaya çıktı. Hayatımın en tatmin edici işini yaptım.

"Kim o?" Cookie sordu, sesi keskin ve Endişe.

Döndüğümde girişin yanında Reyes'le konuşan bir kadın gördüm. Omuzlarına ipek gibi düşen gür siyah saçları ve şaşırtıcı derecede mavi gözleri vardı.

"Kanal 7'deki haberci kadın mı o?" Gemma sordu.

"Bilmiyorum," dedi Cookie ve öfkesinin yükseldiğini hissettirdi. "Ama biraz fazla arkadaş canlısı olmaya başladı, sence de öyle değil mi?"

Cook haklıydı: Kadın Reyes'le konuşurken ona doğru eğiliyordu. Görünüşe göre komik bir şey söylediğinde elini omzuna koydu. Bu öyle samimi bir hareketti ki, gözlerim canlı, kristal bir kırmızıya büründü. Ben Kadınların ona yaklaşmak, dokunmak için yaltaklanmalarına alışkındı ama bu çok saçmaydı.

"O çocuğa bir yüzük takmalısın," dedi Gemma. "Lafı açılmışken, sana gönderdiğim linklere baktın mı?"

Bunlar bazı önemli mekânlar ve eğer bunlardan herhangi birini rezerve etmek istiyorsanız ikinizin de bir an önce bir tarih belirlemeniz gerekiyor."

"Ah," dedi Cookie çantasını karıştırırken, "ve duşu nerede alacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Bu sabah duş aldım," dedim dalgınca.

Gemma beni görmezden geldi. "Duş, evet, ama hem düğün hem de bebek için tek bir duş mu yapacağız, yoksa her biri için bir tane mi?"

"Tanrım, bu iyi bir nokta. Charley, sen ne düşünüyorsun?"

"Reyes'in duşunu beğendim," dedim onlara bakma zahmetine girmeden. Onun yerine, şimdi saat altı haberlerinden tanıdığım habercinin Reyes'le usulca konuşmasını izledim. Reyes'in söylediği bir şeye güldü ve fırsattan istifade saçlarını çapkınca omzuna attı.

Reyes arkasına baktı, sonra izlediğimi fark ederek haberci kadınla benim aramda bir açığı oluşturdu. Tamamen hakarete uğramış bir şekilde kaskatı kesildim.

"Orayı ben de çok severim," dedi Cookie.

Gemma'nın söylediği bir şey. "Yazın muhteşem olur."

"Doğru, ama sanırım bu yaz için onu almak için çok geç olacak.

Yazın. Çok hızlı rezervasyon yapılıyor."

"Tamam, başka neyin var?"

Cookie ve Gemma hiç de kıskanmadığım bir iş olan düğünümü planlarken Reyes'i izledim. Duygularını ayırt etmeye çalıştım ama odada o kadar çok kabarcıklı ve çiğ şehvet vardı ki, hepsini geçemedim. Lanet olsun ona ve onun cinsel çekici ışınına.

Bir kıkırdama bana doğru süzüldü ve kadının başını tekrar geriye eğdiğini gördüm. Belli ki Reyes cazibesini konuşturuyordu ama neden? Bu bir röportajla mı ilgiliydi? Kendisinden onlarca kez röportaj istenmişti ama diğer muhabirlere hiç yüz vermemişti. *60 Minutes* bile onunla bir haber yapmak istemiş ama kapı yüzlerine kapanmıştı. Ama bu kadın geldi, ışıltılı bir gülümsemeyle onu sıkıştırdı ve o da pes mi etti?

Reyes gibi değildi.

"Bir çubuk krakere ihtiyacım var," dedim, yemeğimi görmezden gelerek.

Hiçbiri bir şey söyleyemeden ayağa kalktım ve bara doğru yürüdüm, bu da beni birkaç değerli adım daha yaklaştırdı. mutlu çift. Eğer benden ayrılırsa, iç çamaşırlarını çalıp yatak odasının penceresinin önündeki çitlerin arasına saklanan sapık eski kız arkadaşı olurdum. Ama sonunda açık bir yolum vardı ve Reyes'in duygularını okuyabiliyordum. Ama hâlâ onu hissedemiyordum.

Beni engelliyordu!

Bu numarayı daha önce de yapmıştı ama bunun için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Muhteşem bir kadın onunla flört ederken bunu yapıyor olmasından kaynaklanan acı beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve bunu yaptığında gözle görülür bir şekilde bir ciğer dolusu hava emdi. Bir şıfıntının erkeğime ellerini sürmesine verdiğim tepkiye verdiğim tepkiyi hissetmişti. Ama yine de sırtı bana dönük bir şekilde durarak beni sohbetten men etti.

Tamam. Barın üzerindeki kaseden bir simit aldım ve ona da sırtımı döndüm. Eğer duygularını benden saklamak istiyorsa, ben de aynısını ona yapardım.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kahretsin, *"Aptalların Azrailcilik Rehberi"*ne ihtiyacım vardı.

Omzumun üzerinden hızlıca bir kez daha baktım. masamıza geri döndü. Kadının eli yine adamın kolundaydı, parmakları adamın pazularının üzerinde kıvrılıyordu. tişörtünün hatlarında görülebiliyordu ve neredeyse takılıp düşüyordum.

Tamam, tökezledim ama kendimi hemen toparladım, tabağımı ve çatalımı aldım ve "Ofisimde yemek yiyorum. Yapacak işlerim var."

"Charley," dedi Gemma, azarlayan bir ses tonuyla, "bazı kararlar almamız gerekiyor."

"Sana inancım tam," dedim saklandığım deliğe doğru yola çıkmadan önce.

Bana kalırsa, eğer bu kadar flört edecekse saç spreyi sıkarak bir kevaşeyle açık açık

Ozon 15 santim kadar yükselecekti, sonra da devam edebilecekti. Zamanımı onu izlemekten daha iyi değerlendirecek şeylerim vardı. Örneğin, "Jolene" şarkısını tekrar açıp yaklaşık bin kez dinlemem gerekiyordu. Bu şarkıda

Dolly Parton, Jolene'e erkeğini almaması için yalvarıyor. Ama ben yalvarmazdım. Asla yalvarmazdım. Eğer onun Ama adı Jolene'di.

Ona bir kez daha bakmayı reddederek iç merdivenlerden ofisime döndüm. Tam tabağımı masama koyarken, Cookie'nin ofisinde bekleyen bir rahip fark ettim. Ceket ve kot pantolon giymişti ama yakasından belli oluyordu. Her seferinde. Görünüşe göre kapıyı kilitlemeyi unutmuştuk, ama bunca yıllık özel dedektiflik hayatımda bir rahip çok yeniydi. İlerlerken haç işareti yapmam gerektiğini hissediyordum ama yukarı-aşağı-sol-sağ mı yoksa yukarı-aşağı-sağ-sol mu olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Yön bulma konusunda çok kötüydüm.

"Özür dilerim," diyerek yanına gittim ve elimi uzattım. Şimdi o sabah olduğundan daha fazla titriyordu. Çok fazla kahveden titremek bir şeydi, ama hiç kahveden titremek? Tam bir ıstırap. İşkence gibi. İnsanlık dışı. Elbette, Reyes ve yeni kız arkadaşı

Titrememle ilgili bir şeydi. "Kimseyi burada bekletmek istememiştin," diye devam ettim. "Ben Charley."

Ayağa kalktı ve elimi elinin içine aldı. Cehennem ateşi ve lanetlenme hakkında vaaz veren neşeli rahiplerden birine benziyordu ama sonra vaazını, cemaatinin yoldan çıkması durumunda günahlarından arınmak için sadece tövbe etmeleri gerektiği güvencesiyle tamamladı. Bir keresinde günahlarımdan arınmaya çalışmışım ama kadranım bitmişti. Zor bir işti.

"Ben Peder Glenn," dedi, sesi ve tavırları coşku doluydu. Kumral saçları vardı, tepesi seyrelmişti ve tel-Çerçeveleli gözlükler tombul yanakların üzerine oturtulmuştu. "Yemeğinizi bölmek istememiştin." Eliyle ögle yemeğini işaret etti. bitişik kapıdan görebiliyordu. Masamın üzerinde duruyordu ve bana sesleniyordu. Metaforik olarak.

Midem tam zamanında guruldadı. Utangaç bir sırıtışla, "Hayır, bunu sonraya saklıyorum. Zerre kadar aç değilim."

Onun oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturduğumda "Cesurca," dedi.

"Cesur mu?"

O da aynı şeyi yaptı ve rahatlamak için bacak bacak üstüne attı. "Bir rahibe yalan söylüyorum," diye açıkladı.

"Ah, şu." Güldüm ve geçiştirdim. "Bu tür saçmalıkları her zaman yaparım. Müşterilerim hariç," diye onu temin ettim.

"Ben müşterilerime yalan söylemem."

"O zaman ben de öyle olmayı umuyorum."

Ondan hoşlandım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünmek isterim." "Bana uyar."

Koltuğuna geri yerleşti ve sonra bana dikkatle baktı.

"Sahiplenme hakkında ne biliyorsun?"

Ah, doğaüstü bir iş. İlginç. "Ne yazık ki istediğimden daha fazla."

"Üç tür mülkiyetin ne olduğunu biliyor musun?" "Üç tane mi var? Ben sadece ele geçirmenin

Bilirsiniz, sahiplenme. Bir varlık bir bedeni ele geçirir ve o beden daha sonra ele geçirilmiş olur."

New Mexico'da yetişen kırmızı şilinin kokusu etrafımdaki her hava molekülüne sızıyordu. Ağzım tepki olarak dolup taşarken ve midem tekrar guruldarken içime çekmekten başka çarem yoktu.

"Tamamen haksız değilsin," dedi ceketinin cebinden bir zarf çıkararak, "ama bu sadece bir tür ve en az yaygın olanı olmasına rağmen, Hollywood sayesinde en iyi bilineni. Ben sadece senin... geçmişinle daha çok şey bileceğini düşünmüştüm."

"Geçmişim mi?"

Zarfı iki elinin arasına aldı ve biz konuşurken zarfı tuttu. "Evet. Deneyiminiz."

Sandalyemde kıpırdandım. "Peki benim deneyimlerim hakkında ne biliyorsun?" Bu hiç de savunmacı bir soru değildi. Sadece bir

Meraklı biri.

"Şey, diyelim ki keşfettiğim şeyi keşfettiğimde
-" Zarfa dokundu. "Senin hakkında biraz araştırma yaptım."

Harika. Birdenbire satranç kulübüyle geçirdiğim o geceyi
açıklama ihtiyacı hissettim. Her şey bulanıktı ama bir
şeyden emindim: Chad Ackerman'ın kadın taklidi dövmesi
benim suçum değildi. Tam olarak değil. "Demek yerel
kütüphaneye gittin?" Ona takıldım.

"Aslında Vatikan'ın senin hakkında oldukça kapsamlı bir
dosyası var." "Kapa çeneni," dedim, aynı anda hem
gururlanmış hem de dehşete
Zaman.

"Hayır, bu doğru. Onların büyük ilgisini çekiyorsunuz.
Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Vay canına, teşekkür ederim ama yeminine ihanet etmiş
olmuyor musun?"

"Yeminim Cennetteki Babamıza ve Kilise'ye.
Vatikan arşivlerindeki 'Charlotte Jean Davidson' etiketli bir
dosyaya değil."

"Göbek adımı biliyorlar mı? Gerçekten iyiler."

"Oldukça fazla şey biliyorlar. Aslında çoğunu yutmakta
biraz zorlandım." Başımı salladım, ama o beni
bilmiş bakışlar. "İlk başta."

"Oh, yani şimdi hepsini yutuyor musun?"

"Evet, öyle. Ve sizinle tanışmanın bir onur olduğunu
söyleyebilir miyim?" "Beni bir aziz gibi gösteriyorsun."

"Bir aziz değil. Daha çok bir savaşçı gibi."

Omurgam uzadı. "Bir savaşçı. Bunu sevdim. Ama seni bu
yola sokan tam olarak neyi keşfettin?"

"Farklı türde bir sahiplenme." Yüzü yumuşadı. "Ben bir tür
uzmanım."

"Tamam, ısıtırım ama önce kahve ister misin?"

Bitişikteki kapıdan Bunn'u işaret ettim. Ofisimdeki tezgahın
üzerinde duran. Göbek deliğimin biraz güneydoğusunda
duranı değil. Çünkü bu garip olurdu.

Parladı. "Elbette."

Harika. Katolik bir rahibin yerine geçerek yaşayabilirim. Belli nedenlerden dolayı aklıma nadiren gelen bir düşünceydi bu. Ayağa kalktım, ofisime geçtim ve ona bir fincan doldurdum, sonra kahvesini benim Ölüm Yıldızlarımı sevdiğim gibi sevip sevmediğini sordum: devasa, Karanlık Tarafta ve bir gezegeni yok edecek kadar güçlü.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Biraz krem iyidir."

Kapı aralığından "Bir kahve yüksek geliyor," dedim. Lokanta dilini severdim.

Vücudum kokuya, karanlık iksiri dökme eylemine, bir pitbull ile yüz yüze gelen bir Chihuahua gibi tepki verdi - kontrolsüzce titreyerek. Bu Pavlovcu bir tepkiydi. Ne zaman bir yudum içmeden bir ya da iki saatten fazla dursam java içiyordum ve son bir yudum joe içişimin üzerinden neredeyse on yedi saat geçmişti. Elimde olmadan, şu ya da bu nedenle, bir süredir titrediğimi fark ettim. Umarım bu bir alışkanlık haline gelmez.

"Farklı türdeki eşyaları açıklayabilir misin, böylece aynı sayfada oluruz?" Geri dönüp sordum. fincanı ona veriyorum. İsteksizce.

"Kesinlikle." Uzun, duygusal bir nefes aldı. Ya öyle ya da ben yine yansıtıyordum. "İlki sızma, yani bir alanı ele geçirme."

"*Poltergeist*'taki ev gibi," diye önerdim içimdeki Chihuahua'yı yutkunarak.

"Aynen öyle. Ama biraz daha az drama ile."

"Elbette," dedim, gerçekte olduğumdan daha bilgiliymiş gibi davranarak.

"Bir de baskı var ki bu da iblisin tek bir kişiye odaklandığı durumdur."

"Bir sapık gibi, sadece daha az ürkütücü."

Kıkırdadı. "Neden olmasın? Üçüncü tür en çok bilinendir ve bu da bir iblisin bir kişiyi ele geçirdiği ele geçirmenin kendisidir."

Başımı salladım. "En sevdiğim lezzet. Peki, seni buraya hangi tür getirdi?"

"Bu sızma olur."

"Gerçekten mi? Yani Albuquerque'de bir yerlerde ele geçirilmiş bir ev mi var?"

"Öyle görünüyor. İlk evlerini yeni almış ve içine girmeye korkan genç bir ailem var. Sonunda sık sık akrabalarının evinde uyuyor."

"Bu korkunç bir şey ve yardım etmek isterdim ama bunların benimle ne ilgisi var?"

Zarfı önümüzde duran dergilerle dolu sehpanın üzerine koydu ve başka bir iç cebini karıştırarak telefonunu buldu. Birkaç menü arasında gezindikten sonra telefonu bana uzattı. "Bunlara göz at, sonra bana bunu tekrar sor." Telefonu elime aldığımda muzip bir sırıtış takındı.

İlk resmi anlamak zordu. "Bu bir duvar mı?" diye sordum.

"Muhtemelen. Ama dahası da var."

"Tamam." Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Duvarda çizikler vardı ama kamera onları net olarak seçemiyordu. Ben de kaydırdım. Bir sonraki bir oyuncak bebektir. Bir tanesi

Korku filmlerinde sıkça kullanılan ölü gözlü cansız bebeklerden. Onun da plastik derisinde çizikler vardı ama ne anlama geldiklerini çözemiyordum. I

Birkaç resim için daha bunu yapmaya devam etti. Kağıt. Kırık bir oyuncak. Bir Lego inşaat işçisi. Başka bir duvar. Sonra bir desen ortaya çıkmaya başladı. Sonunda bir C gördüm. Bazen bir *R* ya da bir *Y*. *Başa döndüm* ve yeniden başladım,

Gerektiğinde yakınlaştırıyordum, ta ki çiziklerin hepsinin aynı şeyi söylediğini fark edene kadar: Charley Davidson. Tekrar ve tekrar. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Yani, bu iblisin sana bir mesaj göndermeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" Ürkütücü bir durumu hafife alarak sordum. Çünkü ben böyleydim.

Peder Glenn kalın bir kaş kaldırdı. "Emin olamıyorum. Yine de senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Eski bir aşk olabilir mi?"

"Olabilir. Bazı serserilerle çıktım." Telefonunu geri uzattım. "Yine de hiçbirini iblis olarak kabul etmedim. Bunları bana gönderebilir misin?"

"Elbette." Kahve fincanını sehpanın üzerine koydu ve e-posta adresimi almak için kartvizitlerimden birini aldı.

İçim burkuldu. Kısa süre önce mevcut kartvizitlerim bitmiş ve daha eski bir kartvizit zulası hazırlamak zorunda kalmıştım: ilk profesyonellik girişimim. Neyse ki Cookie'yi işe aldığım da beni yeni kartvizitler almaya ikna etmişti. Ama Peder Glenn'in yeni aldığı kartta şöyle yazıyordu: CHARLEY DAVIDSON, ÖZEL ARAŞTIRMACI, ÇÜNKÜ ÖZEL HAYATINIZI ARAŞTIRMAKTA KİMSE DAHA İYİ DEĞİLDİR.

Evet.

Kaşlarını yine çattı ama telefonuna adresimi yazarken başını kaldırıp bakmadı. Bu sırada dikkatim çelikten Bunn'a kaydı. Çok davetkâr. Baştan çıkarıcı. Üzerinden yayılan aroma beni kafeinli bir Kazanova gibi cezbetti. Balkonun altındaki Romeo gibi. Başka bir isimle kahve -

"Bayan Davidson?"

Tekrar babaya döndüm. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim!" Bağırdım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benden uzaklaştı.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Ben iyiyim. Sadece - kafeini bırakmaya çalışıyorum." Aynı kaşını kaldırdığında,

Ama bu sefer sorgulayarak açıkladım. "Fırında çörek." "Ah."

Başını salladı. "En son fırında çörek yediğim de viskiyi bırakmak zorunda kaldım. Hayatımın en kötü on iki dakikasıydı. Tanrı'ya şükür ki o kızarmış ekmekler çabuk pişiyor."

Kıkırdadım ve o telefonunu cebine koyup gitmek için ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım.

"Misafirimizle tanışmak için ne zaman uygun olursunuz?"

"Oldukça açığım ve çok meraklıyım."

"Cuma sabahına ne dersin? Dokuz civarı?"

"Mükemmel." Randevuyu takvimime yazdım, ama Sırf sayfayı yırtıp Cookie'ye unutmama izin vermemesini söyleyebilmek için.

Elimi sıktı, sonra da gitmeye başladı.

"Ah, zarfını unutmuşsun," dedim ve ona vermek için zarfı aldım.

"Hayır, bu senin için. Peşinat olarak düşün." "Bana uyar."

O gittikten sonra açtım. Kalın zarfın içinde Vatikan'ın benim hakkımda tuttuğu dosyanın yaklaşık on sayfalık fotokopisi vardı. İçlerinde resimler, karıştığım garip olayların tarihleri, soruşturmacının bu garip olaylarda oynadığıma inandığı rolün kısa bir açıklaması ve her zaman "'Daha fazla araştırma yapılması önerilir.'" yazan son düşünceleri vardı.

Şimdi, bu ilginç değil miydi?

5

Tabii ki organ bağışçısıyım.
Kim bundan bir parça istemez ki?
- T-SHIRT

Cookie'yi kayıp intihar notu kurbanları hakkında bulabildiği her şeyi bulması için görevlendirdim. Bir bağlantı olmalıydı. geçmişlerinde bir yerlerde. Bu arada gidip en yakınlarıyla konuşacaktım ama önce kurbanların hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Eğer kaçırılmışlarsa, bu çok daha farklı bir dava haline gelirdi. Muhtemelen FBI'ı da bu işe dahil etmemiz gerekecekti, tabii zaten işin içinde değillerse.

Reyes hâlâ çalışıyordu, ben de tek başıma çıkmaya karar verdim. Çıldıracağını biliyordum. Beni uzun süre yalnız bırakmayacaktı ve onsuz kaçmama da tahammül edemeyecekti, bu yüzden bir yolcu almaya karar verdim. Yani, *başka bir* yolcu. Şu anda sahip olduğum kişi, beni kalabalığın içinde görürlerse, cehennemden gelen tazılara karşı bir savaşta yardımcı olamazdı.

Jessica yine söyleniyordu, bu kez arkadaşlarının restorandaydı ve Reyes sanki hiç ölmemiş gibi ona yaltaklanıyorlardı. O, Reyes'in Onu gördü ve yolundan çekildiği için neredeyse rahatlamış görünüyorlardı. Ona (1) bundan çok önce benim hakkım olduğunu ve (2) aşırı kafein tükenişimi unutmak için kemirdiğim Twizzler kadar ölü olduğunu hatırlatmaktan kaçındım. Zavallı küçük Twizzler.

"Bunu o söyledi!" Jessica bağırdı. "Yani, o söyledi. Hem de Reyes'in yüzüne karşı."

"Bekle, ne?" Neredeyse frene basıyordum, sonra Kırmızı ışıktaki rölantide giderken ayağımın çoktan frende olduğunu fark ettim. "Reyes'in yüzüne kim ne dedi?"

"Oh... Tanrım. Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?"

"Özellikle değil. Kim ne dedi?"

"Bir röportaj için her şeyi, *her şeyi* yapabileceğini söyledi."

Ona döndüm. "Reyes ve Jolene'in -yani o içkinin- ne hakkında konuştuğunu duyduğunu mu söylüyorsun?"

"Joanie ve kızlara o kadar kızgındım ki adamımıza fiilen saldırdığında dışarı çıkmaya başladı."

Sadece bir yudum su içmiştim, çünkü Cookie bana suyun çöreğe iyi geleceğini söylemişti. Kim tahmin edebilirdi ki? Hızlıca bir yudum hava çektim, suyu yanlış boruya gönderdim, bu noktada araba durana kadar öksürdüm ve öksürdüm.

arkamdan korna çaldı. Ben de korna çaldım, sonra pedalı özel Bugs Bunny paspasına dayadım ve rampaya doğru yol aldım.

"Öncelikle," dedim, sesim Harry Potter'daki Dobby'ninkine benziyordu, "gerçekten Joanie adında bir arkadaşın var mı?"

Beni görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı.

"Ve ikincisi - 'bizim' adamımız mı? Gerçekten mi?"

İtiraz etmeyen bir omzunu silkti. "Sanırım benden hoşlanıyor."

"Hâlâ bekâr olman inanılmaz."

"Değil mi? Verecek o kadar çok sevgim var ki. Hâlâ hayatta olsaydım, Reyes bunu görürdü."

"Evet," dedim bir homurtu ve bir başka hafif öksürük nöbetiyle, "sonra da ters yöne koşardı."

"Bu çok yersiz."

"Lisedeyken bana nasıl davrandığını hatırlıyor musun? Okul mu? O zamandan beri bana nasıl davrandın? Neden buradasın? Neden sadece... gitmiyorsun... gitmiyorsun?"

"Sen gelmiş geçmiş en kötü karşılayıcısın. Tarihte. Zamanın. Ve karşılayıcıların."

"Tamam, ne?"

"Beni duydun." Bu kez suratını asıp pencereden dışarı baktı.

"Karşılıyıcı mı? Sence ben karşılıyıcı mıyım?" Rütbe düşürmekten bahsediyorum.

"Evet. Diğer tarafa mı?" Yukarı doğru işaret etti.

Bu yüzyılda bir zamanlar çıkışımı yapmak için küçük kırmızı bir Corvette'in etrafında vızıldadım ve neden kimsenin bana profesyonel olarak araba kullanmam için para ödemediğini merak ettim, çünkü bu konuda harikaydım.

"Dostum, bana karşılıyıcı demek Aziz Petrus'a biletçi demek gibi bir şey."

"Her neyse. Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eğer bilmek istiyorsan, tanıdığım bir adamla konuşmam gerekiyor.

bir iblis olabilir de olmayabilir de." İhtiyacım olan bilgiyi niyetimden isteyebilirdim ama o şu anda dışkıya benzeyen ve/veya dışkı içinde debelenen kişiler listemdeydi.

"Biliyordum!" dedi bana ters ters bakarak. "Şeytanla iş birliği yapıyorsun."

"Evet. Onunla nişanlıyım. Ya da oğluyla. Sanırım bu beni onunla 'akraba' yapıyor, ama insanları kayınpederlerine göre yargılayamazsınız. Dünürlerin hepsi delidir. Bunu herkes bilir."

Omuz silkti. "Bu doğru. Kız kardeşimin kayınvalidesi deliliğin kitabını yazdı."

"Willa mı? Gerçekten mi? Kiminle evlendi?" "Oh, hayır bilmiyorsun."

"Ne?" dedim. Çıkıştan hemen sonra son derece keskin bir sağa döndüm.

"Konuyu böyle değiştiremezsin. Ve sen Willa'yı hiç sevmedin bile."

"Elbette sevdim." Jessica'nın kız kardeşinden hoşlanmadığım fikrine nereden kapıldığını asla bilemeyeceğim.

"Ona *tükürdün*."

Oh. Evet. Evet. Yaptım. Sayılır. "Aslında ona tükürmedim," dedim, son derece keskin bir sağa ve ardından yine aynı keskinlikte bir sola döndüm. Hızlandıkça bu enayilerin bu kadar keskinleşmesi garipti.

Jessica itiraz edercesine, "Bizi ters çevireceksin," dedi.

"Lütfen, buna sahibim. Ve önünde yere tükürdüm

onu. Bu bir jestti."

"Neyin? Nefretten mi?"

"Daha çok aşığılama gibi ama evet, o zamanlar her ikisinden de biraz vardı."

"Neden?"

Deadpan şeyini yaptım. "Çok seçicisin Hafıza." Yapacağım son şey, eski en iyi arkadaşşıma, Willa kanın tadını almak için can atan bir çıldırmış gibi saldırdığında kız kardeşini sürükledikten sonra onun ayaklarına tükürdüğümü hatırlatmaktı. Hem de bir çift çorabın üzerine.

Jessica sormadan ödünç aldı.

Dersimi aldım: Asla çorap ödünç alma. Kimseden. Asla.

Reyes için endişelenmeye başladığımda neredeyse hedefimize varmıştık. Dışarıda olduğumu fark etmezse, evden onsuz çıktığımı asla bilemezdi. Ona göre ben ofisimde yemek yiyordum.

Çaresizlik içinde, 90'larda ölen on üç yaşındaki çete çocuğu Angel'ı en iyi dedektifim olarak çağırdım. Ama birkaç haftadır ortalarda yoktu.

Tam olarak söylediği kişi olmadığını öğrendiğimden beri. İlk tanıştığımız andan itibaren bana ailesiyle ilgili her şeyi anlattı, annesinin nasıl kuaför olduğunu ve teyzesiyle birlikte bir dükkânları olduğunu anlattı. Bana yeğenlerinden, amcalarından ve dayılarından bahsetti.

ve kuzenler. Ve bunların hepsi bir yalandı. Kendisiyle aynı kader gecesinde ölen en iyi arkadaşının kılığına girmiş ve arkadaşının annesinin, tüm ailesiyle birlikte kendisinin olduğunu iddia etmişti.

Onu kim suçlayabilir ki? Sıfırdan gelmişti. Hiçbir şey olmadan büyümüştü. Ne yazık ki, sadece Angel olmanın - dövmelelerin acısına karşı hissizleşen birinin onları sevmeyi öğrenmesi gibi sevmeye başladığım değerli çocuk - yeterli olmadığını düşünüyordu. Sanki benim gözümde hiç yetersiz kalabilirmiş gibi. Başımın belası olabilirdi ama Aile.

Bu yüzden neden böyle yaptığını anladım. İçten içe bunu biliyordu - ama yine de utanıyordu ve

bir süredir gelmemiştii. Konuyu zorlamamaya çalışıyordum ama tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ve Azrail bilgisine.

Arka koltuğa fırladı, bir ayağını döşeme tahtasının ortasındaki kambur şeyin üzerine koydu, bir dirseğini O da surat asmak için pencereden dışarı bakarken diz çöktü. Bugün bir sürü somurtkan vardı. "Surat *asan şüphecidir*" demek istedim ama bu duruma nasıl uyacağını düşünemedim.

"Hey, bayım," dedim, kasvetli havayı yumuşatmayı umarak.

"Bebek kim?" diye sordu bana ya da Jessica'ya bakmadan.

Arkasını döndü, onu görene kadar bir haysiyetsizlik kıvılcımıyla öfkelendi. Her zamanki bandanalı saç bandını alnına kadar indirmiş, genç çenesinde bir tutam şeftali tüyü bırakmıştı. Erkek olmanın eşiğindeydi. Hayır, en yakın arkadaşının rakip bir çete üyesinin evine ateş açmasını engellediği gece adam olmuştu.

içinde bulundukları arabaya çarparak ikisini de öldürdü.

Jessica anında ürperdi. "Bu çok kaba," dedi tekrar önüne dönerek.

"Özür dilerim."

"Pek ortalıkta yoktun," dedim dikiz aynasından ona bakarak. "Seninle ilgili bir şikâyetim yok. yeğenlerinizden birinin doğum günü partisinin ortasında ya da

"Seni çağırdığımda *quinceañera*'da mıydın?" "Onların benim ailem olmadığını biliyorsun."

Gideceğimiz yere sadece birkaç blok kalmış olmasına rağmen Misery'yi kenara çektim. Koltuğumda dönerek, en iyi besleyici bakışımıyla onu çiviledim. "Angel, Bayan Garza'nın ne dediğini duydun. Sen onun için bir oğul gibiydin ve o

Seni kollarını açarak hayatına kabul etti."

Ve hissetmişti de. Hissettiği varlığın oğlu olmasını uman Bayan Garza'nın durumu pek de iç açıcı değildi. oğlunun en iyi arkadaşı olduğu ortaya çıkınca hayal kırıklığına uğradı. Angel'ı severdi. Bunu söyleyebilirim. Ama şimdi bu gerçeğe yüzleşmesini sağlamak zor olabilirdi.

İnatçı küçük pislik.

Yumuşakça alay etti, alt dudağını çekti ve Misery'nin koltuk minderindeki deseni inceledi.

Geri uzandım ve çenesini avucumun içine aldım. "Angel."

"Bu benim gerçek adım değil."

"Evet, tatlım, öyle. Bu senin göbek adın ve Ölmeden önce kullandığın isim." Başparmağımla ağzının etrafındaki tüyleri okşuyordum. "Bana bak," dedim usulca.

Söyledi, ama oldukça isteksiz bir şekilde, koyu kahverengi bakışları benimkilere yerleşti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sana hâlâ tapıyorum. Sen hala sahip olduğum en iyi dedektifsin."

"Elinizdeki tek dedektif benim." "Bu senin önemini azaltmıyor."

"O zaman seni çıplak görebilir miyim?" diye sordu, bakışları sınırın güneyinde, yani yakamda geziniyordu.

İki parmağımla yüzümü göstererek, "Buraya, dostum," dedim. "Ve hayır."

"Bu beni daha iyi hissettirirdi."

"Her zaman böyle oynak mıdır?" Jessica sordu.

Bakışları yine onunkileri buldu. Başını sallayarak ve arsızca göz kırparak selam verdi. Kıkırdamamaya çalıştım.

"Seni çağırmamın bir nedeni vardı, biliyorsun," diyerek onu kendime çektim.

"Tamam, şimdi kimi takip ediyorum?"

"Sadece bilgiye ihtiyacım var. Reyes'in duygularımı hissetmesini engelleyebilir miyim?"

"Sana sürekli söylüyorum, *pendeja*, istediğin her şeyi yapabilirsin." Tekrar Jessica'ya baktı. "O bir loca, değil mi?"

Gözlerimin doğal olarak başımın içine doğru yuvarlanma dürtüsüne karşı koydum. "Evet, ama nasıl? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?"

"Sadece konuşuyorsun. Rey'aziel'i vücuduna bağladığın zamanı hatırlıyor musun, böylece onu terk edemez ve etrafta süzülüp duramazdı."

"Evet, ama o, bilmiyorum, o anın sıcaklığıyla oldu. Çaresizdim."

"O zaman umutsuzluğa kapıl. Sadece yap."

"Sadece yap." Başımı salladım ve konsantre olmak için gözlerimi kapattım. "Tamam. Sadece yap."

"Sadece söyle."

Bunu söylemek onun için kolaydı. Hangi kelime? Seçebileceğim binlerce kelime vardı. Ama tam olarak ne istiyordum?

Başarmak mı? Duygularımı saklamak istedim. Duygularımı. Şu anda Reyes'in onsuz gittiğimi bilmesini istemiyordum. Ama bundan daha fazlası vardı. Bunu hissetmesini istemiyordum.

İçim onun yanında her pelteye döndüğünde. Ya da ne zaman bir kıskançlık çizgisi hissetsem

ve kalbimin ön odalarını - benim için çok yeni bir his. Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım ama bugün o haberci kadınla birlikte sapıklık sınırına dayanmıştım. Ve bu beni zayıflattı. Reyes'in beni zayıf görmesini istemiyordum. Güçlü olabilirdim. Bana fırlattığı her şeyi kaldırabilirdim.

Tabii ki, eğer gerçekten duygularımı engelleseydim. başım belaya girerse onları hissedebileceğimi düşündüm. Neyse ki bu pek sık olmuyordu. Reyes'e ihtiyacım olursa, onu çağırırdım.

Turta kadar kolay.

Bu kararla birlikte başımı eğdim, bir ciğer dolusu hava çektim ve aklıma gelen ilk kelimeyi söyledim. "*Okültasyon*," diye fısıldadım, enerjimi kelimenin arkasına, kendi içime odakladım.

Saklan.

Duygularımı sakla. Korkularımı sakladım. Anne olmakla ilgili şüphelerimi. Bizim dünyamızda bir çocuk yetiştirmekle ilgili. Eğer iblisler saldırmıyorsa, manyaklar saldırıyordu. Köşede her zaman başka bir katil ya da beni zorba annesiyle karıştıran berbat bir ölmüş kişi vardı ve bana bir kasap bıçağıyla geldi. Bu çöreği nasıl bir dünyaya getirmiştin? Onu nasıl güvende tutabilirdim?

"Biliyor musun," dedi Angel, sesi mizah doluydu, "sen herhangi bir dilde söyleyebilirdi. Sen Azrail'sin. Ne dersen o olur."

Gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi topladım. "Biliyorum. Ama komutları Latince vermek daha doğru geliyor. Ya da Aramice. Hatta Mandarin. Kulağa daha önemli geliyor. Yine de kendimi farklı hissetmiyorum. İşe yaradı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece siz isterseniz ve çalışacağına inanırsanız çalışır. Gücünüzün merkezi sizsiniz. Neyin işe yarayıp neyin yaramayacağına yalnızca siz karar verebilirsiniz. Bitirdin mi?"

"Sanırım, ama seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Yakında bu uçakta birkaç davetsiz misafirimiz olacak."

"Evet, duydum. On iki."

"Sen ne biliyorsun ki?"

Bir omzunu silkti. "Pek bir şey yok. Sadece cehennem köpekleri gibi bir şey olduklarını ve çağrıldıklarını söylediler."

Kulaklarım diken diken oldu. "Bunu bugün ben de duydum. Çağrılmışlar. Öylece kaçıp buraya gelmediler. Onları kimin çağırdığını biliyor musun?"

"Hayır. Ben sadece genel dedikoduları biliyorum. Bu ölümlerden bazıları yaşlı kadınlardan daha kötü."

Ne hayal kırıklığına uğradım ne de daha fazlasını bilmemesine şaşırdım. Ama cehennemden köpekleri kimin çağırdığını gerçekten öğrenmek istiyordum.

"Dikkatli ol tatlım. Bu şeylerin neler yapabileceğini bilmiyorum. Ne yapacaklarını."

Sırıttı. "Benim için endişeleniyor musun?"

Tekrar çenesinden tuttum, dudaklarımız buluşana kadar onu öne çektim ve ayrılmadan önce nazik bir öpücük verdim. "Senin için hep endişeleniyorum."

Başını utangaç bir şekilde eğdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bayan Garza'nın yeğeninin resitali var. O da gidiyor." "Yeğenini kastediyorsun. Onlar da senin ailen,

Hatırladın mı? Ona anne demeni istiyor. Bu onun senin hakkında ne hissettiğinin oldukça iyi bir göstergesi."

Kaybolmadan önce tekrar bir omuz kaldırdı. Bana geri dönüyordu. On yılı aşkın süredir birlikteydik. Şüphesiz, onun hakkında yalan söylediğini öğrenmem Tüm bu zaman boyunca kimliğimiz arkadaş kalmamıza engel olmadı. Teknik olarak benden büyük olduğunu sürekli hatırlatırdı ama böyle zamanlarda kendimi hep büyük hissedirdim. Muhtemelen hâlâ on üç yaşında görüldüğü içindir.

Tekrar vites değiştirdim ve arabayı yan sokağa çektim.

"Karmaşık bir hayat sürüyorsun," dedi Jessica.

"Bir de bana sor." Korku filmlerinde ve müzik kliplerinde gördüğünüz türden terk edilmiş bir akıl hastanesinin önünde gıcırdayarak durdum.

Jessica onu görünce büzüştü. "Burası iblisin ini mi?"

"Hayır. Burası bir arkadaşımın sığınağı. Sadece birkaç kişinin hala tekmeleyip tekmelemediğini görmek için hızlı bir mola vermem gerekiyor.

Sonraki durak iblisin ini. Wyoming'ın dışında güzel bir kerpiç ev. Çok gizli. Ama o tertemiz alçı duvarların bakirelerin kanıyla boyandığını duymuştum. Ya da Sears'ın pişmiş toprak lateksiyle. Hangisi olduğundan emin değilim."

"Sen kötüsün," dedi.

"Bana üvey annemin iki yaşımdan beri her gün yüzüme bağırmadığı bir şey söyle."

Arka koltuktan el fenerimi aldım, Misery'den indim ve kendimi tımarhaneyi çevreleyen zincir bağlantıdaki dijital bir kilitle karşı karşıya buldum. Yüksek kapının yanı sıra çitin geri kalanı da jiletli telle kaplanmıştı, hoş ama gereksiz bir dokunuş. Bu mahallede yaşayanlar jiletli telleri caydırıcı olmaktan çok bir meydan okuma olarak görürlerdi ama Reyes bu güvenlik önleminin gerekli olduğunu düşünmüştü. Onun endişesini sevimli buldum. Rocket ve kız kardeşinin benim için ne anlama geldiğini biliyordu ve binayı ve araziye satın almıştı.

Rocket'ın her zaman bir evi olsun diye onu korumak için etrafını sardı.

Rocket, 50'lerde bu akıl hastanesinde ölmüş iri yarı bir çocuktuk. O bir bilgeydi - inanılmaz bir

Dünyadaki her ismi bilen bir varlık - ve bana bir kişinin hala hayatta olup olmadığını ya da çoktan öldüğünü söyleyebilirdi. Aldım

Bundan muhtemelen olması gerekenden daha sık yararlandım. Beş yaşındayken toz zatürresinden ölen kız kardeşi de onunla birlikte akıl hastanesinde yaşıyordu ama onu nadiren görüyordum. Bir böcek kulağı kadar sevimli ve acı verici derecede utangaçtı.

İşte yine buradaydım, artık sahibi olduğum bir akıl hastanesine girmeye çalışıyordum ama jiletli teller yüzünden çitleri aşmak söz konusu bile olamazdı. Güvenlik kodunu bilmiyordum.

Reyes henüz bana vermemişti ve ben de onu arayıp onu ektiğim konusunda uyaracak değildim. Önce Daeva'nın evinde durmalı ve onu benimle gelmeye ikna etmeliydim. Reyes'in öfkesini dindirecek bir koruma önlemi olabilirdi. ne yaptığımı öğrendim. Çok fazla sıkıştırmazdım ama önemli olan düşüncedir.

Aptal değildim. Kendimi gerçekten riske atmıyordum. On iki'lerden biri ortaya çıkarsa Reyes'i anında çağırabileceğimi biliyordum. Cehennem zebanileri de aynı durumda olacağından (cisimsiz) hâlâ benim koruyucum olabilirdi ama yine de kızardı, hareketlerimi pervasızca ve düşüncesizce bulurdu.

Belki de öyleydiler. Avucumu karnıma dayadım. Şu anda gerçekten de kendi kışımından daha fazla endişelenmem gerekiyordu. Kehanete göre, topuz haftanın herhangi bir günü benden çok daha önemliydi. Ama hâlâ yapmam gereken bir işim ve ödemem gereken faturalarım vardı. Düşüncesi ne kadar lezzetli olursa olsun, Reyes'in hayatımın geri kalanında beni takip etmesini bekleyemezdim.

Kapıya doğru yürüdüm ve şansımı denemeye karar verdim. I

Reyes'in doğum gününü girdim ama boşuna. Sonra benim doğum günümü girdim, yine olmadı. Sonra sırf şaka olsun diye başka bir tarih girdim ve ekrandaki bir nokta yeşil renkte yanıp sönüp kapının kilidi açıldığında afalladım.

Durakladım, şaşırdım

Earl Walker'ın onu dövdüğünü gördüğüm gece, ilk

karşılaştığımız anı hatırlıyordu. Denediğim gece

ve neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla sıcak suya giriyordum.

Ama çektiğim çileye değmişti. Reyes'le geçirdiğim her an buna değdi ve o ilk görüş, ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, hayatımı değiştirmişti.

Metal kapılara doğru yürüdüm, aynı şifreyi girdim ve tekrar içeri girdim. En azından güvenlik önlemleri ayaktakımını dışarıda tutuyordu. Çoğunlukla alkol seviyeleri yükseldiğinde mekânı mahvetmek isteyen partililer.

IQ'larının büyüklüğüne ulaştı. Burası tarihi, büyüleyici ve birçokları için tüyler ürperticiydi. Muhteşemdi.

Ancak Reyes'e göre bile, bu önlemler daha önce kullanılmış olan köhne bir bina için çok fazla güvenlik önlemiydi.

50'lerde terk edilmiş. Neyse ki alarm sistemi yoktu ama alarm sistemi olmasa bile diğer tüm elektronik aletleri sorgulamak zorundaydım. Burada kitle imha silahları depolamadığı sürece, neden bu kadar korumaya ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Lobiye girdim ve karanlık bir koridorda ilerlemeye devam ettim.

"Roket mi?" Partililerin bıraktığı kir ve döküntülerin arasından geçerken sesim yumuşaktı. Yüzeyin büyük bir kısmı etiketlenmişti ama Rocket'in gravürleri onları oldukça güzel gösteriyordu, eski soyut sanatın ufalanan parçaları gibi.

Roket Adam'ı son gördüğümde duvarlardan birine adımı kazıyordu. Sadece ölmüş ya da ölmek üzere olanların isimlerini yazıyordu.

adının çiziklerle anılması ayıltıcıydı. Ama bu çörekten haberim olmadan önceydi. Bu yepyeni bir oyundu ve yakın zamanda ölecek değildim. Kızımın doğması gerekiyordu. Onun doğumu, dilimlenmiş ekmeğin icadından çok önce bir adama göre kehanet edilmişti. Ancak Rocket yanılmıştı ve bu ilk kez olmayacaktı. Tamam, teknik olarak henüz yanılmamıştı. Reyes'in öleceği kehanetinde bulunmuştu ve ben onu bir öpücükle hayata döndürmeden önce Reyes birkaç saniyeliğine ölmüştü.

Her neyse. Bu yüzden Rocket'ın sicilinin henüz bozulmadığına ama bozulmak üzere olduğuna inanmak zorundaydım. Şimdiye kadar doğaüstü bir varlık olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman bir boşluk olduğuydu. Artık hiçbir şekilde ölmeyecektim. Topuza bir şey olmadığından emin olmak için yalan söyleyecek, hile yapacak ve çalacaktım. Ve hayatta kalmam için bilgiye ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki, Rocket bilgi alması kolay bir varlık değildi, ama bana birkaç ayrıntı daha verecekti.

onu boğmak zorunda kaldım. Ancak önce intihar edenleri öğrenmem gerekiyordu. Dikkatini bir yere kadar çekebilirdim. Eğer ben ve o arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam

İntihar kurbanları, ikincisini seçmek zorundayım. Kaçırılmış olabilirler. Hâlâ hayatta ve acı çekiyor olabilirlerdi. Bu durumda onların güvenliği her şeyden önce gelmeliydi. O zaman belki Rocket'ı kendi ölümüm hakkında bir şeyler söylemeye ikna edebilirdim. Genel olarak ölümler berbatır. Benim bakış açım göre benimki muhtemelen daha da berbat olurdu. Bu noktada bunu söylemek zordu.

Merdivenlerden bodruma indim. Kullanılmayan birkaç duvarı olduğu için son zamanlarda bodrumu tercih ediyordu. El fenerimi açtım ve aşağı indikçe yavaşladım.

"Burası daha ürkütücü olabilir mi?" Jessica sordu, Arkamda belirdi, elleri sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi göğsünde kucaklaşmıştı.

"Artık öyle," dedim, yumruklarımı sıkmaktan ve "*Gol!*" diye bağırmaktan kaçınarak.

Şarkı söyleyen bir ses havada süzülerek bana doğru geldi. "Birinin başı dertte."

Sesi Strawberry Shortcake'in sesi olarak tanıdım - gerçek adı değil - dokuz yaşındayken boğulan bir kızdı. Rocket ve onun küçük kız kardeşi Blue Bell'in yanına yerleşmişti. Bu gerçeğe duyduğum minnettarlık sınır tanımıyordu, çünkü SS akıl hastanesine yerleşmeden önce daha çok çılgın bir sapık olarak tanınıyordu. kardeşi David'den uzak durmam için beni defalarca uyardı.

Taft, amcamın karakolunda polis memuruydu. Ve sık sık gözlerimi oymaya çalışırdı. Sevilecek bir özellik değil.

Taft ve ben birbirimize zar zor katlanabildiğimiz için, endişeleri hiçbir zaman gerçek bir sorun olmamıştı, ama kardeşi sürtüklerle çıkmaya başlayana kadar beni bir tehdit olarak görmüştü. Onun sözleriyle. Ondan sonra onunla çıkmam gerektiğine karar verdi. Neyse ki, *Three's the Three*'deki Chrissy olmakla çok meşguldü.

Konuyu zorlamak için *şirket*.

Jessica ve ben ona doğru döndük. SS her zamanki pembe Çilek Kız pijamalarını giymişti, o zamanlar çok modaydı. Uzun sarı saçları her zamanki gibi sırtından aşağıya karışık bir şekilde sarkıyordu ve bebek mavileri gümüşü bir renkte parılıyordu, hatta olduğu gibi cisimsizdi. Parıltısında genel bir grilik olsa da, benim için etrafımızdaki duvarlar kadar sağlamdı.

Grilik çoğu zaman gideni ele verirdi. Ve soğuk. Ama bundan da öte, duygusuzlukları gerçek bir ipucuydu - yaşayanlarda olduğu gibi ölülerden yayılan herhangi bir şey hissedemiyordum. Bu işaretler olmasa bile, bir şey vardı

Ölenlerin artık yaşayanlar arasında olmadıklarını içgüdüsel olarak anlamamı sağlayan soyut bir şey vardı. Biriyle tanıştığımda aklımın bir köşesinde Kimin gittiğini. Bunu hep hissederdim. Doğduğum günden beri iki tür insan olduğunu biliyordum: yaşayanlar ve ölüler.

Kavramam çok ama çok daha uzun sürdü. Herkesin ölenleri göremediği gerçeğini. Kafa karışıklığım büyürken sorun yaşamama neden olmuştu. Özellikle de üvey annemle. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâyeydi - ya da bir düzine kadar hikâye -.

Strawberry orada durmuş, saçları büyük parçalar halinde kesilmiş, yırtık pırtık bir Barbie bebeği okşuyordu. Ki bu hiç de ürkütücü değildi. Zavallı Malibu Barbie'si. Tüm Malibu'lu arkadaşları dehşete düşecekti. Taft bana kız kardeşinin bebeklerinin saçlarını hep kestiğini söyledi. Bu gerçek beni biraz korkutmuştu. Ara sıra uyumak zorunda kalıyordum ve ölmüş bir çocuğun

Uykumda saçlarımı kesmek için terapiye ihtiyaç duymam, unutkanlığa daldığımda zihnimi rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bu sefer neden başım belada?" Diz çöküp yanağındaki lekeyi silerek sordum. Gerçekten de oldukça güzeldi. Bir şans verilse onun nasıl biri olacağını hayal etmek bana acı veriyordu. Bu kadar genç birinin hayatının elinden alınması bana çok ama çok adaletsiz geldi.

"Çünkü yakında öleceksin."

Bir daha düşündüm de, belki de daha iyiydi. Diğer insanlardan ve çoğu keskin nesneden uzakta. Seri katil olacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Ya da bir tele pazarlamacı. Her iki durumda da.

"Umarım öyle olmaz."

"Umarım yaparsın. Bizimle yaşayabilirsin."

Jessica yanımda diz çökerek, "Çok sevimli," dedi. "Senin adın ne?"

Strawberry kaşlarını çattı. "Yabancılarla konuşamam. Özellikle de onlara adımın Becky olduğunu söyleyemem. Ya da dokuz yaşında olduğumu. Ya da -"

"Rocket'i gördün mü?" Sözünü keserek sordum. Bütün gün orada olacaktık.

"Onu her zaman görüyorum."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Olabilir. Ama önce o kötü adamı kovman gerek."

Kaşlarım birbirine kaydı. "Ne demek adam?"

"Soğuk odada uyuyan. Parmaklarıyla bir kutudan kedi maması yiyor."

Bu düşünce karşısında öğürmemeye çalıştım. "Tatlım, bana burada biri olduğunu mu söylüyorsun? Burada yaşayan biri mi?"

Başını salladı, kel Barbie'sini daha da sert okşadı.

Ne oluyor be? Bu kadar güvenlik önlemi varken içeri nasıl girilebilirdi ki? Jiletli tellerin kimseyi caydırmayacağını biliyordum ama kapılardaki şifrelerin de yardımı dokunmalıydı.

"Bu büyük kırıcı şeyle arka taraftaki çitte bir delik açıyor ve bodrum penceresinden içeri giriyor. Küçük kahverengi torbalar getiriyor."

Oh. Bu her şeyi açıklıyor. "Evsiz olmalı." "Hayır, bir evi var."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü oraya gidiyor." İşaret etti. Nedenini bilmiyorum. O kadar şaşırmıştım ki hangi yönün yukarı olduğunu bile bilmiyordum. "O çirkin eve gidiyor ve sonra buraya geri geliyor."

Buradayken bir eve mi girmiş? Öğrenmek zorundayım.

"Tamam balkabağım," dedim ve bir iniltiyle onu kollarıma aldım. Gidenler de ağırdı. Duvarların içinden yürüyen bir insanın nasıl bu kadar ağır olabileceği beni aşırıyordu. "Neden beni ona götürmüyorsun?"

Tekrar işaret etti, Jessica ve ben de onu takip ettik. Mutfağa açılan sallanan bir kapıya geldik.

Duvara yaslandım. "O şimdi içeride mi?" Strawberry'ye fısıldadım.

Barbie'nin küçük plastik kafasını çiğnemeyi bıraktı ve omuz silkti, kirpikleri endişeyle yuvarlaklaştı. Bu adam onu gerçekten korkutmuştu.

Jessica'ya döndüm. "İçeri gir ve ortalık temiz mi bir bak."

"Ne?" diye çığlık attı. "Ben mi? Neden ben? Sen içeri gir ve ortalık temiz mi bir bak."

Yüksek sesle iç çektim. "Jessica, artık gidiyorsun. Seni görmeyecek. Kafanı bu duvardan içeri sokabilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Siktir et onu." Çenesini kapattı ve benden uzaklaştı. Harika.

"Peki," diye fısıldadım. "Burada nöbet tutabilirsin. Sadece biri gelirse beni uyar, *tamam mı?*"

Dürüst olmak gerekirse, en çok ihtiyacım olduğunda casusluk yapmayı reddediyorlarsa, ayrılmış eski arkadaşlara sahip olmanın ne yararı vardı? I

öne doğru eğildi ve yuvarlak kapıdan içeri bakmaya çalıştı.

ama yılların kiri ve mahcup bir gülümsemeye sahip kocaman bir yüz, çok uzağa bakmamı engelledi.

"Roket," diye fısıldadım ve sonra yumuşak bir tıslamayla, "orada bir adam mı var?"

Gülümsemeye devam etti ve bir an için anlamadığını düşündüm, ama sonunda döndü ve omzunun üzerinden baktı. Tekrar bana döndü ve başını salladı, gülümsemesi hala kel bir kafanın çerçevelediği tombul yüz hatlarını şekillendiriyordu. Biraz Malibu Barbie'sine benziyordu.

Strawberry'yi daha da yaklaştırdım ve mutfağa doğru ittim. "Hey, Roket Adam," dedim, boştaki kolumu ona sarılmak için kullandım.

"Bayan Charlotte, henüz ölmediniz."

"Bunun farkındayım, teşekkür ederim. Buraya gelen adamı gördünüz mü?"

Başını salladı ve "soğuk oda "yı, yani eski bir derin dondurucuyu işaret etti. Strawberry'nin tarifine göre Soğuk oda, 50'lerde burada yaşamış -ve ölmüş- olan Rocket'ten gelmiş olmalıydı, çünkü şimdi burası da evin geri kalanı kadar sıcaktı.

Strawberry'yi alüminyum tezgahın üzerine bıraktım ve El fenerimi önde ve ortada tutarak karanlık odaya doğru ilerledim. Jessica, nöbet tutma emirlerimi tamamen görmezden gelerek hemen arkamdaydı ve kazağıma yapışmıştı.

yarı açık birime doğru ilerledik. Hızlıca bir göz gezdirdiğimde dolu olmadığını ama yakın zamanda dolu olduğunu gördüm. Birinin uyuduğu alanda birden fazla McDonald's poşeti vardı. Derme çatma bir kül tablası izmaritlerle dolup taşarken eski sigara kokusu havaya sinmişti. Battaniyeler ve Ünitenin bir tarafında kirli bir yastık, diğer tarafında ise bir fener ve birkaç porno dergi gibi ev eşyaları duruyordu. yanlarında. Tek umudum Blue Bell ve Strawberry'nin cilt dergilerini görmemiş olmasıydı. Ya da onları okurken onu. UV fenerinin neleri ortaya çıkaracağı belli olmazdı.

"Size birkaç isim verebilirim," dedim bölgeyi incelerken. Gerçekten de sizin günlük bahçenize benzemiyordu-

çeşitli evsiz sığınağı. Kıyafet yoktu. Normal evsizler gibi erzak yoktu. Arkadaşım Mary'nin alışveriş arabasında olduğu gibi battaniyeler ya da yiyecek kutuları yoktu.

Strawberry'yi hızlıca kontrol ettim. Barbie'nin kafasını çiğniyor, endişeli bir ifadeyle etrafı tarıyordu. Bir insandan neden korktuğu beni aşırıyordu. Eğer korktuğu şey buysa.

"Farklı hissediyorsunuz, Bayan Charlotte."

Omzumun üzerinden Raket'e baktım. "Nasıl yani?" "Artık orada senden daha çok var." Bana bakıyordu mide.

Yumuşak bir kahkahadan sonra, "Evet, var." dedim. Bunu fark etmesine şaşırmıştım. Çörek çok yeniydi. Ben de Sadece birkaç hafta önce gebe kalmıştı. Henüz hamilelik testi bile yaptırmamıştım ama yolculuğunun başladığı andan itibaren onun sıcaklığını hissettim. Yine de Rocket'ın onu nasıl hissettiğini asla bilemeyecektim. Henüz bir bezelye büyüklüğünde bile değildi. Belki de ona böyle seslenmeliydim: Kara Gözlü Bezelye. B-E-P. Ona kısaca Beep diyebilirim.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, sanki bir başım daha çıkmış gibi bana bakarak.

Oraya kesinlikle gitmiyordum. Şimdiye kadar hayatın gerçekleri olmadan yaşamıştı - tabiri caizse - bilmeden de yaşayabilirdi

kuşlar ve arılar hakkında biraz daha düşündüm. Bir köşedeki çöp yığınıni ayıkladım, sanki beni ısıracaklarmış gibi başparmağımla işaret parmağım arasındaki nesneleri kaldırdım, bir isim ya da tanımlayıcı başka bir bilgi bulmayı umuyordum ama bulduğum tek şey şunlardı eski McDonald's fişleri, kağıt mendiller ve sigara izmaritleri. "İsimler için hazır mısınız?"

Her hareketimi incelemek için üzerime eğildi. "Hazır, başla."

"Tamam. Fabiana Marie Luna. Belen'de doğmuş."

Doğruldu ve göz kapaklarını indirdi, dosyalarını karıştırırken kirpikleri dalgalanıyordu ve ben tüm bu isimlere, milyarlarca ve milyarlarca isme sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim,

kafamın içinde yüzüyordu. Bazen kız kardeşimin adını bile zor hatırlıyordum.

Bana geri döndü ve yeniden odaklandı. "Öldü."

"Kahretsin," dedim, yerdeki tahta çıtaların arasına sıkışmış gördüğüm bir kâğıt parçasına doğru adım atarak.

"Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte."

"Üzgünüm, Roket Adam," dedim, kâğıdı çatlaktan kaldırarak. Küfür etmek kuralları çiğnemekti ve Roket'in her şeyi kurallarla ilgiliydi. "Anna Michelle Gallegos'a ne dersiniz?"

"Kırk sekiz ölü. On iki canlı."

"Yakın zamanda vefat etmiş olmalı. Houston'da doğdu ama burada, New Mexico'da büyüdü."

Bu sefer daha hızlı cevap verdi. "Ölü. Sana gösterebilirim."

Beni dondurucudan çıkarmaya başladı ama elini okşayarak kendimi tuttum. Bana duvarlarından birine adını yazdığı yeri gösterecekti. "Sana inanıyorum tatlım ama bu beni üzüyor. Hâlâ hayatta olduklarını umuyordum. Bir tane daha: Theodore James Chandler Albuquerque."

Bu adam için büyük umutlarım vardı. Karısı o sabah intihar notunu bulmuştu. Belki, sadece belki, hala hayattaydı.

"Ölmemiş," dedi ve umutlarım artarken parmaklarıyla saymaya başladı.

"Yani hâlâ hayatta mı? Nerede olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

"Nerede değil. Nasıl değil," dedi, hâlâ parmaklarıyla yavaşça geriye doğru sayıyordu, her bir tombul rakamı teker teker aşağı katlanıyordu. "Sadece eğer."

Sıfıra kadar sayıp "Öldü" dediğinde ön cebimden telefonumu çıkarmaya başladım.

"Bekle, ne? Ted Chandler öldü mü? İki saniye önce hayattaydı."

"Hayır, hayır, hayır. Artık değil."

Bir açıklama bekleyerek ona göz kırptım.

"Muhtemelen elektrik faturasını ödememiştir," dedi Rocket, kaşlarını kaldırarak ve bir uyarıda bulunur gibi başını sallayarak.

Ted'in ölümünün etkisi beni çok derinden etkiledi. Ben dedektifçilik oynamakla meşgulken - dedektif olmadığımndan değil, ama yine de - eski makbuzları ve sayfaları birbirine yapışmış porno dergileri karıştırırken, bir adam ölüyordu.

Bob Amca'ya mesaj attım, mesajım aynı anda hem kasvetli hem de dalgındı:

Öldüler. Üçü de.

Orospu çocuğu. Onlar seninle mi?

Hayır. Muhtemelen çoktan karşıya geçtiler.

Bob Amca her şeyin nasıl işlediğini tam olarak bilmiyordu ama kulağa ne kadar sıra dışı gelirse gelsin söylediğim her şeye inanacak kadar biliyordu. Bir gün ona gerçekte kim - hayır, ne - olduğumu söyleyecektim. Şimdilik, söylediğim her şeyi müjde olarak kabul ediyordu.

Bu kurbanların bazı akrabalarıyla konuşacağım.

Bulduklarınızı bana bildirin.

Olur.

Ağır bir iç çekiş ve daha ağır bir kalple

Elimdeki görev: dondurucuda yaşayan evsiz sapık. Porno dergilerin sayfalarının birbirine yapışıp yapışmadığını gerçekten bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu. Kesinlikle plastik eldiven taşımaya başlamam gerekiyordu, ama eldivenleri ehliyetim ve araba anahtarlarımla birlikte yıkamak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bu şekilde daha fazla şifre çözdüm.

"Bugün buraya geldi mi?" Rocket'e sordum.

Bölgede adamı teşhis edecek bir şey olup olmadığını ölçmek için. Cevap alamayınca arkamı döndüm.

Herkes gitmişti. Jessica. Strawberry. Raket.

Yavaşça mutfağa geri döndüm, ışığımı en karanlık köşelere tuttum ama hiçbir şey görmedim. Ancak ben

gördüm,
bir şey hissettim. Saldırganın soğuk eli kabaca ağzıma çarptı.

6

Hayatım psikiyatri koğuşunda
çekilmiş bir pembe dizi gibi.

- T-SHIRT

Keskin bir ses beni iskelet gibi bir bedene doğru çekti. bir metal parçası boynumdaki deriye saplandı. Bir bıçak değil, uzun ve keskin bir şey. Belki de bir tornavida. doğru ellerde çok zarar verebilirdi. Adam beni daha iyi kavrarken bir uyarı olarak kolunu orada tuttu ve karşı kolunu kaburgalarımın etrafında, Danger ve Will Robinson'ın, yani göğüslerimin hemen altında sıktı. Beni kendine çekti.

Henüz çok fazla mücadele etmiyordum. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yokken kargaşa yaratmaya gerek yoktu. Belki de sadece Gitmemi istediler, ben de seve seve kabul ettim. Evsiz insanlar, kendi bölgeleri olarak gördükleri yeri işgal etmediğiniz sürece çoğunlukla zararsızdı. Ben o dondurucuyu kullanmıyordum. Her neyse. Hepsi onundu.

"Odada başka kimse yokken çok konuşuyorsun," dedi, sesi kum ve çakıl doluydu.

Ne yapabileceğimi değerlendirmek için aşağıya baktım: kirli bir el, beyaz, otuzlu yaşların ortasında. Hissettiğinden çok daha güçlüydü çünkü hissedebildiğim tek şey kemiklerdi. Bir an için diğer elinde bir aletin ucunu tutuyor. Kesinlikle bir tornavida. Uzun kemikli parmakları, parmak eklemleri bembeyaz parlayana kadar aletin etrafında kıvrılmıştı.

El fenerimi düşürmüştüm ama ne kadar karanlık olursa olsun diğerlerini görebilirdim. Neden gittiklerini anlayamıyordum. Sıradan bir ölümlü onları göndermezdi. Kuyruklarını çevirmelerine neyin sebep olduğunu merak ediyordum. At

Aynı anda, duygularımı Reyes'ten gizleme emrimin işe yaramış olması gerektiğini fark ettim. Aksi takdirde, adrenalinim yükseldiği anda orada olurdu. Tam önümde cisimleşti ve omurgamı kestikten sonra

Her zaman yaptığı gibi saldırgan bir tavırla bana ters ters bakacak, onsuz gittiğim için beni azarlayacaktı.

Onun yerine, hiçbir şey. Boğazıma paslı bir tornavida dayamış evsiz bir adamın karşısında öylece duruyordum ve bu durumlara nasıl bu kadar sık düştüğümü merak ediyordum. Deli insanları arıyor değildim. Onlar beni buluyor gibiydi.

"Bak," dedim ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak, "o senin, tamam mı? Zaten o dondurucudan hiç hoşlanmamıştım."

Uzun bir süre bekledi, ciğerleri havayla dolarken nefesi hırıltılıydı. Sonra öne doğru eğildi ve çok garip bir şey yaptı. Kulağımın ucunu ısırıldı. Oldukça sert. Sanki başkalarına acı çektirmekten zevk alırdı.

Tutuşuyla sarsıldım, ama o sadece daha da sıkıldı.

"Bu bok çukurunda istediğim için mi yaşadığımı sanıyorsun?" diye sordu, nefesinde bayat sigara kokusu vardı.

beni boğuyor. "O güzel erkek arkadaşın olmadan gidebileceğin tek yer burası."

İçimi bir korku kaplamaya başladı ve Reyes'i çağırırken adam sözlerine devam etti ve beni çağırıyor askıya almaya ikna etti.

"Onu hemen öldüreceğim. Ona neyin çarptığını bilmeyecek, yemin ederim. Sen de çekip gideceksin. Eğer yapabilirsen." Ne demek istediğini göstermek için başparmağını Will Robinson'ın üzerinde gezdirdi. "Sen Onu arayıp buraya çağıracağım, ama eğer onu uyarırsan, onun için yavaşlatırım ve senin için daha da yavaşlatırım." Yüzünü saçlarıma gömdü ve içine çekti.

"Neden?" Etrafta çılgınca bir silah ararken sordum. Reyes'i hâlâ çağırabiliyordum. Adam cisimsiz haliyle ona zarar veremezdi ama neden nişanlımın peşinde olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. Neden onu hemen öldürmek istediğini. Neden onu öldürmek istediğini. Reyes'in buraya hücum etmesi ve cevapları almadan önce adamı sakatlaması ikimizin de işine yaramayacaktı. "Sana ne yaptı?"

Adam esprisiz bir kahkaha attı. "Bana hiçbir şey yapmadı. Sadece olduğu kişi olmanın bedeli sanırım."

Bu da ne böyle? Bu adam ele mi geçirildi? Reyes'i öldürmek için mi gönderildi? Ve neden beni bekledi? Görünüşe göre en az bir haftadır bekliyormuş.

"Seni kim gönderdi?" Tutuşunu gevşeterek cevap vereceği umuduyla ona doğru gevşeyerek sordum. Fırçalanmış masanın altında yarısı saklanmış eski püskü bir tahta kaşık fark ettim. alüminyum hazırlık masası. Fazla bir şey değildi ama yere düşüp ağırlığımı onun elinden kurtarırsam, tornavidayı sırtıma saplamaya fırsat bulamadan ona ulaşabilir, sapını kırabilir ve kendimi savunmak için kullanabilirdim. Bu da birçok açıdan berbat olurdu.

Reyes'i çağırma riskini göze alabilir miydim? Bana çok kızacaktı. Bu senaryodan duyduğum korku neredeyse tornavidacı adama duyduğum korkudan daha fazlaydı.

"Ara onu. Onu buraya getir. Ve bunu iyi yap yoksa amca diye ağlayamadan boğazına bir şiş yersin."

Bu korkunç derecede nahış görünüyordu. Ön cebime uzandığımda eli sıkılaştı.

"Telefonumu alıyorum. Ama onu bir tornavidayla alt edeceğini düşünüyorsan Reyes'i pek iyi tanımıyor olmalısın."

"Daha azıyla daha büyüğünü üstlendim," diye beni temin etti. "Doğru. Dediğim gibi, onu tanımıyor olmalısınız."

Telefonumu çıkardım ama düşünceli bir tavırla "Ne demek istiyorsun?" diyerek beni durdurdu.

"Demek istediğim, Reyes'in gen pop'taki ilk gününde, Güney Yakası çetesinin en büyük, en kötü üç üyesi onu öldürmek için gönderildi. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, hepsi

Reyes kafeteryanın zemininde ölü bulunurken tamamen zarar görmemiş. Yaralı ama yara almamış. Onların da silahları vardı."

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı kendi kendine. "Biliyordum amına koyayım. Dolar, o lanet olası bok parçası."

"Anlamıyorum," dedim, bir bağımlıyı ikna etmeye çalışarak. En iyi günümde imkansız bir başarıydı. Ve belli ki bugün en iyi günüm değildi.

Bir elini saçlarımın arasına soktu ve başımı geriye doğru çekti. Duyguları sanki bir baraj yıkılmış gibi fışkırıyordu. Kullandığı ilaçlar, büyük ihtimalle meth, onu öngörülemez ve daha da tehlikeli. Duyguları bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde sadist bir neşeden mutlak bir öfkeye dönüştü. Biri tarafından kandırılmıştı, ama ben neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu Dollar adında biri mi göndermişti? Bu gerçek bir isim miydi?

"Anlaman gereken tek şey şu anda başımın belada olduğu," dedi ve kulağımın ucunu tekrar dişlerinin arasına aldı, dişleri loba geçmeden önce hafifçe kıkırdağa battı.

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama saçlarıma dolanmış parmakları buna izin vermedi.

"Bu yassı kafayı kafana mı sokayım yoksa -?"

Odak noktamı kaşığa kilitledim ve bana B seçeneğini sunmasını bekledim, bunun çok daha iyi olacağını umuyordum.

Eğer bugün hayatta kalamazsam, Beep de hayatta kalamayacaktı ve bu hiç de iyi bir seçenek değildi.

Ben de ona seçimlerini değerlendirmesi için bir süre verdim. Ama dakikalarca sürecekmış gibi görünen bir duraksamadan sonra, yırtılma ya da kopma gibi bir ses duydum, ardından bir şırıltı geldi. Ensemden gömleğime doğru süzülen bir sıcaklık hissettiğimde bile tutuşu gevşemedi.

İrkilerek elini bıraktım ama yüzüme döndüğümde bana tutunmaya çalıştı. Göz kapakları fincan tabağı gibiydi, boğazından kan fışkırırken şok ve korku sıcak dalgalar halinde yayılıyordu, yemek borusu ve çevresindeki tendonlar sanki bir aslan ona saldırmış gibi açılmıştı. Tutuşunu kırmak için ittim, ama o beni tutmaya devam etti. Gömlek. Sıcak, yapışkan kan ondan fışkırdı ve üzerime sıçradı.

Nabız gibi atan patlamalar, hayatı bedeninden çekilirken ağız dehşet içinde açık kaldı. İfadesi soluklaşırken.

Ben geriye düştüm, o da öne doğru fırladı, hâlâ bana tutunuyordu. Yere düştük, kanı saniyeler içinde gömleğimi ve saçlarımı ıslattı.

Aklıma hemen Reyes geldi ama o daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Çok daha temiz çalışıyordu, dış travma olmadan iç yıkıma neden oluyordu.

Her neyse. MRI olmadan, içerideki birine ne kadar zarar verdiğini tam olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Adamın başı omzuma düştü, tufan Ağırlığı beni pis ve artık kanla ıslanmış zemine yapıştırırken yavaşlıyordum. Başka bir teori üretmeden bir ses üzerimden geçti, alçak ve vahşi, derin, ham alt tonları kemiklerime kadar yankılanıyordu. Mutlak dehşet beni ele geçirirken tam beş saniye durakladım.

Yetilerimin kontrolünü tamamen kaybetmeden önce, saldırganımın ölü ağırlığı altında kıvrandım. Sol kolumda keskin bir çekiş hissettim ve ardından saldırganın altından sıyrılıp canımı kurtarmak için koşarken şiddetli bir acı hissettim. Gerçekten. Arkama bakmadım. Cesaret edemedim. Merdivenleri tırmandım, adrenalin roket yakıtı gibi içime pompalandı ve yolumdaki çöplere ve enkazlara aldırmadan koridordan ön kapıya doğru koştum. Kapıya nükleer bir füze gibi çarparak kör edici gün ışığında tökezledim ve kapıya doğru koştum.

Zihnim şifreyi tam olarak kavrayamadı. Bakışlarım çılgınca sağa sola savruluyor, canavar benim de boğazımı parçalamadan önce onu fark etmeye çalışıyordu. Zihnimin çılgınca girintilerinde bir yerde, sol kolumda kabarcıklı bir acı hissettim ve

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kapıya sırtımı dayadım, parmaklarımı zincir halkasına geçirdim ve bir nöbetçi gibi ön kapıya baktım. Bekliyordum. Dehşet içinde.

Gün ışığına çıkamazlar. Gün ışığına çıkamazlar. Gün ışığına çıkamazlar.

Bu mantrayı tekrarladım, göğsüm kabardı, ciğerlerim yandı, doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç kimse, Reyes bile, cehennem köpekleri hakkında gerçekten bir şey bilmiyordu. Dünyadaki zayıflıklarının ne olduğunu. Güçlü yanlarını. Onlar iblis değil, cehennemin bir ürünüydü. Orada Lucifer'in kendisi tarafından yaratılmışlardı. Yani iblisler bir zamanlar bir insanın sahip olduğu gibi bir tür koruma olmadan ışığa çıkamazken, cehennem köpekleri tamamen farklı bir türdü. Gün ışığında benim kadar rahat olabilirlerdi.

Bu düşünceyle kapının kilidine döndüm, kendimi sakinleşmeye zorladım ve numaratordeki tarihi tuşladım. Kilit açılır açılmaz kapıyı ittim. ve Misery'ye atladım. Motoru çevirirken telefonumu çıkardım. Cevapları olan, ne yapmam gerektiğini bilen birine ulaşmalıydım.

Bu düzlemde bazı cevaplara sahip olabileceğini bildiğim sadece iki kişi vardı. Doğal olarak Reyes ve yüzyıllar önce cehennemden kaçan ve şimdi Albuquerque, New Mexico'da yaşayan, yasadışı kart oyunları düzenleyen ve insanları kandırarak ruhlarını alan bir köle olan Daeva. Ruh konusunda bir anlaşmaya varmıştık. O sadece çok kötü insanları destekleyebilirdi. Ama tüm bunlar hakkında herkesten çok daha fazla şey biliyor gibiydi. Aslında, bize Onikiler'den ve cehennemdeki hapishanelerinden kaçıp bu uçağa gelmişlerdi. Beni onlardan korumaya yardım etmek istemişti ama Reyes yardımını reddetti. Büyük bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Yani ya Reyes'e ya da Bayi'ye koşabilirdim ve ikisinden sadece biri onsuz gittiğim için öfkelenirdi.

Satıcıydı.

Ancak onun adını bağlantılarımda gündeme getirdikten sonra, bir binadan dışarı fırladığım, sırlıklam olduğum aklıma geldi. bir başkasının kanını akıttım ve koşarak uzaklaştım.

cinayet işledim. Tek umudum kimsenin beni görmemiş olmasıydı. Kimse polisi aramadı. Bunu kendim yapardım.

Kirpiklerim birbirine yapıştı, kan pıhtılaştı ve kalın, yapışkan bir kalıntı oluşturdu ve telefon çalarken dikiz aynasındaki yansımama hızlıca bakmaya cesaret ettim. Anında pişman oldum. B sınıfı bir korku filmindeki baltalı katilin sondan ikinci kurbanı gibi görünüyordum. Eğer bir korku filminde baltalı bir katilin sondan ikinci kurbanı gibi görüneceksem, bu film A sınıfı olsa iyi olurdu.

Satıcı telefonu açtı. "Beni, sosyetenin serserisini aradığınıza göre bu önemli olmalı."

"Evde misin?"

"Belki."

"İki dakika içinde orada ol. Kapınızı açık tutun."

"Hamile kadınlar çok talepkârdır. Bu arada yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben yirmi beşle doksan üçle giderken sen cipimin içinde buharlaşıp tekrar buharlaşmazsan, muhtemelen olmaz." O başka bir şey söyleyemedi yola konsantre olmak için telefonu kapattım.

Bu cehennemin on iki canavarından biri olmalıydı. Bunu başka kim - hayır başka *ne* - yapmış olabilir? Ve eğer Reyes cisimleşmiş olsaydı, onu öldürebilirler miydi? Cisimsiz ruhu risk altında mıydı? Onunla savaşırdı, onu öldürmeye çalışırdı, sırf yoldan çekmek için. Onları teker teker Bana öğrettiği taktiklerden biriydi: Sürüyü yavaşça zayıflatmak. Metodik olarak. Hiçbir zaman oturup saldırıya uğramayı bekleyen biri olmamıştı. Avlanmayı tercih ederdi. Can atardı. En son bir iblis sürüsüyle karşılaştığımızda açlığını, doymak bilmez iştahını hissetmiştim.

Yine de, daha iyi bir ifade bulamadığım için bağlama büyüümün işe yaradığına inanamıyordum. Reyes'in ortaya çıkmadığına inanamıyordum.

Yoluma çıkan her şeyin etrafından hızla dolandım. Üstüm başım kan içindeyken hız yaptığım için kenara çekilmem hiç de şüpheli değildi ama bir türlü yavaşlayamıyordum. Vızıldadım

bir teslimat kamyonunun etrafından dolandı ve Bayinin garaj yolunda gıcırdayarak durdu. İyi bir mahallede güzel bir kerpiç evi vardı. Umarım komşularından hiçbiri dışarıda değildir.

Misery'den dışarı fırladım ve çerçeveye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, silindir şapkası çapkınca eğik duran bir çocukla birlikte ardına kadar açık duran ön kapısına doğru koştum. On dokuz yaşında görünmesine rağmen asırlıktı. Görebildiğim kadarıyla parçaları bir araya getirdiğinde, aslında bin yıldan fazla bir süredir yeryüzündeydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, uçları köprücük kemiğine değen siyah saçları vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz bronz renkli gözler ve bir an büyüleyici, bir an ölümcül olabilen ısrarcı bir gülümseme. Daeva'nın adını hâlâ bilmiyordum ama Reyes biliyordu. Çocukla ilk tanıştığımızda, Reyes Onu cehennemdeki günlerinden tanıyordum, bir tür şampiyon olduğunu söylemişti. Satıcıyı tarif edişi bana bir gladyatörü, sahiplerini eğlendirmek için dövüşen bir köleyi düşündürmüştü.

Çocuk harap olmuş görüntüm karşısında şaşırdıysa da belli etmedi.

Aceleyle yanından geçtim ve doğruca banyosuna gittim. Ama hangi odada olduğunu bilmediğim için önce birkaç kapıyı denemem gerekti.

"Sonraki sağa," dedi ve beni koridorda takip etti.

İçeri girdim, ışığı açtım ve görünüşümü kontrol ettim.

"Onu öldürmedin, değil mi? Eğer seni güvende tutacaksak ona ihtiyacımız olabilir." Ona göz kırptığımda, ağzında o sırıtışlardan biriyle devam etti, bu seferki alaycıydı. "Rey'aziel," diye açıkladı. "Pisliğin teki olabilir ama -"

"Buradalar," dedim, raftan bir havlu alıp yüzümü silerek.

Yavaşça doğruldu. İçinden fırlayan alarm bana keskin bir dalgayla çarptı.

"Tam önümde bir adam öldürdüler. Ya da arkamda. Ben bir şey görmedim." Havluya baktım. "Çok fazla kan vardı."

Bana doğru geldi. Gömleğimi kaldırdı. "Bunlardan herhangi biri senin mi?
Seni yakaladılar mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Durması için kıvranmama rağmen gömleği çıkardı. Ama tüm enerjim tükenmişti, sanki yerçekimi enerjimi çekip almıştı. Detaylı bir muayeneden sonra sol kolumu çekti. Kavurucu bir sıcaklık kemiklerime kadar işledi ve içinde öfkenin yükseldiğini hissettim.

"Rey'aziel nerede?" Ona ters ters baktığımda Satıcı bir adım daha yaklaştı. Sesini alçalttı. "Nişanlın nerede?"

"Barda," dedim sinirli bir şekilde.

Havluyu elimden çekip aldıktan sonra dışarı çıktı. "Temiz bir tane getireyim ve sana giyecek bir şeyler bulayım. Sen duşa gir. Mutfakta bandajlarım var."

"Önce amcamı aramalıyım. Beni gören olursa, bir suçu örtbas etmeye çalıştığımı düşünürler. Rapor vermeliyim - Bandajlar?"

Bana adını söylemeyi reddeden görevli elinde başka bir havlu ve dezenfektanla geri döndüğünde koluma baktım. Kolumdaki bir yaradan serbestçe kan fışkırıyordu ve birden ölü adamın cesedinin altındayken hissettiğim acıyı hatırladım.

"Beni ısırıldı," dedim, şokum tamamen geçmişti.

Bugünden önce, On İki sadece hafif bir tehditti. Belirsiz bir olasılık. Cehennemden kaçmak bir şeydi. Bunu yapmak bu uçağa binmek bambaşka bir şeydi. Sahip oldukları gerçek başladıkları işi bitirmek için burada oldukları yavaş yavaş kafalarına dank ediyordu.

Yaraya daha yakından baktı ve bir bezle sildi. kan akışını kontrol etmek için bandajladı, sonra beni duşa bakacak şekilde çevirdi.

Sütyenimi açıp askılarını omuzlarımdan üzerinden geçirirken ona "Bu bir kaza değildi," dedim.

Beni çevirip pantolonumun düğmelerini açmaya başladığında Danger ve Will'in üzerini örttüm.

"Çağrıldılar," dedim.

Parmakları durdu ve siyah saçları kadar koyu olan bakışları kuşkuya dönüştü. "Nereden biliyorsun?" diye sordu uzun bir süre sonra.

"Bu sabah küçük bir kız anlattı."

"Ve sen de ona inandın?"

"Evet."

Bir adım geri çekildi ve düşmemek için bir kolunu duvara dayadı.

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" Ona sordum.

Birkaç uzun vuruş boyunca sessizlik içinde durdu. "Hiçbir fikrim yok," dedi sonunda. "Bu tür bir yeteneğe sahip kimse yok.

Bu düzlemdeki güç." Göz kapaklarını kaldırdı. "Senin dışında, yani."

Beni bir şeyle mi suçluyordu? "Neden cehennemin on iki canavarını çağırayım ki? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"Başka kimse yok," diye tekrarladı. O andan sıyrılarak elindeki işe geri döndü: kotumun kana bulanmış düğmesiyle boğuşuyordu.

"Bu senin dünyan," dedim. "Senin uzmanlık alanın. Bunu kimin yaptığını bilmek zorundasın. Belki dışarıda birileri onları kontrol ediyorsa, onu durdurarak biz de onları durdurabiliriz."

Hiçbir fikri olmadığını belirtmek için başını salladı.

Bayi yanımdan geçip duşu açtığında kıyafetlerim ayaklarımın altındaki tüylü bej halının üzerine düştü ve halıyı mahvetti.

"Bir dakika sürer. Isınman gerek."

Ancak o zaman her yerimin gözle görülür bir şekilde titrediğini fark ettim. "Muhtemelen son zamanlarda hiç kafein almadığım içindir. yirmi saat."

Çok garip bir şeydi. Orada, onun önünde durdum, Tamamen çıplaktı ve hiçbir utanç ya da suçluluk hissetmiyordu - gerçi benim yaşımın yarısından biraz fazla görünüyordu. Bir şey vardı.

Aramızda bir şey vardı. Onu ilk gördüğüm anda beni çeken saf bir şey vardı ama bu cazibe değildi. Büyüleyiciydi, buna şüphe yok. Ama hissettiğim şey daha çok güven gibiydi. İçten içe, mirasına rağmen ona güvenmişim. Ona hayatımdan daha fazlasını emanet edebileceğimi hissettim. En değerli varlığım konusunda ona güvenebileceğimi hissettim. Benim için hayatımdan daha önemli olan bir şey için.

Bu yüzden mi Reyes yerine ona gitmişim? Yoksa Reyes'in beni öldüreceği gerçeği yüzünden miydi? Ben mi?

Dehşet içimde mide bulantısının artmasına neden oldu. Bu, tüm o kanla ve bir adamın boğazının kelimenin tam anlamıyla parçalandığını görmenin anısıyla birleşince, dünya ayaklarımın altında devrildi. Satıcı bir koluyla beni yakaladı, diğeriyle duş perdesini geriye itti ve sonra beni küvetin kenarından kaldırdı, sırlıklam oldu ve kanlar içinde kaldı Aynı anda.

"Bu asla ortaya çıkmayacak," dedim, titiz beyaz gömleğindeki kıpkırmızı lekeleri göstererek.

Perdeyi kapatmadan önce bana ağzını eğmemi teklif etti.

Her yerimi ovaladım. Elindeki sabun güzel kokuyordu. Temiz. Bakırımsı kan kokusunu neredeyse gizliyordu. Koyu kırmızı madde ayaklarımın etrafındaki suyla karışıp giderden aşağı akarken pembeye dönüştü. Daha fazla bekleyemezdim. Bob Amca'yı aramalıydim. Ama duş alıyordum - önemli kanıtları yıkıyordum. O ne yapacaktı? Düşünmek mi? O bile parmak izlerimin mutfağın her yerinde olduğu gerçeğini örtbas edemedi. Yerdeki kana bulaşmış. Duvarlar boyunca ve fırladığım kapının üzerinde.

Bob Amca bile ancak bu kadarını örtbas edebilirdi. Az önce adamın boğazının kesilmiş olmasını nasıl açıklayacaktım? sihirli bir şekilde açılmıştı? Bununla hiçbir ilgim olmadığını mı? Bir canavarın, aslında cehennemden kaçan bir mahkûmun beni öldürmeye çalıştığını ve onun yerine adamı yakaladığını mı?

Bana bile çılgınca geldi.

Kolumdaki yara, pazılarım boyunca uzanan temiz kesikler, ılık suyun altında acıyordu. Derindiler ama dikiş gerektirecek kadar derin değillerdi. Yine de hala kanıyorlardı. Onları sıkıca sarmam ve doğal bir kan inceltici olan çilekten uzak durmam gerekiyordu.

Titremeyi bırakacak kadar sakinleştikten sonra Kontrolsüzce -şimdi titremelerim çok daha kontrollü, daha planlı bir çabaydı- duşu kapattım. Duşun sıcaklığı her santimetreme nüfuz etmişti. Doymuş ve rahatlamıştım. Ya da ben öyle sanıyordum. Sonra fark ettim ki beni ısıtan duş değil, çok daha sıcak bir şeydi. Çok daha tehlikeli.

Başka bir şey düşünmeden duş perdesini açtım, küvetin kenarından neredeyse tökezleyerek geçtim ve Reyes'in kollarına atıldım. Kızgındı. Öfke Etrafında yankılanıyordu ama bana sanki göreceği son yiyecekmişim gibi sarıldı.

Onu sıırıslıkam ediyordum. Kolları kıvrılmış açık mavi bir düğmeli bluz giymişti ve üzerine kan akıtıp akıtmadığımı görmek için arkama yaslandığımda, gömlek ıslak bir şekilde geniş göğsüne yapışmıştı.

"Kanamam var," dedim, geri çekilmeye çalışarak.

Bana izin vermedi. Beni tekrar kendine çekti ve ikimiz de birbirimize karşı titredik. Ben dehşetin bir kombinasyonu ve rahatlama. O ise öfke ve kızgınlık karışımı bir duyguyla.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Omzuna doğru sordum. "Daeva beni çağırdı."

"Oh." Tek söyleyebildiğim buydu. Ama *hain* demek istemiştim. Satıcının Reyes'i arayacağını bilmeliydim. Aslında beni çıplak gördüğünden beri oldukça cesurdu. Pek çok erkek bundan sonra Şeytan'ın oğlunu arama riskine girmezdi. "Buraya çok hızlı geldin."

"Duşta olduğunu söyledi. Teşvik ediciydi." "Yine mi? Daha yakındı," diye açıkladım. "Ve ben kanla kaplıydı. Trafiğin yoğun olduğu bir bölgede yaşadığımız için

insanların görmesinden korktum."

Gerekçelerime rağmen bu kararlar mücadeleye ettiğini hissedebiliyordum. Ona gitmemiştim. Onun daha düşük bir yaşam formu olarak gördüğü şeye gitmiştim. Zor durumda kaldığımda beni koruyamayacak bir varlığa. Ama bu konuda onunla tartışabilirdim. Hepsiyle.

Bir süre sonra tutuşu gevşedi. Beni kol mesafesine koydu. Kaşlarını çatı. Beni inceledi ve tekrar kaşlarını çatı.

Sonra, sanki bir vahiy onu vurmuş gibi, öfkesi yeniden alevlendi, hiç hissetmediğim kadar güçlüydü ve bildiğini biliyordum. Eve gitmeden önce değiştirmeyi ya da ama unutmuşum.

Isırdı, "Beni engelledin" diyene kadar çenesini çalıştırdı.

Başımı eğerek hem suçluluğumu hem de bunu ona itiraf etme konusundaki tereddütlerimi doğruladım.

Kavrayışı sıkılaştı. Kendi gücünü hiç bilmiyordu ve bunu bir kez daha kanıtlıyordu. Bir eli, cehennem köpeğinin bana bir köpek gibi saldırdığı yeri sıkıca kavramıştı.

Aç kaplan. Yüzümü buruşturdum ama fark etmedi. Fark etmezdi. Şu anda olduğu gibi her şeyi tüketen bir öfkeyle değil. "Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden beni bırakıp gidiyorsun, sonra da seni hissetmemi engelliyorsun. Seni hissetmemi engelliyorsun.

seni bulmak." Cevap vermeyince alay etti. "Daeva aradığında derdini dinlemediğime şaşmamalı. Sadece çok endişelendiğim için olduğunu düşünmüştüm ama -"

"Sadece gittiğimi bilmeni istemedim. Sen... meşguldün."

"Bu da ne demek oluyor?"

Onun küçümseyici ses tonu karşısında benim de öfkem kükredi.

Ünlü baştan çıkarıcı kadınla olan küçük karşılaşmasını unutmuş muydu? "Şöyle söyleyeyim," dedim onu iterek, "önce sen beni engelledin."

"Seni hiç engellemedim. Bu şekilde değil. Seni zaman zaman duygulardan uzak tuttum ama -"

"Fiziksel olarak," dedim ve kıyafetlerimi aramak için döndüm. Gitmişlerdi.

Bayiye bağırmak için arkamı döndüğüm anda, Reyes'in omzunun üzerinden bir kot pantolon, bir boxer ve bir tişört fırlattı. Onları havada yakaladım ve Reyes'in ona saldırmasını bekledim. Ama yapmadı. Bana ters ters bakmakla meşguldü.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bardaki piliç. Onunla konuşurken seni görmemi bilerek engelledin."

"Bir nedeni vardı."

Gömleğimi başımın üzerinde salladım.

"Ve?" "Aklının başında olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Bahanen bu mu? Sana biraz daha zaman veririm," dedim, üzerime son derece iyi oturan boxer'ın içine atlayarak, "sence daha iyi bir bahane bulabilir misin? Bu, amcamın ölü atı kadar topal."

Pantolonun içine girmeye çalışırken dengemi kaybedişimi izledi. Bana yardım etmeye başladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Onun seni görmesini istemedim, Dutch. Tam tersi değil. Onda bir sorun var."

"Benim görüş açımdan iyi görünüyordu." "Zihinsel olarak yani."

Boxerların aksine pantolonlar iki beden büyüktü. Bayiye aramak için erkeğimin yanından hışımla geçtim. "Ödünç alabileceğim bir kemeriniz var mı?" diye seslendim.

"Tam burada," dedi yatak odasından çıkarken. O sırtarak başını salladı. "Fena değil. Kanama da durdu. Ben şu bandajları bulayım."

"Sorun değil. İhtiyacım yok. Kıyafetlerimi bir çantaya koyabilir misin?"

"Onları yakıyorum," dedi bana kalın siyah bir kemer uzatarak.

"Onları yakmak mı?" Yine paniklemeye başlamıştım.

"Amcamı aramalıyım." Kemeri ilmeklerden geçirdim. "Ne olduğunu bilmek zorunda. Şu anda *bizim* olan yerde bir ceset var" - salondaki tek kişiye ters ters baktım

"Mülkiyet. Onu orada öylece bırakamam. Onlara ne olduğunu anlatmak zorundayım. Duş aldım. Kıyafetlerimi yaktım. Her şey biraz şüpheli görünecek, değil mi? ne düşünüyorsun?"

Kapı çaldı ve Bayi yorum yapmadan yanımdan geçip gitti. Onu takip ettim. "Yani onları yakıyorum derken, yakmayı *planladığınızı* söylüyorsunuz, değil mi? Aslında henüz yanmıyorlar, değil mi?"

"Kusura bakma şekerim," dedi kapıyı açarken. Garrett Swopes kapının diğer tarafında duruyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Şaşırmış bir halde ona sordum. "Ben yedek planım," dedi, sinsî bir sırıtışla Yüz. Garrett kısa bir süre önce ölmüş bir skiptracer'dı - benim hatam olan ya da olmayan bir olay. Doktorlar onu hayata döndürdüler ama öbür dünyada sörf yaparken Reyes'in babası da dahil olmak üzere oldukça karanlık şeyler görmüştü.

"Yedek plan mı?" Reyes'e döndüm. "Neden bir yedek plana ihtiyacımız var?"

Satıcı bana bir çift çorap ve botlarımı fırlattı. "Onları elimden geldiğince temizledim," dedi. "Hâlâ ıslaklar ama sana uyacak bir şeyim yok."

Siyah bir spor çorabı aldım ve bir ayağımın üzerinde zıplayarak onu giydim, bir yandan da Bayi'yi mutfağa kadar takip ettim. "Telefonuma ihtiyacım var. Amcamı aramam gerekiyor."

"Yapacak bir şey yok şekerim," dedi ve buzdolabından bir bira aldı. İçindekilerin tamamını üç büyük yudumda yutmadan önce göz kırptı. "Sıvı cesaret." Şişeyi çöp sepetine attı ve bir tane daha almaya gitti.

"Ayık olmana ihtiyacım var," dedi Reyes, sesi jilet gibiydi. "Şansa bak ki, senin özel ihtiyaçların Beni ilgilendiriyor. Benim tek endişem Azrail. Onun burada kalması gerekiyor."

"Beni tutsak edemezsiniz," diye itiraz ettim.

"Sana söyledim," dedi Reyes, ben diğer çorabın içine atlarken yaklaşarak, "gözümün önünden ayrılmıyor. Ya biz oradayken buraya gelirlerse?"

"Buraya giremezler, iblis yumurtası, yoksa bunu hissetmiyor musun?"

Reyes bir adım geri çekildi ve sırtımdan önce başını eğdi. "Sence küçük bir lütuf ve küçük bir Kutsal su onları dışarıda mı tutacak?" "Daha iyi bir planın var mı?"

Reyes pantolonunun arkasından deri bir bez çıkardı. Avucunun içinde açarak Zeus'u, bir iblisi, herhangi bir iblisi tek hamlede öldürebilecek tek bıçağı ortaya çıkardı.

"Bunun sana ne faydası olacak?" Ona sordum. "Ona dokunamazsın bile."

"Deriyle kaplıysa yapabilirim." İncelemem için bana uzattı. Bir Sham Wow'un bu kadar çok kullanım alanı olduğunu kim bilebilirdi? "Ama bu benim için değil. Senin için." Elimi tuttu ve

Bıçağı güderi olmadan içine koy. "Eğer saldırırlarsa, onu kullanmaktan çekinme Dutch. Bir mikrosaniye bile."

Gittikçe daha fazla endişelenmeye başladım. "Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyoruz?"

Bana hızlıca bir göz attı ve içinde tehlikeli bir şekilde gurura yakın bir şeyin kabardığını hissettim.

Kendime hızlıca bir göz attım. Bol Blue Öyster Cult tişörtü, kemerle tutturulmuş bol bir kot pantolon ve her zamanki koyu kahverengi Ayak bileği botları.

"Geri dönmeliyiz," dedi Reyes ve ben donakaldım.

"Amcam Reyes'i aramalıyız. Burası artık bir suç mahalli. Polisi olaya dahil etmeliyiz."

Başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Ya amcanı ararsan? Ya o da oraya giderse, Dutch? Ya aynı şey onun da başına gelirse?"

Duvara yaslandım, aptallığım karşısında hayrete düşmüştüm. "Bunu düşünmemiştim bile. Çok aptalım."

"Aptal değilsin," dedi Garrett. "Ama neden tekrar oraya gidiyoruz? Yani bu şeyler o kadar kötüyse."

Reyes kapıya doğru ilerleyerek, "*Biz* değiliz," dedi. "Daeva ve ben buradayız. Sen dışarıda, güneşin altında kalacaksın ve nişanımı hayatın pahasına koruyacaksın."

"Oh," dedi Garrett. "Tamam o zaman."

"Güneş ışığı meselesinin doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz,

Reyes." Uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ettim. "Kendin söyledin, ikinizin de ne oldukları hakkında hiçbir fikriniz yok.

yetenekli. Bildiğimiz kadarıyla her gün güneşin altında eğleniyor olabilirler." O devam edince ben de ekledim: "Hiçbir uyarı yapmadan saldırdılar Reyes."

Adımlarının ortasında durakladı ve neredeyse ona çarpacaktım. Onun yerine döndü ve bir kolunu belime doladı ve

devam etmemi bekledi.

"Anlamıyorsunuz. Onları görmedim bile. Sadece bir hırıltı duydum. O adamın boğazının parçalandığını gördüm. Dişlerini hissettim. Bir an bile göremedim. Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi ve beni hafifçe sıktı. "Sadece o şeyi yakınında tut."

"Zeus'un onları öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" Sesim titreyerek sordum.

"Hayır," dedi başparmağını çenemdeki yarıktan gezdirerek. "Bence onları öldürebilirsin."

7

Kısıtlama: artık sadece seks için değil.

- T-SHIRT

Akıl hastanesine yine iki araçla geldik. Misery'nin sürücü koltuğu hâlâ kan içinde olduğu için Reyes ve ben onun siyah Plymouth 'Cuda'sını, Garrett ve Bayi ise Garrett'ın siyah pikabını aldık. New Mexico'da siyah renk ne kadar iyi görünürse görünsün mantıklı bir seçim değildi ama erkek adam erkektir.

Angel'ı ya da Artemis'i çağırmayı düşündüm ama On İki'nin onları öldürüp öldüremeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu riski göze alamazdım. Muhteşem bir Rottweiler olan Artemis beni koruması için gönderilmişti ama ona bir şey olursa ölürdüm. Muhtemelen tam anlamıyla.

Arabayı yanaştırdığımızda, Strawberry ön taraftaki kaldırımında oturmuş, dalgın dalgın Barbie'nin kafasını çiğniyordu.

Reyes beni durduramadan dışarı fırladım ve ona doğru koştum. "Strawberry," dedim yanına diz çökerek, "iyi misin?"

"Hayır," dedi ağzındaki plastiğin arkasından. "Ben iyiyim. Yine de çok fazla kan var."

Onu kollarıma aldım, etraftaki komşuların izlemediğini umuyordum. Sadece garip görünecekti. Görünüşe göre, kimse beni daha önce başkasının kanına bulanmış bir şekilde binadan çıkarken görmemişti. Etrafta polis arabaları ya da olay yeri ekipleri yoktu, her yerde benim kanlı parmak izlerim gibi kanıtlar arıyorlardı. Küçük iyilikler için şükürler olsun.

"Roket ve Mavi nerede?"

Yumuşak bir omuz silkmeye cevap verdi.

Gözlerinin içine bakabilmek için onu arkaya yatırdım.

"Onları gördün mü tatlım? Büyük köpekleri?" diye sordum.

Başını öne eğdi. "Hayır. Sadece onları duydum."

Ona tekrar sarıldım. "Çok özür dilerim. Bir süre oraya geri dönemezsin, tamam mı?"

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

Onu kollarımda sallarken, soğuk bir metal parçasının bir klik sesiyle bileklerimden birini çevrelediğini hissettim.

Diğer kelepçeyi bileğine geçirmiş olan Garrett'a baktım. "Ne oluyor be?" Dedim, bir elim hapsedilmiş halde garip bir şekilde duruyordum.

"Patronun emirleri." Başıyla Reyes'i işaret etti.

Müstakbel kocama bakakaldım. "Bu ne için?"

Reyes soruma yanıt vermeye tenezzül etmedi. Onun yerine "Herhangi bir nedenle oraya girmeye çalışırsa," dedi, Garrett'a sert bir bakışla hitap ederek, "Onu her ne şekilde olursa olsun zapt etmek için iznim var."

"Güzel," dedi Garrett.

Reyes ön kapıdaki numaratöre dönüp tarihi girmeden önce son bir bakış fırlattı. "Nereden biliyorsun?" diye omzunun üzerinden sordu.

Neden bahsettiğini biliyordum: Anahtar kodunu nasıl tahmin etmiştim? Eğer o benim sorularıma cevap vermeyecekse, ben de onunkilere vermeyecektim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama aynı hızla indirdim, çünkü bu hareket Garrett'ın kelepçeli elini tehlikeli bir şekilde Will Robinson'a yaklaştırdı.

Reyes cevap beklemeden, hızlı bir çıkış yapmaları gerekebilir diye kapıyı açtı, sonra da satıcı ile birlikte -bir gün o çocuğun adını öğrenmem gerekecekti- kaldırımdan bina girişine doğru yürüdü, orada da aynı şifreyi girdikten sonra şimdi Cehennemin ağzı.

"Ben gidip Mavi'yi arayacağım," dedi Strawberry. Onu tekrar binaya girmemesi konusunda uyaramadan gitmişti.

Garrett'a "Bu çok yanlış," dedim.

"Hayır," dedi telefonundaki mesajları kontrol ederken, bu benim için gerçekten rahatsız ediciydi. "Bu bize biraz kalite kazandıracak

zaman."

Kaliteli zamanmış, kıçımın kenarı. Garrett, insanın neredeyse sevişmek isteyeceği uzun boylu, seksi bir arkadaşı. Yararları olan bir arkadaş gibi, sadece ilk flörtlerimizi hiç bu kadar ileri götürmemiştik.

Tanrıya şükür, çünkü o andan itibaren her konuşma, diğerinin ne düşündüğünü anlamaya çalıştığımız o garip sessizliklerle dolu olacaktı. Ama Reyes öncesi takılma günlerim sırasında ilk tanıştığımızda beni duraksatacak kadar yakışıklıydı. O vardı

koyu moka rengi teni ve gümüşü gri gözleriyle gittiği her yerde baş döndürüyordu. Katil karın kaslarından bahsetmiyorum bile. O karın kaslarıyla çamaşır yıkayabilirdim.

"Tamam." Kamyonetine yaslandım, bu bazı kültürlerde savaş sebebi sayılabilecek bir hareketti ama o aldırış etmedi.

O da hemen aynısını yaptı, bakışları telefonuna yapışmıştı. "Orada ne oldu?" diye sordu başını kaldırmadan.

Küstahça bileğimi kaşdım. "Sadece 'buradalar' diyelim." Uzun bir iç geçirdi. "Kehanetlerin yanlış olduğunu umuyordum."

"İnek doktorundan başka çeviriler aldınız mı?"

"Dr. von Holstein bir inek doktoru değil."

Bunu biliyordum elbette, ama adı Dr. von Holstein'dı, Tanrı aşkına. İnek doktoru diye bağıırıyordu.

"Ve yarın uçakla geliyor."

Şaşkınlıkla doğruldum. "Buraya mı uçuyor?"

Başını salladı. "Evet. Görünüşe göre, görmemiz gerektiğini düşündüğü büyük bir bölümü tercüme etmiş. Düşündüğümüz gibi olmadığını söylüyor."

"Ne var? Düşündüğümüz gibi olmayan ne?"

Telefonunu indirdi. "Söylemedi. Benim için o DNA'yı bulabildin mi?"

"Swopes," dedim tekrar kamyonu yaslanarak, "Dünya gezegeninde senin eski karını ve onu nasıl

bebek çocuğun DNA'sı?" Eski bir kız arkadaşının DNA'sını gizlice almak için onunla bir anlaşma yapmıştım. Bir bebeği olmuştu ve çocuğun ondan olabileceğine inanıyordu. Ama bu iş nasıl yapılırdı?

bilgisi olmadan birinin DNA'sını almak? "Sana söyledim," dedi. "Benim sorunum değil."

"O çocuğun babasının kim olduğunu öğrenmek istiyorsan bunu kendi sorunun haline getirsen iyi olur."

"Ama bana benziyordu?" diye sordu. "Onu gördün, değil mi?"

Düşünmedin mi -?"

"Evet, sana benziyor ama eski sevgilinin yeni erkek arkadaşı da öyle."

"Bana ne kadar benziyorsun?"

Onu değerlendirmek için tekrar ayağa kalktım. "Pek de öyle değil."

Kenarları dalgalı. Ve burnu hiç kırılmadı."

Yüzünde ifadesiz bir ifade belirdi, sonra mesajlarına geri döndü. Gerçekte, adam Garrett kadar yakışıklı değildi ama yine de ona benziyordu. Asık suratlı skiptracer arkadaşımın yanıdaydım: Marika'nın bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyordum. Sanki

Garrett'a hamile kalmayı planlıyordu. "Kalp," dedim.

"Sahip olmadığın şeyi mi kastediyorsun?"

Nefes nefese kaldım. "Benim bir kalbim var. Adı Betty White." Bir yumruğumu tutkuyla göğsüme vurdum, irkildim hafifçe. "O burada benimle, el ele - ya da Karıncık içinde karıncık - kalın ve ince, her gün ve her gün. Aksi takdirde ölmüş olurum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Heart. Müzik grubu. Bir adamı tavlayan ve onunla seks yapan bir hatun hakkında bir şarkı söylüyorlar. Adam onu daha sonra bir çocukla görüyor ve çocuk onun gözlerine sahip. Hatun sadece spermine ihtiyacı olduğunu açıklıyor. Tam olarak bunlar söylenmiyordu ama görünüşe göre kocası onu hamile bırakamıyordu, bu yüzden dışarı çıktı ve hamile kalmak için bir adamı baştan çıkardı. Belki Marika'da da aynı şey vardır?"

Telefonunu cebine soktu. "Belki."

"Yani, gecenin bir yarısı sadece seks için geldiğini ve sonra gittiğini söylediniz. Gerçek bir ilişki yoktu, değil mi?"

Bir omzu gönülsüz bir omuz silkmeye kalktı.

"Belki de sadece bir bebek babası istiyordu." Binaya doğru baktım, her saniye daha da sabırsızlanıyordum. Bir süredir içerideydiler. "Reyes'i aramalısın," dedim ama Bunu söylediğim anda tımarhaneden gelen tiz bir çığlık duydum. Bir kez daha doğruldum ve dizginlerimi çektim.

"Ne?" Garrett telaş içinde konuştu. Onu duyamamıştı.

"Çilek," diye nefes nefese kaldım ve kapıya doğru koştum.

Reyes ön kapıyı da açık bırakmıştı ve ben de kapıdan fırlayıp merdivenlerden aşağıya, mutfığa uçtum. Reyes'in önünde cırtlak bir sesle durdum.

Satıcı ve Çilek. Etrafına çılgınca baktı, çevresini anlamaya çalışırken yüzü şok içindeydi. Diğer ikisi ondan birbirlerine baktılar, sonra benim varlığımı fark edene kadar tekrar geri döndüler.

"Dutch, orospu çocuğu," dedi Reyes bana doğru hışımla gelirken, yüz ifadesi hiç de hoş değildi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım, şok ve huşu karışımı bir duyguyla manzarayı inceledim. Temizdi. Aslında sterildi. Hiçbir yerde bir damla kan yoktu. Ceset yoktu. Yerinde olmayan tek bir kir zerresi bile yoktu. "Bu da ne böyle?" Tam bir daire çizerek sordum.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Satıcı. "Ama adamın eşyaları hâlâ orada." Başıyla dondurucuyu işaret etti.

Reyes beni dışarı sürüklemek için kolumdan tuttu ama ben yerimde durdum.

"Nereye gitti? Bütün o kan nereye gitti?"

"Hiç yok ama kokusu hâlâ güçlü." Satıcı burnundan nefes aldı. "Kokusunu alabiliyorum. Kan kokusu. Hem de çok fazla."

Reyes beni sarsarak dikkatimi çekti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Strawberry'nin çığlığını duydum."

Garrett sonunda beni buldu, kapıdan içeri daldı ve çok kızgın bir iblisle yüz yüze geldi.

Bir mikrosaniye içinde Reyes beni bıraktı ve Garrett'in boğazına yapıştı. Eğer isteseydi çok az bir çabayla gırtlağı ezdi.

Onu durdurmak için Reyes'in koluna yapıştım ama içinde alevlenen öfke beni yaktı. Kendimi tuttum, bir elimi yanağına koydum ve yumuşak ama kararlı bir sesle konuştum. "Reyes, bırak." Ama durumun gerçek dışılığı beni tam da

Reyes parmaklarını boğazına geçirirken korkmuş ya da kızgın görünmeyen Garrett vardı. şaşırmış görünüyordu. Ve şeytan'ın oğlunun boğazını sıkmasına rağmen bana bakıyordu.

Reyes'e "*Kaçın,*" dedim.

Hazırlıksız yakalanınca Swopes'u serbest bıraktı, sonra da öfkesini bana yöneltti.

Ama Garrett'in şaşkınlığını anlayınca bileğime baktım, kelepelerim tamamen çözülmüştü.

"Kırıldı mı?" Garrett hava almak için ksrp hırıltılar çıkarırken ona sordum. İnsanlar etrafımda bunu çok yapardı.

"Hayır," dedi taciz edilmiş yemek borusundan. "Sen sadece
-" Bana bir an göz kırptı, sonra devam etti. "Sen sadece... içinden geçtin."

Onu havaya kaldırdı, boş tarafı hala bileğimin boyutuna göre ayarlanmıştı ve hala yerinde kilitliydi.

"Elim acımıyor bile," dedim ovalayarak. "Nasıl kaydığını bilmiyorum."

Garrett hâlâ öfkesini bastırmaya alışan Reyes'e odaklandı. Lanet olası iblisler. "İçinden geçti," diye tekrarladı. "Bileği... ylece kayıp gitti."

"Anlamıyorum," dedim.

"Yapmak zorunda değilsin." Reyes kolunu tekrar bana doladı. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

fkem yeniden alevlendi. "Sana söyledim, ilek'i duydum. ığlık at." Birden onu hatırladım ve yanına diz çöktüm.

"İyi misin tatlım?"

"Her şey nereye gitti?" diye sordu. "O adam nereye gitti?"

Odayı taradım. "Keşke bilseydim." Bayiye bakarak, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Şaşkınlığını açıklayacak kelimeleri bulamıyormuş gibi başını salladı.

Reyes Garrett'a, "Onu dışarı çıkarın," dedi.

Garrett beni dışarı çıkarmak için kolumdan tuttu, ama ben Strawberry ile konuşması gerekiyordu. "Tatlım, gitmeni ve bir süre geri gelmemeni istiyorum, tamam mı? Hatırladın mı?"

"Blue ve Rocket'ı arıyordum."

"Tamam, ama burada değil, tamam. Dışarı çık ve onları ara."

Başını salladı ve tekrar kaybolmadan önce Barbie kafasını tekrar ağzına soktu. Diz çökmüş vaziyette dondurucuya bakarken palet zeminin çitalarının altında bir şey görebiliyordum. Bir ehliyete benziyordu.

Ayağa kalktım ve onu çıkardım. Tam iyice bakacaktım ki Reyes tekrar kolumu tuttu.

Garrett'a "Ya onu dışarı çıkar ya da günlerinin geri kalanını yemeklerini pipetle içerek geçir dedim," dedi.

Reyes'in elinden kurtulup ehliyeti arka cebime tıktırdım ve ona dönerken ellerimi kalçalarımın sıkıştırdım. Tam bir zorba olabiliyordu. "Bu hemen hemen Yeterince," dedim. İşaret parmağımı kaldırdım ve göğsünü dürttüm. Bu ona gösterecekti.

Ama tam tiradıma devam etmek üzereyken, arkasında bir şey gördüm. Panther gibi karanlık ve zarif bir şey, sadece beş kat daha büyük. Onu göremiyordum.

her şey bir anda. Paltosu, altındaki kaslar hareketle birlikte yuvarlanırken bir görünüp bir kayboluyordu.

iyi kontrol edilmiş duman. Sonra bir dizi kehribar rengi göz gördüm. Onlara odaklandığım anda kayboldular ve yerlerini uzun ve sivri bir kulak görüntüsü aldı. Yoksa boynuz muydu?

Her şey o kadar hızlı oldu ki, devasa bir pençe cisimleşip havaya doğru savrulduğunda ancak nefes alacak zaman bulabildim. Aynı anda, Reyes'in diğer tarafındaki başka bir varlık boşluktan yüzeye çıktı, korkunç çeneleri genişçe açılıp Reyes'in omzuna batarken etrafına duman dolandı.

İkimiz de tepki veremeden üçüncü bir canavar baldırıma yapıştı ve ayaklarımı altımdan çekti. Betona sertçe çarptım ve beni yerde sürükledi. Ama tek gördüğüm Reyes'in canavarla savaşmaya çalışırken dizlerinin üzerine çöktüğü oldu.

Satıcı kollarımı yakalayıp çektiğinde içime yakıcı bir acı saplandı. Bacağımın kopacağını sandım ama canavar bıraktı ve bir kolaj halinde kaybolan siyah kasları, Satıcı'nın kendisine saldırdı. Yoldan çekilmeye çalıştı ama göğsünde beş kesik izi vardı ve kan ürkütücü bir şekilde gömleğine akıyordu. Pantolonumun arkasından Zeus'u yakalamadan önce gördüğüm son şey, Krupiye'nin kafasının arkasında açılan uzun beyaz dişlerin bir anlık görüntüsüydü.

Kemik çıtırtıları ve duvarlarda yankılanan son bir keskin çatırtı duydum. Canavar Satıcı'nın boynunu kırmıştı. Ben ileri atılıp bıçağı artık görünmez olan cehennem zebanisine körlemesine saplarken o gevşeyip yere yığıldı. Ama bıçak işini yaptı. Canavar inledi, bir anlığına bütünüyle cisimlendi ve sonra ortadan kayboldu. Beş saniye boyunca sersemlemiş bir şekilde oturdum. Devasa bir şeydi, bir fil büyüklüğündeydi, yıldızsız bir gökyüzünden daha karanlıktı, tüyleri ıslak mürekkep gibi parlaktı.

"Çıkarın onu!" Reyes bağırdı ve beni dikkat kesilmem için fırlattı.

Garrett tereddüt etmeden itaat etti. Kollarını koruyucu bir şekilde bana doladı ve beni yerde sürükledi. tekmeleyerek ve çığlık atarak.

"Hayır!" Reyes'i yakalamak için bağırdım. Omzundaki yaradan tahmin ettiğimden daha hızlı kan fışkırdı,

korkudan başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

Ellerinin üzerine düştü ve ancak o zaman sırtındaki yaraları görebildim. Canavarın pençesi tam yerine isabet etmiş, Reyes'i kesip parçalamıştı.

Havayı yararak, orada gizlenmiş, bizim için görünmez olabilecek bir hedefi vurmaya çalıştım. Kapıya ulaştığımızda daha fazla mücadele ettim ama Garrett yerinden kımıldamıyordu. Oradan çıkmak istiyordu ve beni bırakmaya niyeti yoktu. Tam o sırada ben

Artemis'in ortaya çıktığını fark ettim. Sadece bir canavar olduğunu tahmin edebildiğim şeye havladı ve hırladı. Ben göremiyordum ama anlaşılan o görebiliyordu. Bir hedefim vardı.

"Garrett, bekle!" Bağırđım, ama bu sefer bana bir santim bile vermeyerek tutuşunu güçlü tuttu.

O yapana kadar.

Tutuşu kırıldı ve öne doğru düştüm, uzuvlarım yerde zarifçe yayılıyordu, Zeus elimden kurtuldu hazırlık masasının altına kaymak için. Tam zamanında omzumun üzerinden baktım ve Garrett'in uzaktaki duvara çarpıp baygın bir şekilde yere yuvarlandığını gördüm.

Korku beni tamamen sarmıştı. Kendimi sakın olmaya ve tek bir şeye konsantre olmaya zorladım.

"Sessiz ol," dedim, zamanı yavaşlatarak, onu bir isteksizce durdular. Ve zamanın ivmesi ile onun zıttı olan sabitliği arasındaki kısa saniyede cisimlendiler. Tüm o kargaşada, tüm o katliamda sadece üç kişiydiler.

Tekrar gözden kayboldular ama o bir saniye içinde iyice bakabildim. Bu yaratıklara uzaktan bile benzeyen bir şey görmemiştim. Bir panter ile bir Doberman, ama ciddi steroidler almış küçük bir fil büyüklüğünde, hantal canavarlardı. Hırlamaları aslan ve goril karışımıydı, derin ve gırtlaktan geliyordu. Uçucu ve kızgın. Hareket ettiklerinde kaslarının inceliğini hala görebiliyordum, ilk başta zar zor, sanki yönlerini buluyorlarmış gibi, sanki zaman değişimine uyum sağlıyorlarmış gibi. Bir süre sonra birkaç saniye daha, tamamen hareket edebildiler, onların

Üçü de mükemmel bir uyum içinde bana döndüklerinde, görünmez bedenlerini gümüş tozu gibi çizen özellikler.

Yerimde donup kaldım, onları görmeye çalışırken kalbim durdu.

Ölüm darbesinin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışırken gelirdi. Devasa pençelerinin bir darbesi, parıldayan dişlerinin bir sıyrığı ve varlığım sona erecekti.

Şeytan'ın kazanacak olması beni öldürdü. Dileğinin gerçekleşmesi.

Onunla yüzleşme şansı bulamadan öleceğimi, Çünkü Beep dünyaya sağ salım geldiğinde tam da bunu yapmaya niyetliydim. Ama aslında ikimizi de öldürüyor ve gelecek bin yıllar boyunca hayatta kalma şansını garanti altına alıyordu, çünkü kehanete göre onu alacak olan ben değil, şu anda taşıdığım değerli kargoydu.

Bir cehennem köpeği bana doğru sürüklenirken, attığı her adımda gümüşü siyah tozlar kayıyor ve yuvarlanıyordu, hazırlık masasına doğru daldım. Siper almak için çabalarken altına zar zor sığdım, pis zemini itip kakıyordum ama Şeytan'ın kazanmasına izin veremezdim. Ne yazık ki bulunduğum yerden Zeus'a da ulaşamadım, bu yüzden daha önce gördüğüm tahta kaşığa yöneldim.

Canavar yanımda volta atıyor, hırlıyordu. kemiklerime doğru sekiyordu ve ben periyodik olarak pençesini gördüm. Bir pençesi elim kadardı. Ve her pençesinde bunlardan beş tane vardı. Sadece ayakları bile Benden daha ağırdı. Belirli aralıklarla beni mıncıklıyordu. Bir tanesi, pençeleri metal masaya sürtünüyor, çıkardığı cırtlak ses pek çok açıdan rahatsız edici.

Artemis'in hâlâ havlıyor ve hırlıyor olduğu gerçeği aklımın bir köşesinde duruyordu. Zaman bastırmam onu da hiç etkilememişti ama bunu ancak bir yere kadar tutabilirdim. Reyes'in kan kaybından ölmesini sadece birkaç dakika daha durdurabilirdim.

Yere bir göz attım. O, kendi kanından oluşan devasa bir havuzun içinde yatarken, ben de masanın altında uyuşuk bir kız öğrenci gibi titriyordum. Korku omurgamı sarmış ve gözlerimi sulandırmıştı. I

kirpiklerimi ıslatan ıslaklığı iterek onları kapattım. Altında yattığım raf o kadar alçaktı ki başımı çeviremiyordum. Bayiği ya da Garrett'ı göremiyordum ama Zeus'u hissedebiliyordum. Sağ ayağımın yanında yatıyordu. Keşke onu kendime doğru itebilseydim... ama bacağımı açığa çıkarmadan zar zor hareket ettirebiliyordum.

Başka seçeneğim yoktu. Bıçağı masanın altından tekmeleyip çıkarmalı, sonra da canavarın pençeleri hedefine ulaşmadan önce ona ulaşmaya çalışmalıydım. Zamanın elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Geri döndüğünde, sanki kaçak bir trenin tren istasyonu. Ciğerlerimdeki havayı dışarı atar ve beni şaşırtırdı.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Uzun bir hava akımını içime çekerek kendimi hazırladım ve yavaşça bıraktım. Beşten geriye doğru sayarak Zeus'u ayağımın altına aldım, hedefime odaklandım ve zamanı serbest bıraktım.

Zeus'u altından tekmelediğimde bana çarptı. ve peşinden koştum. Başım volta atan zebaninin bacağını sıyırdı ama henüz zaman değişimine uyum sağlayamamıştı, bu da bana bıçağa ulaşmak için çok değerli saniyeler kazandırdı. Ama aynı zamanda yerçekimiyle de savaşıyordum, sanki zamanın kendi yerçekimsel güç alanı varmış gibi. Bariyer beni yavaşlattı ve tüm gücümle ona karşı itmek zorunda kaldım.

Masadan kurtulduktan sonra Zeus'a doğru hamle yaptım, bir elimle onu yakaladım ve jilet gibi keskin bıçağı cehennem canavarının pençesine gömdüm. Yaratıklar öncekinden de hızlı bir şekilde uyum sağladılar, kulakları sağır eden hırıltılarla canlandılar.

Bıçakladığım kişiden geliyordu.

Bıçağı çıkardım ve Reyes'in yanına ulaşmaya çalışarak körlemesine kestim. Bir vuruş gerçekten de hedefine ulaştı ve zamanın sesini bastıran bir uluma daha yankılandı.

Benim cılız kesiklerim hayvanları öldürmek bir yana, zar zor korkuturdu. Ama kesikler çok acıyacaktı, dikkatlerini çekmeye yetecekti. Onları geri çekilmeye ikna etmek için

dua ettim. Üçüncü canavar hırlayarak öne çıktığında,
sonunda bıçağımı batırdım. Söyleyebildiğim kadarıyla

O şeyin omzuna indi. Zeus'u tutuşum kaydı ama onu geri çekmek için çabalarımı iki katına çıkardım ve canavara ya şimdi gitmesini ya da daha sonra denerken ölmesini haykırdım.

Ve sonra gittiler.

Bir o yana bir bu yana dönerken bakışlarım etrafımda dolaştı ama gümüşü siyah toz bile gitmişti. Yine de, ne kadar süre için? Yukarı baktım. Burası daha alçak bir kat olduğu için pencereler yüksekteydi ve kahverengi bir kâğıt ya da karton gibi bir şeyle kaplıydı.

Gün ışığının onları etkileyip etkilemediğini hala bilmiyorduk, ama denemeye değer bir fikirdi. Onlar geri dönmeden önce odanın en ucundaki tezgâhın üzerine koştum ve kâğıdı yırtmaya başladım. Bir kısmı cama yapışmıştı, ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Zeus'un sapını kullanarak, güneş ışığı odaya girene kadar camları çerçevelerinden ayırdım.

Bir inilti duydum ve Garrett'a doğru baktım. Garrett ayakta durmaya çalışıyordu. Aceleyle aşağı indim ve ona yardım etmek için yanına koştum.

"Ben iyiyim," dedi ve etrafı dikkatle taradı.

"Onları dışarı çıkarmalıyız," dedim ona, Satıcı ve Reyes'i göstererek, ama Satıcı çoktan ayağa kalkmıştı, başı öne eğikti, ellerini yumruk yapmış, kara kirpiklerinin altından bakıyordu.

Reyes bana çocuğun şampiyon bir dövüşçü olduğunu söylemişti ve cehennemde bunun sadece ölümüne dövüşmek anlamına geldiğini varsayabilirdik. Daeva'nın ya da köle iblisin en hızlısı olduğunu söylemişti. ve oyunlardaki en güçlü dövüşçüydü, sadece köleler arasında değil, oradaki iblisler arasında da. Şampiyonu, diğer kölelerin sahip olmadığı lüxlere sahipti ve bu da Reyes'ten yüzyıllar önce kaçabilmesine yol açmıştı.

Açıkça kendi elementindeydi. Sırtından kan ve et kalıntıları damlarken bile ayakta duruyordu.

Ölümüne hareketsiz. İzliyorum. Öğrenmek. Bu onun hediyesiydi. Onun durgunluğu. Sabrı. Rakibini bekleme yeteneği, dövüşçünün üstünlüğü ele geçirmesine izin vermek için yeterince uzun süre

Saldırmadan önce canavarın güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirdi çünkü şampiyon bir kez saldırdığında rakibinin ölmesi uzun sürmüyordu.

Öfkesini bir kenara itip, durumu değerlendirebilmek için onu kapatırken öfkesinin gücünü tam anlamıyla hissettim.

"Vay anasını," dedi Garrett, Reyes'e doğru koşarken.

Hemen arkasındaydım. Reyes bir elini tezgâha dayarken Zeus'u bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kendini yerden kaldırmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. Garrett hemen oradaydı, ben diğer tarafını tutarken onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Gitmemiz gerek," dedi Dağıtıcı, gözlerini kırpmadan etrafı taramaya devam ederken. "Şimdi."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Garrett ve ben Reyes'i kapıya doğru ittik. Kanına basıp kaydım ama zaten felaket olan bir durumu daha büyük bir felakete dönüştürmeden önce kendimi düzeltebildim.

"Bıçak," dedi Satıcı ve bir tür koruma olmadan bıçağı öylece eline alamayacağını biliyordum. Hiçbir iblis yapamazdı.

"İşte." Yerdeki kirli bulaşık bezine doğru başımı salladım.

Ama onu beklemedik. Aceleyle kapıdan çıkıp merdivenleri çıktık, Reyes'i neredeyse yukarı taşıırken ayakları takıldı. Ya da Garrett onu neredeyse yukarı taşıyordu. Kendimi yardımdan çok köstek gibi hissediyordum.

Reyes kesinlikle en kötü saldırıyı almıştı. Sadece sırtı parçalanmakla kalmamış, omzu da neredeyse kopmak üzereydi. O canavarların çeneleri bunu zahmetsizce başarabilirdi. Düşündükçe ürperiyordum.

ön kapıdan girip muhteşem güneş ışığına doğru fırladı.

İlk kez kendimi güvende hissederek başımı güneşe doğru kaldırdım. Eğer kimse bizi fark etmeden araçlarımıza ulaşabilirsek, bu günün üçüncü mucizesi olacaktı. Zaten iki tanesini kullanmıştım, ilki aracıma son gidişimdi, kanlar içindeydim ve kimse fark etmemişti. İkincisi ise üzerimde hiç iz yoktu. Ama Reyes'in kesinlikle vardı.

Kapıdan çıktıktan sonra Reyes'in 'Cuda'sına doğru ilerlemeye başladım ama Garrett onu ters yöne yönlendirdi. Artemis

Bizi dışarı kadar takip etti, etrafta zıpladı ve çaresizce sızlandı. Tamamen anlamıştım.

Garrett başıyla yatağı göstererek, "Kamyonetim," dedi. "Uzanması gerekiyor."

"Bu sefer onu hastaneye götürmeliyiz. Çok fazla kan kaybetti."

"Hayır." Bayi arkadan geldi, sonra bagaj kapağını indirmek için yanımızdan hızla geçti. Kolu çekip kapıyı indirdiğinde yüzünün buruştuğunu gördüm.

"Bak, Dealer ya da Daeva ya da adın her neyse," dedim Reyes'i bagaj kapağının üzerine çıkarırken. Garrett atladı, kollarını adamımın omuzlarına doladı ve onu yatağa sürükledi. Reyes'in başı arkaya düştü ve Garrett onu dikkatlice metal yatağa indirdi.

Bu sefer irkildim. Sağ omzu parçalanmıştı ve gerçekten de kolunun kopacağından endişelenmiştim. Siyahlık görüşümün kenarlarını bulanıklaştırdı. Neredeyse bayılacaktım ama Bayi bir kolunu belime doladı.

Onu ittim. "Onu hastaneye götürmeliyiz. Omzuna bak."

Reyes'in baygın haline baktı, sonra bana döndü. "Koli bandın var mı?"

"Yemek pişirmek" dediğim şeylerin çoğu sadece peynir eritmekten ibaret.

- T-SHIRT

Yolculuğun ortasında uyanan ve Daeva'nın evi yerine eve gitmekte ısrar eden Reyes'i merdivenlerden çıkarıp benim daireme soktuk. Krupiye Garrett'ın pikabını kullandı, çünkü ortaya çıkmaları halinde cehennem köpekleriyle savaşmak için daha donanımlıydı ve Garrett da Reyes'in 'Cuda'sını bizim eve sürdü. Eyaletler arası yoldan kaçınarak daha az seyahat edilen bir güzergâh tercih ettik. Bir kamyonetin kasasında Reyes ve beni kanlar içinde görüp polisi aramalarını göze alamazdık.

Yaşlı komşuma "Sorun yok Bayan Allen," dedim. bir göz atmak için kapısını araladı. "Bir oyun için prova yapıyoruz."

Garrett taşıdığı yükün ağırlığıyla oflayarak, "Bu çok ezikçeydi," dedi. Krupiye durumu idare ediyor gibi görünüyordu ama her hareketinde çocuğun acısının yayıldığını hissediyordum. Sırtındaki kesikler derindi.

"Biliyorum," dedim, hepimizin kana bulanmış olmasındaki yetersiz nedenimi kabul ederek. "Elimdeki tek şey buydu." Son çabalarımız yüzünden hâlâ titriyordum ve Reyes'in hayatından endişe ediyordum.

"Burada güvende değiliz," dedi Dağıtıcı, Garrett'ın yüzünü buruşturan Reyes'i merdivenlerin ikinci katına taşımaya yardım ederken. Kesinlikle bir asansöre ihtiyacımız vardı. "Buraya gelmekle büyük bir hata yapıyoruz. Benim evim çok daha güvenli."

"Buraya giremezler iblis köle," dedi Reyes sıkılmış dişlerinin arasından, Satıcı'nın daha önceki sözlerini yankılayarak, "yoksa bunu hissetmiyor musun?"

Krupiye durakladı, benim açıkça hissedemediğim ama onun hissedebildiği her neyse onu içine çekti, sonra başını salladı. "Bu işe yarar."

"Ne?" diye sordum. Kapımı açmak için onlardan önce davranarak sordum. "Ne işe yarayacak?"

"Tüm bölge kutsanmış durumda. Tam olarak kutsal bir yer sayılmaz ama şimdilik idare eder."

"Kutsanmış mı?" Reyes'e sordum, yardım etmek istiyordum ama Ona daha fazla acı çektirmeden nereye dokunabileceğimi biliyordum.

"Bodrumdan sonra."

"Ah. Doğru." Bir keresinde bodrumda bir iblis istilası olmuştu. Burayı bir daha hiç düşünmemiştim. onları uzak tutmak için kutsanmış. Sonra aklıma geldi. "Şu yeni böcek adamın tanıdık geldiğini biliyordum. Rahip gibi bir şeydi, değil mi?"

Reyes başını sallamaya çalıştı ama bunun yerine acı içinde kıvrandı.

Teneke kutuda böcek ilacı yerine kutsal su vardı herhalde. "Bu kadar çok örümcek görmeme şaşmamalı Son zamanlarda." Kutsal su iblisleri savuşturabilir ama örümcekler bundan hiç etkilenmez.

Gerçek bir böcekçiyi aramak için aklıma not aldım. Örümceklerle karşı olduğumdan değil. Onları diğer kızlar kadar severdim. Sevmezdim.

Uzun uğraşlar, didişmeler ve yaygaralardan sonra hem Bayi'yi hem de Reyes'i temizledik, bantladık ve iyileşme yoluna girdik. Reyes'in yaralarına zor bakıyordum. Ya da Satıcı'ninkine. Ancak bu kadar derisi yüzülmüş ete dayanabilirdim ve kendimi oldukça olduğu gibi mide bulandırıcı.

Reyes'i benim yatağıma yatırdık, Reyes'in yatağının baş tarafına denk geliyordu, Reyes bana *This Old House'u anlatmadan* önce burada bir duvar vardı. Benimkini henüz atmamıştım. Artemis yatağın ucuna kıvrıldı ve başını Reyes'in bacağına yasladı. Sonra Dealer'ı kanepeye koyduk. ve Garrett'ı Reyes'in dairesinden benim daireme taşıdığımız oldukça rahat bir koltuğa oturttuk.

Hepsi derin bir uykuya daldı. Garrett ne kadar incindiğini belli etmek istemiyordu, ama son kuruşuma kadar bahse girerim ki

bir ya da iki kaburgası kırılmıştı. Kolu ve kaburgaları da sıyrılmıştı ama Reyes'in ve Krupiye'nin yaralarıyla kıyaslanamayacak kadar hafif olduğu için şikâyet edemeyeceğini düşünüyordu.

Oturma odamın köşesinde duran merhum Asyalı adam Bay Wong'a gecikmiş merhabalarımı ilettikten sonra mutfak masama oturdum ve iyileşmeye çalışan adamların nefes nefese kalışlarını dinledim. Ama canavarların görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.

zar zor görebildiğim bir şey. Kafamı dağıtmak için telefonumu elime aldım, ofisteki Cookie'yi aradım ve sonunda telefonu yüzüme kapatana kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladım, kapıları kilitledim ve hikayeyi ilk elden öğrenmek için akvaryumunda Belvedere ile koşarak geldim.

Çocuklar uyurken Bob Amca'yı da çağırdım. Üçümüz küçük mutfak masamda oturmuş, Belvedere'nin yaptıklarını izliyorduk.

Ben olan her şeyi hızlıca ve sessizce anlatırken halkının dansı. Şok gözyaşları ve Kederle, sersemliğimi atlattım ve onlara bana saldıran adamı, onun korkunç ölümünü ve şu gerçeği anlattım Satıcının evine gitmiştim. Satıcı beni korumaya çalışırken kıyafetlerimi nasıl yakmıştı. Nasıl geri döndüğümüzü ve tekrar saldırıya uğradığımızı. Onlara On İki'yi anlattım. Bilmeye hakları vardı. Eğer onları bu işe bulaştıracaksam, her şeyi bilmeye hakları vardı. Artık hakkımda herkesten daha çok şey bildiği için kaptanı da işin içine katmayı düşündüm ama bunu Ubie'ye bırakmaya karar verdim. Sonuç olarak, elimizde bir ceset vardı. Kayıp bir ceset ama yine de bir ceset.

"Onlar -? Oniki avcı canavar şeyleri cesedi almış olabilir mi?" Cookie elimi tutarken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Hiçbir fikrim yok." Kağıt mendilim bittiği için kağıt havluya hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Sıradan şeyler için alışveriş yapmak hiçbir zaman güçlü yanımdı. "Özür dilerim," dedim burnumu on beşinci kez silerken. "Sanırım hormonal bir durumdayım."

"Sen intihara meyillisin," dedi Ubie, öfkesi artarak. "O piç kurusu seni neden akıl hastanesine geri götürdü? İlk seferinde ne oldu?"

"İnan bana Bob Amca, Reyes'in gitmemi istediği son yer içeri girmektir. Biraz kızgındır. Ama oraya gidemezsin," dedim ve dondurucuda bulduğum ruhsatı ona uzattım. "Bu bana saldıran adam ama aslında Reyes'in peşindeydi. Her iki durumda da oraya gidemezsin. Bana söz ver."

"Balkabağım, orası bir suç mahalli." "Kimseye söylemezsen değil."

Bir laneti ısırarak geri püskürttü.

"Ubie," dedim, öne doğru eğilip yalvararak, "oraya giremezsin ve oraya kimseyi gönderemezsin. Sen olabilirsin onları ölüme gönderiyor. Reyes ve Dealer'ın hayatta olmalarının tek nedeni miraslarıdır."

"Buna böyle mi diyorsunuz? Onların mirası mı?"

"Bob Amca, şaka yapmıyorum. Bu yaratıklar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve ben çok şey gördüm."

Uzun ve düşünceli bir anın ardından derin bir nefes aldı. "Bu adamın geçmişini araştırıp neler bulabileceğime bakacağım ve size haber vereceğim."

"Teşekkür ederim. Kaptana söyleyecek misin?"

"Henüz bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek." "Sizi bu duruma soktuğum için çok üzgünüm."

"Balkabağım," dedi elimi tutarak, "bu senin suçun değil. Sen bizim gibi değilsin ve bunu hepimiz biliyoruz. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olabildiğim için mutluyum."

İtirafı beni şaşkına çevirdi ve yine sular seller gibi akmaya başladı. Öne atıldım ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim sen."

"Ondan hoşlandım," dedi Cookie, Sophie'nin, yani benim kanepemde uyuyan çocuğu başıyla işaret ederek.

Ubie'nin yanağını öptüm, sonra onu bıraktım. "Bütün çocukları seviyorsun."

"Benim değil," dedi alay ederek.

"Bunu duydum." Cookie'nin yavrusu Amber içeri girmiş ve arkamda duruyordu.

"Orada olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu." Kurabiye Amber dolaplarımı karıştırmaya başlarken bana göz kırptı. "Okul nasıldı?"

"Yer yarılrsa da bütün öğretmenlerinizi yutsa dediğiniz günler vardır ya?" diye başladı.

Sonra bakışları Sophie'nin üzerine yayılmış uyuyan güzele takıldı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları bir yastığın üzerine yayılmıştı ve bir kolu yüzünün yarısını kapatıyordu ama

Bunlar onun muhteşem olduğu gerçeğini azaltmıyordu. Bakışları yavaşça koltukta yatan diğer uyuyan güzele doğru kaydı. Sonra ayak parmaklarının üzerine kalktı ve üçüncü uyuyan güzelin bulunduğu yatak odamı görebiliyordu. dinleniyordu.

"Reyes iyi mi?" diye fısıldadı, endişeli ve ne olduğunu merak ediyordu. Merakının içinde bir dalga gibi yükseldiğini hissedebiliyordum.

"İyi olacak," diye cevap verdim.

"Tatlım, neden gidip kendi dolaplarımızı yağmalamıyorsun?"

Charley Teyze'nin yemeği tehlikelidir. Üzerinde yeşil tüylü şeyler var."

"Twizzlers'ımda olmaz," diye itiraz ettim.

"Tamam," dedi, bakışları tekrar Bayi'ye takıldı ve orada kaldı. "Size bir şey getirebilir miyim? Kraker? Hindistan cevizi suyu? Sakız?"

Neredeyse gülecektim ama bunu yapacak kadar sersemlemişliğimi üzerimden atamadım. Hatta o gün üçüncü kez duş almıştım ama benek benek olmuş duyularım durağan hallerine geri dönmeyi reddediyordu: aşırı DEHB.

"Biz iyiyiz tatlım," dedi Cookie. "Sen devam et."

"Tamam, ama karnavalımı unutmayın. Siz de gelmelisiniz."

"Bunu dünyada kaçırmazdım," dedim ona. Bana sarılıp veda etti. O gittikten sonra Cook'a sordum, "Sirke mi katılmış? Hiç haberim yoktu."

"Hayır. Endişelenme. Gitmek zorunda değilsin."

Doğrudum. "Tabii ki gitmeliyim. Karnavallar için yaşıyorum."

Karnavallar ve Oreolar, ama bu sırayla olması şart değil."

İkisi için de yaşamıyordum ama bir içkiye o kadar ihtiyacım vardı ki gevezelik etmeye başlamıştım. Bir mocha latte iyi giderdi ama hayır. Etrafta bir Beep taşımam gerekiyordu. Ben asla

tüm bu pregtastic olayından kurtulacak.

"Bu adamı araştıracağım," dedi Ubie. Gitmek için ayağa kalktı ve Cookie de onu takip etti.

"Tamam." Suçluluk duygusu bir kez daha içime sızdı. Yapması gereken bir işi vardı ve bu bir kanun memuruna yüklenecek çok şeydi. *Evet, arazimde ölü bir adam var ama kimseye söyleyemezsin, araştıramazsın falan. Ayrıca kanlı kıyafetlerimi yaktım. Bu hiç şüpheli görünmüyor mu? Gelmiş geçmiş en kötü yeğendim.*

Cookie, "Kız kardeşinin bir saat içinde buraya geleceğinin farkındasın," dedi.

Alnımı avucumun içine düşürdüm. "Tamamen unutmuşum."

Beni öldürecek."

"Sadece düşün ve bebek için heyecanlı. Onu arayacağım."

"Teşekkürler, Cook."

"Ben de birazdan akşam yemeği getiririm. Sen sadece çocuklara göz kulak ol."

"Yapacağım."

Onlar gittikten sonra, nişanlımı kontrol etmeye gittim. Sağlam kolunu alnına atmış uyuyordu. I yaralarını kontrol etmek için eğildi. Koli bandının kapatmadığı az miktardaki yara çoktan kaynaşmış, hücreleri inanılmaz bir hızla birleşerek onu yeniden bir bütün haline getirmişti. Omzundaki iç hasarın da aynı şeyi yapması için dua edebilirdim.

Yanına uzanmak, onu kollarımın arasına almak istedim ama onu uyandırma riskini almak istemediğim için oturma odama geri döndüm ve onu kontrol edebilmek için Bayi'nin yanındaki sehpanın üzerine oturdum. Reyes gibi o da

sırtüstü yatıyordu, bu beni hayrete düşüren bir başarıydı.
Sırtları yırtılmıştı.

paramparça ettiler. Üzerlerinde yatarken nasıl uyuyabildikleri beni aşıyordu. Reyes'inki gibi zayıf ve kaslı olan kolu yüzünün büyük kısmını kapatıyordu ama uyanık olduğu belliydi.

"Adın ne senin?" Bir bardak suyu yudumlarken ona sordum. "Sana gerçek adımı söyleyemem," dedi yüzündeki ifadeyi çıkarmadan.

Kolunu.

"Neden?"

"Bir iblisin gerçek adını bilmek size onun üzerinde güç verir. Rey'aziel'in adını bilmene şaşırdım."

O gün ikinci kez bu tarz bir şey duyuyordum. Rahip de aynı şeyi söylemişti.

"Şey, biz nişanlıyız."

Sonunda elini çekti ve Sophie'nin kolunun üzerinde asılı bıraktı. Bronz irisleri alçak ışıktaki parıldarken beni inceledi. Onda bir şeyler vardı, Endişe verici derecede çekici bir şeydi ama her zamanki gibi değildi. İlgimde cinsel bir şey yoktu. Sadece ona güveniyordum. Nedenini gerçekten bilmiyordum ama onu gördüğüm andan itibaren ona güvenmişim.

"Ve yine de," dedi bana aynı saygıyla bakarak, "Rey'aziel *sana* gerçek adını hiç söylemedi, değil mi? Öyleyse kimin daha fazla gücü var?"

"Biliyorum," dedim, gerçekçi ve tamamen saçmalıklarla dolu bir şekilde.

Ağzının bir köşesi kalktı. "Güzel. Önümüzdeki günlerde bu güvene ihtiyacın olacak." Karnıma baktı.

"Alabilir miyim?"

Temkinli bir şekilde eğildim. "Ne yapabilirsin?" "Onu hissedebilir misin?"

Beep'e bakarak tereddüt ettim, sonra ne demek istediğinden emin olamayarak başımı salladım.

Neden olduğu acıdan irkilerek kolunu bana doladı ve elini nazikçe karnımın üzerine koydu. Yapamadım Bir şey hissedeceğini hayal bile edemezdi. Hücreden biraz daha fazlasıydı. Kalbi henüz atmaya başlamamıştı bile. Ama onun sıcaklığını içimde titreşen küçük bir ışık

gibi hissediyordum.

Sanki bu hareket onu yatıştırmış, acısını hafifletmiş gibi göz kapakları kapandı. "Adı ne?" diye sordu göz kapaklarını kapalı tutarak.

Garrett'in uyanık olup olmadığını görmek için ona baktım. Uyanıktı. Bize yardım etmek için hiçbir nedeni olmayan ve yine de bunu yapmak için hayatını riske atan cehennemden gelen köle iblis Satıcı'nın bir şekilde kızım ile bağlantı kurmasını sessizce izledi.

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim," dedim ona. Sırıttı, parmakları tehlikeli bir şekilde

Virginia, kız kısmım. Belli ki Beep düşündüğümde daha alçakmış. "Bana ne diyebileceğini söyleyeyim. Nasıl?"

"Bu işe yarar. Kamu hizmetlerine falan baktım. Hepsini kiraladığın adamın adına kayıtlı. Elimdeki onca şeye rağmen senin hakkında hiçbir şey bulamadığıma inanamıyorum."

"Senden çok daha uzun süredir buralardayım şekerim. Dikkatliyimdir."

"Bunu alacağım. Peki sana nasıl hitap edebilirim?"

Sonunda göz kapaklarını kaldırdı, bronz irisleri hararetle parlıyordu, "Oş. Bana Osh diyebilirsin."

"Oş," dedim, ismi özümseyerek, kanepemde uzanmış bir çocuğa benzeyen iblisle ilişkilendirerek. Böylesine tehlikeli bir çocuk için böylesine mütevazı bir isim. "Hoşuma gitti. Soyadın var mı?"

"Eğer sorduğunuz buysa, bu benim iblis adım değil." "Hiç de değil." Telefonumu çıkardım. "Sadece bilmem gereken Numaranızı neye yazacağınızı. Eğer biri telefonumu bulur ve 'The Dealer' yazısını okursa, başım belaya girebilir."

Bana parlak bir gülümseme fırlattı. "Bu Villione. Yüzyıllar önce, dünyaya ilk geldiğimde bana verilmişti."

İsmi telefonuma yazmadan önce bir an duraksadım.

"Düşündüğüm şeyden mi kaynaklanıyor?"

"Sefahat ve kargaşa dolu bir hayat mı?" "Onun gibi bir şey."

"Evet Charlotte," dedi, sesi iyi bir viski gibi yumuşaktı. "Bir zamanlar çok kötü bir çocuktum."

Başımı salladım. "Tamam, bu şimdilik işe yarar. Ama Reyes senin gerçek adını biliyor, değil mi?"

"Öyle." Bunu neredeyse pişmanlıkla söyledi.

"Cehennemde hiç kullanmadı ama."

"O zaman ona sorarım. O zamana kadar, Oş olsun." "Peki ya adı?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ona Beep diyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü, karnımı hafifçe ovdu, sonra kolunu geri çekerek. "Neden bilmiyorum ama bu çok uygun görünüyor."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Tekrar tamamen sırt üstü dönerken yüzünü buruşturdu.

"Sen ve Reyes neden sırt üstü yatıyorsunuz? Yaralarınız korkunç. Karnınızın üzerinde daha rahat etmez miydiniz?"

Gözlerini ovuşturdu, her ne kadar karşı koymaya çalışsa da göz kapakları sık sık kapanıyordu. "Geldiğimiz yerde bir şeyler öğreniyorsun ve bunlardan biri de karnının üzerindeyken çok daha savunmasız olduğun. Hiçbir iblis karnının üzerinde uyumaz."

"Oh." Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi. Hayatta kalma içgüdüğü. İlginç.

"Kendinize sormanız gereken şey," dedi, Bay Wong'u başıyla işaret ederek, "bu kadar güçlü bir varlığın neden sizin dairenizde takıldığıdır."

Evde sakin bir akşam geçirdik ve ben bu zamanın çoğunu Bay Wong'u inceleyerek geçirdim. Bunu daha önce de duymuştum elbette - Bay Wong'un güçlü olduğunu - ama ben daireye ilk baktığımda o da buradaydı, tam tersi değil. Beni takip etmek için sonradan ortaya çıkmış falan değildi. O zaman neden bu kadar güçlü bir varlık Albuquerque, New Mexico'da bir apartmanın köşesinde geziniyordu? Yapacak daha iyi işleri yok muydu?

Oş'a bu konuda daha fazla soru soramadan göz kapakları bir kez daha kapandı, sanki artık onları açık tutamıyordu. Ben de konuyu kapattım. Şimdilik. Ama Bay Wong'u incelemek de beni bir yere götürmüyordu. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bay Wong. On İki. Hatta ele geçirilen ev. Yakın zamanda bir iblis Onikiler'in ortaya çıkmasıyla bir ilgisi var mıydı? Yakında öğrenecektim. Birkaç gün içinde Peder Glenn'le orada buluşacaktım. Umarım bazı cevaplar bulabilirdim, Adımı kazımdan hoşlanan iblisle birlikte.

Cookie ve Amber akşam yemeği getirdi. Bob Amca da bize katıldı. Çok fazla sorusu vardı ama benim enerji ya da cevap verme arzusu yoktu. Tükenmişim ve zar zor yaralanmışım. Çocukların ne yaptıklarını hayal bile edemiyordum. geçiyor.

Reyes yemek yiyecek kadar bile kıpırdamıyordu ama Osh ne kadar derin uyursa o kadar hızlı iyileşeceğini açıkladı. Aslında neredeyse komaya girebilir ve neredeyse ölümcül bir yaralanmadan birkaç saat içinde iyileşebilirdi.

"Hepimiz yapabiliriz," dedi bana dikkatle bakarak. "Ancak en kötü durumdaki o olduğu için, birimizin nöbet tutması gerekiyor."

"Yani sen onun kadar hızlı iyileşemeyecek misin?"

"Hayır. Ama o uyandığında ben de uyanacağım. Staz haline geçeceğim ve bir gün içinde eskisi gibi olacağım." Düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Belki iki gün. Bu harika," dedi Cookie ve Amber'a, spagettiye çatalının etrafında döndürüyordu.

Amber kızardı, küçük şıfırtı. Sağır bir tanıdığı olan Quentin'den çok hoşlanıyordu ama ben Oş'a olan hayranlığını anlıyorum, yine de çocukla isim arasında bağlantı kurmakta zorlandım. İlk başta Osh'a benzemiyordu. Belki de kullandıkça Osh'a dönüşecekti. Osh Villione. Acaba ona OshKosh B'gosh dememe izin verir miydi? Muhtemelen vermezdi.

"Bugün sana saldıran adam," dedi Ubie, gözlerini Osh'tan ayırmadan, "Reyes'le birlikte hapisteydi."

Başımı salladım. "Kenarları biraz kaba görünüyordu. Ne zaman çıktı?" "İşte bu kadar. Çıkmadı."

Çatalımı yere bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hapishane kayıtlarına göre, iki hafta önce ölmüş."

"Ne?" diye sordum. Tamamen şaşırılmış bir halde sordum. "Hapishane kayıtlarında Bob Amca. Yaşayan bir insanı ölü birinden ayırt edebilirim."

"Bana henüz en iyi kısmı sormadınız."

"Tamam, en iyi kısmı ne?"

"Kalp krizinden öldü. Altmış yaşlarındaydı."

"Bu adamın bazı sorunları vardı ama kalp hastalığının bunlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Araştırıyoruz, tatlım. Bir tür yazım hatası olmalı."

"Lütfen, aramaya devam edin. Hazır konu açılmışken," dedim, tereddütle alt dudağımı ısırarak, "sen mi söyledin Kaptan?"

"Yaptım. Özür dilerim tatlım. Ne yapacağımı şaşırmıştım."

"Hayır, sorun değil. Ve?"

"O da benimle aynı fikirde. Bunu şimdilik görmezden gelmeliyiz. Suçlu olarak tanımladığınız adam zaten Kağıt üzerinde ölü. Saldırıya uğrayabileceklerini bile bile olay yerine gönderemeyiz. Ve bunu nasıl açıklayacağız, Her neyse?"

Gözle görülür bir şekilde rahatladım. Cinayetten tutuklanmadığım ve/veya bir cinayeti örtbas etmediğim bir gün daha benim için iyi bir gündü.

"Ama size bazı soruları var," dedi. "Elbette var. Ben de Rocket'a sordum. Bütün İntihar notlarındaki insanlar öldü. Ama bu sabahki," diye ekledim merakla, "bu öğlene kadar yaşadı. Mektubu saat kaçta aldınız?"

"Karısı uyandığında mutfakta olduğunu söyledi. Onun dışında hiçbir şey gitmemiş ya da kaybolmamıştı."

"Kıyafetlerini değiştirmiş miydi? Telefonunu aldı mı? Kahve yaptı mı?"

"Yukarıdakilerin hiçbirisi. Söyleyebildiği kadarıyla, adam gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuş."

"Yarın gidip onunla ve diğer ikisinin aileleriyle konuşacağım."

"Dördüncü bir tane var," dedi Cookie, bizi şaşırtarak.

"Ne demek istiyorsun, tatlım?" Ubie ona sordu. Tatlım. Çok şirin.

Ve biraz rahatsız edici.

"İşte burada." Daha önce getirdiği bazı kâğıtları geri aldı. Ben dikkat etmemiştim ama o kesinlikle şimdi ilgimi çekti. "Tamam, *Los Angeles Times*'in haberine göre Phoebe Durant adında *bir* kadın yaklaşık iki ay önce kaybolmuş. Bir ev bırakmış.

Golden Gate Köprüsü'nden atlayacağına dair bir intihar notu bırakmış ama her şeyi geride bırakmış: çantasını, telefon, araba anahtarları, arabanın kendisi. Ve LAPD'nin boğuşmaya benzediğini söylediği ama emin olamadıkları bir iz vardı. Banyosunda bir bardak kırılmıştı ve duvarlarda birkaç sürtünme izi vardı. Bunların, zorla götürülen birinin ayak kabı izleri olabileceğini, ancak genel bir aşınma ve yıpranma da olabileceğini söylediler."

Bize makaleyi uzattı.

"Nota bak," dedi ve intihar notunun taranmış bir kopyasını gösterdi. "El yazısı kadıninkiyile uyuyor ama -"

"Kelimeler," dedim notu okurken. "Kaç kişi intihar notlarında *şanlı* kelimesini kullanır?"

"Aynen öyle."

"İyi yakaladın," dedi Bob Amca Cook'a.

O da utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Bunu nasıl aldın?" Notun kopyasını elime alarak ona sordum.

"Bunu bana Records'tan çok hoş bir genç adam gönderdi. Melekler Şehri'ne gidersem onu arayacağıma söz vermek zorunda kaldım." Bob Amca'ya göz kırptı. "Sesimi beğenmiş."

"Anne," dedi Amber, tamamen dehşete düşmüş bir halde. "Kadınısı cazibeni hiç tanımadığın bir adam üzerinde kullandın."

Cookie gülümsedi. "Onlar bunun için var tatlım. Salatayı ye."

Cehenneme gidip gelmiş bir atlama yarışçısı olan Garrett ve söz konusu cehennemden kaçmış bir köle olan Osh, yumuşak öksürüklerin arkasından gülerken Amber burnunu kırıştırdı.

Tanrım, hayatım çok garipti.

Cookie, Amber ve Ubie gittikten sonra Osh'a koli bandını değiştirmesi gerektiğini söyledi. Bu bana bile garip geldi.

"İyileşene kadar koli bandı değiştirilmeyecek," dedi. "Açık bir yaranın üzerindeki koli bandını soymanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

İrkildim. Hayal bile edemiyordum ve garip bir şekilde denemek de istemiyordum. "Yani, zamanı geldiğinde anlayacak mısın?"

Bu sefer yatar koltuğu o aldı, Sophie'yi de Garrett aldı.

Pelüş koltuğa yerleşirken, "Yapacağım," dedi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Garrett'a sordum. "Ayak masajı iyi olurdu."

Onun yerine ona bir yastık fırlattım. Ne de olsa bir yastıktı. Yastığı başının arkasına sıkıştırdı ve göz kapaklarını kapattı, ağzında bir gülümseme belirdi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

gülümsemesi gerekiyordu. Benimle tanıştığından beri hayatı alt üst olmuştu. İnsanlığın üzerine çöken küçük ama yıkıcı bir bela gibiydim. Çok garipti.

Montaj talimatları için sahibine bakın.

- YENİLİK İÇ ÇAMAŞIRI

Bay Wong'un yanağına -ya da daha doğrusu kulak memesinin hemen altındaki çenesine- bir öpücük kondurduktan sonra -çünkü burnu köşede olduğu için ancak o kadar uzanabiliyordum- Reyes'in yanındaki yatağa girdim. Onu uyandırmak istemedim. hak edilmiş bir komaya benzeyen bir durumdaydı. Ve onu kesinlikle sarsmak istemedim. Sırtı ve omzu yeterince acı çekmişti. Osh ve Garrett'in yardımıyla duş alırken, zorlukla izleyebildim. Cehennemin on iki canavarı benim için oradaydı ve bir tek ben o binadan nispeten zarar görmeden ayrılacak.

Reyes'in sıcaklığının üzerime sinmesine ve beni ısıtmasına izin vererek uzun süre uyuyamadan orada yattım. Onun etrafımda olması

Geceleri ısıtma faturasından tasarruf ettim. Ama orada yattıkça daha çok korkmaya başladım. Bu artık benimle ilgili değildi. I

düşünceli bir şekilde karnımı ovuşturdum. Belki de bu asla benimle ilgili değildi. Kehanetlere göre, ben sadece hikâyemizin gerçek kahramanını getiren bir taşıyıcıydım: Beep.

Belli ki daha iyi bir isme ihtiyacı vardı. Kahramanlar, dünyayı kötülükten kurtaranlar, büyük isimleri hak ederlerdi. Üzerinde düşünmem gerekecekti ama o benim için sonsuza dek Bip olacaktı.

Ve dünyanın ona ihtiyacı vardı. Bugün ölmemiştim. Birkaç saat daha hayat satın almış, Rocket'ın ölümümle ilgili tahminini ertelemiştim. Teknik olarak hiç yanılmamıştı, yani onu bu dünyaya getirecek kadar uzun süre hayatta kalabilirsem, mutlu ölebilirdim.

Reyes'in profiline baktım. Bir kolunu fırlatmıştı. Osh'un alnında olduğu gibi. Acaba şeytani bir şey mi diye düşündüm.

"Çok ciddisin," dedi Reyes, sesi boğuk ve cızırtılıydı.

Telaşla bir dirseğime yaslandım. "Reyes." Boynuna sarılmak istedim ama onu incitme riskine girmeye cesaret edemedim. Komodine doğru eğildim ve daha önce getirdiğim su şişesini aldım. "Artık sıcak. Buzdolabından soğuk bir tane alabilirim."

"Bu iyi," dedi ve bana geri vermeden önce bir yudum aldı.

"Nasılsın?" "Çok iyiyim."

"Osh'a uyandığını söylemem gerek."

Oturma odasına doğru baktı. "Dışarı çıktığım anda durağanlaştı," dedi. "İyileşecek. Sabah."

"Demek böyle yapıyorsun?" Ona sordum. "Benden çok daha hızlı iyileşmenin yolu bu mu? Bir çeşit Bir keşiş gibi derin bir şifa hali mi? Ya da bir ninja?"

"Onun gibi bir şey. Sen de yapıyorsun. Earl Walker sana işkence ettikten sonraki gece seni gördüm."

O geceyi düşününce içim cız etti. En sevdiğim gece değildi.

"Derin bir uykuya daldınız ve yaralarınız neredeyse bir gecede iyileşti."

Alay ettim. "Çok ani olmadı."

"Dutch, kaç kişi bunu yaşadıkten sonra ertesi gün ayağa kalkıp dolaşabilir?"

"Belki de haklısın. Ama hala John Dickens gibi acıyor."

"John?"

"Onunla aynı okula gittim. Kolumu büker ve bana halı yanıkları verirdi."

Kolunu tekrar alnının üzerine koydu. "Omurgasını koparabilirim."

"Sorun değil," dedim yumuşak bir kahkaha atarak. "Son duyduğuma göre Buick'inde sigorta satıyormuş. Terbiyesizliğinin bedelini on katıyla ödüyor. Ama bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"Tamam." Uzun bir süre sonra, "Bana ne kadar kızgın kalacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Tamam."

"Neden duygularına erişmemi engelledin?
Konuştuğumuz onca şeyden sonra neden bensiz gittin?"

"Bilmiyorum. Sadece Rocket'a gidiyordum ve - ben sadece - 7/24 koruman gereken kırılgan bir şey olduğumu düşünmeni istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilmek istiyorum. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilmeni istiyorum."

"Yapabilirsin. Bunu herkesten daha iyi yapabileceğini biliyorum. Güçlendikçe daha da iyi olacaksın ama o zamana kadar şirketimin nesi var?"

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Neden bahsediyorsun sen?" "Sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyorsun." "Sorun bu değil Reyes. Bununla hiçbir ilgisi yok." "Doğru."

"Kızmıştım, tamam mı? O kadınla konuşuyordun ve önce beni engelledin."

Uzun bir süre sonra, "Seni hissedemiyorum. Yalan söyleyip söylemediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ama onu hissedebiliyordum. Sebep olduğum incinmeyi hissedebiliyordum ve bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Bunların hiçbirini onun anladığı şekilde ifade etmemiştim.

Saçının bir tutamını alnına sürttüm ve basitçe "*Aperite*" dedim. Ve bu kelimeyle duygularımı yeniden açığa vurdum.

Duygularımın yeniden ortaya çıkmasıyla keskin bir nefes aldı. "Kıskançlığımı hissetmeni istemedim," dedim, utandım. "O haberci kadın senden çok hoşlanıyor gibiydi."

"Dutch," dedi bir elini boynuma dolayarak, "hepsi bara gelen kadınlar benden hoşlanıyor."

Neredeyse gülecektim. Kendini küçümseyen biri değildi.

"Ya da öyle olduklarını sanıyorlar." Sesi kızgınlıkla sertleşti. "Beni tanımıyorlar bile Dutch. Onların ihtiyacı

yorucu."

Bunu gerçekten anlayabiliyorum. Şey, kişisel olarak değil deneyim ya da herhangi bir şey. Cezbetmek yerine itme eğilimindeydim. Ama bara gelen kadın ve erkeklerden bunu hissediyordum. Bir alev gibiydi, hayatın her kesiminden pervaneleri kendine çekiyordu, Sadece kanatlarının içindeki ateşi boğması için.

"Nereden geldiklerini biliyorum. Ben de aynı durumdayım. Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum. Hâlâ da öyleyim Reyes. Senin en büyük hayranınım."

Başparmağını çenemde ve ağzımın üzerinde gezdirdi.

"Hayır.

Senin için durum farklı. Sen hiçbir zaman kesin bir şey olmadın."

Homurdandım. "Belli ki ilgimi yanlış yorumlamışsın."

"Hayır, yanlış anlamadım. Sen asla onlar gibi olmadın.

Keşke sen de

Benim hissettiklerimi hissediyorsun. Sen inanılmaz derecede farklısın. Sen olmayabilirsin

Buna inanmıyorum ama haftanın herhangi bir günü beni alabilir ya da bırakabilirsin. Beni ardında bırakabilir ve iyi olabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır Rey'aziel, yapamam." "Buna inanmana bayılıyorum."

"Az önce beni cehennemden gelen bir köpeğe karşı savunan bir adamla kazanamazsın."

Elini bıraktı ve ondan bir utanç dalgasının yayıldığını hissettim. "Seni savunmaya *çalışan* bir adam. Bir adam ki başarısız oldu."

"Ne?" Biraz fazla yüksek sesle çığlık attım. Göz kapaklarımı kapattım ve oturma odasındaki ikisini uyandırmadığımdan emin olmak için bekledim. Uykularında bile kıpırdamadıklarında fısıldadım, "Ne oluyor? Benim için bir cehennem köpeğiyle dövüştün.

Tam olarak üç tane. Nişanlımdan daha ne isteyebilirim ki? Oraya girdiğim için çok üzgünüm."

"Eğer yapmasaydın, burada olmayabilirdik." Oş'a doğru başını salladı. "Ben bir şey yapamadan bizi etkisiz hale getirdiler. Çok hızlı oldu." Bana gülümsedi, koyu renk gözleri

banyomun gece lambasının ışığında parlıyordu. Bu şey gerçekten parlak. "Ama sen daha hızlıydın."

"Yavaşttım. Beceriksiz bir karmaşa. Zamanı, kendimi tam bir paniğe sürükleyecek kadar uzun süre durdurdum."

"Yanılıyorsun," dedi. "Seni gördüm. Bir çitanın hızı ve gizliliğiyle hareket ediyordun. Bir çitanın hızı ve bir şans."

"Sadece Zeus sayesinde. O çalıştı."

"Tanrı mı?" diye sordu benimle alay ederek.

"Bıçak."

"Zeus, ha?"

"Ona Reyes demeyi düşündüm ama kimsenin kafasını karıştırmak istemedim. Ben de dahil."

"Peki ya şu?" diye sordu, çöreğe doğru bakarak. "Onun bir adı var mı?"

"Bip. Şimdilik."

"Bip?" diye sordu, yüz ifadesi espriliydi.

"Kara Gözlü Bezelye'nin kısaltması. Henüz o kadar büyük değil ama yakında olacak."

"Bu mükemmel."

"Şimdilik idare eder, ama harika bir isim bulmamız lazım," dedim arkama yaslanıp düşünürken. "'Bu dünyadaki kötülüğü yok edeceğim' diye bağırان bir şey!"

"Katılıyorum." Hâlâ koli bandıyla kaplıydı, yüzünü bana dönmek için yan döndü, bedeni bağlara karşı zorlanıyordu. "Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki yaparım."

"Yani, sana bir şey olabileceğini bilseydin, bana haber verirdiniz."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Evet. Bana hiçbir şey olmayacak. Tabii Onikiler beni ele geçirmezse. Bunun dışında iyi olmalıyım."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Reyes, ne oldu?"

"Sanırım benden sır saklıyorsun."

"Benden sır saklıyorsun," dedim alay ederek. "Adil görünüyor."

Öne eğildi ve kulağımı ısırdı. "Yapabiliriz. Kimin sır tutup tutmayacağına sonra karar veririz. O zamana kadar, yapmak ister misin?"

"Reyes!" Dehşete düşerek söyledim. "Az önce kolun neredeyse omzundan kopuyordu." Bu ve yetişkin bir adamın bana "yapmak isteyip istemediğimi" sorması çok komikti.

"Hâlâ yapabiliriz."

Kıkırdadım. "Hayır, yapamayız."

"Ağzımla çok yaratıcıyım."

"Bunun farkındayım."

"Yüzüme oturmalsın."

Yine bir kahkaha tufanı koptu. "Yüzüne oturmuyorum. Aman Tanrım."

"Sadece yüzüme otur. Tüm hayallerini gerçekleştireceğim." "Gerçekten alçakgönüllülük pratiği yapmalısın," dedim.

"Alçakgönüllülük abartılıyor."

"Ayrıca," dedim, bana doğru eğildiğinde onu geri iterek, "misafirimiz var."

Artemis'e baktı, güdük kuyruğu dakikada yüz mil sallanıyordu. Adamımızın normal haline döndüğünü görmek onu da en az benim kadar mutlu etmişti. "Nasılsın kızım?" diye sordu, kulaklarını ovma için uzanarak.

O kolu hareket ettirebilmesine bile şaşırmıştım.

"Git topu getir," dedi, topu atıyormuş gibi yaparak.

Ben ağzım açık ona bakarken Artemis yataktan fırladı ve görünmez bir top bulmak için duvardan içeri daldı.

"Bu çok kabaydı," diye azarladım.

"Ne?" diye sordu, tekrar bana doğru eğilerek.

"Taşaklardan hoşlanıyor. Hatırladığım kadarıyla sen de seviyorsun."

"Sen iflah olmazsın. Peki ya omzun?"

"Bunun için omzumu kullanmayı planlamıyorum," dedi, Elini pijama altlarımın ön kısmına, üzerinde AĞZINDA ERİR yazanlara doğru gönderdi. Parmakları varlığımın çekirdeğini bulup içine gömüldüğünde içimden lezzetli bir zevk sarsıntısı geçti. Bir ciğer dolusu hava çektim.

"Peki ya sırtın?" Ben sordum.

"Sırtımı koyacağım. Söz veriyorum."

"Hayır Reyes," dedim, onu tekrar iterek. "Ciddiyim. Neredeyse paramparça oluyordun ve birdenbire seks yapmakta sakınca görmedin mi?"

"Dutch," dedi kalçamın içini sıkarak, "eğer seks yapmak için iyi olmasaydım, sence bunu yapabilir miydim?"

Bacaklarımın arasındaki kıvrımları ayırdı, parmakları ustalıkla etimin en hassas, en nazik kısmını okşadı. Diğer elini boynuma doladı ve ağzımı kendine doğru çekti.

Beni ihtiyaçtan titreten ilk zevk dalgasından sonra ateşli öpüşmeyi kestim ve "Tamam, sen kazandın" diye fısıldadım.

Üzerime eğildi ve kulağıma, "Dutch, yatağa girdiğin anda kazandım" dedi.

Kendine olan saygısı üzerinde gerçekten çalışması gerekiyordu.

Aşağı uzandım ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sardım. Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. Sonra beni ağırlığıyla yatağa sabitleyerek iki bileğimden tuttu ve başımın üzerinde kilitledi,

O istediğini yaparken onları güvenli bir mesafede tutuyordu. Bu pek adil değildi, çünkü ben de onun vücudunun tepelerini ve vadilerini keşfetmek istiyordum, en az onun benimkini keşfetmek istediği kadar. Onunkilerin benimkilerden çok daha fazla olduğunu belirtmek istedim. Benim sunabileceğim her şeyden daha büyüleyiciydi. Aynı anda hem sert hem de pürüzsüzdüler, dokunuşum altında yuvarlandıklarında sert ama esnektir, bir öpücüğe karşılık olarak esniyorlardı.

Danger ve Will'e erişebilmek için üstümü başımın üzerinden kaldırdı. Sertleşmiş tepeleri emerken, her birine aynı miktarda ilgi göstererek, dilini bir Çıldırıncı derecede erotik bir hareketle diğer eliyle altımı indirdi. Bir de erkekler çoklu görev yapamaz derler.

O yataktan kalkarken ben de sabırsızlıkla tozluklarımı çıkardım. Yokluğunun verdiği ürperti tüylerimi diken diken etti. O

Kapıyı kapattı, sonra tüm çıplaklığıyla bana döndü, teni loş ışıktaki parlıyordu. Kıpırdamadan durdum ve kendimi onun her santimini özümsemeye bıraktım. Üstüme uzandı

ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey getirdi. Sonra ileri doğru yürürken bir yırtılma sesi duydum, yürüyüşü saldırıya hazırlanan bir yırtıcının yürüyüşüne benziyordu.

Üzerine tırmandığında yatak eğildi. Bana sarıldı, sıcaklığı sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. Uzanıp bileğimi soğuk bir şeyle sardı. Yapışkan bir şeyle.

Benden bir kahkaha balonu kaçtı. "Koli bandı mı?" diye sordum. "Sus," dedi, kaşları sevimli bir konsantrasyon ifadesiyle çekilmişti. "Bu hassas bir işlem." Yırttı başka bir şerit ve bileklerimi birbirine bağladı.

O çalışırken omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi aktı. Nabzım hızlandı. Derim gerildi.

Ereksiyonu Danger ve Will'in arasında uzanıyordu ve ağzım sulanmıştı, onu en kötü şekilde tatmak, dilimin altında kanının akışını hissetmek istiyordum ama kalkmama ya da ellerimi kullanmama izin vermedi. Beni tekrar bıraktı ve ayak bileğimi kavradı, parmak uçlarını ayak bileğimde gezdirdi,

Başka bir bant şeridini koparıp sarmadan önce bacağıma şaşırtıcı derecede keskin bir zevk dalgası gönderdi.

Çalıştıkça daha da sabırsızlanıyor gibiydi. Bacaklarımı açarak çekti ve başka bir şeritle çerçeveye sabitledi. Baldırımı ve dizimin iç kısmını yumuşak, sıcak öpücüklerle yıkadıktan sonra, aynı şeyi diğer ayak bileğime de yaptı ve beni daha da açtı.

Sonra fetihlerini izleyen bir kral gibi üzerimde durdu. Açık ve korunmasız bir şekilde yatıyordum. Daha önce hiç ama bana bakarken bir anlık şüpheye kapılmaktan kendimi alamadım. Ancak ifadesi o kadar yoğun, o kadar çekiciydi ki tüm şüphelerim eridi. Ama bundan sonra olacakları asla hayal edemezdim.

Ayak bileklerimden başladı, önce başparmaklarıyla ovdu, sonra eğildi, tenime en küçük öpücüklerini kondurdu, ısırmadan bir mikrosaniye önce dişlerini geçirdi. Çok az. Sadece hafif bir acıya neden olacak kadar.

Neredeyse tam o anda nefesim kesildi. Sonra anladım. Acıma verdiği tepkiyi hissettim. Hissettim.

ve merkezime saplanan bir zevk sekmesi gibi içime girdi. Aynı şeyi diğer bileğime de yaptı. Her ısırık Derimin altında şimşek gibi çıtırdadı ve ben ihtiyaçtan ve kontrol edilemez bir zevkten kıvrandım. Yaladı, sonra içti, sonra bacaklarıma tekila shot atar gibi ısırıldı ve Onun dokunsal tepkisinden süzülerek içime dolan delice coşku, usulca haykırmama neden oldu. Ama bu onun dikkatini çekmek için yeterliydi.

Tekrar üstüme çıktı ve bir bant şeridi daha yırttı, sadece Danger ve Will'in üzerine inmeden önce ağzımın üzerine sabitlemek için. Dişleri dikleşmiş bir meme ucunu sıyırdı, sadece başka bir diken, başka bir bıçak, başka bir sekmeye neden olacak kadar sertti.

Başımı geriye atıp çaresizce kıpırdandım ve bunu defalarca yaptı, vücudumun her santimine aynı miktarda ilgi gösterdi. Bantla kaplı bileklerimin iç kısımları bile güvende değildi. İsteddiği tepkiyi almak için daha sert ısırıldı, her seferinde gerildi ve acının onu ve beni yıkamasına izin vermek için durakladı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan daha aşağıya indi, bacaklarımı daha da açmaya zorladı ve bacaklarımin arasındaki kıvrımları emdi, diliyle yumuşak vuruşlar yaparak beni orgazmın eşiğine getirdi. Karnımda yoğun bir zevk birikirken bandın arkasında nefes nefese kaldım. Erimiş lav haline geldim, dokunuşunun altında kavruluyordum ve doruk noktasının kabarması çekirdeğimin derinliklerinde hayat buldu. Bir yaz gelgiti gibi gelişip boyut ve güç kazandıkça inledim. Parmaklarını içime soktu, neredeyse boşalana kadar daha da yaklaştırdı. serbest bırakılması için yalvardı.

Sonra dişlerini narin kıvrımlara batırdı, acı beni daha yükseğe itti, yukarı ve yukarı, acı tatlı acıya kadar Orgazm içimde patladı ve kaynayan bir deniz gibi içime yayıldı.

Tamamen aşağı inmeden önce, Reyes üstüme çıktı, beni sabitlemek için bir avuç saçımı tuttu ve içime kayarak ereksiyonunun her santimini hızlı bir şekilde gömdü

İtiş. Isırdım, doruğa ulaştığımda başımı geriye attım. İçimde hareket etmeye başladı, önce zarif bir şekilde yavaş, sonra daha sert, daha hızlı, sanki ihtiyaçtan çaresizmiş gibi. Açlıkla. Kendi orgazmının büyüdüğünü hissettiğimde içimde başka bir zevk dalgası dalgalandı. Zonkluyordu. İçinden fırlıyordu.

Şiddetli bir şevkle içime girdi, içinde çatlayıp paramparça olana kadar o yüksekliğin peşinde koştu, ruhani his kemiklerine çarptı. Ben de onu takip ettim, ikinci kez boşaldım, zevk o kadar keskin ve çiğdi ki, nasıl olduğunu unuttum.

nefes almak için. Gerçeklik bir kez daha etrafımıza yerleşirken, onun doruk noktası tenime düşen beyaz kıvılcımlar gibi hissettirdi.

10

Sabahları kalkma sebebim sensin. Bir de işemem gerekiyor.

- E-KART

Ertesi sabah erkenden uyandığımda bileklerim yapış yapıştı ve

şiddetli baş ağrısı. Sanki Barbara, yani beynim patlayıp sıvı bir yapışkana dönüşmüş ama Fred, yani kafatasım her şeyi sağlam tutuyormuş gibi hissediyordum. Nişanlımı uyandırmamaya çalışarak sessizce yataktan kalktım ve tökezleyerek banyoya gittim. Başım ve ona bağlı olan her şey acıdı. Saçlarım acıyordu. Kirpiklerim acıyor. Muhtemelen en çok kaşlarım acıyor. Kulak memelerim bile acıyor. Belki de son orgazm mini bir felce neden olmuştu. Orantısız olup olmadığını görmek için ağzımı kontrol ettim.

Sıra dışı bir şey görmediğim için sabah çişimi yaptım ve dişlerimi fırçaladım - aynı anda değil ya da Acelem olduğunda birden fazla işi aynı anda yapabiliyorum.

Fırçamı Reyes'in banyosunda bıraktıktan sonra, artık açık olan yatak odalarından geçip dairesine girdim. Daha önce Ancak banyoya vardığımda kapısının acı verici bir şekilde hafifçe vurulduğunu duydum. Kapıya doğru ilerlediğimde Kapı kolu sanki biri onu test ediyormuş gibi sallanıyordu.

Kaşlarımı çatarak yaklaştım. Ben olduğumdan beri Üzerimde sadece bir gecelik vardı, kapıyı aralayıp zar zor aydınlatılmış koridora baktım. Uzun siyah saçlı bir kadın diğer tarafta duruyordu. Belli ki o da beni gördüğüne şaşırmişti.

Ben de onun gibi. Geriye sıçradı, irkildi; sonra yavaşça şafak söktü ve benim sadece hissettiğim değil, aynı zamanda Ayrıca yüz ifadesinde gördüğüm şey, yıpranmış sinir uçlarımı tırmıkladı.

"Reyes Farrow'u arıyorum," dedi, komşuları rahatsız etmek istemiyormuş gibi alçak sesle. "Ben Sylvia Starr."

Kim olduğunu biliyordum ama neden sabahın köründe Reyes'in dairesine gelmişti ki? Onu aramaya karar verdim.

"Burası onun dairesi ve ziyaretçi kabul etmek için çok erken."

Gözlerini kırptırdı, dehşete düşmüştü ama ses tonumdan mı yoksa başka bir kadının sevgilisinin dairesinde olmasından mı emin değildim.

Bana kartını uzatmaya çalıştı. "Ondan beni aramasını isteyebilir misin? *Yedi Haberleri* için yapacağım bir röportaj için zaman ayarlamamız gerekiyor."

Kartı almayı reddederek elinin havada asılı kalmasına izin verdim. "Sanırım Bayan Starr, röportaj yapmak istemediğini açıkça belirtti."

Öfke sıcak bir dalga halinde içinden fıskırdı. "Ve sen?"

Elimde değildi. Reyes beni hedef tahtasında istemeyebilirdi ama Barbara Walters özentisi biriyle haftanın her günü başa çıkabilirdim. Övünerek söylemedim ama "Nişanlısı" derken her heceyi sonsuz bir özenle telaffuz ettiğimden emin oldum.

Yumuşak bir nefes aldı ve geri adım attı. Bir süre sonra omuzlarına dökülen uzun saçlarını geriye doğru salladı ve "Komik, geçen gün akşam yemeği yemeyi önerdiğimde senden bahsetmemişti" dedi.

"Çünkü sizinle akşam yemeği yemek gibi bir niyeti yoktu Bayan Starr. Buna gerek yoktu. Akşam yemeği için biraz erken değil misiniz?"

"Ona uğradığımı söyleyin," dedi ve gitmek için döndü.

Ondan yayılan duygular düpedüz uçucuydu. Reyes onun hakkında haklıydı. Kız deliydi.

Fırçamı aldım, ama saçlarımı tararken çok acı verici olduğunu kanıtladı, ben de çocukları kontrol etmek için sessizce oturma odasına girdim. Osh onu bıraktığım pozisyonda uyurken, Garrett yeni uyanıyordu. Sol tarafıma bakınca nedenini anladım. Cookie mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. O bir azizeydi.

"Hey, Cook," dedim, sandalyede gerinirken Garrett'a başımla onay işareti yaptım, sonra bir acı sarsıntısı onu ele geçirince yüzünü buruşturdu. Nasıl hissettiğini biliyordum. Başımı salladığımda bir acı sarsıntısı beni de yakaladı. Artık benim için baş sallamak yok. "Bir daha Birkaç dakika önce Reyes'in kapısına kimin geldiğine inan."

Yaptığı işi bıraktı ve bileğindeki hassas saati kontrol etti. "Bu kadar erken mi?" diye sordu.

"Evet ve Sylvia Starr'dan başkası değildi." "Hayır," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Röportaj yapmak istedi. İnatçı biri, hakkını vermeliyim."

"Oğlumuzdan uzak durmazsa onu morartacağım."

Ağzımın kenarındaki ıslaklıkla ilgili bir şey yapmak zorunda kalmadan önce ona baş parmağımla onay verdim. Bir fincan kahve yapmıştı ve benim ağzımın suyu akmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. Peçete getirmem gerekti.

"Bir fincan al," dedi ve dolaptan bir kupa çıkarıp ağzına kadar doldurarak bana uzattı.

"Cook, şu anda neler yaşadığımı biliyorsun. Ve başım ağrıyor."

"Şiddetli bir cehennem beyninizi yutmuş gibi hissediyor musunuz?" "Evet."

"Sanki bir volkan patlamış ve her şeyiniz kafatasınızın içinde patlamış gibi mi?"

Tanrım, çok iyiydi. "Aynen öyle."

"Kafein yoksunluğu. Kafeini bırakırsan ne olacağını sana söylemiştim."

Bir başka acı spazmı beni yana doğru sarsarken başımı tuttum ve başımı açık bir dolap kapağına çarptım. Bu da hiç yardımcı olmadı. "Ne oluyor lan? Abartıyorsun sanmıştım."

"Hayır. Sadece acı çekmek zorunda kalacaksın. Ama ben size katılmaya karar verdim."

O sırada, tezgahımın üzerinde yumurtaların yanında duran bir kahve kutusunu fark ettim. Yeşil bir kahve kutusu. Rengi

Şeytan!

"Bu da ne?" Garrett uykulu, seksi bir zombi gibi görünerek mutfağa girerken çığlık atarak sordum.

Esnedi ve kahve fincanı için başımızın üzerinden uzandı.

"Eğer sen acı çekeceksen," dedi Cookie, "ben çekeceğim. seninle birlikte acı çekiyorum. Ben de kafeini bırakıyorum."

Elindeki bardağı dikkatle inceledim. "Şimdi ne içiyorsun?"

"Önümüzdeki sekiz ay boyunca ikimizin de içeceği şey. Kafeinsiz içeceğe geçiyoruz."

İçimi kaplayan dehşet, mide bulantısıyla karışık mutlak dehşet, üç dakika boyunca nutkumun tutulmasına neden oldu,

Belki dört saniye. Garrett kendine bir fincan doldururken fincanı yere bıraktım ve parmaklarımla çarpı işareti yaparak "Kafeinsiz kahveden önce ölüm!" diye bağırdım. Aptal.

"Oh, kes şunu." Elindeki bardağı bıraktı ve benimkini bana geri vermeye çalıştı. "Sadece bir dene."

"Yapamam. Bu Reyes'i Garrett ile aldatmamı istemek gibi bir şey."

Bir fincan şeytan kanını krema ve şekerle karıştırırken bana kaşlarını çattı.

Cook, "Sen bilirsin," dedi ve onunkini alıp uzun bir nefes çekti.

Birkaç acı dolu dakikadan sonra, aroma beni etkilemeye başladı. Neredeyse bu yüzden pes ediyordum, Cookie'nin kahve pornosu yüzünden değil. Gerçekten, kim böyle bir bardağı emer ki?

Yandan aşağı kayan bir damlayı yalarken daha yakına eğildim ve coşkuyla inledim. Bu çok yanılttı ama yine de çok, çok doğrudu.

"Kafeinsiz gibi kokmuyor," dedim, Garrett'in bir yudum almasını izledim ve tepkisini bekledim. Cookie'ninkiyle hemen hemen aynıydı, yalamalar ve inlemeler yoktu ama Kendini adaması beni eğlendirdi. Ben de şaşırdım.

Bay Kahve'ye karşı dönüyor. Belki sütyeninin içine bir onluk sokarsam.

"Hiç kafeinsiz kahve denemedin mi?" diye sordu, kupamı yaklaştırarak.

Hissettiğim şüphenin temkinli ifademde ortaya çıkmasına izin verdim.

Kaşları yukarı kalkmış, bekliyordu. Belli ki ben işi bitirene kadar pes etmeyecekti.

"Tamam, deneyeceğim. Ama tiksintiyle tükürdüğümde hayal kırıklığına uğrama. Ya da kustuğumda. Ya da kafam kendi ekseninde üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaptığında."

"Fazla endişeli değilim."

"Okeydokey. Uyarıldınız." Ölümcül bir patojen taşıyormuş gibi bardağı kaldırdım, dikkatlice dudaklarıma götürdüm ve yudumladım. Sıcak, zengin, sahte sıvı altın dilimin üzerinde ve boğazımdan aşığı kayarak tat tomurcuklarımı

Mutlak bir coşku. Gözlerim yuvalarından fırladı ve neredeyse yere yığılacaktım. "Aman Tanrım," dedim bir yudum daha alarak. "Bu harika."

"Sana söylemiştim." Dikkatini yumurta çırpırmaya verdi, çünkü yumurta nadiren kendi kendine çırpılırdı.

"Bekle!" Dedim ve düşüncemi tamamlayamadan bir başka spazmın ince motor becerilerimi bir anlığına ele geçirmesine neden oldum. "Bu kafeinsiz olsa bile, benim Baş ağrısı mı?"

"Hayır," dedi omzunun üzerinden.

"Lanet olsun. Sırf benim için kafeini bırakmak zorunda değilsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Senin için her şeyi yaparım. Her ne kadar Kafeini bırakmak zor olacak. İlk çocuğumu satmaya daha meyilli olurdum."

"Word."

"Bu kaset için bana yardım etmek ister misin?" Reyes sordu

pijama altından başka bir şey giymeden mutfağa girdi. Pijama altı giymiş gömleksiz bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı, koli bandıyla kaplı olsa bile? Bundan şüpheliydim.

"Hazır olduğuna emin misin?" Cookie girişıyle birlikte

birkaç eşya düşürünce telaşla sordum. Birkaçının yumurta olduğundan oldukça emindim. Ve bir şey

Pastırma gibi sıçradı. "Üç saniye kuralı!" Ona dönüp bakmadan bağırdım. Dikkat çekmek falan istemiyordum. Ya da onu utandırmak.

Reyes ona şakacı bir göz kırptı ve "Olabileceğim kadar eminim" dedi.

Bandın deriyi yırttığını ve bir nöbet daha geçirdiğini hayal ettim. Uzun ve olaylı bir iyileşme sürecinden sonra oturma odasına geçtik ve ben işe koyulurken o sehpanın üzerine oturdu. Çok yavaşça soydum, etini kemiklerinden ayıracağımdan endişeliydim. Ama inanılmazdı. Derisi yaralandığı yerde pembeydi ama tamamen kapanmıştı. Tek bir açık yara bile yoktu.

"Peki ya içerisi? Kas ve tendonlar?" Ona sordum. Bir gün önce kelimenin tam anlamıyla parçalanmıştı.

Dirseğini hafifçe kaldırarak ve kaslarını farklı pozisyonlarda esneterek test etti. Mükemmel derisinin altında bir yüzücününki gibi sallanıp yuvarlandılar. "Hepsi tekrar çalışır durumda görünüyor. Sadece çok ağrıyorlar."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Parmaklarımı yeni oluşan deride gezdirdim. Daha da tuhafı, dövmelelerinin, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, doğuştan sahip olduğu işaretlerin bir harita oluşturmasıydı.

Cehennemin kapıları, yaralanmamış tarafıyla mükemmel bir simetri içinde yeniden şekillenmişti. Tek bir çizgisi bile bozulmamış ya da şekilsizleşmemişti ve eti çıplak kalmıştı. Bu asla unutamayacağım bir manzaraydı. "Yaralandıktan sonra bu kadar çabuk iyileşmenin o zaman vurulmak."

"Öyle." Ayağa kalktı, sırtını kontrol ettikten sonra koltuğa ve içindeki kişiye doğru döndü.

"Kahvaltı on dakika içinde hazır olacak," dedi Cookie, "yerden birkaç besin ilavesiyle."

"Aferin kızıma. Bu şeylerin boşa gitmesine izin veremem."

Reyes, pelüş sandalyede mışıl mışıl uyuyan Daeva'ya hâlâ adını koymakta zorlandığım Oş'u inceliyordu. Ama onu bin yaşındaki bir iblis yerine bir çocuk olarak düşündüğümde, daha iyi çalışıyordu. Odaklanmaya çalıştım

Çünkü gerçekten de çocuk gibi görünüyordu. Omuz hizasındaki siyah saçları taranmaya ihtiyaç duyuyordu ve kirpikleri genç yanaklarında dalgalanıyordu. Tamamen düz bir burnu ve dolgun bir ağzı vardı, sanki ergenlik evreleri arasında sıkışmış gibiydi.

ve yetişkin. Zaman zaman kendime onun ne olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Ve muhtemelen daha da önemlisi, neler yapabileceğini.

Reyes'e "Bırakalım da uyusun," dedim.

"Artık durağanlıktan çıkıyor."

"Hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi. "Ve dışarı çıktığında ona bazı sorularım olacak."

"Ne tür sorular?" Olayların gidişatından endişelenerek sordum.

"Onun art niyetleri var. Bunu

hissedebiliyorum." "Önemli değil. O bizimle

yan yana savaştı

Dün. Ona güvenimizi borçluyuz." Sonra Reyes'in sözlerini düşündüm. Asil bir şey için olduğu kadar art niyetle de savaşmış olabilirdi. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ancak gerekçe olabilirdi. "Tamam, ama her ihtimale karşı," diye ekledim, o tamamen durağanlıktan çıkmadan önce, "onun gerçek isim?"

"Sana ne söyledi?" "Osh.

Osh Villione."

Başını salladı. "Villione yeni ama adı gerçekten Osh. Osh'ekiel'in kısaltması."

"Osh'ekiel. Bunu bildiğim için onun üzerinde gücüm mü var?"

"Seviyorsun. Tıpkı bana yaptığın gibi."

Sırttım, Reyes Alexander Farrow adında bir adam üzerinde gücüm olduğuna bir an bile inanmadım. Ya da Lucifer'in Rey'aziel adında bir çocuğu. Her iki durumda da.

"Tabağınızda ne var?

bugün?" Ona sordum.

Bana şöyle bir baktı, koyu renk gözleri sabahın ilk

ışıklarında parlıyordu. "Sen."

"Gitmem gerekiyor mu?" Garrett kanepeden sordu.

Reyes ve ben aynı anda cevap verdik, biri evet diğeri hayır dedi. Kimin ne dediğine dair üç tahmin.

Garrett omuz silkti ve telefonundan haberleri okumaya devam etti.

Reyes'e "Hayır," dedim. "İş açısından diyorum. Bugün uğramam gereken birkaç yer var ve sen de peşime takılmakta ısrar edeceksen programlarımızı düzenlememiz gerekiyor."

"Şu an dairenden ayrılmak için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Gündüz vakti. Mükemmel bir zaman. Hâlâ yapmam gereken bir iş var Reyes."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Programımı temizledim.

Tamamen seninim." "Güzel," dedim ve ona çapkınca bir göz kırptım.

Kulak mememe bir öpücük kondurmak için eğildi ve beni tehlikeden uzaklaştırıp Oş'u boğazından tutarak koltuktan kaldırmadan bir mikrosaniye önce, "Çıktı," diye fısıldadı.

Reyes, Osh'u oturma odasından yatak odamızın duvarına doğru fırlatırken Garrett beni yakaladı ve tuttu.

Oş bir hayvan gibi ellerinin ve ayaklarının üzerine düşerek yere yığılırken anlaşılmaz bir çığlık attım. Kirpiklerinin altından başını kaldıracak kadar vakti vardı, bakışları öfkeliydi, Reyes ona tekrar vurdu, bu sefer onu duvara yasladı.

"Onları kim çağırdı?" diye sordu, sesi şiddetle keskinleşmişti.

Oş sanki bu eğlenceyi özlemiş gibi ona gülümsedi. Sonra Reyes'in tutuşunu kolayca kırdı ve saldırdı.

Sonrasında olanlar fizik kurallarına meydan okudu. Onlar çok hızlı hareket ediyordu, her biri hakimiyet için savaşırken zihnimin kaydedemeyeceği kadar hızlıydı. Binanın temelini sarsan bir taklayı ve neredeyse batı duvarımı yıkacak olan bir fırlatmayı fark ettim. Durmaları için bağırmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Cookie arka planda ılık atarken Garrett yolumdan çekildi ama bakışlarımı Cookie'den ayıramıyordum. Önümde ve etrafımda aynı anda iç anlaşımazlık yaşanıyor.

Hareketleri hayvani, evik ve zarif ama aynı zamanda vahşı, tecrübeli bir askerinki gibi ölümcüldü. Yırtıcı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, her seferinde birkaç saniyeliğine ortadan kayboluyorlardı.

Başka seçeneğim olmadığından ciğerlerimi havayla doldurdum ve odaklandım. "Dur," dedim, Latinceyi bir kenara bırakıp işe koyuldum.

Zaman yavaşladığında, dövüş televizyonda gördüğüm bir MMA dövüşüne benzemeye başladı. MMA dövüşçüleri hızlıydı ama yine de ne yaptıklarını görebiliyordum. Şimdi, oturma odamı kelimenin tam anlamıyla parçalayan iki kavgacı dışında her şey donmuştu. Neredeyse normal bir hızda hareket ediyorlardı.

Ama hala hareket ediyorlardı. Ben de bunu başka bir seviyeye taşıdım. Enerjimi merkezledim, birikmesine izin verdim ve sonra tek bir dalga halinde dışarı gönderdim. "Sessiz *olun*," diye emrettim ve sonunda ikisi bile ödöl avcıları hareket edemeyecek kadar yavaşladılar.

Ne yaptığımı anlamaları, bana şu anki zaman dilimimde katılmaları bir dakikalarını alacaktı. Bu gerçekleşmeden önce donmuş sahneye doğru yürüdüm. Reyes Osh'u yere yatırmış, yumruğunu Osh'un suratına indirmesine ramak kalmıştı. Ama Osh hâlâ sırtıyordu ve nedenini anlamam uzun sürmedi. Dirseği doğruca Reyes'in sol gözüne yönelmişti.

Devam etmelerine izin vermeliydim. Eğer kutsal saydığım dairem olmasaydı, birbirlerini parçalamalarına izin verirdim.

Ya zaman kaymaya başlamıştı ya da benim vardiyama uyum sağlamaya çalışıyorlardı ve kavga her an yeniden başlayabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Hızla yanlarında diz çöktüm, bir elimi önce Reyes'in göğsüne koydum ve "Rey'aziel, *suffoca*" dedim. Sonra diğer elimi Oş'un başına koydum ve "Oş'ekiel, *dormi*" dedim.

Ya işe yarayacaktı ya da ölecektim. Ben ilkinı destekliyordum. Ben çok yaşam yanlısıyđım.

Isırdım ve usulca "*Redi*" dedim, zamanın geri gelmesini emrederek.

Öyle de oldu. Her zamanki gibi, zaman bana sert bir şekilde çarptı.

Beni sersemletti. Ama bu sefer daha da ileri gitmiştim ve geri tepmesi bana bir tuğla duvarın çarpması gibi geldi. Yerimde durdum. Eğer herkesin bana söylediğı kadar güçlüysem, yakında elimde çok işbirlikçi iki çocuk olacaktı. Değilse, canıma okumak üzereydim. Attıkları yumrukları bu kadar hızlı durdurabilmelerinin imkânı yoktu.

Tuğla duvar parçalandığında ve zaman aralıkları arasında hareket ettiğimde, dünyanın milyonlarca parçaya ayrıldığını ve yerçekiminin beni her yönden çekerek parçalara ayırdığını hissettim. Kendimi destekledim ve savaşarak iki adamın birbirlerini öldüresiye dövdüğü günümüze geri yuvarlandım.

Göz kapaklarımı indirdim ve hayatımı kesinlikle sona erdirecek darbeyi bekledim. En azından saçımı darmadağın edecekti. Odadaki iki iblis bu kadar güçlü darbeleri emebilecek, onları silkeleyip daha fazlası için geri dönebilecek kadar güçlü olabilirdi ama narin kışımın ilk darbeden sonra toza dönüşeceğini hissediyordum.

Dişlerimi sıktım ve bekledim. Hiçbir şey olmadı. Aslında çok şey oldu ama ben vurulmadım. Onun yerine, Cookie'nin çığığı bir savaş çığığı gibi içime işledi. Sol elimin altındaki adam yumruğumun ortasında yere yığıldı, avucumun altında tamamen gevşedi ve diğeri, odada babası düşmüş bir melek olan tek kişi, iki büküm oldu, nefes nefese kaldı.

Bir süre acı çekmesine izin verdim, sadece dikkatini çekecek kadar ve yüzünün oksijen eksikliğinden ya da aşırı öfkeden kızarmasına yetecek kadar, emin olamadım.

"*Anhela*," dedim, tekrar nefes almasına izin vererek.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, derin nefesler aldı ve o anda, bir flashback beni o kadar sert ve hızlı vurdu ki, neredeyse ben de çöküyordum.

Ona doğru hamle yaptım, başını kucakladım, zihnimi saran görüntülerle savaştım.

Reyes'i ilk kez o korkunç gecede ara sokakta görmüştüm, Earl Walker'dan kaçmayı başardığında ve Bir çöp konteynerinin yanındaki donmuş zemine yığılmış, elleri ve dizleri üzerinde, acı içinde nefes nefese kalmış, hırpalanmış vücuduna hava girmesi için mücadele ediyordu.

Earl'ün yaptığını ona nasıl yapabilirdim? Ona nasıl acı çektirebilirdim? Ona hava vermeyi nasıl reddedebilirim?

"Çok özür dilerim," dedim, gözlerim duygu dolu bir şekilde yanıyordu. "Bunu yapmak istememiştim."

Bana bakmak için geri çekildi ve bana acı dolu bir sırtış fırlattı. "Aferin kızıma," dedi ve beni hayrete düşüren bir gurur duyduğunu hissettim. "Her geçen gün daha da güçleniyorsun. Tıpkı sana söylediğim gibi."

"Bunu yapmak istememiştim Reyes. Çok özür dilerim."

"Hayır," dedi omzuna doğru öksürerek, "hayır, bu Hayatta kalmak için tam da öğrenmen gereken şeyi. Sen doğru olanı yaptın."

Reyes ve ben yerimde uyuyan güzele bakarken Cookie'nin çığlığı yavaşça kesildi ve küçük bir gıcırtyla sona erdi.

"On İki'yi çağırmadı, Reyes."

"Dutch," diye başladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Bir tek o vardı kim olabilirdi. Ama bu uçakta bilmediğimiz başkaları da var. Tek bildiğimiz, babanın da bu uçakta olabileceği. Kaçmalarına izin vermiş, sonra da geçitten geçerken onları takip etmiş olabilir."

Sertleşti. "Onikiler'i peşimizden göndermek tam da onun yapacağı bir şey olurdu. Onları kirli işleri için kullandı. Onlar onun kirli işleri için yaratıldı. Ve onun eğlencesi için."

"Gördün mü? Osh yapmadı. Bize yardım etme arzusunu en az senin kadar kolay hissedebiliyorum. Kazanmamız için duyduğu arzuyu. O değil.

tam olarak babanın bir hayranı. Neden ona bu şekilde saldırdın?"

Hâlâ gömleksiz olan Reyes, geniş omuzlarını Sophie'ye dayayarak oturma pozisyonuna geçti ve bir kolunu bir dizine dayadı. Oş'un yanında diz çöktüm, yüzüne dokundum. Bir melek gibi görünüyordu. Bir çocuğa benziyordu.

"Bilmiyorum," dedi Reyes. "Umutsuzluğa kapılıyorum. Onları kimin çağırdığını, kimin kontrol ettiğini bulamazsak bu işi asla kazanamayabiliriz."

"Yapmak zorundayız," dedim kesin bir ifadeyle. "Beep için, Reyes, yapmak zorundayız."

"Biliyorum." Oş'a doğru başını salladı. "Onun nesine bu kadar güveniyorsun?"

"Pek emin değilim. Onun önemli biri olduğunu hissediyorum. Hepsi bu."

"Eğer onu cehennemde görseydin -"

"Aynı şey senin için de söylenebilir Rey'aziel," diye hatırlattım ona.

"Anlaşıldı. Bu arada," dedi, neden olduğu kitlesel yıkıma bakarak, "cehennem ateşinde yürüyen en güçlü iblislerden ikisini nasıl tamamen etkisiz hale getirdin?"

Omuz silktilim. "Latince. Her zaman işe yarar. Gerçi İngilizce, Eski Aramice, Farsça ve bildiğimiz binlerce dilden herhangi biri de işe yarıyor. Neden Latince emin değilim. Sadece doğru geliyor. Biliyorsun, onu uyandırdığımda çok kızacak."

Reyes'in güzel yüzünde o güne kadar gördüğüm en hınzır Cheshire sırıtışı yayıldı. "Buna güveniyorum."

Cookie ciyakladı. Ona hak vermek zorundaydım.

Görünüşe göre, kızgın iblisler gerçekten de sallanarak uyanıyorlarmış. Bunu bir yerlerde duyduğuma emindim. Belki kilisede büyürken ya da ortaokulda bir seansta

Rachel Dunn yedi yaşımdan beri şeytanla işbirliği içinde olduğunu söylemişti. Çok genç olduğu için, ben hep Küçükler liginden bahsettiğini sanıyordum. Muhtemelen koç atışıydı, ama kimse bilemez. Gençler de olabilirdi. Meraklısı da olabilirdi.

Son derece kızgın bir OshKosh'u yatıştırdıktan sonra Aynı zamanda ona OshKosh demenin ruh haline iyi gelmediğini de öğrenmişti - öfkeden kudurmuş bir halde daireyi terk etti. Reyes'in suçlaması küçük bir parçasını incitmişti. Yine de saldırının kendisi değil. O şiddetten besleniyor gibiydi, ama Reyes'in de aynı tepkiyi verdiğini hissetmiştim. Arka bahçede güreşen çocuklar gibiydiler.

Charley'nin dairesini aradı.

"Biri gözünü kaybedene kadar her şey eğlence ve oyun," diye hatırlattım birbirlerine hırladıklarında. "Ya da bir testis." Birbirlerine yaklaştıklarında aralarına girdim. "Beni bir daha kızdırmayın."

Bana meydan okumak yerine, ya da muhtemelen saygısından, Osh gitti.

"Yumurta?" diye sordu mutfaktan çok gergin bir Cookie.

Amber, dairemde yankılanan 3. Dünya Savaşı sesleriyle koşarak gelmişti. Kimsenin 5-0'ı üzerimize salmamış olmasına bir kez daha şaşırmıştım. Tanrım, polisleri 5-0 diye çağırmayı seviyordum. Küçük şeyler işte.

Neyse ki Amber sabahın en güzel, en şiddetli bölümlerini kaçırmıştı ama Osh'un fırtına gibi dışarı çıktığını gördü ve kahvaltı boyunca bana ters ters bakmayı kendine görev edindi. Bana! Onun

tek ve kan bağı olmasa da en sevdiği teyzesi! Gerginliğin bir bıçakla kesilebileceğini söylemek yetersiz kalırdı.

Normal bir bıçak

gol atmış olabilir. Belki bir pala. Gerçekten keskin bir tane.

Mesela

Bill-katana'yı keskin bir şekilde öldür.

Ne kadar endişelense de Garrett kısa süre sonra oradan ayrıldı. Bir atlayıcıyla randevusu vardı ve onu getirirse beş bin dolar alacaktı. Ben bir fincan daha şeytan kanı ve bir kadeh şarap içmeyi tercih ederken, Reyes nefis seksi duşu

George'u ziyaret etmek için ayrıldı.

O günkü gündemde ne olduğunu görmek için hızlıca kontrol ettim. Aslında hiç kullanmadığım evrimii planlayıcıma göre susuzdum. Gün içinde yapabileceğim istedim. Ne yazık ki durum böyle değildi. Bağ ağrımın şiddetli durumuna rağmen görmem gereken şeyler ve yapmam gereken insanlar vardı. Tam kendi duğuma, daha az gösterişli ama bir o kadar da kullanışlı olan Roma duğuma gitmek üzereydim ki Cookie içeri daldı.

"Kanal 7'yi a," dedi ve kumandamı alıp kanal 7'yi açarak bana neden bunu yapmamı söylediğini merak etmemi sağladı.

Televizyonun sesini kısımdan önce kulaklarımın kanamasına neden oldu.

"Reyes Farrow yorum yapmasa da," dedi haberci kadın kameraya, Reyes'e barda saldıranla aynı kişi, "avukatlarının konuyu incelediğine dair beni temin etti. Sana dönüyoruz Tom."

"Neden bahsediyor bu?" Cookie'ye sordum.

"Robert. Reyes ve avukatlarının sadece şehri değil, on yıl önce Reyes'in davasında bağ dedektif olduğu için Robert'ı da dava etmeyi düşündüklerini söyledi."

"Reyes Bob Amca'ya dava mı açacak?" şaşkınlıkla sordum. "Hayır, Reyes kimseyi dava etmeyecek."

Reyes havluyla odaya girdiğinde döndüm. "Ama bağka şeyler de söyledi," dedi Cookie.

Reyes'e karşı endişeli bir ifade. Hakkını vermem gerekirdi. Bakışları sadece bir kez havluya kaydı. Belki iki kez. "Senin hakkında çok şey biliyor gibiydi. Hapishanede nasıl olduğun hakkında. Ve hapishanedeyken nasıl tepki duruşma."

"Gerçekten mi?" Suçlayıcı bir bakışla onu kısıtırarak sordum. "Dn söyleyecek çok şeyin olmalı."

Omuz silkti. "Benden aldığı tek şey 'yorum yok' ve 'kııma dokunmayı kes' oldu."

Ugh. Bunu söylemek zorundaydı. Diğer kadınların onun kıını okşaması hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Normalde komik bir şeydi,

İstediğim zaman dokunabildiğim için, ama nedense, haber kızının o çelik gibi kalçalara dokunma düşüncesi Betty White'ın hoşuna gitmedi. Sağ karıncığı kıskanç bir öfkeyle kasıldı.

Reyes, Betty'nin tepkisi karşısında dişlerinin arasından havayı içine çekti. Bu tür bir kıskançlık deriyi kesen mikroskobik jiletler gibi hissettiriyordu. Acı verici ve tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Bu durum havluyla birleşince dairemi terk et.

"Bu sabah buraya geldi, röportaj yapmayı umuyordu," dedim ona.

Kaşlarını çattı ve içinde bir öfke kıvılcımı alevlendi. En azından onu davet etmediğini biliyordum. "Ona ne söyledin?"

"Hayır," dedim bakışlarımı Cookie'ye yöneltmek için ayırarak. "Ne tür hikâyeler? Tam olarak ne hakkında konuştu?"

Cookie sabah haberlerini kapattı ve kumandayı yan masaya geri koydu. "Bir tecrit sırasında bir adamın hayatını kurtardığını ve genel alandaki ilk gününde onu öldürmek için gönderilen üç suikastçıyı etkisiz hale getirdiğini söyledi. Buna ne deniyorsa artık."

"Neil Gossett," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, telefonumu ararken. "Ve buna gen pop deniyor."

"Müdür Yardımcısı Gossett?" Reyes bana sordu. "O daha iyi bilir."

"Hayır, o daha iyi bilir." Rehberime adını girdim ve cep telefonunun numarasını tuşladım. Telefon. Hapishane değil. Bildiğim kadarıyla hapishane hücrelerinde telefon yoktu, Neil *içeride olduğundan* değil.

"Bu Charley Davidson değil mi?" dedi, çok neşeli bir tavırla cevap vererek. Haber bültenini izlediyse, neden aradığımı da biliyor olmalıydı.

"Hey, Neil," dedim, ben de neşeli bir şekilde karşılık verdim.

Cookie eğildi ve fısıldadı, "Ofise gidiyorum. Sorun çıkarmadan önce uğrayın."

Ona kuşku lu bir bakış attım ve soru sormak için kendimi işaret ettim.

"Naber, tatlı yanaklar?" Evet, Neil biliyordu. Çok nazik davranıyordu. Liseye birlikte gitmiştik ve bana iyi davrandığı tek zaman, bana bir şey yapmak istediği zamandı.

Kız kardeşim Gemma ile çıkacağım.

"Öncelikle, Reyes ve ben nişanlıyız. Ve fırında bir çöreğimiz var. Adı Beep."

"Bu her gün duyabileceğiniz bir isim değil."

Neil'i liseden sonra on yıl boyunca görmedim ve gördüğümde de bunun tek nedeni Reyes'ti. Neil, Reyes'in ikamet ettiği Santa Fe'deki eyalet hapisanesinde müdür yardımcısıydı. Ama bugün arkadaşlığımızda yeni bir dönem başlayacaktı. Onun kışını tekmelemek üzereydim.

"Hazır konu açılmışken, son zamanlarda Bip'in babası hakkında sorular soran ya da sormayan çok güzel ama kokuşmuş bir haber kadınına içini döktün mü?"

"Kulağa çok edepsiz geliyor."

"Neil," dedim dehşete kapılarak. "Bu yönetmeliklere falan aykırı değil mi?"

"Teknik olarak evet. Ama bana yemek ısmarladı."

"Yani seni o sürtük bağırsaklarını dökecek kadar sarhoş etti."

"Onun gibi bir şey." "Sen tam bir sürtüksün."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim. Ama çok çekiciydi." "Evet, eminim öyleydi."

"Ama devamı gelmedi. Tüm o flörtleşme ve imalardan sonra, kendini Süpermen'e sakladığını söyledi. Yani, evet, o bir kaçtı. Bu bir model haline geldi."

"Süpermen'i arayan kadınlar mı?"

"Hayır, bana asılan çatlaklar."

"Seni uyarmadığımı söyleyemem. Sen toplum içinde bir hanımefendi ama yatak odasında bir fahişe isteyen erkeklerden birisin."

"Hemen hemen yaşayan her erkek."

"Ah, doğru ya. Benim hatam. Mutluluk arayışında cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanma."

"Aramanın tek sebebi bu mu? Beni sıkıştırmak için mi?"

"Duh." Telefonu kapattım. En azından haberci kadının kim olduğunu biliyorduk.

kaynaktı. Bunun kimseye bir faydası olmadı ama Betty White'ın içindeki merak ateşini söndürdü.

11

"Bir şarap lütfen."

"Hanımefendi, burası
McDonald's." "Tamam, bir
McWine, lütfen."

- MCDONALD'S ARABAYA SERVİS, GECE 2'DE.

Yarı Rottweiler olan başıboş bir hayvandan kaçarken kaynar suyun ağrıyan başımı yıkamasına izin verdim ve yarı su kuşu. Yüz kiloluk bir Rottie ile aynı duşu almak benim steril anlayışıma uymuyordu, her ne kadar cansız olsa da. Ayrıca güvenlik endişeleri de vardı. Kayabilir ve hayati bir yerimi kırabilirdim.

Ne yazık ki Artemis'in umurunda değildi. Küvetin zeminine sıçrayan bir su akıntısının üzerine atladı, kulakları dikilmiş ve hazırды. Ona doğru hırladı ve tüm dikkatini serseri su akışını durdurmaya odaklamıştı ki bir başkası ortaya çıktı ve hemen ilgilenmesini istedi. Elbette su tam içinden geçiyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu sert bir uyarı vermek için hırlayarak saldırdı. *Hepsine* sert bir uyarı vermek için. Su sıçramasına izin yok! Öyle yazıyor. Öyle yapılmalı.

Tam başımdaki zonklama dayanılmaz ama bıçak saplanmayan bir ağrıya dönüşmüştü ki tiz bir ses kesildi Barbara'nın sahip olduğu her bir acı sinapsının merkezine doğru havaya uçtu.

"Biri bedenimi çaldı!"

Aman Tanrım. Göz kapaklarımı kapattım ve acı içinde dişlerimi sıktım. Artemis'i de korkutmuştu. Koca bebeği.

Suçlu kadın başını duş perdesinden içeri soktu. "Gitmiş! Onu bulmak zorundasın!"

Yüzümü fırçaladım ve duşu kapattım. Belli ki gün her zamanki gibi geçecekti: telaşlı ve biraz da tuhaf.

"Onu en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun?"
Havluya uzanarak ona sordum.

Genç bir kız - belki on altı yaşında, omuz hizasındaki saçları kömür rengine boyanmış - geride durdu ve cevap vermeden önce kurulanmama izin verdi.

Ancak perdeyi yana kaydırduğım anda içeri girdi. "Onu bulmalısın. Sanırım eski erkek arkadaşım çaldı. Çılgın biriydi." Kıyafetleri modern ve biraz karanlıktı, yani öleli çok olmamıştı. Ve argo bu da yakın zamanda bir ölüm olduğunu gösteriyor.

"Tamam, ama gerçekten, çalındığında neredeydi?"

Bana göz kırptı. "Mezarlıktaki mezarımın içinde. Başka nerede olabilir ki?"

"Yani sen çözülmemiş bir cinayet falan değilsin?"

Bileklerini uzattı, çenesini sıkıştırırken omuzları yuvarlanıyordu. Birkaç kesik mükemmel cildini yaralamıştı. Birkaçı atardamarları kesecek kadar derindi ve kan avuçlarından aşağı akıyordu.

"Eğer yardımı olacaksa, yaptığım için özür dilerim. Bunun aileme ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Havluyu etrafıma sardım.

"Cehenneme gideceğim, değil mi?"

"Hayır, tatlım. Eğer cehenneme gidecek olsaydın, çoktan gitmiş olurdun. Bütün intiharlar cehenneme gider saçmalığına hiç girmeyeyim bile. Her zaman boşluklar vardır. Tabiri caizse hafifletici sebepler."

"Bu mantıklı. Ben evlat edinildim. Öz ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sanırım onlar da deliydi."

"Deli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ama drama kraliçesi delisi gibi değil. Demek istediğim

Tam anlamıyla. Kafamı asla doğru tutamazdım, anlıyor musun? Hiçbir zaman gerçekleri düzgün tutamadım ya da başkaları gibi hatırlayamadım. Çocukken beni özel eğitime gönderdiler,

ve bazı kızlar bana aptal dedi."

Hâlâ çocuktum ama bunu kendime sakladım.

"Büyürken en iyi arkadaşlarım bile bana sırt çevirdi ve bana güldü."

O duyguyu biliyordum.

"Sanırım annem bana hamileyken uyuşturucu falan kullanıyordu, anlıyor musun? Her neyse, sanırım bu yüzden yaptım. Kafam doğru çalışmıyordu. Ama annem -" Saçlarının arkasına saklandı ve avucunun tersini gözlerine sildi.

"Evlatlık annem. Onun için ne kadar önemli olduğumu bilmiyordum."

"Çok üzgünüm, tatlım."

"Keşke ona üzgün olduğumu söyleyebilseydim."

Tamamen pes ederek bir kolumu ona doladım. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Onu ne kadar çok sevdiğini bilecek. Ama şimdilik, vücuduna ne oldu?"

"Gitti!" diye tekrar çığlık attı ve yakıcı bir bıçak narin kafatasımı delip kafama saplandı. zaten patlamış beynimi karıştırdı. Zavallı Barbara. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Zaten pek güvenilir bir beyin değildi.

"Evet," dedim düşmemesi için başımı tutarak, "bunu ilk seferinde anladım."

Aceleyle giyinip Reyes'le bara uğradıktan sonra röportaj yapmak için yola koyulduk. İntihar notu kurbanlarının ailelerini ve Lacey Banks'in kayıp cesedini kontrol etmek için. Ancak bir rahip tarafından kutsanmış olan ve böylece Onikiler'e karşı bir nebze koruma sağlayan apartmandan dışarı adım atmak beklediğimden daha zor oldu.

"İçeri dönebiliriz," dedi Reyes, arkamda dururken ağzında seksi bir gülümseme oynasıyordu.

"Ve tam olarak ne yapacaksın?" Sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Yapmam gereken bir iş vardı. Her köşede sinip duramazdım,

Cehennem canavarlarından birinin kemiklerimden et koparmasından endişelendim.

"Sormak zorunda mısınız?" dedi alay ederek.

"Lütfen. Ne yapacağını çok iyi biliyorum."

"Ne?"

Açıklamadan önce donuk bir tavır takındım. "Sen On İki'yi aramaya giderken Osh'u nöbet tutması için çağırırdın. Bunu yapacağını biliyorum."

Park yerine baktı, tamamen bozulmuştu. "İsterdim ama sana güvenemem. Ya da ona."

"Öyleyse çalışın."

Bacağımı zorla binanın eşiğinden geçirdim ve bir saniye kopmasını bekledim. Hiçbir şey olmadığında Güneş ışığı konusunda haklı olduğumuza dua ederek açık alana doğru ilerledim. Birkaç adım sonra kendime güvenim arttı. Yola çıkmadan önce Cook'u kontrol etmek için ofise koşarken Reyes de alt kattaki işleri kontrol etti. O sabah çok şey görmüştü. Herkes bu kadar çok şeyle başa çıkamazdı. yan etkisi olmayan şiddet. Korkunç kabuslar ya da seğiren bir göz kapağı gibi. Bunun olmasından nefret ederdim.

Ama iyi görünüyordu. O sabahki iblis hesaplaşması ve Reyes'in ballı tavşanını dava edeceğini ima eden haberci kadın yüzünden biraz sarsılmıştı. Onun dışında gayet iyiydi. O günkü programımın üzerinden geçtik. İntihar notu kurbanları arasında bir bağlantı bulma görevini ona vermeden önce. "Ve şu haberci kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Onun geçmişini araştır."

"Şantaj mı?" Reyes içeri girdiğinde Cookie sordu.

Gülümsedim ve el sallayarak ifadesini reddettim.

"Hayatımda hiç kimseye şantaj yapmadım," dedim.

nişanlıma açıkladım. "Peki ya -

?"

"Bu şantaj değildi Cook," dedim ve onu susturdum. "Bu karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmaydı. Babamı aramaya devam edebilir misin? Telefonu açmıyor."

"Belki de üvey annen psikopattır ve o gerçekten mavi okyanusa açılıyordur," diye önerdi.

"Üvey annem psikopat. Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı. Ama bu konuda değil. Babam her zaman ona ulaşabileceğimizden emin olur.

onun gibi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

Ofisimin içinden bir kadın sesi bize doğru geliyordu.
"Bana burada olduğunuzu söylediler."

Ofisimin kapısından içeri girdiğinde döndük. Reyes'in genellikle işlettiği bara giden merdivenlere açılan kapı. Beş santimlik topuklu ayakkabılar giymişti ve bize doğru Buranın sahibiydi.

"Sen," dedi Reyes'i göstererek, "yakalanması zor bir adamsın." Reyes ona cevap vermeyince bana döndü. Sırtını okşadığı kadına. Elini uzattı. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Ve bu sefer gerçek kıyafetlerle," dedim, ilk buluşmamızın pijama ve yatak başı içerdiği gerçeğinden hâlâ ürkerem.

Sanki elini öpmemi bekliyormuş gibi parmaklarını benimkilere doladı. "Öyle değil mi hayatım?" diye sordu.

Bu hiç de patronluk taslamak değildi. "Teşekkür ederim. Nişanım da öyle düşünüyor gibi." Omzuna yaslandım, o sırada başıma minnettar bir öpücük kondurdu. Tam zamanında. Barbara kafeinsizlikten patladığı için biraz canımı yaktı ama sineye çektim.

Cookie özlemle bakarken ve içinden yumuşak bir iç çekiş çıkarken, Sylvia Starr'ın duyguları daha çok sosyopatik çizgideydi. İçine sıçradılar ve kaynayan bir nefret sıcak, jilet gibi keskin dalgalar halinde döküldü. Yine de soğukkanlılığını korumayı başardı. Yüzündeki o süperstar gülümsemesi bir milim bile değişmedi. Ürkütücüydü.

Benimle aynı şeyi hisseden Reyes kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. İçeri nasıl girebilmişti ki? Saat sabahın sekiziydi ve

Restoran henüz açılmamıştı. Tatlı dilli biriydi. Neil haklıydı. Muhtemelen her durumda nasıl konuşacağını biliyordu. Ya da birinden kurtulmayı.

"Ben Cookie," dedi sadık asistanım, masasının arkasında durup elini uzatarak. "Seni her zaman televizyonda görüyorum."

zaman."

"Peki, teşekkür ederim."

Bunun nasıl bir iltifat olduğundan emin değildim ama olsun.

Sesinin şekerli dokusu dişlerimin ağrmasına neden oluyordu ama yine de Reyes'e döndü ve tekrar konuştu. "Şu anın röportaj için uygun bir zaman olup olmadığını merak ediyordum."

İçindeki öfke kabardı, ben de müdahale ettim. "Aslında, biz görüşmemiz gereken bazı insanlar var. Şu anda bir dava üzerinde çalışıyoruz ama teşekkürler."

"Bir dava mı?" diye sordu. Bana değil. Henüz doğrudan benimle konuşmamıştı. Diğer insanlara bile söylediği her şeyin Reyes'e yönelik olması garipti. Sanki biz basit kızlar adına cevap vermek zorundaymış gibi.

"Bir dava," dedim, üzerinde adımın yazılı olduğu, onun girmedeği ön kapıyı işaret ederek.

"Ah, doğru ya. Siz Davidson Araştırma'daki Davidson olmalısınız."

Aman Tanrım. Bunu söylerken bana bakmadı bile. Sanki neredeyse bana bakacaktı ama bakışları Reyes'e kilitlenmişti.

"Bize izin verirseniz," dedim kapıya doğru işaret ederek. Ön kapı.

"Başka zaman," dedi ve dönüp geldiği yoldan geri gitti.

Öylece kalakaldım. Çok uzun süre değil ama yine de. "O bir ceviz ağacından daha çatlak."

Reyes hiçbir şey söylemedi. Sadece ters ters baktı. Cook'a, "Tamam, bu eğlenceliydi," dedim.

"Onu sevdim, nişanlığınıza olan ölümcül bağlılığı dışında," dedi.

"Bunu fark ettin, değil mi? Yaptığın onca iş arasında fark edeceğinden emin değildim."

"Mm-hmm." Cookie bilgisayar ekranına konsantre olmuş, örümcek solitaire oyununa kendini kaptırmıştı.

Yanağını okşadım ve dedim ki, "Tamam o zaman. Birinin hayatını geri dönüşü olmayan yıkıcı bir şekilde etkilemeye gidiyorum."

"İyi şanslar," dedi başını kaldırmadan.

Sanırım o sabah kafein almadığı için dikkati dağılmıştı. "Ve biraz iş yap. Sana solitaire oynaman için asgari ücret ödemiyorum."

"Hallediyorum patron." Tanrım, çok iyiydi.

Misery'ye doğru yol alırken Reyes, "Bundan kaçınmayı umuyordum," dedi. Akşam saatlerinde Bob Amca Noni'nin iç organlarını temizletmiş, koltuklarına ve döşemesine bulaştırdığım kanı temizletmişti. Dün ilk kez akıl hastanesinden çıktığımda Carrie'ye benziyor olmalıydım. Ve ikinci kez. Ve kırmızı en iyi rengim değildi. Tanrılara şükür ki Ubie onu detaylı bir şekilde inceletmişti, çünkü New Mexico güneşi altında kaynayan kan asla arabalar için iyi bir koku seçimi değildi. Ben çam kokusunu tercih ederdim. Ya da tropik bitkileri. Ama en çok şu anda sahip olduğum mocha cappuccino'yu seviyordum. Bu aromanın araba kokusu olarak kullanılması tuhaftı. Arabanın içini Sefalet, tekerlekli küçük bir kahvehaneye dönüştü. Ne yazık ki kafeinsiz bir kahvehane.

İlk durağımız dünkü intihar notu kurbanının dul eşiydi. Tabii ki, henüz dul olduğunu bilmiyordu. Sözlerime çok ama çok dikkat etmem gerekiyordu.

"Bütün gün beni takip edeceğin için Sen de benim korumammışsın gibi davranmaya karar verdin," dedim Reyes'e, kadının evine doğru yürürken beni takip ederken. "Ve ben çok ama çok zenginim. O kadar zenginim ki, bir korumaya ihtiyacım var."

"Ben sizin korumanızım," dedi On İki'den herhangi bir iz var mı diye etrafı tarayarak. "Ve siz çok ama çok zenginsiniz."

"Hayır, ben değilim. Sensin. Ve gerçekten benim korumam olamazsın. Sen benim nişanlımsın." Kapı zilini çaldım. Chandler'ların Kuzeydoğu Tepeleri'nde, bakımlı

imenleri ve bir sürü yerli olmayan çiçeği olan mütevazı bir evleri vardı. "Nişanlılar kendilerinden daha iyi olanlara koruma olamazlar.

yarı yarıya. Korumalar mesafelerini korumak zorundadır," diye açıkladım beklerken. "Konularına çok fazla bağlanamazlar."

"Konuları mı?"

"Korudukları beden. Duygularının sağduyularının önüne geçmesine izin vermemek için soğukkanlı ve soğukkanlı olmalı ve tarafsız kalmalıdır. Bu nedenle, -öncesine ve eğilimine vurgu yapıyorum- sen benim korumamışsın gibi davranıyorum. Elmas tasmalı bir Chihuahua'ya ihtiyacım var."

Düğmeli bluzuma, dizlerime kadar sarkan yumuşak deri yeleğime ve botlarıma baktım. Dize kadar olanları giymek zorundaydım.

Zeus'u yanımda getirebilirdim. Onu açık alana taşıdığımda, insanlar kaçmaya çalışırken kendilerini yaraladılar.

"Koruması olan bir kadın gibi görünmüyorum. Bir bohem gibi görünüyorum."

"Bohemleri severim."

Ona baktım. "İyi olduğuna emin misin? Dün neredeyse paramparça oluyordun ve bugün... kötü görünüyorsun."

Tekrar etrafına bakındı. "Ben sadece büyük resme bakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hangisi?" Kapı açıldığında sordum.

"Boğazınızı parçalamaktan ve kanınızla beslenmekten başka bir şey istemeyen on iki kızgın zebani."

Neyse ki, bayanla arasında cam bir kapı vardı.

Chandler ve biz ve Reyes son sözlerini usulca söylemişti.

Cam kapıyı açarken en sempatik gülümsememi takındım.

Ellili yaşlarının ortasında hoş görünümlü bir kadındı. Muhtemelen her hafta güzellik salonunda yaptırdığı kısa kahverengi saçları vardı. Özel dedektiflik lisansımı çıkardıktan sonra kim olduğumuzu açıkladım ve Reyes'i ortağım Mr.

Farrow'u ve neden orada olduğumuzu. Söylediğimiz tek kelimeyi duyduğundan şüpheliyim.

Bizi içeri aldı, kocasını bulma hevesi onu çaresiz kılıyordu. Üniformalı olmamasına şaşırmıştım. Orada bir polis ya da bir FBI ajanı olmasını beklerdim. Tertemiz oturma odasında otururken bir peçeteye kokladı.

"Çok üzgünüm Bayan Chandler," dedim, tekrar burnunu çekerken. "İntihar notundaki yazı kocanızın el yazısı mıydı?"

"Hayır," dedi çenesini kaldırarak. "Polise de söylediğim gibi, bu onun sarhoşken yazdığı el yazısı."

"İçki mi içiyordu?"

Ayağa kalktı ve önce bir çekmeceyi karıştırdı. geri gelip bize bir bozuk para gösteriyor. Hayır, bir çip. Adsız Alkolikler'den bir aylık çipi.

"Bu onun dokuz yıllık çipi. On yıllık çipini her yerde yanında taşıyor. Bir yudum bile alkol almadı. beri..." Kendini toplamak için benden uzaklaştı. Geri döndüğünde yüz ifadesi şiddetle doluydu. Kararlılık. "Bunca zamandır tek bir yudum bile almadı.

Sonra birdenbire içmeye ve intihara mı meyilli oldu? Birdenbire böyle mi oldu?"

"Bayan Chandler, bu insanlardan herhangi birini tanıyor musunuz?" Elimdeki dosyadan üç resim çıkarıp, "Bu insanları tanıyor musunuz?" diye sordum. ona gösteriyordu. Onlar diğer üç intihar notu kurbanıydı. Belki bir bağlantı bulabilirsek, bunu kimin yaptığını anlayabiliriz. Ve nedenini.

Ama orada olmak için en büyük motivasyonum kocasıydı. Arada bir şansım yaver giderdi ve merhum kurban hala eski evinde takılıyor olurdu. bir yer. Etrafa bakındım ama kimseyi göremedim. Yine de bir kitaplıktaki doldurulmuş bir shi-tzu'ya gözüm takıldı. Doldurulmuş hayvanlar beni korkuturdu.

"Hiçbirini tanımıyorum, ama bu biraz tanıdık geliyor," diyerek resimleri geri uzattı ve Anna Gallegos'u işaret etti. "Kocamın kaybolmasıyla bir ilgileri var mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Polis size kocanızın intihar notunun son zamanlarda gördükleri ilk not olmadığını söyledi mi?"

"Evet, bundan bahsettiler. Başka bir adam ve bir kadının da kayıp olduğunu söylediler. Neden hiçbir şey yapmıyorlar?" Paniklemeye başlamıştı. "Neden hiçbir şey Bakıyor musun?"

"Bayan Chandler, öyleler. Biz de bu yüzden buradayız. Davaya bakıyoruz."

"Özel dedektif mi?" diye sordu şaşırarak.

"Ben aynı zamanda APD danışmanıyım. Kocanız daha önce

Son zamanlarda herhangi biriyle sorun yaşadın mı? İş arkadaşlarınızla kavga ettiniz mi ya da -?"

"Bir hukuk firmasında muhasebeci. Arada bir bir avukat ya da müfettiş faturalandırmasıyla ilgili sorunlar yaşıyor. ama bunu açıklayacak bir şey yok."

Başımı salladım, aynı doğrultuda birkaç soru daha sordum ama Reyes'in onu sinirliydi. Ayağa kalktı ve ara sıra koridorlara baktı. Mutfağına baktı. Pencereden bakmak için bir perdeyi kenara çekti.

"Aklınıza bir şey gelirse," dedim, bizi dışarı çıkarırken ona kartımı uzattım, "lütfen beni arayın."

"Bulacağım. Lütfen onu bulun," dedi ve tekrar yıkıldı. Oregon plakalı bir Buick araca yanaştı. Mrs. Chandler arabaya koştu ve arabadan inen kadına sarıldı. Kardeş gibi görünüyorlardı, ben de onları yalnız bıraktım ve Reyes'i Misery'ye götürdüm.

"Sakin olursan bu iş çok daha iyi yürür."

"Nişanlımın peşinde zebaniler olmasaydı bu iş çok daha iyi yürürdü."

Haklıydı.

Bir sonraki durak, yerel kadın kurbanın kız kardeşinin çalıştığı bir ilkokuldu. Kız kardeş üçüncü sınıf öğretmeni. Not. Dersini bölmekten ne kadar nefret etsem de, bu işi halletmem gerekiyordu. Reyes'in beni dışarıda beklemesini sağladım, çünkü

İlkokulun önünde dolaşan bir adamla ilgili hiçbir şey ürkütücü gelmiyordu. Ama onu sinirlendirme riskini göze alamazdım.

Kapsamlı bir kavite kontrolünden sonra, retina taraması ve DNA'mın bir örneğinin çizimi, iki kez yürümeme izin verildi.

Marie Gallegos'un sınıfına giden okul koridorundaki kapılar.

Bayan Gallegos kısa saçlı, güzel yüzlü, minyon bir Hispanik kadındı. O da en az Bayan Chandler kadar perişan haldeydi. Masasının başında dururken ona aynı soruları sordum ve aynı resimleri gösterdim ama nafile. Bayan Chandler'ın

Çocuklar masalarında sessizce çalışıyorlardı. Cesur olanlar, ne konuştuğumuzu merak ederek ara sıra başlarını kaldırıp bakıyorlardı. Gerçekten cesur olanlar ise açıkça bakıyordu. Ama daha uzun

Konuştukça daha da huzursuz oldular. Daha fazla kalırsam bir isyan çıkacağından endişeleniyordum.

Ya öyle olacaktı ya da Reyes okul bahçesinde takıldığı için tutuklanacaktı.

"Aklına bir şey gelirse," dedim kan almadan önce üçüncü sınıf matematik dersine dönmesine izin verirken, "lütfen beni ara."

"Teşekkür ederim, yapacağım."

Fotoğrafları bir kenara koydum, sonra çıkış yapmak için ofise geri döndüm, başka bir boşluk araması olmayacağını umuyordum.

Gerekli. Kığım sadece bu kadar sondalamayı kaldırabilirdi. Reyes kıskanırdı.

Ofise vardığımda Marie, "Bayan Davidson," diye fısıldadı. Kapıyı açmış ve etrafına bakıyordu.

Parmaklarımı çapraz tutarak ona doğru yürüdüm.

"Anna kaybolmadan bir gün önce oldukça tuhaf bir şeyden bahsetmişti. Ben de yeni hatırladım."

"Her şeyin faydası olur," dedim ona, umutlanmamaya çalışarak ve başarısız olarak.

"Bir kadının kendisiyle temasa geçtiğini, eski bir arkadaşı olduğunu ve kahve içmek istediğini iddia ettiğini söyledi.

Ama sonra

çok garip bir şey söyledi."

"Neymiş o?"

"Kadını tanıdığını ama hiç arkadaş olmadıklarını söyledi. Hatta bir keresinde onun tarafından tehdit edildiğini hissettiğini söyledi. Aramadan dolayı gerçekten endişeli görünüyordu ama yine de gülüp geçti."

Bu çok maliyetli bir hata olabilirdi. "Onunla görüştü mü?"

"Bilmiyorum. İstemediğini biliyorum ama kız kardeşim insanları memnun eden biriydi."

Bu tipleri bilirim. Ben de öyle olmakla suçlanmışım. bir ya da iki kez. Not defterimi çıkardım ve Anna'nın telefon kayıtlarını kontrol etmek için bir not aldım. "Sana bir isim verdi mi?"

"Söyledi ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Çok özür dilerim." Suçluluk duygusu onu içine çekti.

"Hayır, lütfen olma. Hiç Phoebe Durant diye birinden bahsetti mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Yere baktı ve içinden sızan acı beni bir hüznün duvarı gibi çarptı.

Düşüncelerinin yönü o kadar trajik, o kadar yürek parçalayıcıydı ki, bunun ezici ağırlığına karşı zorlandım. Ve onu rahatlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Geri gelmeyecek, değil mi?"

Ben de başımı eğdim ve ona elimden geldiğince belirsiz bir şekilde cevap verdim. "Keşke söyleyebilseydim."

Başını salladı ve aramızdaki kapıyı kapattı.

Sonuç olarak, sabah tam bir fiyaskoydu. Ve baş ağrım baş belası olmaya başlamıştı. Diğer aile üyelerinden hiçbiri eski bir arkadaştan gelen telefon hakkında bir şey hatırlamıyordu. Diğer kurbanlardan hiçbirini ya da isimlerini tanımıyorlardı. Ve kesin olarak söyleyemiyorlardı.

Kayıp aile üyelerinin iş ya da özel hayatlarında herhangi bir sorun yaşadığını.

Bob Amca'da Anna Gallegos'un telefon kayıtları vardı ama gelen tüm aramaların kaydı tutulmuştu. Onu arayanlar sadece ailesi ya da yakın arkadaşlarıydı.

Java Loft'ta her zamanki mocha lattemi kafeinsiz olarak sipariş ederken telefona "Belki de bu kadın onu iş yerinden aramıştır," dedim. Tezgâhın arkasındaki kadın bana gözlerimi kaçırmışım ve dilimi çıkarmışım gibi baktı. "Şu kayıtları getirebilir misiniz?" Onu görmezden gelerek sordum.

"Elbette olabilir," dedi Ubie. "Candelaria'da bir fidanlık olan Plant Source'da çalışıyordu."

"Teşekkürler. Bana haber ver."

"Unutmadan," dedi Ubie, "dün sana saldıran Zeke Schneider hapisteydi, tamam, ama Cruces'deydi. Birkaç ay önce çıktı. "Dün sana saldıran Santa Fe'de ölen adam babası Zeke Schneider Sr." "Sağlıklı bir ev hayatı varmış gibi görünüyor."

"Öyle değil mi? Görünüşe göre adamın ölümünü kaydederken bir yazım hatası olmuş ve yanlışlıkla yanlış Schneider'ı girmişler. Bilin bakalım Zeke Schneider Jr. dışarı çıktığında kimin için çalışıyordu."

"Tanrı mı?" *Tahmin et* dedi.

"Bruno Navarra."

"Suç patronu mu?"

"Reyes'le birlikte hapiste olan suç patronu."

Döndüm ve camlı pencereden niyetime baktım. Dışarıda bir direğe yaslanmış, ufku gözlüyordu. Adam koruma sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu. Sadece bir takım elbiseye ve koyu renk havacı gözlüklerine ihtiyacı vardı. Bu haliyle daha çok bir süper modele benziyordu.

Güneşin altında dinlenirken. Zavallı adam.

"Teşekkürler, Ubie. Sana geri döneceğim."

"Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz?" diye sordu. "Yemek de var mı?"

"Umarım öyledir."

"Ben de varım." Çok yakın geleceğimde bir akşam yemeği olduğunu ya da özel durumun ne olduğunu bilmiyordum ama bedava yemeğe kim hayır diyebilirdi ki? "Görüşürüz, timsah."

Telefonu kapattım ve odadaki müşterilere bakarak 360 derece döndüm. Herkes yasal görünüyordu. Ya da en azından hayatta. Ama yakınımda bir ölünün olduğunu hissettim. Birinden yayılan serinliği, ne zaman biri yakınımda olsa içimde uğuldayan hafif titreşimleri hissedebiliyordum.

Yıllardır koklamadığım bir kolonya. White Shoulders. Büyürken en sevdiklerimden biriydi.

Sıra dışı bir şey görmeyince, Neil Gossett'in numarasını o gün ikinci kez aradım.

"Bana yine sürtük diyeceksen, enerjini saklayabilirsin. Ben zaten biliyorum."

"Bekle, seni geri aradı mı?" diye sordum. "Onunla gerçekten çıkmayacak mısın?"

"Hayır. Ve hayır." Hayal kırıklığı sesini hznlendirdi.

"Oh, tamam. Başka bir konu için arıyorum." Yarı yarıya Reyes dışarıda olmasına rağmen telefona fısıldıyordu. Ama ne olur ne olmaz diye... "Reyes ile -" diye bir suç patronu arasında bir şey var mıydı?

"Bruno Navarra, nam-ı diğer Bumpy."

"Um, evet. Bu gerçekten iyi bir tahmindir."

"Farrow'un gen pop'taki ilk gününde ona saldıran ve otuz saniyeden kısa bir sürede onları haklayan  adamdan bahsetmiştim ya?"

Hikyeyi iyi biliyordum. Neil aylak bir gardiyandı ve Reyes'in o gün yaptığı şey onu çok etkilemişti. Bunu hiç unutmamıştı. "Elbette."

"Onlar Bumpy'nin adamlarıydı." "Yok artık."

"Bunu söylediğim için zgnm. Bumpy iyi bir adam değil."

"Peki Zeke Schneider Sr. adında bir adam onu tanıyor muydu?" "Tanıyordu. Neden?"

Ona bundan daha fazlasını söyleyemezdim. Bir şey alıyordum.

büyük bir riskti. Eğer biri Zeke Schneider Jr. ile olan bağlantımı anlarsa, onu öldürmekle sulanabilirdim.

"Adamın bir izlenim bıraktığını söyleyelim." "Yani artık bana kızgın değil misin?"

"Gossett, sana kızgın değilim. Kadınla bu sabah tanıştım. Gümüş bir dili var, hakkını vereyim."

"Sana söylemiştim. Peki, benden bahsetti mi?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"Sen tam bir srtksn."

12

Bu anı unutmanı istemiyorum.

Bir hafta içinde, sert bir cevap vereceğim.

- T-SHIRT

Anna Gallegos'un çalıştığı kreşe doğru giderken babamı aradım ve bir mesaj daha bıraktım ama ailelerin bize verdiği aynı cevaplarla karşılaştık. Kimse bir şey bilmiyordu. Anna'nın en yakın iş arkadaşının bile - komedyene benzerliği nedeniyle herkesin Gallagher dediği bir adam - telefon görüşmesi hakkında hiçbir fikri yoktu. Anna ona hiç söylememiştir.

Yani bir kez daha çıkmaz sokaktaydık.

Misery'ye geri dönerken "Kendimi salata gibi hissediyorum," dedim. "Salata gibi görünmüyorsun," diye cevap verdi Reyes.

"Belki de bitki ve ıvır zıvırların olduğu bir fidanlıkta olduğumuz içindir. Bana şu meşhur yeşil şilili ızgara tavuklu taco salatalarından yapmalısın ve üzerine guacamole ve ekşi krema koymalısın."

Ağzının bir köşesinde nefis bir gamze belirdi. "Meşhur taco salatam mı var?"

"Artık biliyorsun. Adını Charley Davidson koymalısınız."

Emniyet kemerini bağlarken hafifçe güldü. "Geçen hafta bir burritoya senin adını vermemi istemiştin."

"Ve?"

"Ondan önceki hafta hem kırmızı hem de yeşil şilili bir burger vardı."

"Evet, Noel tarzı, benim gibi. Noel gibi çok renkli ve ışıltılıyım. Ne demek istediğinizi anlamadım."

Misery'yi bara geri götürdüm, Reyes yolcu koltuğumda uzanırken Wyoming'den güneye döndüm, onun Güçlü bacakları hafifçe ayrılmıştı. Bir kolunu konsolun üzerine koymuş, uzun parmakları dalgınca aramızdaki vites koluna dokunuyordu. Bu adam hakkında biraz daha bilgi edinmeye karar verdim.

Reyes'e bana saldıran adamın Bumpy için çalıştığını söylemeden önce suç patronu. Çoğu insanı kızdırmak sizi öldürtmez. Bir suç patronu çoğu insan değildi.

Pencereden dışarı bakıyordu ve "Bana böyle bakmaya devam edersen, ızgaraya kadar gidemeyeceğiz" dediğinde binlerce mil uzakta görünüyordu.

"Bu kadar hızlı iyileşmene çok şaşırdım."

Bana doğru döndü. "Anladıktan sonra sen de yapabilirsin."

"Umarım hiç gerekmez."

"Ben de öyle umuyorum. Amcanızdan başka neler öğrendiniz?"

"Ne?" Telaşla sordum. "Hiçbir şey."

"İntihar notu kurbanları hakkında" demeden önce uzun bir süre durakladı.

"Oh," dedim rahatlayarak, "pek bir şey yok. Hâlâ bir bağlantı bulamadılar. Şu anda elimizde fazla bir şey yok. Notları suç laboratuvarına gönderiyorlar.

Umarım gözden kaçırdığımız bazı kalıntı kanıtlar olacaktır."

Başını salladı.

Bütün gün çok sessizdi, bu beni gerçekten meraklandırdı. "İyi misin?"

"İyi görünmüyor muyum?"

"Bilmiyorum." Bir ışıktaki yavaşlayarak durdum ve ona şüpheyle baktım. "Bugün biraz mesafeli görünüyorsun."

Tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü. "Bana yalan söylemesen daha iyi olurdu."

Lanet olsun. Bunu hissedeceğini bilmeliydim. "Önemli bir şey değil."

"O zaman neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü" dedim, mantıklı bir mazeretim yoktu. Ve genellikle anında bahane bulma konusunda harikaydım. I
"Çünkü sen hanım evladısın, ben değilim" demeyi düşündüm ama bu bana bile mantıklı *gelmedi*. "Açıklamadan önce biraz araştırma yapmam gerekiyor."

Tıka basa dolu bir bara girdik ve oturacak yer bulamadık. Reyes doğruca mutfağa gitti, ben de on dakika boyunca rahatlamak için küçük *señoritas*'ın odasını aradım.

O sabah bininci kez. Ya kafeinsiz kahve normal kahveden daha fazla idrar ürettiyordu ya da Beep zaten mesaneme baskı yapıyordu.

"Hormonlar," dedi Cookie son duraktan çıkarken.

"Oh, seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Öğle yemeği için geldim ama hiç masa yok."

"Fark ettim. Bekle, hormonlar her beş dakikada bir işememe mi neden oluyor?"

"Evet. İlk başlarda hormonlar yüzünden. Üçüncü üç aylık dönem ise tamamen farklı bir hikaye. Bir bebeğin zevk için mesanenizi tekmelemesi gibisi yoktur."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bugün iyi bir şey aldın mı?" diye sordu bana.

Ellerimizi yıkarken ona neleri öğrenemediğimizi ve öğrendiklerimizin çok küçük bir kısmını anlattım. "Bob Amca Anna'nın iş yerinden telefon kayıtlarını alıyor. Umarım onu kim aradıysa tüm bunların anahtarı odur."

"Mükemmel. Onları karşılaştıracam. Tanımadıkları isimler varsa, Anna'nın kız kardeşinin onlardan bahsettiğini hatırlayıp hatırlamadığına bakarım."

"Bu harika olur." Restorana adımızı attığımızda sıkıcı bir sohbet uğultusuyla karşılaştık.

Cookie, "Yukarı gelmek istersen benimkini alıyorum," diye başladı, sonra kısa kesti.

Bob Amca barda oturmuş, menüye bakıyordu.

"Olabilir," dedim, huysuz amcamı içerken onu izlerken. "Reyes'e yalan söyledim ve o da beni yakaladı. Şimdi iyi bir zaman olmayabilir."

"Bu sefer ne hakkında yalan söyledin?" diye sordu, bakışlarını Ubie'den ayırmadan.

Kaşlarımı çattım. "Sanki her gün yalan söylüyordum gibi davranıyorsun."

"Söylüyorsun. Biliyorum çünkü bu konuda berbatsın."

"Neden herkes böyle söylüyor? Yalan söyleme konusunda harikayım. Kesinlikle bir ceza avukatı olabilirim."

Başımı okşadı. Acımişti. "Ne hakkında yalan söyledin?"

Cookie'nin siparişini almak için tezgâhın yanında bekliyorduk.

Reyes'in etrafta dolanmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

yakınlarda. "Akıl hastanesinde bana saldıran adamın Bruno Navarra tarafından gönderildiğine inanıyorum."

Bu onun dikkatini çekmek için yeterliydi. "Suç patronu mu?" "Tek ve biricik. Gönderilen üç suikastçıyı hatırlıyor musun?"

Reyes büyük evdeyken?" "Evet."

"Onları Bumpy gönderdi."

Bana bakakaldı. "Hayır."

"Evet."

"Hayır, gerçekten."

"Evet, gerçekten. Zeke Schneider Sr. orada onun için çalışıyordu ve Zeke Schneider Jr. da dışarıda onun için çalışıyordu."

"Peki, Bumpy hala hapiste mi?"

"Aslında bilmiyorum. Öğrenmeyi düşünmedim. Reyes'e söylemeden önce biraz araştırma yapmam gerekiyor."

"Peki, öğrenip sana haber veririm."

"Teşekkürler, Cook! Tanrım, araştırmaya bayılıyorum. Özellikle de sen yaptığında."

Dikkatini tekrar Ubie'ye çevirdi.

Yumuşakça güldüm. "Yemeğini burada bekleyeceğim. Git konuş"

Adam. Onu hiç görmedin -" Görünmez saatime baktım. "- saat."

Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi - neden olduğundan emin değildi, çünkü ne olursa olsun her yöne doğru uzanıyordu - ve hızlı bir

asıl sıkıştırıcısına doğru gitmeden önce yalpaladı. Bob Amca'nın onu gördüğündeki ifadesi paha biçilemezdi. Bu ikisi o kadar aşıktı ki, canları acıyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Başım beni öldürüyordu ve onların aşkını düşünmek daha da kötüleştiriyordu. Ve bu biraz mide bulandırıcıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Reyes, sanki buranın sahibiymiş gibi tezgâha yanaşarak sordu.

"Reyes Farrow'un meşhur taco salatasından istiyorum."

"Reyes Farrow'un ünlü bir salatası olduğunu sanmıyorum, taco ya da başka bir şey."

Restorana girdiğinde her zaman olduğu gibi gürültü kesilmişti. "Eminim bir şeyler hazırlayabilir."

"Taco salatası var. Sadece ne kadar ünlü olduğundan emin değilim."

"Bu kadar yeter."

Bir bloknot çıkarıp sol eliyle tutuyormuş gibi yaparken sağ eliyle kulağının arkasından görünmez bir kalem çıkardı ve siparişimi yazdı. Gülümsedim ve dirseklerimi tezgâha dayayıp çenemi avuçlarımın içine yerleştirerek onu izledim. Özlem dolu bakışları hissediyordum ve Reyes'in onlardan kurtulmasını umuyordum. Bugün pek kendinde değildi ve ben de hiçbir şeyin onu sarsmasını istemiyordum. Neredeyse parçalanmak ve sonra bir gecede iyileşmek ona zarar vermiştir diye düşündüm. Hâlâ iyileşiyordu. Öyle olmalıydı.

Kalemi yerine koydu, sipariş defterinden bir sayfa yırttı ve bugün yemek yapan Sammy'ye uzattı.

Sammy'nin kaşları birbirine kaydı. "*Ançuezi* heceledin yanlış," dedi.

"Hayır," diye seslendim ona. "Taco salatası."

"O zaman düşündüğümden daha kötü heceliyormuş." Bana göz kırptı, oyun oynuyordu.

Reyes dirseklerini tezgaha dayayarak beni taklit etti. ve ağzı kulağıma gelene kadar yakınımaya eğildi. "Benden ne saklıyorsun?" diye sordu, nefesi yanağımı ısıtıyordu.

Yüzümü ona döndüm, toprak kokusunu içime çektim. Her zaman alacakaranlıktaki bir şimşek fırtınası gibi kokardı ama aynı zamanda en sevdiği sabunlardan biri olan sandal ağacı gibi de kokardı.

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

"Düşündüğünüzün aksine, sizden sır saklamıyorum. Saklayacak başka bir şeyim yok."

"Aynı fikirde değilim. Benim adım ne?"

Bana daha iyi bakabilmek için arkasına yaslandı. "Eğer sana söylersem, seni kaybederim."

İki elimi de yüzüne koydum. "Bu mümkün değil."

Hüzünlü bir gülümseme takındıktan sonra, "Seni kaybedeceğim

Sonsuza dek" dedikten sonra dönüp öğle yemeğimiz üzerinde çalışmak üzere mutfağa gitti.

Onu hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyordum. Ne biliyordu ve ondan hangi sırrı sakladığımı düşünüyordu?

Barda masa olmadığı için Reyes'le mutfakta sessizce yemek yedik. Yalan söylediğimi biliyordu ama dünden beri sakladığım bir sırdan da bahsediyordu. Dün ne oldu da ondan sakladığım büyük bir sırrım olduğunu mu düşündürdü?

Şaşkınlıkla ağrıyan başımı salladım.

"Şimdi nereye?" diye sordu salata kâsemi alırken.

"Sunset Mezarlığı'nda kısa bir mola verip oradaki bir mezarı kontrol etmem gerekiyor."

"Beş dakikaya hazır olurum."

Öğle yemeğinden sonra temizlenmek ve Cook'u kontrol etmek için aceleyle ofisime gittim. Bumpy Navarra'nın yerini çoktan bulmuştu. Bir de ne göreyim, Albuquerque'nin tam göbeğindeymiş. Bir dizi alışveriş merkezinin sahibiydi ve Menaul'da bir yönetim ofisi vardı.

Orada çok zaman geçirdiğini tahmin ediyorum. Ayrıca bir ev adresi ve postalarının çoğunu gönderdiği bir adresi vardı. Bu da başka bir iş adresiydi ama iş adı yoktu. İlginç.

"Harika," dedim Cook'a. "Şimdi tek yapmam gereken nişanımı nasıl ekeceğimi ve gidip onunla nasıl konuşacağımı bulmak."

Cookie bilgisayar monitörünün etrafında döndü. Hareketi çok dramatikti. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Geçen sefer olanlardan sonra mı?"

"Biliyorum. Lanet olası cehennem köpekleri. Uzun ve müreffeh bir yaşam için planlarımı gerçekten mahvediyorlar."

"Neden sahte F-kelimesini kullanıyorsun?"

"Beep'in önünde gerçek F-kelimesini kullanmak istemiyorum." Ben de aynı şekilde melodramatik olmaya karar verdim ve gitmek için hışımla döndüm, ancak ofisimin kapısı hafif aralıktı ve yüzüstü çarptım. "Siktir," dedim, Barbara'yı tutarken.

Yaranın ağırlığını emdi. "Ve şimdi *siktir* dedim. Orospu çocuğu. Gelmiş geçmiş en kötü anne olacağım."

Reyes'le Misery'de karşılaştım, hâlâ Barbara'ya tutunmaya çalışıyordum. Soru sormak için kaşlarını kaldırdığında ona kaşlarımı çattım. O sormadı. Akıllı çocuk.

Günbatımı Mezarlığı'na giderken ve Ubie'yi aradım. Ben onunla barda konuşma fırsatı bulamadan o çağırılmıştı.

"Hey, balkabağım, n'aber?" diye sordu ama dikkati dağılmış gibiydi. Muhtemelen biraz da sıkıntılıydı.

"Anlamıyorum Bob Amca. Eğer bunu onlara biri yaptıysa, neden cesedi alsınlar? Yani, neden o kişiyi öldürüp intihar etmiş gibi davranmıyorsunuz?"

"İntiharın sahtesini yapmak insanların düşündüğünden çok daha zordur. Bunu her kim yapıyorsa, adli tabibin bunu anlayacağından endişe ediyor olabilir."

"O zaman neden bir intihar notu var ki? Bu her şeyi daha da şüpheli ve tuhaf hale getiriyor."

"Belki de bir ceset bulamayınca vazgeçeceğimizi umuyorlardı. Belki de notun yeterli olacağını düşündüler."

"Sanmıyorum," dedim düşünerek - benim için pek de güvenli bir şey değildi bu. "Bir teorim var."

Bu onun ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Ateş et."

"Bunun saldırgan için çok kişisel olduğunu düşünüyorum. Bence bunu her kim yapıyorsa bir açıklama yapıyor. İnsanların, sözde bu mektubu yazan kişinin intihar notu onlara verilen hayatı hak etmiyordu." "Bu işlerde oldukça iyi olmaya başladın."

Söndüm. "Bunu zaten biliyordun."

"Bu, üzerinde çalışılan birkaç teoriden biri. Ama kesinlikle doğru iz üzerindesiniz. Bu çok kişisel bir mesele ve bu insanların ortak noktaları bizi bir şüpheliye götürecektir. Bundan eminim."

"Tamam, ne bulduğunu bana bildir." "Haber veririm. Sen de aynısını yap. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattım ve mezarlığa döndüm. Günbatımı Mezarlığı ölümle iç içe olabilirdi ama ölenler için yerel bir mekân değildi. Tam tersine. Çoğu

Ölülerin böylesine cansız, iç karartıcı bir yerde takılmak için çok az nedeni vardı. Mezarlıkları neden bu kadar çok sevdiğimi çok güzel açıklayan basit bir gerçek. Çok fazla canlı insan yok. Çok fazla ölü insan yok. Çocukken bile, eski bir mezarlığın ürkütücü atmosferini, güzel bir mezarlığa tercih ederdim.

parkların çimenleri. Mezarlıklarda nadiren insan ölürdü. Öte yandan parklar, kargaşa için bir mıknatıs gibiydi. Ve parklarda işlenen cinayetler neredeyse her zaman özellikle acımasızdı, sanki kötülük orada bulunan masum niyetlerden besleniyordu. Bu nedenle, mezarlıklar yeryüzünde en sevdiğim yerlerden biriydi.

Duştaki kız, Lacey Banks, mezarının yanında duruyordu ve beni görünce el salladı. "Gelmişsin!" dedi ben Misery'den çıkarken.

"Tabii ki yaptım. Bu sen misin?" diye sordum ama Reyes'i fark etmişti ve çenesi düştü.

Manzarayı incelemek için cipten birkaç adım uzaklaştı.

"Lacey?" Yüzünün önünde bir el sallayarak söyledim.

Bana doğru döndü. "Üzgünüm, sadece, o çok - O çok -"

"Biliyorum. Bu sen misin?"

Tekrarladım. "Oh, evet. Evim güzel evim."

Bariz olanı söylemeden önce biraz etrafı karıştırdım.

"Alan tamamen sağlam. Hiçbir bozulma belirtisi yok.

Bedeninin artık burada olmadığını düşündüren nedir?"

"Çünkü tabutum boş."

"Ne?" İfadesi beni hazırlıksız yakaladı. Neden emin değilim. "Tabutunun içini görebiliyor musun?"

"Şey, evet. Evet. Eğer oraya gidersem."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Ama neden isteyessin ki?"

Bir yumruğunu kalçasına sıkıştırdı. "Yavaş yavaş çürüyorum. Müthiş bir şey bu! Aşama aşama görmek istiyorum. Bilirsiniz, arada bir neye benzediğime bakmak için. Ne yazık ki mumyalama sıvısı süreci çok yavaşlatıyor."

"Evet," dedim ayak parmağımla yere vurarak, "bu üzücü bir ikilem." Mezarını örten çimler olması gerekenden biraz daha yumuşaktı. Rahatsız olmuş gibiydi. Sadece öyle görünmüyordu.

"Eski sevgilimin evini de aradım. Lacey'i hiçbir yerde bulamadım. Belki de o yapmamıştır."

"Eğer yaptıysa, öğreneceğim." Ubie'yi geri aradım. "Özür dilerim!" O bir şey söyleyemeden ben söyledim.

"Sorun değil. Ne var ne yok?"

"Bir mezarı kazdırmak için izin alabilir miyim?"

Güldü. "Çok tuhaf şeyler soruyorsun. Ve hayır. Neden öyle olması gerektiğine dair çok ikna edici bir kanıt olmadan olmaz. Bir cesedin mezardan çıkarılması ciddi bir meseledir."

"Lanet olsun. Sorun da bu zaten. İçeride ceset yok."

"Diğer üç kişi de kayıp," dedi bana. "Ew, ne?" diye sordum.

"Ne?" Ubie dedi ki.

"Bekle," dedim ona, sonra Lacey'ye döndüm. "Üç boş mezar daha mı var?"

Başını salladı. "Evet, kontrol ettim. Size gösterebilirim. Hepsi kız ve hepsi de son beş yıl içinde gömülmüş."

"İğrenç," dedim, keşke sormasaydım. "Sadece iğrenç. Görünüşe göre bir mezar hırsızımız var Bob Amca. Ama alan tamamen bozulmamış görünüyor."

"Kaptana sorabilirim ama tekrar söylüyorum, bir cesedi mezardan çıkarmak büyük bir iş. Bir şeye ihtiyacım olacak. Mezarın ciddi şekilde tahrip edildiğine dair bir tür kanıt. Sadece tahrip edilmemiş."

Yüksek sesle iç çektim. "Tamam. Bir şeyler düşüneceğim." "Bu gece şarap getireyim mi?"

"Tabii." Neden bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. "Ve benim için köpüklü üzüm suyu."

"Anladım."

Telefonu tekrar kapattık ve etrafta Reyes'i aradım. Onu göremeyince içime bir korku düştü. On iki.

"Hayır," dedim, onu son gördüğüm yere doğru koşarak. "Burası kutsanmış toprak. Buraya giremezler."

"Sizinle gelen adamı mı arıyorsunuz?" Lacey sordu. "O şurada."

Anıt mezarı işaret etti. On İki'nin ortaya çıkmasından endişelenerek oraya doğru acele ettim ve Reyes'in biriyle konuştuğunu gördüm. Kısa bir süre durdum ve bir ağacın arkasına saklandım. Bir kadınla konuşuyordu. Güzel, uzun boylu, saçlı bir kadın.

bal rengindeydi. Beyaz bir gece elbisesi giymiş ve milyon dolarlık bir gülümseme takınmıştı. Ve ölmüştü.

Esintide White Shoulders'ın yumuşak kokusunu aldım ve onun daha önce Java Loft'ta olduğunu biliyordum. Gittiğini hissetmiştim. Bu o olmalıydı.

Dönüp beni gördü, Reyes'e bir şeyler söylerken narin eliyle bana doğru bir işaret yaptı ve o parlak gülümsemesini takındı. Arkasını dönmedi. Onun yerine arkasını döndü ve ben de durduğum yerden öfkesinin sıcaklığını hissettim.

"Gitme zamanı," dedim Lacey'ye, aceleyle Misery'ye dönerken.

Başıboş bırakılmak onu çileden çıkaracaktı ama o anda hayattaki bir numaralı amacım Reyes'i hapisten uzak tutmaktı. Kadının kafede beni gözetlediğine dair bir his vardı içimde. Muhtemelen Ubie'yle Bumpy Navarra hakkında yaptığımız tüm konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Ama biliyordum ki Onun bilmediği bir şey. Bumpy'nin nerede yaşadığını ve iş yaptığını biliyordum.

Önce iş yerlerine gider ve ondan bir açıklama almaya çalışırdım. Reyes'in ne yapacağı belli olmazdı. ve bu öfke nişanımı tekrar hapse düşürebilirdi. İşlemediği bir suç yüzünden hapiste çok fazla zaman geçirmişti. Reyes, adamın Zeke'i peşimden gönderdiğini düşünürse Bumpy'ye ne yapacağını hayal bile edemiyordum ama bunun onu tekrar altıya sekiz hapse attıracağından oldukça emindim.

"Peki ya benim vücudum?" Lacey söyledi.

"Endişelenme, tatlım." Barbara'nın şakağına hafifçe vurdum. "Bir planım var."

"Oh. Tamam. Yani, burada bekleyeceğim?" "Evet.

Mükemmel. Sen öyle yap."

Misery'ye atladım ve tam şoför kapım açılırken anahtarı çevirdim. Açıcı çok sinirlenmişti.

"Oh, hey," dedim ona en kurnaz gülümsememi sunarak. "Sadece onu ısıtıyorum."

Başını eğdi ve bana ters ters baktı. Dik dik!

"Biliyordun," dedi, sesi derindi. Suçlayıcı.

Belli ki maskaralık sona ermişti ama benim de sinirlenmem gereken birkaç şey vardı. "O kadını beni gözetlemesi için gönderdin."

Öfkesi artçı sarsıntılar gibi etrafımda patlarken öne doğru hafifledi. "Dün yaptığın o küçük numaradan sonra, sana göz kulak olması için onu gönderdim. Senin iyi olduğundan emin olmak için. güvenli."

"Ve casusluk yapmak için," dedim.

"Schneider'ın kimin için çalıştığını biliyordun ve bunu benden sakladın."

Motoru kapattım. "Çünkü ben de senin ne yapacağını biliyordum."

"Bunu benden saklamaya hakkın yoktu."

"Sana söyleyecektim. Sadece önce onunla konuşmam gerekiyordu."

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı, yorum gerektirmeyen sert bir bakış. Benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Ardından gelen kahkaha da bunu kanıtlıyordu.

"Evine girip seni öldürmek için neden bir adam gönderdiğini sorsaydın sana ne yapardı biliyor musun?"

Benim hakkımdaki düşüncelerinin acısıyla mücadele ettim. "Onu beni öldürmesi için göndermedi. Seni öldürmesi için gönderdi. Hatırladın mı?"

"Tanrı aşkına Dutch," dedi Misery'yi iterek ve benden uzaklaşarak. "Bu işi ciddiye alacağın bir zaman gelecek mi?"

Arabamı yeniden çalıştırarak, "Var, göt herif," dedim. "Ve yürüyebilirsin."

O bana dönmeden önce kapımı çarparak kapattım ve gaza bastım, aceleyle dışarı çıkarken bir toz denemesi bıraktım.

Mezarlık. Dikiz aynasından bakma riskini göze aldım. Yola çıktığımda Reyes öfkeli bir şekilde durmuş, yumruklarını indirmişti. O daha adamın nerede olduğunu anlamadan Bumpy'nin iş yerine varabilirdim.

İleriye düşünerek Cook'a mesaj attım ve Bumpy'yi ya da adreslerini bildiğini belli etmemesini söyledim. Sonra da bana mesaj atmasını söyledim.

"Ne yapıyorsun?" dedi bir kadın sesi yolcu tarafımdan.

Jessica uğramaya karar vermişti. Harika.

"Git buradan," dedim ona. "Hiç havamda değilim." "O sadece seni güvende tutmaya çalışıyor," dedi sesi Üzgün. "Hiç kimse benim için bu kadar çaba sarf etmemişti ve ne zaman yardım etmeye çalışsa ona kızılıyorsun."

"Hayır, anlamıyorum. Götlük yapıyor. Ve bir casus gönderdi. Bir casus!" İçimde çalkantılı bir öfke kabardı. Benim hakkımdaki gerçek hisleri, beceriksizlik olarak gördüğü şey, bana açıkça söyleyebileceği her şeyden daha fazla acı veriyordu. Mesele kadın bile değildi. Aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyemeyeceğime olan inancıyla ilgiliydi. Onun tepkisi kanıtlamıştı.

Ağlamak istedim. Gerçekten ağlamak istedim. Beni bu kadar aciz gördüğünü hiç bilmiyordum. Bu kadar beceriksiz. Sonra tekrar, ben değildim

tamamen aptalca. Telefonumu elime aldım ve gideceğim adamı aradım.

"Hey, Charles, biraz meşgulüm," dedi Garrett. "Reyes beceriksiz olduğumu düşünüyor."

Arka planda bir gümbürtü ve cam kırılma sesi duydum. "Hayır, yok. Neredesin sen?"

"Neredesin? Desteğe ihtiyacım var."

"Bir baskının ortasındayım. Bana bir saat ver."

"Bir saatim yok. Sorun değil, Osh'u ararım."

"Bu akşam yemekte görüşür müyüz?"

"Elbette." Bu gece ne vardı? Her neyse, herkes orada olacaktı.

Osh'u aradım ama açmadı. Muhtemelen hala nişanlım olarak bilinen pislik tarafından saldırıya uğradığı için kızgındı. Mezarlıkta durup istediği kadar söylenebilirdi. Bumpy'yi ikna etmeye çalışacaktım. Gerçi muhtemelen yüzüne karşı böyle demezdim.

Önce evini aradım çünkü daha yakındı ve yol üstünde sayılırdı. Bir hizmetçi cevap verdi ve evde olmadığını söyledi, bu yüzden iş adı olmayan iş adresine gittim. Bir ara sokakta bulunan otoparka girdim ve kapısı hafif aralık olan yan girişe doğru yürüdüm.

Müzik dışarı sızıyor.

Cesaretimi topladıktan sonra içeri girdim. Görüşüm düşük ışığa alıştığında, buranın daha çok müzikli bir bilardo salonuna benzediğini ve etrafta bira içen bir grup adam olduğunu fark ettim. İçerideki birkaç kadın içki servisi yapıyordu ve kısa şortlar ve atletler giymişlerdi. Topuklu ayakkabıları Denise'in IQ'sundan daha yüksekti. Benim için ilginç olan kısım

Girişte herkesin, oradaki her bir bakışın bana doğru döndüğünü gördüm.

Utangaç bir şekilde el salladım. "Merhaba. Ben de Bay Bruno Navarra'yı arıyordum."

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu biri. Sanırım bara bakan adamdı.

"Bir iş teklifim var."

Bana en yakın olan kadın güldü. "Bunun için fazla giyiniksin, tatlım."

Beni tepeden tırnağa incelerken odanın geri kalanı benim yüzümden kahkahalara boğuldu.

"Biraz daha fazla ten ve biraz daha az tavırdan hoşlanıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Topuklarımın üzerinde sallandım ve komedi kulübünün sakinleşmesini bekledim.

O sırada bir erkek sesi bana doğru yaklaştı. "Ne tür bir iş teklifi?"

Cookie bana Bumpy'nin bir fotoğrafını göndermişti ve onu bir masada kâğıt oynarken tanıdım.

Bir adım öne çıktım ve yumuşak bir sesle, "Bugün hayatını kurtarmak istiyorum," dedim.

Yine kahkahalar yükseldi ama Bumpy elini kaldırdı ve kahkahalar anında kesildi.

"Peki hayatımı kimden kurtarıyorsun?"

"Sanırım Reyes Farrow ismini biliyorsun."

Bumpy hareketsiz kaldı. Bir süre sonra Reyes'in gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Farrow nasıl?" diye sordu ama ses tonu tamamen değişmişti. Herkes Bunu hissettiler ve kıs kıs gülmeye devam ettiler. "Kızgınım," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Hadi ofisime gidelim."

Çizmemde Zeus vardı. Kendimi savunmam gerekirse sadece onun yeterli olacağını umabilirdim.

"Size bir içki ikram edebilir miyim?" diye sordu beni arka taraftaki dağınık bir ofise götürürken.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bildiğim kadarıyla Farrow ve ben iyiyiz. Bu ani ilgi neden?"

Ofisinde, diğerlerinden uzakta, Bruno Navarra'yı iyi bir şekilde okudum. O anda onu tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime *korkuydu*. Dışarıya yayılan gerçek korkuyu hissettim.

ondan. Eğer Reyes'ten korksaydı, neden onu öldürmesi için bir adam göndersin ki?

"Zeke Schneider," dedim ve Navarra başını eğdi. "En iyi adamlarımdan biriydi. Onu özleyeceğiz."

"O değil, diğeri."

Navarra cevap veremeden Reyes kapıdan içeri daldı, öfkesi beni kavurucu bir sıcaklıkla yıkıyordu. Navarra'ya bir göz attıktan sonra öfkesinin tüm gücünü bana odakladı.

Kapıdan içeri girdiği anda ayağa kalktım ve kendimi biraz geri çekilirken buldum. Reyes Farrow'dan korktuğum için değil. Tam tersine. Hâlâ incinmişim. Kızgındım.

"Farrow," dedi Navarra, her an daha da gerginleşerek. "Bu kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Reyes öfkesini şimdi Navarra'ya yöneltti ve bana kısa bir mühlet tanıdı. "Peşimden bir adam gönderdin." Suç lordunun masasına yaklaştı. "Önce nişanlımı buldu."

Navarra şaşkınlıkla başını salladı.

"Ve şimdi bile, geçmişimizi düşününce şaşıyorum." Navarra'nın yanından geçerek arkasındaki duvarı işaret etti.

Ellerini kaldırarak, "Silahlarınızı indirin çocuklar," dedi. İki adam sahte bir duvarın arkasından çıktı ve silahlarını Navarra'nın masasının üzerine koydu. "Daha iyi misin?" diye sordu Reyes'e. "Ama geçmişimizi gayet iyi hatırlıyorum. Senin ya da nişanlının peşinden kimseyi göndermeyeceğimi biliyorsun."

Yalan söylemiyordu.

"Bu neyle ilgili?"

"Zeke Schneider," diye tekrarladım. Bana tekrar öldüğünü söylemeden önce, "Junior" diye ekledim.

"Orospu çocuğu." Navarra masasına geri oturdu ve hayal kırıklığı içinde elini ağzına götürdü. "O küçük bok parçası. Hayatta olmasının tek nedeni babasına duyduğu saygı."

"Neden benim peşimden gelsin ki?" Reyes sordu.

Navarra iç çekti. "İçeri girmek istedi. Ben hayır dedim. Babası ona senden bahsetmiş olmalı. Eğer seni yanına alırsa

onu içeri alırdım." Tekrar başını salladı. "O çocuk tam bir baş belası ve ispiyoncu. Bana ilk çocuğunu verseydi bile onu tekrar içeri almazdım."

"O bir muhbir miydi?" Biraz endişelenerek sordum. "Birisi için muhbir miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Çoğunlukla hapishanede. Bilgi almak için önüne gelene sakso çekerdi. Gardiyanlardan biriyle bir ilişkisi vardı. Babası, ruhu şad olsun.

Aynı ismi paylaştıkları için utanıyorlardı."

Navarra'nın şimdiki zaman kullandığını fark ettim. Zeke hakkında konuşuyordu. Adamın neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Gördün mü?" Navarra'yı işaret ederken Reyes'e sordum. "Halledildi. Hem de hiç ölüm ya da kopmuş omurga olmadan."

"Benim sayemde."

"Navarra odadaki diğer kişilerin aksine tam bir beyefendiydi. Hakkımdaki kötü düşüncelerinize rağmen hiçbir zaman tehlikede değildim."

"Benim düşük fikrim mi? Ne oluyor lan?"

"Beceriksiz olduğumu düşünüyorsun ve bu sorun değil," dedim, tek kelimesini bile anlamadan. "Ama -"

"Beceriksiz mi?" diye sordu şaşırılmış bir halde. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Lütfen Reyes, ben de senin gibi duyguları hissedebiliyorum. Mezarlıktaki tepkini, *içgüdüsel* tepkini hissettim."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Eğer duygularımı okuyacaksan, en azından doğru oku. Senin beceriksiz olduğunu düşünmüyorum. Tam tersine. Sadece intihar soruşturmasını yürütmekte ısrar etmene, bir mezarlığa gidip ceset aramana şaşırdım."

"Prance?"

"- bildiklerinizi bildiğiniz halde bir suç patronuyla tek başınıza konuşmaya çalışmanız."

"Zıpla" mı dedin? Bekle, ben ne biliyorum ki? Hayır, daha iyisi, ne bildiğini sanıyorsun?"

"Duvar. Duvarı biliyorum."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

Yaklaştı. Tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Onu düşürebilirdim. Artık bunu biliyordum ve beni tehdit ederse bunu yapardım. "Duvar. Onu gördüm." Hâlâ anlamadığımda sesini alçalttı ve "Roket'in duvarı. Roket'in duvarında senin adın yazıyor."

Farkına vardığımda içimde bir ürperti oluştu. omurgamdan aşağı inerken anladım. "Konu bu mu yani?" diye sordum.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Roket asla yanılmaz. Bunun bir nedeni var ve adının o duvarda olduğunu biliyorsun. Ölümünü gördüğünü biliyorsun ama yine de her şeye balıklama atlıyorsun.

"Bu durum hoşuna gidiyor." Sanki iğrenmiş gibi benden uzaklaştı.

"Senin adın da vardı," dedim çenemi bir çentik yukarı kaldırarak.

Şaşkınlıkla etrafında döndü.

"Her zaman boşluklar vardır, Reyes. Seninle bir tane buldum.

O gün ölmen gerektiği gibi ölmedin."

Şaşırdığını söylemek hafif kalırdı. Bana baktı, tamamen sersemlemişti, içinden geçen türbülans yüzünden gözleri sulanmıştı. "O zaman ben ölmeliydim ve sen hayatını riske attın.

gereksiz yere."

"Az önce ne dedin sen?" Böyle bir şeyi düşünebildiği için bile dehşete düşmüş bir halde ona doğru yürüdüm.

"Benim için hayatını riske attın." Omuzlarımı ellerinin arasına aldı. "Ne zaman öğreneceksin Dutch: Senden ve bebekten başka kimsenin önemi yok. Hayatını riske atmaya devam edersen -" Etrafımızı işaret etmek için bir elini uzattı. "- zerre kadar önemli olmayan şeylere." Bir adım daha yaklaştı. "İntihar eden insanlar ve mezarlıklardaki çılgın kızlar ve -" Durdu ve bir ateşli bakışlarını üzerime dikti. Kısık bir ses tonuyla "Seni kaybedemem" dediğinde sesi çatallaştı.

"*Ve seni kaybedebilir miyim?*" Neredeyse ona bağırarak sordum.

Başını eğdi ve başparmağı ile işaret parmağıyla burnunun kenarını sıktı. Sonra muhtemelen en büyük korkusu olan şeyi itiraf etti. "Nasıl kazanacağımı bilmiyorum. On İki'yi nasıl öldüreceğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve o duvarda senin adını gördüğümde." Nefesi göğsünde düğümlendi. Sonra kahve rengi bakışlarını bana odakladı. "Eğer ölürsen," dedi sesinde vahşi bir sertlikle, "doğruca cehenneme gider ve oradaki tüm iblisleri öldürürüm. Ya da bu girişimde yok olurum."

Bana bakması için ellerimi yüzüne koydum. "Ben ölmeyeceğim Reyes. Bunu bir düşün. Kehanetler kızımızın - " Bir elimi karnıma koydum. "- Onu yok etmek kaderinde var. Ben ölemem. Başka bir boşluk var; sadece henüz bulamadım."

"Kehanetler yanlış okunabilir. Yanlış yorumlanabilir. Ve kadere, yazıldıkları zamandaki olaylara dayanırlar. Onları değiştirecek trilyonlarca şey olabilir."

Başımı salladım. "Bu sefer olmaz." Elini tuttum ve karnımın üzerine koydum. "Bu işi çözeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Reyes onun eline baktı. "Onu hissedebiliyorum," dedi. "Benimle konuştu."

"Ciddi misin?" Elini kenara ittim ve kendi elimle değiştirdim. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ne oluyor Beep? Konuş benimle, bebeğim."

Hafifçe güldü, sonra da "Beceriksiz mi?" dedi.

Utanarak, "Ben de öyle hissettim" dedim.

"O zaman başkalarının duygularını yorumlamakta berbatsın." "Hayır, sadece seninkileri." Bakışlarımı onunkilere diktim. "Şaşırtıyorsun

Ben."

Ağzının köşelerinde bir dizi büyüleyici gamze belirdi. "O zaman ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun. Ama o hala bir suç patronu." Navarra'ya geri döndü.

"Hey," dedi adam ellerini teslimiyetle kaldırarak, "Seninle hiçbir sorunum yok Farrow. Bunu biliyorsun."

"O zaman anlaştığ, ama bir şekilde tarihi tekrarlamayı ve onun aracılığıyla beni kontrol etmeye çalışmayı dşnyorsağ diye sylyorum," dedi kaşlarını kaldırarak, "ne kadar hızlı olduğumu hatırlıyor musun? Ne kadar ölümcül olduğumu?"

Navarra tereddüt etmeden başını salladı.

Reyes ona doğru eğildi ve sanki bir sır veriyormuş gibi kendi elini kaldırarak ağzının bir kısmını kapattı. "O daha hızlı."

13

Başı dertte olan birine yardım edin,
ve tekrar başları derde girdiğinde sizi hatırlayacaklardır.
- ŞANS KURABIYESİ

Kulüp binasından bir şişe kaliteli viski ve bir şişe köpüklü
üzüm suyu ile ayrıldık. Bu beni mutlu etti. "Navarra çok
güzel," dedim ve Reyes güldü.

"İnsanları benden çok farklı görüyorsunuz."

"Word. Peki, bugün hayatımı bir kez daha riske
atabilir miyim?" Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi nereye?"

Beni şoför kapısına kadar götürdü ve ben de ona
döndüm. "Öğleden sonra eğleniriz diye düşünmüştüm,
belki gidip laser tag falan oynarız."

"Laser tag?"

"Bekle." Etrafıma bakındım. "Buraya nasıl
geldin?" "Koştum."

Elimi cebine attım ve telefonunu çıkardım.
Menüsünde gezinirken, "Taksi çağırmışsın." dedim.

"Ama mezarlığa vardığında taksiye koştum."

Bu düşünceye kıkırdadım. "Navarra'nın nerede
olacağını nereden biliyordun?"

"Geçmişte beni öldürmeye çalışan herkesi takip
ediyorum."

"Ah. Bu edinmek için iyi bir
alışkanlık." "Ben de öyle
düşünüyorum. Ama laser tag?"

Ona satış konuşmamı yapamadan telefonum çaldı.
Cazibesi laser tag'in kendisi değil, havalı üniformalar ve
karanlık köşelerde oyun oynamaktı.

"Ben Swopes," dedim, sonra da "N'aber?" diye cevap
verdim. "O burada."

"Oh, adamım, bu berbat. Benim için ona selam söyle."
Garrett, "Marika. Evimin dışında. Sadece oturuyor."

Orada."

"Git konuş onunla."

"Gidip onunla konuşamam. Erkek arkadaşı var."

"Aman Tanrım, sen tam bir kızsın. Beden dersinden önce ona bir not iletmemi ister misin?"

"Buraya gel ve işini yap."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Reyes ve ben öğleden sonra izin alıp laser tag oynayacaktık."

"İnsanlar hala bunu oynuyor mu?" "Parently."

"Karanlık köşeler, ha?"

"Onlarla ilgili ne var?"

"Bilmiyorum ama ürkütücü. Her yerde çocuklar var. Onun yerine buraya gel ve ne istediğini öğren. Bu ona yaklaşmak için bir şans. Gizli görevdeymiş gibi davranmak için.

onun arkadaşı olmak ve neler olduğunu anlamak için."

"Evinizin önünde otururken mi? Sence de bu biraz açık değil mi?"

"Hadi ama Charles. Senin için çok şey yaptım. İyiliğimin karşılığını verme sırası sende."

Onu vurdurduğumda cehenneme gitti. Ona borçluydum.

"Peki," dedim, "ama Reyes'le sonra ilgilenirsin. Gönlünde lazer tag varmış."

Reyes lazer tag'i kaçırmamı pek umursamıyor gibiydi. Ya da Garrett ve eski seks kedisi için arabuluculuk yaparak hayatımı riske atmamı. Her şey iletişimle ilgili. Aklama kirli havayı ya da kirli zihinleri havalandırmak. Bunun gibi bir şey. Bana bakışından anladığım kadarıyla, o karanlık köşelerden birini bulmamız gerekebilir. Tanrım, Adamın yatak odası gözleri uğruna ölünecek cinstendi.

Cookie'yi aradım. "Swopes'un yattığı ve çocuğunu doğurmuş olma ihtimali olan ya da olmayan kadın hakkında bir şey bulabildin mi?"

İç çekti. "Nota baktın mı?" "Ne notu? Şimdi de not mu alıyoruz?"

"Bir hafta önce bir not gönderdim. Haftalardır size her hafta tüm güncellemeleri ve tüm davalarımızla ilgili notlarımı içeren bir not gönderiyorum."

Vay anasını. Bu sefer tekneyi kaçırdım. "Ah, şu notlar. Bunu kesinlikle biliyordum."

"Onları okumuyorsun bile, değil mi?"

"İsteğe bağlı olduklarını sanıyordum." Kendime not: *Cookie'nin notlarından kağıt uçaklar yapmayı bırak.*

"Onları kağıttan uçak olarak kullanıyorsunuz, değil mi?"

"Ne? Hayatta olmaz, José. Ama sonuncuyu biraz gözden geçirdim." Tavan vantilatörümün üstünü sıyırdım. Gizli savaş uçağı: Şimdiye kadarki en iyi tasarım. F-14'te ustalaşmayı umuyordum ama... "Marika hakkında ne diyordu?"

Cookie bana öğrendiklerini anlatırken, hayranlığım giderek artıyordu. "Peki, Garrett? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Dünyanın bazı yerlerinde kraliyet ailesinden sayılırdı. Ya şimdi bu? Eğer bu bebek düşündüğüm kişiye, bir kitap yazabiliriz."

"Dostum, bu şimdiye kadarki en havalı şey," dedim Garrett'in evine yanaşırken.

"Anlat bana. Hayır, gerçekten, not falan al. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Tamamdır." Telefonu kapattım ve bir gülümseme yapıştırdım. "Bazen dünya gerçekten harika bir yerdir."

"Zebaniler olmadan daha da havalı," dedi Reyes.

"Doğru. Killjoy."

Sırıttı. "Onlara gördüğüm gibi sesleniyorum. Burası onun evi mi?" "Burası."

Kaşlarını ya onaylayarak ya da hoşnutsuzlukla kaldırdı. Kaşları mırıldanıyordu. Mesaj tam olarak net değildi. Garrett'in evi hakkında yazılacak bir şey yoktu, ama rahat ve konforluydu, dışarıda çok sayıda bitki ve yeşillik, içeride ise bira vardı.

Kapıya doğru yürürken "Rife," dedim. "Rife mi?"

"Daha karmaşık kelimeler kullanmam gerekiyor. Beep yakında duyabilecek. Daha renkli bir kelime dağırcığı edinmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz. Ve kesinlikle şu kelimeyi kullanmalıyım daha fazla."

Garrett kapıyı açarken usulca güldü. "Hâlâ orada mı?" diye sordu boynunu bükerek.

Gömleğinin düğmeleri açık olduğu için önce erkeksi göğsünün ve karın kaslarının güzel görüntüsüne baktım. Her gün eve gelir gelmez gömleğinin düğmelerini açıyor olmalıydı. Ne zaman gelsem gömleği açık kalıyor ve karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Şikayet ettiğimden değil.

Sonunda nereye baktığını görmek için döndüm. Yarım blok ötedeki caddede vişne çürüğü bir sedan duruyordu. "Bunun o olduğuna emin misin?"

"Eminim. Aylardır geri dönmedi. Neden şimdi?" "Belki de seni oğlunla tanıştırmak istiyordur?"

Bizi içeri buyur etti ve Reyes için de bir bira alarak bira almaya gitti. Son birkaç haftadır oldukça samimi olmuşlardı. Buna bayıldım. Elbette bu Osh'un etkisi olabilirdi ve Swopes kötünün iyisiydi. İşe yarayan her neyse.

"Peki, ne yapacaksın?" Bana diyet portakallı soda uzatırken sordum, sadece benim için stokladığı bir içecekti.

"Ben bir şey yapmayacağım. Gidip onunla konuşacaksın."

"Neden ben? Beni tanımıyor bile Swopes. Ve onu daha önce birlikte gördüğüm adamla gerçekten evli olup olmadığını hiç anladın mı?"

"Hayır. Öyle olduklarını sanıyordum ama değıllermiş."

"Sana çok benziyordu," dedim. "Sana söylüyorum, bu garip." Eskiden her şeyin onunla ilgili olduğunu düşünürdüm. Ama bunu Garrett'a söylemeyecektim. Marika'nın bu konuda ağzındaki baklayı çıkarması gerekiyordu. bir tane de kendisi.

Kanepesine oturdum. Tıpkı son ziyaretimde olduğu gibi, eski kitaplar ve belgeler etrafa saçılmıştı. "Hâlâ şu kehaneti anlamaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette öyle. Dr. von Holstein bu yüzden geliyor. Çoktan burada olması gerekiyordu." Saatini kontrol etti. "Uçağı indiğinde bana mesaj atacak, böylece onu alabileceğim."

"Harika. Her şey gizemle dolu."

Reyes sırtarak oturdu ve kâğıt yığınlarını karıştırmaya başladı.

"Tamam," dedim, "yine ne yapıyoruz?"

Garrett bir yudum aldı ve pencereden dışarı bakmaya gitti. "Git konuş onunla."

"Oraya gidip arabasının camını tıklattığımda ne kadar tuhaf olacağının farkında mısın?"

"Evet, ama ne olur ne olmaz diye erkek arkadaşının bizi konuşurken görmesini istemiyorum."

"Tamam. Geri geleceğim." Sandalyeden kalkmak için bana yeterli ivmeyi kazandıracak şekilde bacaklarımı salladım. Gerçekten de rahat bir sandalye.

Başarı için yeterli kaçış hızına ulaştıktan sonra dışarı çıktım ve doğruca Marika'nın arabasına doğru yürüdüm. Reyes beni Garrett'in ön kapısına kadar takip etti ama ona gitmeme izin verdi.

tek başına. Biraz zaman aldı. Yarım blok ötedeydi. Yürüyüş tuhaftı, özellikle de beni fark ettikten sonra. Ona doğru yürüdüğümü açıkça belli etmeli miydim yoksa sadece gezintiye çıkmışım gibi mi davranmalıydım?

Son dakikada mı? Bir sürü karar. Bakışları lazer güdümlü bir füze gibi benimkilere kilitlendiğinde baskıyı hissetmeye başlamıştım. Marika'nın koyu sarı saçları ve ben yaklaştıkça yuvarlaklaşan güzel ela gözleri vardı.

El salladım ve camını tıklattım. Temkinli bir şekilde camı indirdiğinde, "İçeri gel. Konuşmamız gerek." dedim.

"Yapamam," dedi. "Bebeğim var." Geçmiş göz önüne alındığında çok uygun görünen yumuşak bir Fransız aksanı vardı.

Oğlu arka koltukta uyuyordu ve Betty White göğüs boşluğuna sıçradı. "O çok sevimli. Arabayı evin önüne çek ve onu içeri getir. Her şey yoluna girecek."

"Yapmamalıyım."

"Marika," dedim ve adını bildiğime şaşırdı. "Beni deli ediyor ve sanırım yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum." Soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Senin mirasını biliyorum. Swopes'unkini de biliyorum."

Başıyla onayladı ve arabayı çalıştırdı. Keşke ben de otostop çekseydim diye düşünerek arkasından gittim. Yarım blok yarım bloktu ve şimdiye kadar yorucu bir hafta geçirmiştim.

O bebeği ve bez çantasını aldıktan sonra ben de çantayı ondan aldım ve kapıya doğru yürüdük. Neyse ki Garrett gömleğinin düğmelerini iliklemiş ve içine sokmuştu.

"Marika," dedi ve başıyla samimi bir selam verdi.

"Bu Reyes," dedim, onları tanıştırırken. "Ben de Charley."

"Burası Zaire."

Bu ismi nereden aldığını bildiğim için gülümsedim; Cookie o kadar iyiydi. Ve Marika'nın bir blogu vardı, yani bu yardımcı oldu. Zaire taşıyıcısında uyanıyordu, bu yüzden onu Garrett'in onu götürdüğü sandalyenin yanına yere koyduğunda yanında diz çöktüm. Kendime ait bir bebeğim olması için sabırsızlanıyordum. Bebeklerle ilgili çok az kadının karşı koyabileceği bir şey vardı, ama kendimi bir milyon yıl boyunca asla bir anne olarak görmemiştim. Ta ki başka seçeneğim kalmayana kadar. Çok tuhaf.

Garrett onun karşısındaki koltuğa oturdu.

Onunla konuşamamakla ilgili şamata, yerleşir yerleşmez şahdamarına yöneldi. "O benim mi?" diye sordu.

Başını öne eğdi. Cevap vermesi biraz zaman aldı ve cevap verdiğinde de bunu sessizce yaptı. "Öyle. Ama düşündüğünüz sebepten dolayı değil."

Garrett bir yudum daha aldıktan sonra, "Doğum kontrol hapi kullandığını söylerken bana yalan söylediğin için mi?" diye sordu.

"Vay anasını Swopes," dedim. "Buna kandın mı? Erkekler ne zaman öğrenecek?" Zaire'ye döndüm ve Marika ona cevap verdiğinde insanlığın başlangıcından beri erkeklerin sağlığı hakkında gevezelik etmekle meşguldüm.

"Sana yalan söyledim. Evet."

Garrett bir rahibenin kulaklarını tırmalayabilecek bir söylenmeye başladı ama fazla ileri gidemedi.

"O güçlü olacak," diyerek onun sözünü kesti. "Oğlumuz. Çok güçlü olacak." "Ne demek istiyorsun?"

Nereye varmak istediğini bildiğim için cesaretle başımı salladım. "Sen çok güçlü bir vudu büyücüsünün soyundan geliyorsun.

Kraliçe. Muhtemelen tarihteki en ünlüsü: Marie Laveau."

"Evet, biliyorum," dedi birasının son damlasını yudumlamadan önce. "Ben Sefu Zaire'nin soyundan geliyorum, çok güçlü bir

Haitili *Houngan*, bir vodou rahibi. Voodoo ve vodou aynı şey değildir, ama birbirleriyle ilişkilidirler. İkisi de kölelikten ve kötü koşullardan doğmuştur. İkisi de Afrika diasporasının geleneksel yöntemlerinden kaynaklanıyor. Ve her ikisi de inançlarına ve törenlerine Hristiyan unsurları ve sembolizmi dokuyor. Pek çok farklılık da var ama ben birbirlerine çok daha fazla benzediklerine inanıyorum."

Garrett soru sorarcasına kollarını açarak, "Tamam," dedi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"İkimizin de ataları çok güçlüydü. Ve inanıyorum ki soylarımızı birleştirerek oğlumuz da en az onlar kadar güçlü olacak, hatta daha da güçlü olacak."

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Bütün bunlar bununla mı ilgili?" "Evet."

"Tüm bunların saçmalık olduğunun farkındasın değil mi?"

Zaire'nin kulaklarını kapatmak için zıpladım. "Dil, Swopes. Buradan inciklerine ulaşabilirim."

İncinmişti. Senfonideki bir keman gibi çalınmıştı ve acısını anlıyordum ama korunmasız seks yapan oydu. Fırsatım varken Zaire ile *konuşmaya* karar verdim. "CYBH diyebilir misin?"

Garrett, "Ben uzun bir dolandırıcı soyundan geliyorum," dedi, "çoğu hayatının yarısını hapiste geçirdi."

"Garrett," dedim en iyi azarlama tonumla, "burada dinlerden bahsediyoruz, dolandırıcılardan değil."

"Doğru." Bir bira daha almak için ayağa kalktı. "Ne kadar küstahım.

Sonuç olarak, bu bana neye mal olacak?" diye sordu.

"Buraya para için gelmedim. Ben sadece - doğru olamayacağımı hissettim

Bondye ile birlikte olacağımı söyledim."

"Bondye?" diye sordu, elinde taze bir demlikle içeri girerken. "Tanrım," dedi Reyes, bir yandan dinlerken bir yandan da eski bir

El yazması.

"Tabii ki."

"Ve bunun sizin düşündüğünüz şeyi söylediğini sanmıyorum."

Hepimiz Reyes'e doğru döndük, o eski bir belgenin kopyasını inceliyordu, muhtemelen bendenizle ilgili olduğu söylenen kehanetlerin bir parçasıydı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Bunu okuyabiliyor musun?" "Pek değil, ama birkaç kelimeyi tanıyorum ve

Buna göre, Işığın Kızı'nın sonunu getirecek olan On İki değil, On Üçüncü Savaşçı olacak."

"Antonio Banderas benim felaketim mi olacak? Beklenti içindeyim."

Reyes ne okuduğunu gerçekten bilmediğinden ve sadece ufak tefek şeyler anladığından, bunu bir işaret olarak kabul ettim

Antonio Banderas muhtemelen benim felaketim olmayacaktı, yine de kesinlikle deneyebilirdi.

Garrett'in istediği cevapları aldık ama adam hâlâ kara kara düşünüyordu. Bu asla yeterli olmadı. Zaire'in ailesini tartışmalarıyla baş başa bıraktım ve tartışacak çok şeyleri vardı. Ama

Garrett havlıyordu ama ısırmıyordu. Bakışları Zaire'e kaydıığında içindeki gururu hissettim. Kim bu küçük yağ topuyla gurur duymaz ki?

Reyes'le birlikte apartmana geri döndük ve o ızgaradaki işleri kontrol etmeye giderken ben de evde kalacağıma söz verdim. Eve gittim ve intihar notu kurbanları hakkında

araştırma yapmayı planlamıştım, ancak Cookie bunun
üstündeydi. Eğer
aralarında bir bağlantı bulamamıştı, ben de
bulamayacağıma emindim. Ben de farklı bir araştırma
yaptım. Tanıştıktan sonra

Zaire, tüm bu bebek olayına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, her şeyin nasıl işlediğini görmeye karar verdim.

Yani, herkes gibi ben de temel bilgileri biliyordum ama işin içinde ne olduğunu daha iyi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Bu uzun zamandır yaptığım en büyük hataydı, turuncu kürklü süveter felaketini saymazsak.

Bilgisayar ekranıma yapışmış, dehşet içinde ve biraz da merakla otururken Cookie geldi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, bir fincan kahve hazırlarken.

"Herkes ve köpekleri bugün bir noktada bana kızgın ya da kızgın oldu," dedim dalgınca.

"Eşek arısı yuvasını karıştırmanın yolu."

Cevap vermedim. İzlediğim video güzelleşmeye başlamıştı.

"Ülkenin farklı yerlerinden geliyorlar," dedi birkaç bardağı yıkarken. "İntihar kurbanları. İki tanesi ikisi yerli Yeni Meksikalı, ikisi değil. Ama oldukça ilginç bir şey buldum." Bana doğru yürüdü ve bir haber makalesi uzattı. "İki ay önce Los Angeles'ta yaşanan aynı olay mı? Başka bir not. Ceset bulunamadı."

Başımı sallamaya çalıştım ama tam olarak başaramadım. O kadına ne yapıyorlardı böyle?

Cookie mutfağa geri döndü. "Adı Phoebe Durant'tı ve tahmin edin nereliydi?"

"Uh -"

"Aynen öyle. Tam burada, Albuquerque'de. Ve tahmin et ne yaptım. Devam et."

"Um -"

"Tahmin etmişsinizdir. Amber'ı okuldan almadan önce Phoebe'nin teyzesiyle konuşmaya gittim."

Bu dikkatimi çekti. "Ne yaptın?"

"Aynı bölgedeydi, ben de 'Hey' dedim. Hâlâ burada yaşıyor. Bir huzurevinde çalışıyor. Oh, bu gerçekten güzel Yaşlı adam oda arkadaşına Viagra ve ona da cin kaçırmamı istiyor. Bir kaçakçılık çetesi kurabileceğimizi söyledi. Kendisi

bana yüzde yirmi beş pay verecek. Ne dersin?"

"Kulağa yasal geliyor. Görüşmeye mi gittin?"

Bana nükleer bir gülümseme fırlattı. "Suç patronu tarafından neredeyse öldürülmekle ve babalık avukatlığı yapmakla meşgul olduğunu biliyordum, bu yüzden 'Hey' diye düşündüm."

"Bunu çok düşünüyorsun. Ama kendine bir bak. Bayan Özel Dedektif. Artık gizli taşıma izniniz olduğuna göre, size bir fötr şapka ve trençkot almamız gerekebilir. Her şey tamam."

Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Hiçbir şey değildi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kadın hiçbir şey bilmiyordu. O ve yeğeni oldukça yakınlardı ama Phoebe'nin Kaliforniya'ya taşınmasından beri pek konuşmadıklarını söyledi. Aslında böyle söyledi. Ve sen ne izliyorsun?"

Ama ekrandaki kadına dönmüştüm ve gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyordum. "O hamile," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu şeyler sana kabuslar gördürecek ve -" Durdu ve daha yakına eğildi. "Neyin içinde?"

"Şşşt." Dalgınca el salladım. "Neredeyse geldi." "O bir çocuk havuzu mu? Oturma odasında mı?" "Cookie, bekle. Bir bebeği olacak. Baksana." "O adam orada ne yapıyor?"

Başımı sallayarak, "Bu kadın anın tadını çıkarıyor gibi görünmüyor," dedim.

"Elinin bunu yapması için bir neden yok." "Sanırım ona masaj yapıyor."

"Neyini? Vajinası mı?"

"Oh, bekle!" Sandalyemde kıvranarak söyledim. "Geliyor."

Bebeğin ortaya çıkışını görmek için hep birlikte başımızı eğdik. Sonra, yine hep birlikte, ikimiz de dehşet içinde haykırdık.

Ağzımı kapattım ve elimin arkasından konuştum. "Böyle mi olması gerekiyordu?"

"Tamam, cidden," dedi Cookie, benden daha çabuk toparlanarak, "kim bu yeni çocuk? Ve neden spatulası var?"

"Siz ikiniz ne izliyorsunuz?" Bob Amca arkamızdan sordu ama bakışlarımız ekrana yapışmıştı.

"Bu yasal mı ki?" Cookie sordu. "Sadece yanlış görünüyor." "Sanırım bu Meksika'da çekildi."

"Tamam. Ama yine de bu ahlaki mi?"

"Bu adam ne halt ediyor?" Bob Amca diğer omzumun üzerinden eğilip başını bizimkiyle aynı hizaya getirerek sordu. "Yine Güney Amerika pornosu mu izliyorsun?"

"Kahretsin," dedi Cookie doğrulurken. "Sen buradasın." "Geldim," dedi Ubie gururla.

"Akşam yemeği için hazırlanmalıyız. Arayıp İtalyan yemeği getirmeceğim."

"Bana uyar," dedi ve bir fincan şeytan kanı içmek için mutfığına yöneldi.

Sandalyemde döndüm ve ayağa kalktım. "Herkesin bahsettiği bu yemek de ne?"

"Akşam yemeği. Biliyorsun işte." "Bu hiç yardımcı olmuyor, Cookie."

Dudaklarını büzdü. "Geçen haftanın notunda vardı."

Ah, Concorde. Merkezde ateşli bir sonla karşılaştı.

Pencerem açıldı.

"Dr. von Holstein?" diye devam etti.

"İnek doktoru mu? Akşam yemeği için buraya mı geliyor?"

"Seninle konuşmak için buraya geliyor. Garrett'in onu havaalanından alması gerekiyordu. Akşam yemeği yiyecektik. Lütfen bana Garrett'in unutmadığını söyle."

"Eski sevgilisiyle biraz meşgul."

Garrett, "Hayır, değil," dedi ve içeri girdi. Artık kimse kapıyı çalmıyordu. Garip bir durumdu.

Cookie ona endişeli bir kaş çattı. "O gelmiyor mu?"

Garrett telefonu kapattı. "İki gün önce kalp krizinden öldü. Az önce sekreteriyle konuştum."

"Oh, hayır," dedim, tekrar oturarak. "Özür dilerim Garrett."

Başını iki yana salladı. "Ben de üzgünüm. Bu ondan neden haber alamadığımı açıklıyor." Kendinden emin bir şekilde etrafına bakındı. "I

Belki sen yapabilirsin diye düşündüm." Parmaklarını oynattı.

"Parmaklarımı oynatabiliyorum, sorduğunuz için teşekkürler, ama bunun inek doktoruyla ne ilgisi var?"

Telefonum bir mesajla çaldı. Masamdan aldım ve kontrol ettim.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi

Garrett. "Eski sevgiliyle işler nasıl gitti?"

"O aslında benim eski sevgilim değil. Yani, aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı."

"Eminim öyledir." Osh aradı ve içeri girip giremeyeceğini sordu. Ben de cevap yazdım,

Tabii ki.

"Bir çocuğun oldu. Bu bir şeyden biraz daha önemli."

"Sanırım."

Cookie yanına gitti ve ona sarıldı. O da ona sanki dikenli bir armut kaktüsüyümüş gibi sarıldı.

babalık konusundan rahatsız. "Nasıl olduğu umurumda değil, yine de harika. Tebrik ederim."

Kadın geri adım attığında ağzını sildi. "Teşekkürler." "O çok sevimli Cook. Onun adı Zaire ve sen de onu voodoo şeyleriyle."

Garrett'in bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı ve mutfağa geri döndü. "Marika'nın bir blogu var. Onu bulmamana biraz şaşırdım."

"Vay canına. Sanırım hiç o yöne doğru kazmamıştım."

Bob Amca onun elini sıktı. "Tebrik ederim. Sana tavsiyede bulunurdum ama hiç evlenmedim."

"Garrett da öyle," dedim gerçeği söyleyerek. "O bir sürtük."

Cookie kıkırdadı. "Erkeklere sürtük demene bayılıyorum."

"Değil mi?" Ben de kıkırdayarak karşılık verdim.
"Alternatifinden çok daha komik." Bu kelimeden bu kadar nefret etmem garipti.
kadınlar hakkında konuşurken, ama erkekler hakkında konuşurken, tüm bahisler kapalıydı. Belki de yüzyıllardır süregelen çifte standart yüzünden seksten hoşlanan bir kadın sürük, seksten hoşlanan bir erkek ise damızlık olarak görülüyordu. Bu bana hiç iyi gelmedi.

Yavaş yavaş bir şeylerin yolunda gitmediği hissine kapıldım. Etrafa bakındım, sonra Belvedere'in akvaryumuna doğru eğildim. Ama bu Belvedere değildi. O kaçırılmıştı!

"Kurabiyem," dedim, doğrulup ona bakmak için dönerek.
"Bu benim japon balığım değil."

"Ne?" diye sordu, içinden suçluluk duygusu yayılıyordu.

"Kurabiye!" Şaşkınlıkla söyledim. "Japon balığımı neden kaçırdın?"

Talihsiz bir iç geçirdi. "Bunu nasıl anladın? Bu bir Japon balığı. Hepsi birbirine benziyor."

"Belvedere'in yan tarafında beyaz bir yama vardı. Bu... bu sahtekârın yok."

"Hey," dedi Cook, bir çocuğun kulaklarını kapatır gibi kaseyi örtmek için yaklaşarak. "O çok hassas. Belvedere başaramadı, tatlım. Bu Bayan Thibodeaux."

"Ne? Onu alalı daha bir gün bile olmadı."

"Biliyorum." Bir adım öne çıktı ve omzumu okşadı.
"Onun zamanıydı."

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm. "Onu ben öldürdüm. Bunu biliyordum. Korkunç bir anne olacağım. Bir Japon balığını bile hayatta tutamazken bir çocuğu nasıl hayatta tutabilirim?"

"Charley, bunun senin ebeveynlik becerilerinle hiçbir ilgisi yok. Herhangi bir şey olmuş olabilir."

Burnumu çektim ve Bayan Thibodeaux'ya baktım. "Huzur içinde mi gitti?"

"Evet." Tekrar okşadı. "Onu küçük yüzünde bir gülümsemeyle baş aşağı yüzerken buldum."

"Bayan Thibodeaux çok güzel."

"Evet, öyle."

"Peki, deneyebilir misin?" Garrett, sonunda biri kapımı çaldığında parmaklarını oynatma olayına geri dönerek sordu.

Hüzünlü bir iç çekişle ayağa kalktım ve Oş adında çok utanmış ve rahatsız bir çocuğa kapıyı açtım. Hemen içeri girmeyince ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve boynuna sarıldım.

"İstediğin zaman buraya gelebilirsin Oş. Onları senin çağırmadığını biliyorum. Reyes de bunu biliyor."

Oş ona sarılmama izin verdi ama göğüs kafesimin hafifçe okşanmasını saymazsam karşılık vermedi. Bitirdiğimde, "Rey'aziel haklı. Bu düzlemde On İki'yi çağırabilecek sadece bir avuç varlık var."

"İçeri gel."

Sonunda içeri adımını attı ve ben de kendime esir eden kişinin kanından bir fincan doldurmaya gittim. "Kahve?" diye sordum.

Başını salladı, sonra Cook ve Garrett'a gergin bir baş hareketiyle onay verdi. İkisi de o sabah Üçüncü Dünya Savaşı sırasında oradaydı.

Cookie de koşarak ona sarıldı, kolları güçlükle omuzlarına uzanıyordu. Ona izin vermek için eğildi. Çok tatlıydı.

"İyi misin tatlım?"

Muhteşem ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben iyiyim. Ve ben asırlık bir iblisim. Çok daha kötülerini yaşadım."

Geri adım attı. "Yine de tatlı bir çocuksun. Charley'miz için hayatını tehlikeye atan herkes benim kitabımda aileden sayılır."

Kadının kendisi hakkındaki değerlendirmesi onu şaşırtmıştı. Böyle iltifatlarla pek karşılaşmadığı hissine kapıldım. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Pekâlâ, kimler İtalyan yemeği istiyor?" Herkes başıyla onayladığında, sipariş vermek ve bize katılmadan önce ev ödevini yapması gereken yavrusunu kontrol etmek için dairesine gitti.

Bob Amca televizyonu açtı ve ben bilgisayarımın başına otururken Osh yanıma geldi. "Bu sabah kıcıımı tekmeledin," dedi, etkilendiği belliydi.

"Evet, bunun için üzgünüm. Çok sert çıktın." "Evet. Ben de bunun için üzgünüm."

"Hiç de değil. O Reyes'in suçuydu, tatlım. Birkaç dakika içinde burada olacak."

"Bu kadın ne yapıyor?"

Videoyu duraklatmıştım. "Oh, bu saçmalığa inanamayacaksın."

Onu utandırmak için tekrar oynattım. "Yüzyıllardır hayattayım ve hiç böyle bir şey görmedim."

"Tanrı'ya şükür bu alışılmadık bir şey. Endişelenmiştim."

Reyes geldi ve - o sabah öldüresiye dövmeye çalıştığı misafirimizden özür dilemek yerine - duş almak için doğruca dairesine gitti. Osh bunu sorun etmedi. Oturup Ubie ve Swopes ile maç izlerken Cookie de yemek geldiğinde mutfağında yer açtı. Tanrım, çok becerikliydi. Ondan üç tane falan lazımdı.

Gerçek kaplara ihtiyacı olduğunu hatırlayınca, kapmak için evine koştu. Plastik çatalların neden işe yaramadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha sonra çok daha az uğraşacaktı.

"Sana bir şakam var," dedi Amber odaya girerken, uzun siyah saçları sırtından aşağı karmakarışık sarkıyordu.

"Tamam," dedim, tüm dikkatimi ona vererek.

Yanımda durmuş, bir kutudan soda içiyordu. "Fırında bir çöreğin olduğunu biliyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Evet, biliyorum."

"Tamam, Reyes sana nasıl Dutch diyor biliyor musun?"

"Evet," dedim, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ederek. "Sen bir Hollanda fırını gibisin. Anladın mı?"

Kıkırdadı.

"Anladım," dedim, ben de kıkırdarak.

"Hâlâ karnavala geliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Söndü. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum." Karnavalla ilgili bir şeyler hatırlar gibiydim. Cookie bahsetmiş olabilir. Ya da tuvalete çarptığım o 747'nin içinde de olabilirdi. Memo olsun ya da olmasın, bunu araştırmıyordum. "Sadece tam olarak ne zaman olduğunu unuttum."

"Harika. Yarın akşam." "Oh, doğru ya."

Yine kıkırdadı. "Çok kötü bir yalancısın."

Aman Tanrım. Belli ki derse ihtiyacım vardı.

"Hadi odama gidelim," dedim. "Üstümü değiştirmem gerek."

Omuz silkti ve telefonu bir mesajla çaldığında sıırıttı.

"Quentin?" Onu o tarafa yönlendirerek sordum.

Başıyla onaylayan Oş'a şöyle bir baktıktan sonra, "Evet, bugün dükkânda başı derde girdi," dedi.

"Uh-oh. O ne yaptı?"

"Benim için tahtadan bir kalp yaptı ama öğretmeni bunun bir kalbe benzemediğini söyledi. Başka neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama haftanın geri kalanında ceza aldı."

"Hmmm, sabah Santa Fe'yi arayıp neler olduğunu öğrenmem gerekecek."

"Tamam."

"Ama onunla aranız iyi mi?" diye sordum. Görünüşe göre Osh'tan oldukça etkilenmiştim. Ben de öyleydim. Hangi genç kız etkilenmez ki?

Yatağıma oturdu, yüz ifadesi hülyalı bir ifadeye büründü. "Her şey harika."

"Sevindim." Beyaz bir kazak seçtim, sonra yerine koydum. Beyaz ve İtalyan her zaman bir araya gelmiyordu. Yumuşak siyah bir kazak tercih ettim, üzerimdeki yeleği çıkarıp köşedeki sandalyeye attım, sonra da bluzumun düğmelerini açtım. "Sakın bakma. Ömür boyu yara izi kalacak."

"Tamam," dedi kıkırdayarak. "Yine de sana bir sorum var."

"Ateş et."

"Hiç, bilirsin, bir kızla deney yaptın mı?"

"Lisedeyken bir kere yapmıştım. Laboratuvar ortağımdı ve bir kurbağayı incelememiz gerekiyordu."

"Hayır, o tür bir deney değil. Diğer türden."

Diğer türü kastettiğinden endişelenmişim. "Oh, tamam. Üniversitede bir kez deney yapmıştım. Yapılması gereken bir şeydi."

"Beğendin mi?"

"Kesinlikle nefret etmedim ama eşcinsel olmadığımı öğrendim."

Yine de yirmi dolar yirmi dolardır."

"Evet. Misty Rowley eğer denemek istersem, kabul edeceğini söyledi. Ama ben erkeklerden hoşlandığımı düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Sana baskı yapmıyor, değil mi?" Telaşla sordum. "Oh, hayır. Sadece denemek istersem sorun olmayacağını söyledi. onu."

"Ben olsam içgüdülerime güvenirdim evlat."

"Evet. Ailesi biraz tuhaf zaten. Annesinin Event Horizon adında bir strapon olduğunu söyledi."

Bir kahkaha patlamasını öksürüğün arkasına sakladım ve sonra "Takma penisin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Tabii ki. Sütyenin ne olduğunu biliyorum. Sen takarsın."

"Doğru." Omzunu okşadım. "Bazı insanlar sütyenlerine isim verir. Şahsen ben bu uygulamayı tuhaf buluyorum."

Kıkırdadı. "Her şeyin adını sen koyuyorsun."

"Sütyenlerim değil. Bunu kim yapar?" Hem onun strapon tanımının yanlışlığını hem de şu anda Penelope adında bir sütyen giydiğim gerçeğini açıklamaktan kaçınarak sordum.

Narin omzunu kaldırdıktan sonra, "Sana bir sorum daha var. Ama bu biraz zor."

"Herhangi bir şey. Matematik içermediği sürece. Her üç kişiden dördü matematikte kötüdür."

Devam etmeden önce bir süre kıpırdandı. "Matematik yok. Sadece merak ediyordum, Reyes'in... bilirsiniz, *paketi*, bu

bir adamın sahip olduklarını doğru bir şekilde temsil eder mi?"

Kıpırdamadan durdum ve utanç içinde gözlerimi kapattım. Reyes'in geçen gün tek bir dikiş bile atmadan daireme girdiğini neredeyse unutmuştum. Hemen sonra geldi ve her şeyi aldı.

Elimde değildi. En sevdiğim filmlerden birine atıfta bulundum: *The Jerk*. "Özel amacını mı kastediyorsun?"

"Hayır, sikini kastediyorum."

Öne atıldım ve elimi ağzına kapattım. "Sen on iki yaşındasın! O kelimeyi nereden biliyorsun ki? Ben on iki yaşındayken o kelimeyi bilmiyordum bile. Şey, hayır - aslında o kelimeyi doğduğum günden beri biliyorum ama on iki yaşındayken *kullanmadım*."

Amber ağzını büzdü ve elimin arkasından, "Ben on üç yaşındayım. Bir haftadır on üç yaşındayım."

"Peki, tamam." Gitmesine izin verdim. "Şu andan itibaren buna özel amaç deniyor, tamam mı?"

"Filmi izledim. Öyle mi?"

"Vay canına, pek sayılmaz diyebilirim. Reyes ortalama bir erkekten biraz daha iri."

"Ah." Söndü.

"Ama anatomi aynı. Yani, hepsinde hemen hemen aynı ekipman var."

"Oh." Bu onu mutlu etmişe benziyordu.

Sonunda kazağımı buldum ve yanına oturmadan önce çektim. "Neden, tatlım? Ne oldu?"

Ağzını o muhteşem yüzünün bir tarafına doğru kaydırды. "Sadece onun gerçekten hoş olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, bakması güzel."

Gülümsememi bastırarak, "Tamamen katılıyorum" dedim.

O sırada Cookie içeri girdi, kaşları soruyla kalkmıştı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Amber, "Özel amaçlardan bahsediyoruz," dedi. "Reyes'in nasıl olağanüstü bir özel amacı olduğundan bahsediyoruz."

Cookie yanıma gelip elini omzuna koyarken göz kapaklarımı kapattım.

"Tatlım," dedi, "hepimizin özel bir amacı var. Bazıları diğerlerinden daha büyüktür. Sen de kendi özel amacına sahip olacaksın. bir gün."

Amber'ın kahkahayı patlatmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Ne kadar dayanabileceğinden emin olamadan ayağa kalkarken yüzü bu çabayla kızardı.

"Teşekkürler anne. Bir gün benim de özel bir amacım olmasını dört gözle bekliyorum."

O dışarı çıkarken yüzümü ellerimin arasına aldım.

Cookie uzun, abartılı bir iç geçirdi. "*Pislik* mi?"

"Pislik."

"Neden böyle şeylere kanıyorum?"

"Çünkü sen sensin," dedim ve ona sempatik bir şekilde sarıldım.

14

Üzgün olduğumda bana sarıl ve ne kadar güzel olduğumu söyle.

Eğer hırlarsam, güvenli bir mesafeye çekilin ve çikolata atın.

- EN İYİSİ. TAVSİYE. HİÇ.

Garrett bize Dr. von Holstein ile yaptığı bazı konuşmalarla ilgili hikayeler anlatırken sakın bir akşam geçirmenin -akraba olmanın- *keyfini çıkardık*. Bunlar harikaydı. Belli ki adam hayal ettiğim kadar ağırbaşlı değilmiş. Gerginlik

odadaki iki dünya dışı varlıktan geldi - Bay Wong hariç, çünkü o pek bir şeyi umursamıyor gibiydi. Osh, Reyes'in ona sürekli ters ters bakmasına rağmen olduğu yerde kalmaya ve güvende olduğumdan emin olmaya çok kararlıydı. Reyes her ters baktığında Osh'un sırtması da işe yaramıyordu. Eğer iki kişi çok sayılırsa, onlardan oldukça rahatsız olmaya başlamıştım. Bu biraz şüpheli bir durumdu, tıpkı iki karganın sadece cinayete teşebbüs olması gibi.

Ama akşam yemeğini tek bir yumruk atılmadan ya da gözümüz morarmadan atlattık. Yine güzel bir akşamdı. Başka bir deyişle, beni sinirlendirdi.

Oş'a Sophie'nin yatağını hazırladıktan sonra yatak odasına girdim. Reyes pijama partimizden pek memnun değildi ama Oş endişeliydi. Burada olmak istiyordu. Elinden geldiğince yardım etmek istiyordu. Benim de ona izin vermekle ilgili bir sorunum yoktu. Reyes anlaşmak zorunda kalacaktı.

Odamızın eşiğinden içeri adımımı attığımda - odalarımızı ayıran duvarı birkaç hafta önce yıktırdığı için yataklarımız hâlâ birbirine bitişikti - beni karşılayan manzara karşısında çarpıldım. Reyes her iki yatağa da uzanmış, birkaç yastıkla desteklenmiş, üzerinde sadece koyu renk salon pantolonu olan gömleksiz, bacakları önünde uzanmış, ayakları çıplak, bir elinde içki, diğerinde bir kitap vardı. Film yıldızlarına benzeyen modellerin yer aldığı "evde" fotoğraflarından biri gibiydi.

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse boşalıyordum. Gördüğüm en seksi şeydi. Ve son zamanlarda çok seksi şeyler görmüştüm. Ona sahip olmaya alışabilecek miydim? Ona bakmaya ve benim olduğunu bilmeye? Yaşlandıkça gerçekten sapıkça davranıp üçlü seks yapmaya karar vermediğim sürece onu paylaşmak zorunda olmadığımı bilmek. Ama benden önceki adamı paylaşmak istediğimi hayal bile edemezdim. Onun bir kadınla konuşmasını kıskanıyordum.

Bugün vefat etmiş bir kadın. Kabul ediyorum, muhteşem bir kadındı.

"Sakin ol Betty White'ım," dedim usulca.

"Ne?" diye sordu başını kaldırmadan, ağzının bir köşesi şakacı bir şekilde kalkmıştı.

İleri doğru yürüdüm ve yatağın kenarında durdum.

"Sen. Okumak. Bu muhtemelen bir erkeğin yaptığını gördüğüm en seksi şey."

Ağzı genişledi ve sonunda bana baktı, Elindeki kitabı kapatıp bir kenara koydu. "Belli ki beni hiç direk dansı yaparken görmemişsin."

Ben durduramadan bir kahkaha balonu patladı. "Bence sen ve direğin dansınızı özel tutmalısınız. Kulağa çok mahrem bir eylem gibi geliyor."

"Muhtemelen haklısın." Bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdi ve SADECE EĞLENCE AMAÇLI yazan tişörtle uyumayı seçmemiş olmayı diledim.

Transımdan çıktım ve "Bu arada, sana çok kızgınım" dedim.

Bir dizini kaldırdı ve bir kolunu dizinin üzerine koydu.

"Öyle mi?" "Evet. Casusluk yaptığını unuttuğumu sanma. bana."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Kim o?" Yatağa sürünerek girdim, ayak ucunda diz çökerek onun erişemeyeceği bir yere uzandım.

"Sadece bir tane olduğunu nereden çıkardın?"

Kaşlarımı kaldırdım, etkilenmişim. "Benim gördüğüm çok güzeldi."

"Sanırım bir akşam yemeği partisinde boğuldu."

"Bu gece elbisesini açıklıyor."

"Makyajı dağılmış."

"Evet, ama sen bu tür şeyleri seviyorsun."

"Sadece senin üzerinde." Sırıttı ve yine de bana uzandı.

Yataktan kaydım ve kirli kıyafetlerimi toplayıp çamaşır sepetine atmak için yanından geçtim. "Nasıl kaç tane var?"

"Size ne söylememi istersiniz?"

Bunun neden cevaplaması zor bir soru olduğunu merak ettim. "Gerçek iyi olurdu."

"O zaman bir ordum var. Duymak istediğin bu mu?"

Şifonyerime doğru yürüdüm ve üzerine çıktım. "Eğer gerçek buysa, evet. Bir orduda tam olarak kaç kişi vardır?"

"Birkaç tane var," dedi kabul ederek. "Yedi ya da daha fazla."

Gittikçe güçleniyorsun. Bugün onu kafede bulacağını biliyordu."

"Onun parfümünü kokladım. Bunu daha önce hiç ölmüş biriyle yapmamıştım."

"Duyuların yükseliyor. Güzel."

"Casus ordunuz tam olarak ne yapıyor? İzlenmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman belki de sana söylememeliyim." Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim.

"Sırf korunmak istemiyorsun diye seni riske atmıyorum Dutch. Daha önce de söylediğin gibi. Artık mesele sadece sen değilsin."

Haklıydı.

"Neler yapabileceğini görmeme izin ver," dedi.

"Neler yapabileceğimi biliyorsun. Bilmeyen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Ve anladığım kadarıyla, eğer bana gerçek adımları, göksel adımları söylersen, ne yapacağımı bilirim."

"Evet, ama bu aynı zamanda her şeyi değiştirecek. Mecbur kalmadıkça o kartı kullanamayız."

"Anlamıyorum. Gerçekten neler oluyor?"

Aşağıya baktı. "Göksel adını öğrenirsen, Azrail'e dönüşmeyeceğinden emin değilim."

tamamen."

"Yani fiziksel bedenimin geeeğinden mi korkuyorsun? Azrail olacağımı ve -"

"Beni unutacaksın. Yapacak bir işin olacak. Orakçılar sosyal becerileriyle tanınmazlar. Onlar görevlerini yaparlar. Dönem. Onlar, nasıl desem? Duygudan yoksun."

Bunun onu gerçekten endişelendirdiğini söyleyebilirdim, ancak kalbimde ne olursa olsun, ne bilirim bileyim onu asla unutmayacağımı biliyordum. Bu, dünyanın toza dönüşmesi kadar imkânsız bir senaryoydu. Ama şimdilik peşini bıraktım. "Peki.

İhtiyaç duymamız halinde bu bizim son kozumuz olabilir."

"Şimdi, neler yapabileceğini görelim." Haç çıkardı kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi. Saçları kulaklarının etrafında kıvrılmıştı, koyu renk kalın kütle alçak ışıktaki parıldıyordu. "Sadece bir dakikalığına birlikte oynayalım."

"Tamam, ne yapacağım?"

Başını eğdi ve kirpiklerinin altından bana baktı.

"Onikiler'den biri olduğumu hayal et," dedi.

sesi yumuşak, pürüzsüz.

"Onikilerden biri. Anladım."

"Şimdi beni bırak."

"Seni bırakıyorum."

"Bugün yaptığın gibi."

"Hayır," dedim. "Bu sabah yaptığım şey doğru değildi. Nefes alamıyordun."

"Harikaydı."

"Dikkatsiz davrandım," diye karşı çıktım. "Dutch," dedi uyararak.

"Tamam." Göz kapaklarımı indirdim ve yağsız bir dövüş makinesine dönüştüm. Kendimi uzun zamandır bir kahve makinesi olarak hayal etmişim, bu zordu ama başardım. Gözlerimi açtım ve bakışlarımı onunkilere diktim. "Sen hastalıksın, ben de konak hücreye bağlanmayı engelleyen ve klonlanmış viral partiküllerin salınımını önleyen, her iki uçtan da saldıran viral inhibitörüm."

Gülümsemeye karşı koydu, sonra da "Bunu nereden

buldun?" diye sordu.

"Theraflu reklamı, çoğunlukla."

"Dutch," dedi tekrar uyararak, "beni bırak yoksa bırakmış olmayı dileyeceksin."

Sözlerinden şüphe etmedim ama keşke etseydim dedirtecek ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir ciğer dolusu hava çektikten sonra konsantre oldum ve kendime onu *bırakmamı* emrettim.

Bakışlarını benimkilere kilitledi. "Dutch," diye hırlayarak beni bir kez daha uyardı.

Ama onu düşürmek için ne yapacağımı bulamadım. Onu incitmek istemedim. Ona o sabah yaşattıklarımı yaşatmak istemiyordum.

Gözümü kırptım ve o anda üzerime atladı. Beni boğazımdan yakaladı ve yatağa fırlatacakmış gibi kaldırdı. Hiç düşünmeden zamanı onun hızına göre yavaşlattım, sonra daha da yavaşlattım, ta ki avantaj bende olana kadar. Ta ki

Tutuşundan kurtulma, bacaklarımı çevirme, onu boğazından yakalama ve onu omzumun üzerinden itmeme yardım etmek için zamanın kendisini kullanma, onu çevirme ve vücudunu yere çarpma gücü.

Zamanın tekrar ayaklarının üzerinde durmasına izin verdiğimde, ses

Sağır edici bir şekilde sekerken, birkaç saniye daha avantajı elimde tutmak için basit bir kelime söyledim.

"Excruci."

Acı onu vurduğunda Reyes'in sırtı kamburlaştı. Acı içinde başını geriye attı ve sıkılmış dişlerinin arasından hırladı, kasları tutulmuş gibi gergindi. Bir anlığına izledim ve zaman etrafımıza yerleşirken, acaba acıya neden olurken, tersini yapabilir miyim? Zevk verebilir miyim?

"Laetitia sine poena non habet," dedim. "Acı olmadan zevk olmaz." O altımda yatarken sürekli bir hava akımı saldı. Bir süre sonra usulca şöyle dedim,

"Voluptas."

Yüksek sesli bir nefesle başını tekrar geriye attı, ancak bu sefer ondan yayıldığını hissettiğim zevkin en saf, en ruhani halini hissettim. Ben diz çökerken bacağımı tuttu.

yanında, diğer eli yatağa doğru gidiyor, kör bir şekilde

Yorganı kavrarken dalga dalga
Hayal bile edilemeyecek bir zevk akıyordu içinden.
Durdurmalıydım, onu serbest bırakmalıydım ama
onun kadar zarif bir şekilde dalgalanıyordu. Tıpkı onun
içinde titreştiği gibi, benim içimde de titreşti, bacaklarımın
arasında birikti, meme uçlarımı sertleştirdi, ta ki etrafımda
küçülürken derimin sıkılığından nefesim kesilene kadar.

Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. O kadar güzeldi
ki, acı ve zevkin birleşimi içinde kıvranıyordu.
daha önce hiç hissetmemiştim. Yarattığım güç bacaklarımı
birbirinden ayırdı ve karnıma doğru itti, erimiş lav gibi
büyüyüp yayıldı, beni içten dışa kavurdu. Onu daha derine
yönlendirdim ve saf bir şehvet eylemiyle alt kısmına uzandım
ve elimi kaya gibi sert horozunun etrafına sardım. Kan
Parmaklarımın altından hızla akıyordu, içimde dolaşan güç
şimdiye kadar tattığım her şeyden daha lezzetliydi.

"Dutch," dedi, acı veren coşku damarlarında hızla
ilerliyor ve sinir uçlarını benimki kadar acı verici bir şekilde
sarıyordu, acısı asmadan koparılmış meyve kadar tatlıydı.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Altını yırttım ve
O inerken ve parmaklarını saçlarıma daldırırken her
santimini yuttum. Beni geri itmeye, saldırımı yavaşlatmaya
çalıştı ama basit bir düşünceyle onu etkisiz hale getirdim.
Çaresiz, doruğa yaklaşırken ellerini yüzüne kapattı.

"Dutch, lütfen," diye yalvardı dişlerini sıkarak ve ne için
yalvardığını bildiğinden şüpheliydim. Zevkin sona ermesi mi
yoksa süresiz devam etmesi mi?

Dilimde bir tuz damlacığının tadını aldım ve yakın
olduğunu anladım. Dişlerimi sikinin alt tarafında gezdirerek
sessizce serbest bırakılmasını emrettim.

"Siktir," dedi, ağzımın içinde patlarken haykırarak.
Tutuşuma karşı kendini daha da derine itti. Tam o anda
benim orgazmım da dev bir dalga halinde yükseldi.
Tırnaklarımı onun etine geçirdiğimde doğrudan içime doğru
ilerledi ve beyaz sıcak bir ışıkla patladı.

Kalbim yavaşlamadan ve coşkunun ertesi ışığı beni iliklerime kadar ısıtmadan önce tatlı acı içimde birkaç kısa an boyunca titreşti.

Ona doğru düştüm, hiç olmadığım kadar doymuştum. Ve daha güçlü.

"Nasıldı?" Performansım hakkındaki değerlendirmesini gerçekten merak ettiğim için sordum.

Bakışları çok şey anlatıyordu. Çoğunlukla da şok. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ben de öyle," dedim göğüs kafesine sokularak.

"Dutch," dedi, çenemi avucunun içine aldı ve bakışlarımı tekrar onunkilere kaldırdı. "Ben ciddiyim. Böyle bir şeyin var olduğunu hiç bilmiyordum. Güçlü olacağını biliyordum, ama sen bir düşünceyle beni tamamen etkisiz hale getirdin. Zihninin gücüyle beni saf dışı bıraktın. Ve zamanı kendi yararına kullandın. Rakibini etkisiz hale getirmek için elindeki her şeyi kullandın. Sen bir savaşçısın. Sen gerçekten Val-Eeth'sin."

Bir dirseğimin üzerine yaslandım. "Val-Eeth nedir?"

Bir elini şaşkınlıkla yüzünde gezdirdikten sonra, "Sana kendi türün arasında bile farklı, özel olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Senin kendi türler?"

"Evet. Kraliyet ailesinden olduğumu söylemiştin."

"Hayır, sen bundan çok daha fazlasısın. Sen Val-Eeth'sin. Zaman boyunca, Dünya'nın yaratılışından önce, hatta güneşinizin yaratılışından önce bile, sadece on iki Val-Eeth vardı. Her birkaç milyon yılda bir dünyanızda bir tane doğar. Sen on üçüncüsün."

"Ben on üçüncü müyüm?" diye sordum. "On üçüncü savaşçı hakkında okuduğun kehanet gibi."

"Emin değilim. Kehanetler yoruma çok açık ama -"

"Kendi felaketim mi olacağım?" diye sordum. "Antonio Banderas değil mi?" Bu en hafif tabiriyle hayal kırıklığıydı.

Çenemi tekrar avucunun içine aldı. "Sen hiç bir şeyi ciddiye alır mısın?"

"Özellikle değil."

Arkasına yaslandı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

"Ama neden

Azrail olmana izin verirler miydi? Neredeyse -" Aradığı kelimeyi bulmak için mücadele etti. "Bu neredeyse sana yakışmıyor. Aslında, sana hiç yakışmıyor. Sen Milyonlarca yıl boyunca onların lideri olmak kaderinde var. Senin kaderinde tanrı olmak var. Anlamıyorum."

"Tabii kehanetleri bilmiyorlarsa. Belki de kızımızın tam bir baş belası olacağını biliyorlardı. Babanı alt etmek için öyle olması gerekir."

"Yaptıkları fedakârlık karşısında şaşkına döndüm. Kim bilir kaç milyon yıl sonra nihayet aralarında bir Val-Eeth daha doğdu ve sonra onu buna teslim ettiler. boyut? Bu düzlem mi?"

"Her halükarda bunu yaptıklarına sevindim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmazlardı." Bakışlarını bana dikti. "Seni asla göndermezlerdi.

Asla. Gönüllü olmalıydın. Israr etmiş olmalısın.

Henüz tahta çıkmamıştın, ama hemen hemen

Söyleyeceğin her şey kanun olurdu. Sen yapmış olmalısın."

"Harika. Yani bu benim Barış Gönüllüsü olduğum zamanki gibi. Kendimi geliştirmek ve diğer insanlara ihtiyaç duydukları zamanlarda yardım etmek için geçici bir girişim gibi."

Ağzının yanında bir gamze belirdi. "Kesinlikle." Dedi ama sağlıklı bir alaycılık dozu eklemeden değil.

"Tamam, ne yapabileceğime dönersek, etten kemikten olduğun sürece senin üzerinde gücüm olduğu açık, peki ya cehennem köpeği gibi maddesel olmayan bir şey?"

"İşte canım, milyon dolarlık soru bu."

Ona gülümsedim ve sırtımdaki şifonyerin köşesini görmezden gelerek daha da sokuldum ve usulca kıkırdadım. Bana canım dedi.

Reyes'in kollarında uyurken omzumda serin bir dokunuş hissettim ama geçirdiğimiz geceden sonra çağrıya cevap vermeye pek de istekli değildim. *Eğitim seansımız* beni yordu. Daha fazla pratik yapmalı, kendimi kontrol etmeyi öğrenmeli ve üstünlüğü her ele geçirdiğimde nişanlığımın ırzına geçmemeliydim. O kadar lezzetliydi ki. Peki Reyes Farrow savunmasız mıydı? Karşı koyulamayacak kadar cazipti, zaten kendimi çok iyi kontrol ettiğimden değil.

Dokunuş, yumuşak bir "Bayan Davidson?" sesiyle birlikte geri döndü. Uyanık mısınız?"

Bir kapağı zorla açarken aksanı tam olarak çıkaramadım. Sadece bir tanesini. Diğerini dinlenmeye bıraktım. Odamız zifiri karanlıktı ama bu, gidenleri sahnede bir spot ışığıymış gibi görmeme engel olmuyordu.

Önümde tombul, iyi giyimli ve 1940'lardan fırlamış gibi görünen bir adam duruyordu. Yuvarlak saçları vardı. çerçeveli gözlükleri ve üst dudağının üzerinde bir böceği andıran ince bir bıyığı vardı.

"Bayan Davidson, gitmeden önce sizi görmem gerekiyordu. Bunların gerçek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim daha erken gelirdim." Almanca. Kalın bir Alman aksanı vardı ve kim olduğunu anladım.

Aynı anda başka bir ziyaretçim olduğunu da fark ettim. Oş adamın yanında duruyordu, başı öne eğikti, karanlık bakışları yatağımın yanında yatan adama dikilmişti.

Doğrudum ve kapalı gözümü ovuşturarak diğeriyle birleşmesi için açmaya ikna ettim. "Osh, burada ne yapıyorsun?"

"Onu işaretle ve benim olsun."

"Oş," dedim esneyerek, "sırf açsın diye bu adamın ruhunu senin için işaretlemiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu adama, yakasından tutarak.

Adam yüzünü buruşturdu, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Sadece Bayan Davidson'la konuşmam gerekiyor. Kendisi o, değil mi? Kehanetlerdeki ışığın kızı?"

Oş bana baktı, sonra tekrar ona döndü. "Öyle. Sana ne bundan?"

"Ben - ben zem'i tercüme ediyordum. Belgeleri. Sanırım size gelemeden öldüm."

"Üzgünüm, Dr. von Holstein," dedim. "İki gün önce öldünüz."

"Hayır," dedi, kendini yatağın kenarına bırakarak. "Bu imkânsız. Sadece bir dakika önceydi."

Öne doğru eğildim ve kolumu omzuna koydum. "Orada zaman farklı."

"Görünüşe göre." Gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin üzerinde temizledi.

"Bana ne öğrendiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Derin bir iç çekişle sersemliğinden sıyrıldı. "Mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim çok şey var. Eğer düşündüğüm gibiysen, sana gösterebilirim, değil *mi*?"

"Yapabilirsin," diye güvence verdim.

Gözlüklerini tekrar taktı ve içimden geçti. Öne doğru eğildim, kollarımı dizlerime dayadım.

Özü üzerimden kaydı ve anıları beynimi tıka basa doldurdu.

Batı Berlin'deki çocukluğunu, onu çevreleyen kargaşa ve çekişmelerden habersizce geçtim. Ailesi onu değişim

öğrencisi olarak Amerika'ya göndermiş ve

Burada üniversiteye devam etmek için geri dönmüştü. Her iki ülkeye olan sevgisi onun için sürekli bir mücadeleydi. Özlem duyuyordu

Ancak Amerika Birleşik Devletleri'ni o kadar çok sevdi ki burada kaldı ve öğretmenlik yaptı.

Garrett Swopes adında bir batılı ile karşılaştığı eski bir metin hakkında iletişime geçene kadar zaman içinde ileriye doğru taradım. Garrett'ın antik bir metne nasıl rastladığını henüz öğrenememiştim.

kehanetleri içeren belgeleri nasıl bulduğunu ya da Zeus'a nasıl rastladığını bilmiyordum.

Bay Reyes Farrow sayesinde cehenneme gidip gelmesiyle ilgili bir şey.

Sonra işte oldu. Doktorun buluşu. Sonunda kaos için bir model bulmuştu. Çalışmak için sadece kopyaları vardı.

Gönderen. Garrett orijinalleri hâlâ güvenli bir yerde saklıyor olmalı. Ama Dr. von Holstein önceki çevirisinde ciddi bir hata olduğuna inanıyordu.

On iki tane vardı. Bunu zaten biliyorduk. Ama daha fazlası vardı. İfade şöyle bir şeydi: On iki kişi gönderildi ve On iki kişi çağrıldı. Bu, Beep'in ordusu olduğuna inandığımız şeydi: *iyi* on iki. Cehennemden yükselen düşmüşlerle savaşmasına yardım etmeleri için on iki savunucu seçecekti. Ama ordu on ikilerden birinin parçası değildi.

On iki kişi gönderildi ve on iki kişi çağrıldı.

Doktor için tüm bunların tam olarak ne anlama geldiğini anlamak zordu. Metinler, Nostradamus'un dörtlüklerini yazdığı gibi bilmecelerle yazılmıştı ama von Holstein, Beep'in eliyle seçtiği ordunun iyi on ikiye ek olduğuna inanmaya başlamıştı. Bu da on üçüncü savaşçı, kızın lehine ya da aleyhine bir karar verecekti. Ve dünyayı parçalara ayırabilecek ya da bin yıl boyunca barış getirebilecek savaşa bir saniyede karar verilecekti.

Ama ona asla karşı gelmezdim, yani bu durumda on üçüncü kişi ben değildim. Belki Beep'in kendisi savaşçıydı ama Dr. V çeşitli bağlamsal ipuçlarından on üçüncü savaşçının erkek olduğu izlenimini edindi. Ve karanlıkta doğmuş olan on üçüncü savaşçı, teraziye öyle ya da böyle değiştirecekti.

Çok daha fazlası vardı - o kadar çoktu ki hepsini özümsemek zordu - ama göz kapaklarımı kaldırdığımda Oş köşedeki sandalyemde oturmuş sabırla bekliyordu.

Ona odaklandığımda ayağa kalktı. "Ee?" diye sordu. "Ona söyleyen iyi olur," dedi Reyes yanımda. "O

sen çıkana kadar gitmezdim." "Çıkmak mı? Ne zamandır içindeydim?"

Oş komodininin üzerindeki saate baktı. "Üç saat." "Üç saat mi?" Kendim görmek için arkamı döndüm. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

Reyes sırtımı okşadı. "Öğrenmen gereken çok şey vardı."

"Yaptım ama şu anda olanlarla ilgili olarak bize yardımcı olacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Çok uykulu olan Garrett'ı aradım ve onlara Dr. V.'den öğrendiklerimi anlattım.

Kendi kişisel Kutsal Kase'si olarak gördüğü şeyi bulduktan sonra kalp krizinden ölmesinden nefret ediyordu. Sonunda metinlerle birlikte yayınlamak ve peygamber Cleosaurus'u Nostradamus kadar ünlü yapmak istiyordu. Bundan şüpheliydim.

Ama Cleosaurus'un kehanetleri ile tarih boyunca gerçekleşen olaylar arasında bağlantılar buldu. Yine aynı şey Nostradamus ve diğer birkaç kâhin için de söylenebilir ama bu konsept oldukça havalıydı.

Gecenin geri kalanında uyuyamadım. Hâlâ öğrendiğim ve Reyes'in bana anlattığı her şeyi özömsüyordum. Ama ben asıl meseleye odaklanmaya karar verdim. Reyes ve ben On İki'yle nasıl savaşacak ve kızımızı nasıl kurtaracaktık? O noktada başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hâlâ çözmem gereken üç, belki de dört cinayet olduğu, hâlâ kayıp bir ceset olduğu ve babam için çok endişelendiğim gerçeğinin yanı sıra. Sabahın erken saatlerinde bilgisayarımın başında otururken, Artemis'in ayaklarımın dibinde uyurken aldığı nefesi dinleyerek, yasal ve yasadışı yollardan erişebildiğimiz her veritabanında arama üstüne arama yaptım.

İntihar notu kurbanlarını. Güneş doğana kadar yapabileceğim tek şey buydu.

Reyes yanıma geldi ve birkaç kez omuzlarımı ovdu.

Kahve fincanımı kaldırdım. "Babanın kanı mı?" diye sordum,

Ona kafeinsiz kahvemden bir yudum ikram ettim ama o sadece başımı öptü ve yatağına geri döndü. Osh kanepeye uzandı, ama ben

O da uyuyamadığını hissediyordu. Sonunda, en uzun süre sonra

güneş doğarken, telefonumu elime aldım ve Denise'i aradım - tüm niyet ve amaçlar için üvey annem. Henüz uyanmamış olacağını biliyordum ama bir keresinde bana güneş doğmadan onu asla aramamamı söylemişti. Güneş

doğmuştur!

"Hey, sen!" Elimden geldiğince neşeyle söyledim. Artemis'i uyandırdım, o da itiraz ederek inledi ve Reyes'le birlikte uyumaya gitti.

"Charley?" diye sordu, sesi uykudan kumlu çıkmıştı. "Tek ve biricik. Babamdan haber aldın mı?"

"Hayır," dedi, neşelenerek. "Ya sen?"

"Tek kelime etme. Taşındığı zaman nerede kaldığını bilmem gerekiyor."

"Ben nereden bileyim?"

"Denise, sana sonsuza dek musallat olmaları için ölülerden oluşan bir ordu göndereceğim."

Ve işte o zaman her zamanki dansımız, diğer adıyla Zorba İki Adım yokuş aşağı gitti. Beş dakika boyunca beni azarladı, babamın gidişinin benim suçum olduğunu söyledi. Eğer Sadece şunu ya da bunu yapmış olsaydım ya da aya falan asılmış olsaydım, başarabilirlerdi. Onun yerine babamın hayatını cehenneme çevirdim.

Çünkü onun bununla *hiçbir* ilgisi yoktu.

Beş dakika işaretine ulaştıktan sonra sözünü kestim.

"Konuşma kürsünden inmedin mi daha, çünkü çamaşır yıkamam lazım."

"Baban kayıp ve senin tek yapabildiğin şımarıklık." "Bu benim uzmanlık alanım."

"Senin vicdanın var mı ki?"

Her geçen saniye daha da sinirlenerek, "Eskiden öyleydi, ta ki polyester giysili bir akbaba tarafından temizlenene kadar" dedim.

Çok uzun bir bekleyişten sonra sonunda irkildi. "La Quinta'da kalıyordu. Size en yakın olan. Havaalanı."

Ona söyleyecek başka bir şey bulamayınca telefonu kapattım. Bir saat sonra kendimi, güzel ve yakışıklı bir adamla birlikte buldum.

Gibson'daki La Quinta'da belalılığıma - ya da muhtemelen sadece kıcıma - yeni bir saygı duydum.

"Ama ben özel dedektifim," dedim işinden nefret ettiği her halinden belli olan resepsiyon görevlisine.

Kalın bir Hint aksanıyla, "Ben de atanmış bir papazım," dedi. "Elimde küçük bir kağıt parçası var diye istediğim otel odasına girebileceğim anlamına gelmiyor."

"Küçük bir kağıt parçası mı?" Ehliyetimi çıkardım ve yüzüne doğru salladım. "Bu lamine edilmiş, bilmeni isterim."

Neyse ki Cookie aradı, çünkü Val- Eeth'in kışına tekme basmak üzereydin. Güçlerimi sadece iyilik için kullanacağıma yemin ederek ciğerlerimi doldurdum ve "Charley'nin Yenilebilir Boya Evi" dedim.

"Teknesi hâlâ Güney Teksas'taki rıhtımda," dedi kadın, sesi panik içindeydi. "Liman devriye memurunun teyit etmesi çok uzun sürdü. Robert'ı arıyorum."

"Zahmet etmeyin. Babamın otel odası için arama emri çıkartmak için onu aramak zorundayım çünkü biri -" Resepsiyon görevlisine ters ters baktım. "- Albuquerque'nin yanlış tarafında uyandım, görünüşe göre."

Bu küçük tartışmadan bir saat sonra Ubie elinde arama emriyle geldi. Ayrıca kayıp ihbarında bulunmuş ve babamın aracı için arama bülteni çıkarmıştı. Tanrı onu sevsin. Resepsiyon görevlisine arama emrini gösterdiğinde sıırıttım. Adam çenesini kaldırdı ve bizi babamın odasına götürdü.

"Belki de küçük kâğıt parçanızı lamine etmelisiniz, Ben de," dedim o yanımdan ayrılırken. Tam bir çocuktum. Ama babamın odasına girdiğim anda tüm çocukluk düşüncelerim beni terk etti. Birkaç adım daha attım ve 360 derece döndüm, çenem açık, bakışlarım sabitlenmişti.

Odanın havası çekilmişti ve başım dönmeye başlamıştı. Sayfa üstüne sayfa, resim üstüne resim, Makale üzerine makale, duvarları patlayıcı bir kolajla kapladı... ben. Her şey benim hakkımdaydı. Her şey çocukluğumun güney duvarında başladı. Çoğunu hiç görmediğim yüzlerce fotoğraf bantlanmıştı. Benimle ilgili makaleler, mektuplar, okul ödevleri, röportajlar vardı. Uganda'da Barış Gönüllüleri'ndeyken çekilmiş hiç görmediğim resimlerim bile vardı.

Bob Amca'ya baktım, bir el hareketiyle onu sorguladım. "Bilmiyorum, balkabağım. Yani, bir sürü şey soruyordu.

ama düşündüğünüz şekilde değil."

"Bu da ne demek Bob Amca? Şuraya baksana."

"Seni takip eden birini görüp görmediğimi soruyordu. Takip ediyorum." Reyes'e doğru hızlı bir bakış, babamın onun hakkında konuştuğunu düşündüğünü söyledi.

"Reyes'i mi soruyordu? Neden? Yani, onunla tanıştı. Reyes barı ondan satın aldı."

"Bu ben değilim," dedi Reyes, eşyaları incelerken. "İlk tanıştığımızda bana birkaç soru sordu. Onun niyetleri onurluydu. Seni çok önemsiyor. Ama bu başka bir şey. Şunlara bir bakın."

Özellikle bir resmi işaret etti ve hem Ubie hem de ben yaklaştık. "Bu resimde o var ve görünüşe göre -"

"Bir gözetleme atışı," diye bitirdi Ubie onun yerine. "Ve bu."

Onu başka bir alana kadar takip ettik.

"Bunları görüyor musun? Sana ait değiller, ama bir adama aitler. Onu tanıyor musun?"

Ortalama boyda, ortalama kilodaydı ama başka bir şey anlamak zordu. Ubie başını sallarken, "Onu hiç görmedim," dedim. "Ama bu -" Daha yakına eğildim.

Gözlerini kısmış. "- Bu benim apartmanım. O sağda apartmanımın dışında." Bir başkasını gösterdim. "Ve buradaki yangın merdivenimde!" Çığlık attım. "Penceremden içeri bakıyor. Kamera gece görüşündeydi. Biri bu fotoğrafı çekmiş."

Öfkem geçtiğinde Reyes elini benimkine attı ve altımızdaki zemin zar zor da olsa sarsıldı. Bob Amca geri çekildi ve bir lambayı tuttu. Nedenini bilmiyorum.

"Deprem mi oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Öyle olmalı," dedi Reyes, gözlerimiz buluşana kadar çenemi kaldırarak. "İyi miyiz?"

Ciğerlerimi doldurdum. "Biz iyiyiz. Özür dilerim." "Öfke çok aşına olduğum bir şeydir."

Ona düşünceli bir gülümseme sunduktan sonra Bob Amca'ya döndüm. "Ne yani? Babam bu adamı mı takip ediyor? Sence bu

neden açmıyor?"

"Benim tahminim de bu yönde. Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim. Bana bir şeyi araştırdığını ve bir süre kendisine ulaşamayacağını söylemişti."

"Bob Amca, bunu bana neden söylemedin?"

Utangaç bir omuz kaldırdı. "Bana yapmamamı söyledi. Şimdi nedenini biliyorum."

"Ama bu adam neden beni takip ediyor?"

"Ve görünüşe bakılırsa," diye ekledi Reyes, "bunu uzun, çok uzun zamandır yapıyormuş." Duygusal ağzının bir köşesinde bir gamze belirdi. "Onu suçlayabileceğimden değil."

Sırıttım. "Evet, ama beni takip etmenizin bir nedeni vardı." "Bu adamın bir nedeni var gibi görünüyor."

"Ya da öyle olduğunu sanıyor," dedi Bob Amca. O sırada Kaptanla telefonda. "Burada ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim, balkabağım. Bu babanın soruşturması. Belki de Şimdilik bırakalım, neyin peşinde olduğuna dair bize ipucu vermesini bekleyelim."

"Katılıyorum. Ama şimdilik, bu adam hakkında yaptığı her şeyi bilmek istiyorum." Masaya oturdum ve bir kez daha aramayı denedim ama bu sefer babamın telefonu kapalıydı. Şarjı bitmiş olabilirdi ve şimdi nerede olduğunu takip etmemizin hiçbir yolu yoktu.

"Daha önceki aramalarından üçgenleme yapabiliriz, balkabağım. Başka bir şey yapmazsak, nerede olduğunu bulabiliriz."

Başımı salladım ve kâğıtları karıştırmaya başladım.

"Tamam," dedi Ubie telefonu kapatırken, "sadece bir şey çıkarma. Şehir merkezine gitmem gerekiyor."

"Git," dedim. "Biz iyiyiz. Çok teşekkürler Bob Amca."

Öne doğru yürüdü ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen. Resepsiyon görevlisine de fazla yüklenme. O sadece işini yapıyordu."

"Biliyorum. Ama bunu eğlenceli kılan da bu. Bekle," dedim, tanıdık bir resim gördüm. "Bu resmi daha önce görmüştüm."

Ubie ve Reyes baktı. Uganda'da çekilmişti. Bir grup mülteciye, temiz suyla kurduğumuz güvenli bir kampa gitmeleri için yardım ediyorduk. Başını omzuma yaslamış küçük bir kız çocuğu taşıyordum. Bu anı benim en güçlü anılarımdan biriydi ve Vatikan'ın neden ilgisini çektiğini biliyordum. Bir aslan köylülere saldırıyordu ama kısa sürede aslanın benden korktuğu söylentisi yayıldı. Benim olduğum bir kampa yaklaşmamış. Bu söylentinin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Doğruluk payı yoktu ama her gün yeni mülteciler almaya başladık.

O sırada bilmediğim ve fotoğrafçının güzel bir şekilde yakaladığı şey, aslanın Sağ tarafımızdaki çalılıkta çömelmiş duruyordu. Peder Glenn'in getirdiği küçük siyah-beyaz fotoğrafta onu göremiyordum ama şimdi tam renkli olarak görebiliyordum, kehribar rengi gözleri neredeyse

Bizi izlerken batan güneşin altında parlıyordu.

Atış aynı anda hem tüyler ürpertici hem de kalp durdurucuydu.

Aslan, ben orada olduğunu bile anlamadan uzanıp şahdamarımı kesecek kadar yakındı. Ugandalılar bunu bir mucizenin işareti olarak kabul ederlerdi. Korunduğumu düşünmelerine şaşmamalı.

"Bunu nerede gördün?" Reyes sordu.

"Vatikan'ın benim hakkımda tuttuğu dosyada."

Ubie ikimizi de süzdü. "Vatikan'ın senin hakkında bir dosyası mı var?" "Bundan bahsetmemiş miydin?"

"İtalya'daki gerçek Vatikan'da olduğu gibi mi?"

"Hayır Bob Amca, Poughkeepsie'deki sahte olan. Evet, İtalya'daki gerçek olan."

Parmaklarıyla yüzünü ovaladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, İtalya'da birilerinin çok fazla zamanı olduğu anlamına geliyor. Git, biz hallederiz."

Dalgınca başını salladı, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Reyes ve ben birkaç saat boyunca babamın araştırmasını inceledik. Bulmayı umduğum bir şeyi bulamadık.

İsim. Bir adres. Herhangi bir şey. Sadece garip belgeler, makbuzlar, muhasebe günlüğünden koparılmış sayfalar.

Sonunda Reyes bir depolama şirketinden bir kart buldu. bir yığın fast food fişinin altına gömülmüş. "Güvenlik Deposu, Birim 17-A."

"Kontrol etmemiz gerek, sence de öyle değil mi?"

"Normalde, koşullar göz önüne alındığında, bekleyebileceğini söyledim. Ama telefonları reddetmek ve kimseyle görüşmemek babanızın yapacağı bir şey değil."

"Aynen öyle. Ama bir kez daha, arama iznine ihtiyacımız olacak. Oraya girmemize asla izin vermezler. Tabii," dedim, plan yaparak.

Reyes beni kucağına çekti. "Biraz yemek yiyip amcanı aramaya ne dersin? Eğer arama izni alamazsa, senin yöntemini deneriz. Bu yol her ne ise."

"Anlaştık. Ubie benim kişisel emir subayım gibidir. Bazıları Yargıç ona gerçekten borçlu olmalı. Ne yazık ki o mezarı kazmak için izin alamadı ama benim bir planım var."

Ayağa kalktık ve kapıdan çıkmaya başladık. "Bu kelimelerin ağzından çıkmasının ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum." Daha detaylandıramadan sol tarafımdan tiz bir çığlık geldi.

"Charley!"

En az bir mil sıçradım. Jessica kollarını sallayarak bana doğru koştu. "Yeğenim. Acele et!" Bileğimi yakaladı ve beni de kendisiyle birlikte çekmeye çalıştı.

"Jessica, dur," dedim Reyes kollarını kavuşturup Babamın odasının dışındaki direğe yaslanmıştı. "Dur, cidden." Elinden kurtuldum ve bileklerimi ovuşturdum. Tırnakları ölümcüldü. "Neler oluyor?"

"Dün gece yeğenime araba çarptı. Bilmiyordum. Şu ana kadar bilmiyordum. Lütfen ona yardım edin."

"Ona yardım etmek mi?" Başımı sallayarak sordum.

"Jessica, ben insanları kurtaramam. Ev ödeviyle ilgili yardıma ihtiyacı yoksa ve hala bunu anlayabileceğim kadar gençse, ona yardım edemem."

"Lütfen Charley," dedi gözyaşlarıyla yalvararak yüzüne akıyordu. "Durumu kritik. Yaşamasını beklemiyorlar. O - o kız kardeşimden geriye kalan her şey."

"Willa'nın çocuğu olduğunu bile bilmiyordum."

"Sadece bir oğlu var. Deniyorlar ama - Lütfen, sadece ona yardım etmeye çalışın."

Reyes'e en mahcup ve özür dileyen kaşlarımı attım. "Sakıncası var mı?"

"Bu senin dünya, Dutch."

Ne kadar süre kalacağımızı bilmediğimiz için hastaneye giderken Macho Taco'dan taco ve soda aldık. Uyumu ve bu göreve gelme konusundaki istekliliği konusunda biraz endişeliydim. Meraklı görünüyordu ve çocuğa yardım etmek için bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettiğini fark ettim. Günlerdir beni test ediyordu. Bu da yeteneklerimin bir başka testiydi.

Ne yazık ki herkes büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydi. Tıpkı babamı kanserden kurtaramadığım gibi, bu çocuğu da yaralarından kurtaramazdım. Ama Jessica benim kurtarabileceğimden emindi.

Yıllarca küçümseyici sözlerinden ve alaylarından sonra ona neden yardım ettiğimi merak ediyordum ama bu onun için değildi. Willa istediği zaman iyi biriydi. Biz de ikisi arasında ayırmak zorunda kaldığım ölümüne bir kavga dışında, çoğunlukla birlikte.

"Jessica, yoğun bakımdaysa beni içeri almazlar. Aileden biri olmalısın."

"O zaman onlara aileden olduğunu söyle!" diye bağırdı panikleyerek. "Onlara Louisville'den kuzenim Kristi olduğunu söyle."

"Peki ya kimlik isterlerse?"

"Her zaman yalan söylüyorsun. Bir şey uyduramıyor musun?"

Asansörün kapıları açıldı ve Jessica beni bir koridorun sonuna doğru itti, burada hastalarla aramızda çok korkutucu bir kapı vardı. Reyes daha yavaş bir tempoyla peşimden geldi. Zile bastım.

"Evet?" dedi bir kadın.

"Ben Kristi. Buraya görmeye
geldim -" "Dustin!" diye
bağırdı.
"Dustin."

Dev metal kapılar açılırken, "Üç numarada," dedi. "Acele
etmelisin, tatlım."

Jessica'nın yüzü düştü. İleri doğru koştu ve ben onu
gözden kaybettim. Eşikten geçerken Reyes'e, "Hemen
döneceğim," dedim.

"Arkada beni çağıran bir *Good Housekeeping* gördüm."
Başımı salladım ve 3 numaralı yoğun bakım odasına
yöneldim.

Üzerinde büyük bir *3 rakamı olan* cam bir oda görene
kadar hemşire istasyonunun etrafında yürüdüm. Kısa bir
süre durdum. İnsanlarla doluydu. Odada en az bir düzine
insan sıralanmıştı. Bunun tek bir anlamı vardı: Dustin'in fazla
zamanı yoktu. Yoğun bakımda bir odaya aynı anda sadece
iki kişinin girmesine izin veriyorlardı. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Hadi," dedi Jessica, beni ileri doğru iterek.

"Jessica, oraya giremem. Ailen içeride."

"Ama yapmak zorundasın. Ona dokunmak zorundasın,
değil mi?"

"Jessica, tatlım, benim işim bu değil. Ben insanları
iyileştirmem.

Özür dilerim. Gelmemeliydim."

Onunla konuşurken odanın dışında bir sandalyede
oturan küçük bir çocuk fark ettim. Korkmuş ve kaybolmuş
görünüyordu ve bunun Dustin olması gerektiğini
biliyordum. Jessica odaya geri dönmüştü, ben de yanına
gidip oturdum.

"Merhaba," dedim.

Kafasını kaldırıp bakmadı.

"Ben Charley. Sen de Dustin olmalısın."

İnsanların ne düşündüğü konusunda çok endişeli değildim.
Alandaki herkes oldukça meşguldü. Hemşireler
istasyonlarında çalışıyor, ziyaretçiler ya bir hastayı ya da
birbirlerini ziyaret ediyordu. Bu yüzden telefonumu
çıkarma ihtiyacı hissetmedim. Ayrıca buna izin
verilmiyordu, yani bana pek bir faydası olmazdı.

"Jessica teyzen senin için gerçekten endişeleniyor," dedim omzumun üzerinden odanın içine bakarak.

"Herkes öyle."

"Ben öldüm mü?" diye sordu.

Boynumu büktüm ve monitörüne baktım. "Öyle görünmüyor. Kalbin hâlâ atıyor, bu iyiye işaret."

Sonunda bana baktı. "Ama ben öleceğim, değil mi?"

Lanet olsun. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım, biriyle ölmeden hemen önce konuşmuştum. "Emin değilim tatlım. Umarım değildir."

"Ben de öyle umuyorum. Annem çok üzgün." "Bunun başına gelmesine çok üzuldüm."

Küçük bir omzunu kaldırdı. "Sorun değil. Benim hatamdı. Bisikletimi sürüyordum ve tam caddeye düştüm. Stan Foyer benim sakar olduğumu söylüyor. Sanırım haklı."

"Stan Foyer pisliğin teki."

Dustin başını kaldırıp bana baktı ve güldü. "Öyle, ha?"

"Bunu biliyorsun."

Tekrar ciddileşmeden önce beşlik çakmıştık.

"Neden bu kadar zekisin?" diye sordu.

"Bu benim işimin bir parçası. Sizin gibi insanlara yardım ediyorum."

Gözlerinin mavisi zevkle parlıyordu. "Bir melek gibi mi?"

"Sayılır ama pek sayılmaz. Ben daha çok diğer ucundayım spektrum."

"Anneme yardım edebilir misin?" diye sordu. "Ben öldüğümde çok üzülecek."

Kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. Reyes'i yakınımda hissettim. Nöbet tutmak için gizlice gelmiş olmalıydı. Onu bulana kadar etrafıma bakındım. Başıyla içeri girmemi işaret etti. Ne yapabileceğimi görmek için, eğer bir şey varsa. Ve bu cesur çocuk için, yapardım.

"Hemen içeri gireceğim," dedim ve yakındaki bir çalışma masasından bir hemşire stetoskobu aldım. Rol için giyinmemiştim ama umarım stetoskop bir giriş kartı görevi görürdü.

"Ona dokunacak mısın? Yaptığın şey bu, değil mi? Onun
üzülmesini istemiyorum. Ben iyi olacağım."

Gözlerimin arkası acıdı ve arkamı dönmek zorunda kaldım. Bir süre sonra önünde diz çöktüm. "Ona dokunacağım. O iyi olacak."

"Yani artık gidebilir miyim?"

Endişelenerek monitöre baktım. "Bir dakika daha dayanabilir misiniz? Bunun işe yarayacağından emin olmak için?"

"Tamam."

Ayağa kalktım ve odanın içine süzülüp doğrudan monitöre yöneldim. Ben geçerken Dustin'in yakınları kenara çekildi.

Kokluyorlardı, ona dokunuyorlardı, kaçınılmaz olanı bekliyorlardı. Kederlerinin ağırlığını göğsümde bir kaya gibi hissederek mücadele ettim. Ciğerlerim çalışmayı durdurdu. Duygularını engellemeye çalıştım ama çok güçlüydüler.

Nefes almakta zorlanarak monitördeki birkaç düğmeye basıyormuş gibi yaptım ama hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedim. Sonra kocaman yatağın içinde minicik ve çelimsiz duran solgun çocuğa döndüm. Başının etrafında bir bandaj vardı ve yüzü çizik içindeydi.

ve şişmiş, dışarıda konuştuğum çocuktan neredeyse farksızdı.

Uzandım ve nabzını ölçer gibi bileğine dokundum.

Eminim ki odadaki biri onun nasıl

Bu beyhude bir hareket olurdu. Hepsi durumun vahametinin farkındaydı. Jessica'nın kız kardeşi Willa'nın annesinin omzuna yaslanmış hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm, parmakları annesinin giydiği mor bluza dolanmıştı. Jessica'nın annesini hep sevmişimdir.

Kimsenin bana özellikle dikkat etmediğini düşündüğümde göz kapaklarımı kapattım ve parmaklarımı Dustin'in kırılgan bileğine doladım.

Bunu ben yapmadım. Hastaları iyileştirmek benim işim değildi, bu yüzden ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Latince biliyordum ve bu

son zamanlarda bir cazibe gibi çalışıyor gibiydi. "*Resarci*," diye fısıldadım, eğer yapmaya çalıştığım şeyle onun sınırlarını aşıyorsam yukarıdaki Büyük Adam'dan beni

affetmesini diledim.

Ancak bitirdiğimde hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir gũç içimde akan. Parmak uşlarımdan şimşekler şakmıyor. Denizler önümde yarılmadı. New Mexico'da çok deniz olduğundan değil, ama...

Başarısız olmuştum.

Kirpiklerimin arasında biriken ıslaklığın üzerlerine dökülmesine izin verdim. Artık bir şey saklamanın ne anlamı vardı ki? Ufaklığın sıyrılan kolunu kaldırdım ve avucunun işini öptüm.

Ne yazık ki, bu biraz dikkatimi çekti. Elini geri çektim ve aceleyle odadan çıkmaya çalıştım ama oda yas tutan aile üyeleriyle doluydu. Kaşışım düşündüğümden daha zor oldu.

Daha kapıya varmadan kalp monit r ndeki bip sesleri hızlandı ve güçlendi. Bir an sonra Dustin inledi ve başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Yavaşça gözlerini açtığında ben bile hayretler içinde kaldım. Zar zor. Işıkların onu rahatsız ettiği belliydi çünkü gözlerini kıstı, sonra tekrar kapattı, ama Willa ona bağırdı.

"Dustin!" dedi, nazıkçe onun narin bedenine sarıldı, parmak uşlarıyla yüzünü okşadı, kahverengi saçlarının bir tutamını d zelitti. "Dustin, lütfen," dedi.

Gözlerini tekrar açmak işin mücadele etti. Bir hemşire hayati değerlerini kontrol etmek işin aceleyle odaya girdi. Bir başka hemşire de hemen peşinden, kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışıyordu.

Dustin annesine odaklanmaya çalıştı ama bunu başaramadan önce göz kapaklarının aşağıya düşmesini engelleyemedi. Tekrar denedi, gözbebekleri kararsızca yuvarlanıyordu.

odaklanacak başka bir şey: ben.

şişmiş yüzünde tanıdık bir ifade belirince ona hızlıca sııttım. Başımla onayladıktan sonra ona bir göz kııptım ve işaret parmağımı elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde ağzımın üzerine koydum. Dustin yüzünü buruşturarak başını salladı ama

muzip bir sırtışa engel olamadım.

Ciğerlerim sıkışmıştı ve gözyaşlarım artık özgürce akıyordu. Başarmış mıydım? Gerçekten bir çocuğun hayatını kurtarmış mıydım?

Kimse soru sormadan ben çıktım ve insanların arasından geçerek çıkışa doğru ilerledim. Herkes kadar şaşkın olan hemşireler, anne ve büyükanne dışında herkesi dışarı atıyorlardı, bu yüzden artık umutlu olan kalabalık küçük bölmeden çıkarılırken ben de aralarına karıştım.

Dustin'in sandalyesinin yanından geçerken, artık sandalyede olmadığı için sevindim. Ne olduğunu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Büyük metal kapılara doğru ilerlerken yüzümde bir gülümseme belirdi ama yumuşak, kadınsı bir ses beni durdurdu.

"Charley?"

Herkes yoluna devam ederken ben durdum. Arkamı dönüp Willa'ya hüzünle gülümsedim. "Merhaba. Ben de eski bir dostumu ziyaret ediyordum.

Seni orada gördüğümde arkadaşımı. Çok özür dilerim.

"Dur," dedi, sesi çatallaşmış, yanakları kızarmıştı. "O sendin. Annem Dustin'in elini tuttuğunu gördü. Ne yaptığını gördü."

"Ne?" diye sordum. Ondan uzaklaşarak sordum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Omuzlarımı ellerinin arasına aldı. "Senin ne olduğunu biliyorum. O gece Jessica'ya söylediğinde onu dinliyordum." Ölen kız kardeşini düşününce hüznü geri geldi.

"Sadece korkmuştun, Charley. O sadece, bilmiyorum, aptal bir çocuktun."

"Willa, o gece şaka yapıyordum. Çocukların böyle konularda nasıl şakalaştıklarını bilirsin."

"Beş dakika önce olsa sana inanırdım." Elini yüzüme koydu ve bana öyle bir huşu, öyle bir saygıyla baktı ki. "Artık inanmıyorum. Ne yaptığını biliyorum. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Jessica omzuma soğuk bir el koydu. "Ona onu sevdiğimi söyle. Lütfen, Charley. Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim. Ben öldüğümde aramız pek iyi değildi. Sadece onu sevdiğimi bilmesini istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum ve ellerimi Willa'nın kollarının üzerine koydum. "Beni buraya o gönderdi, biliyorsun. Dustin'i kurtaran oydu. O olmasaydı, ondan asla haberim olmayacaktı."

Bir hıçkırık ince bedenini sarsarken iki eliyle ağzını kapattı. Kısa kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleriyle bir periye benziyordu. Her zaman çok etkileyiciydi.

"Aman Tanrım," dedi sesi titreyerek.

"Farklılıklarınıza rağmen sizi ölçüsüz bir şekilde sevdiğini bilmenizi istiyor. Her zaman da sevdi."

Willa kollarına yığıldı, sanki hayatı buna bağılmış gibi bana tutunuyordu. Annesi arkasından yürüdü. ve ellerini Willa'nın omuzlarına koydu. Willa arkasına yaslandı.

"Bunu asla unutmayacağım" dedi, yanağını öptü ve sonra ellerimi tutup onları da öptü. "Bunu asla unutmayacağım. Lütfen ona benim de onu sevdiğimi söyle."

"Az önce yaptın."

Jessica arkamdan hıçkırarak ağlıyordu, başı omzumdaydı. "Ve annem. Lütfen, Charley."

"Ve siz, Bayan Guinn. Jessica sizi çok seviyor."

Aldığı her nefeste hıçkırdı ve sadece başını sallamayı başarabildi. Sonunda Willa'nın omuzlarını sıkarak, "Seni soruyor," dedi.

Willa başını salladı, bana bir kez daha sarıldı ve oğlunun yanına koştu. Jessica da peşlerinden koştu.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde dışarı çıktım.

Reyes tam oradaydı. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Sen Val-Eeth'sin," dedi bana hatırlatarak. "Sen kendi uçağında bir tanrısın. Sana söylemiştim. Her şeyi yapabilirsin."

"Evet, orada. Ama burada? Bu düzlemde mi? Bu dünyada mı? Unuttuysan söyleyeyim, zaten bir Tanrı'sı var. Sence bunu yaptığım için üzülür mü? Onun dünyasını işgal ettiğim için. çim mi?"

"Sanırım seninle olmaktan memnun. Ben olsam bunu alışkanlık haline getirmezdin."

Hastaneden çıkıp Misery'ye doğru ilerlerken sol botumun tabanında bir taş buldum. Durdum ve ayağımı toplamak için binaya yaslandım. Reyes etrafı incelerken

bizim alanımız, gözlerimi birbirine kenetledim ve elimi tuğla binadan çekmeden önce Latince çalıştım.

"Yarışalım," dedim, bir adım öne geçmek için yanından koşarak geçerken.

Lider olmanın coşkusu, zaferin tatlı kokusu yaklaşık 0,7 saniye sürdü. Botlardı.

Ve onun bir panterin hünerine ve gücüne sahip olduğu gerçeği.

Sonunda ofise dönmeyi başardık. Reyes bardaki işleri kontrol etmeye giderken ben de asi asistanımı kontrol etmek için aceleyle yukarı çıktım. Bazen ona sürpriz saldırılar yapmayı severim. Onu tetikte tutuyorum. Ona bunun için para vermiyordum.

örümcek solitaire oynamak. Ben örümcek solitaire oynamadığım sürece. O zaman iyiydik.

Ofisimin kapısını yavaşça açtım. Cookie masasındaydı, ben de ofisimin zemininde sessizce yürüdüm.

"Senden binlerce güneşin gücüyle nefret ediyorum," dedi. Onu henüz korkutmamıştım bile.

"Bugün benden neden nefret ediyorsun?"

Başında bir buz torbasıyla masasına oturdu. "Vurdu. Kafein yoksunluğu. Sanırım bir morfin serumuna ihtiyacım var."

"Bu çok tuhaf," dedim, onun zımbasını elime alarak. Onunki benimkinden çok daha havalıydı. "Başım bugün iyi."

Bana doğru döndü, sonra acı içinde kıvrandı. "Ne oldu?" diye sordu, öldürücü mavilerinin derinliklerinde alev alev yanıyordu. "Evet. Ben iyiyim. İki gün süreceğini söylediğini sanıyordum.

haftalar."

"Öyle olmalı. Bu senin doğaüstü saçmalığın." Bana işaret parmağını salladı. "Bunu neden yaptım ki? Artık senden hoşlanmıyorum bile."

"Elbette biliyorsun," dedim, sesime bir tutam neşe katarak. "Ben uyuşturucu gibiyim. İnsanlar beni sevmek istemez ama bir kez tadına baktılar mı daha fazlası için geri gelirler."

Kadından genizden gelen bir inilti çıktı. "Neden seni bırakamıyorum?" "Az önce söyledim ya. Ben uyuşturucu

gibiyim. Hiç dinlemiyorsun." Ne zaman
Tekrar inledi, ben de güldüm. "Cook, ben mecbur kaldım
diye kafeini bırakma demiştim sana. Bu senin için hiç adil
değil. Biz

iki kahve fincanı alabilir. Bay Kahve zaten bir arkadaş istediğini söylüyordu. Ve sanırım *arkadaştan* kasti Match.com'da bir profilinin olması." Ona dikkat çekici bir şekilde göz kırptım.

"Ya da," dedi, bana bir şey göstermek için zıpladı. yazdırdım. "Şu yeni moda tek fincanlık demleyicilerden alabiliriz. O zaman sadece farklı kahve türlerini satın alırsınız. Tatları ve her şeyleri var."

Kağıdı elinden kaptım. "Hangi çılgın dahi bu?"

"Yıllardır buralardalar."

"Bu harika. Hiç bu kadar zekice bir şey görmemiştim."

"Hayır," dedi havayı silerek. "Bunu yapabilirim. Sadece iki hafta, değil mi? Büyük planın içinde iki hafta nedir ki? şeyler?" Arkasına yaslandı ve buz torbasını başına koydu.

"Yapacak işiniz varsa çok şey var. Gelişme var mı?"

"Hayır. Ve lütfen geri çekil. Eğer beynim patlarsa, D ve G'lerinize beyin maddesi bulaşmasını istemiyorum." O Dolce & Gabbana'larımı severdim. Ne yazık ki ben onları daha çok seviyordum. "Çok düşüncelisin."

"Bu hayatımda yaşadığım en kötü akşamdan kalma gibi."

"Öyle değil. En kötüsü, sen 'Swing Low, Sweet Chariot' şarkısının nakaratını inlerken kafanın yedi saat boyunca tuvaletimde kalmasıydı."

"Oh, evet. Lanet olası tekila."

"Değil mi? Bir çocuğu iyileştirdim sayılır."

Tekrar doğruldu. "Charley, gerçekten mi?"

"Evet. Oldukça inanılmazdı. Onun yaşayacağını bilmek. Hiç böyle bir amaç hissetmemiştim."

"Ama gerçekten birini iyileştirdin? Yani, bunu yapabiliyor musun?"

"Görünüşe göre," dedim omuz silkerek.

"O zaman neyi bekliyorsun? Ellerini üzerime koy, bebeğim." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını iki yana açtı.

"Herkes üzerinde işe yaradığını sanmıyorum."

"Ve ben herhangi biri değilim. Hadi, elinden gelenin en iyisini yap."

Bekleyişini izlerken kıkırdadım. Onu yaptığında Sonunda eğildim ve işaret parmağımı başına koydum. "*Resarci*," dedim ve bekledim.

Cookie gözlerini kırptıştırdı ve sonra test etmek için başını salladı, bu noktada iki eliyle şakaklarını tırmaladı ve inledi. "Denemiyorsun bile. Sırtını bu işe ver." Tekrar yaslandı.

"İşlerin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum. Bence hastalığınız oldukça vahim olmalı."

Dirseklerini masasına dayadı ve başını işaret etti. "Bunun korkunç olmadığını mı düşünüyorsun? Beynimin bir şekilde harcanabilir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Harcanabilir demedim."

Kendini melodramatik bir şekilde masasının üzerine bırakarak buz torbasını ensesine koydu.

"Günün geri kalanı için gündemde ne var?"

"İntihar notu kurbanları hâlâ elimizde. Ama Robert bir şey bulmuş olabileceklerini söyledi."

"Gerçekten mi? Bana söylemedi."

"Evet, onlar bu ipucu üzerinde çalışırken o davayı bugünlük rafa kaldırmamızı söyledi."

"Hmm, tamam. Sırada ne var?"

"Birkaç saat sonra Amber'ın karnavalı var. Bunun dışında, yarın sabaha kadar hiçbir şeyiniz yok.

Amityville'deki evde rahiple buluşacaksınız." "Güzel. Adımı bilen ele geçirilmiş bir ev. Ama bu iki saatlik boş zaman garip. Benim hiç boş zamanım olmaz."

Kendini tekrar dirseklerinin üzerine çekti. "Hayır, hiç boş vaktim olmuyor. Dünyadaki tüm boş zamana sahipsin, bu yüzden notlarımdan kağıttan uçaklar yapıyorsun."

"İyi bir noktaya değindin. Bu da işe dönmen için bir başka neden. Çabuk, çabuk. Sana zar zor ödeme yapıyorum

Masanızın üzerinde kontrolsüzce salya akıtmanıza yetecek kadar."

Beni günaha sokma.

Onun yerine beni takip et! Kestirme bir yol biliyorum!

- T-SHIRT

İki saat sonra Cookie, Reyes, Osh ve ben kendimizi Karnaval sırasında Roadrunner Ortaokulu'nun koridorlarında dolaşırken bulduk. Kütüphane kitapları ve eğitim gezileri için her yıl düzenledikleri büyük bağış toplama etkinliğiydi. Asil bir amaç, ama ben

yardımcımın acı iniltileri olmadan da yapabilirdim. Kafein yoksunluğunu gerçekten zor atlatıyordu. Öte yandan, ben büyürken

Şeytan'ın kanına oldukça düşkün. Biraz krema, bir tutam tatlandırıcı ve işte! Sahte kahve. Önümüzdeki sekiz ay boyunca bununla yaşayabilirdim, ta ki Beep kendi kahvesini yapmaya karar verene kadar.

Büyük giriş.

"Kız gibi fiziğimi kaybettiğim için Beep'e kızacağımı söylemiyorum," dedim acı sisi içinde beni yarı yarıya dinleyen Cook'a, "ama cidden, kıcı mı gördün mü?"

"Charley!" Amber bize el salladı. Üzerinde altın biblolar sarkan uzun mavi bir duvak vardı ve kalın bir göz kalemi ve etkili olması için az miktarda allık sürdüm.

Quentin onun yanında duruyordu, uzun boylu, güzel, sarı saçlı

Amber'ın kalbini pıt pıt attıran mavi gözlü şeytan. Onunla bir iblis onu ele geçirmeye karar verdiğinde tanışmıştım.

Çünkü Quentin başkalarının göremediği şeyleri görebiliyordu. Yani benim ışığımı.

Neyse ki Artemis iblisin icabına baktı ve Quentin çok iyi bir arkadaş oldu.

"Hey, sen," diye işaret ettim ve onu kocaman bir kucaklamanın içine çektim. "Geleceğini bilmiyordum."

"Onu ben davet ettim. Osh ile tanışmasını istedim." Sağır kültürünün kurallarının her zaman farkında olarak aynı anda hem konuşuyor hem de imzalıyordu. Ve giderek daha iyi konuşuyordu. Buna bayıldım.

"Oh, dışarıda devriye geziyor," dedim, aynı şeyi yaparak.

"Tamam anne, ilk sen olmak ister misin?" diye sordu.

Quentin Cook'a utangaç bir şekilde gülümsedi ve onun sarılmasını kabul etti. Sonra, beni oldukça şaşırtan bir hareketle Quentin elini Reyes'e uzattı.

Reyes onu aldı ve onaylayan bir gülümseme sundu.

Bu büyük bir adımdı. Quentin uzun zamandır ondan korkuyordu. Gidenleri neredeyse benim kadar net görebiliyordu ama Reyes'in karanlığını da görebiliyordu. Onu görmüştüm.

Sadece birkaç kez, ama onu tanımasaydım, karanlık beni de korkuturdu. Bu yüzden Quentin'in Reyes'i iyi adamlardan biri olarak kabul etmesi benim kitabımda çok büyük bir olaydı.

"Ya da sen yapabilirsin, Charley Teyze," dedi Amber.

"Harika," dedim, az önce neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cookie yerdeki parlak maviler ve sarılarla boyanmış bir tabelayı işaret etti.

MADAM AMBER: BİR FALCI

"Siz bir madam mısınız?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Sence bu bir ortaokul karnavalına uygun mu?" Çocuklar çabuk büyüyor derken şaka yapmıyorlardı.

"O tür bir hanımefendi değil," dedi Cookie.

"Ya da sen, Reyes Amca," dedi utangaç bir tavırla ayak parmaklarının üzerinde dönerek.

Reyes şaşkınlıkla ona baktı.

"Sana böyle seslenmek zorunda değilim. Bob Amca'yı kaybettiğim için düşündüm."

"Ubie'yi mi kaybediyorsun?" Ona sordum. "Yine mi ölüyor? Bunu sadece sempati kazanmak için söylediğini biliyorsun."

"Şey, hayır, bilirsin, o ve annem birlikte olduklarından beri, *amca* terimi biraz garip geliyor. Ben de düşündüm ki sen

Charley Teyze ile evlenmek, belki -"

Reyes onun elini kendi elinin içine aldı ve üzerine eğildi, parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu. "Onur duydum."

Ona gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce kollarını boynuna dolayarak yakut rujundan kalp şeklinde bir iz bıraktı. Görünüşe göre, falcılar ve gecenin kadınlarının renk paleti seçimleri de dahil olmak üzere pek çok ortak noktası vardı.

"Kesinlikle önce ben gitmeliyim," dedim. Sırada bekleyecek sabrım hiç olmamıştı. "Geleceğimle ilgili bir sürü sorum var. Hazırlıklı ol."

Amber heyecanla sıçradı ve Cookie'nin yatak örtüsüne benzeyen çadırını açarken ellerini çırpıttı.

"Bana şans dile," dedim

Quentin'e. "O iyi," diye söz verdi.

Ona bir başparmak işareti yaptım, Reyes'e göz kırptım ve kurduğu kısa masaya oturdum. Perde düştü ve Amber karşıma oturarak falcı Madam Amber'e dönüştü. Tarot kartlarını dizmeye başladı, her seferinde bir tanesini çevirerek iğrenç geleceğimi ortaya çıkardı. Ya da iğrenç geçmişimi. Her iki şekilde de. Daha yakından baktım ve kartlardan birini elime aldım.

"Amber, bunlar muhteşem."

"Teşekkür ederim. Onları sanatta yaptım."

"Bunları sen mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum. Akıcı renkleri ve yumuşak açılılarıyla çok güzellerdi. "Bekle, sanatta tarot kartları yapmana izin mi veriyorlar?"

"Evet, öğretmenimiz çok New Agey." "Ah.

Şey, tamamen etkilendim."

Zevkle kıvrandı, ama ben şimdi bir Açılması gereken bir konuyu açmak için iyi bir zaman. Belki de güzel bir cameo ile.

"Tatlım, Bob Amca'nın annenle çıkması senin için sorun olur mu?" "Şaka mı yapıyorsun? Ubie'yi seviyorum. O bir kahraman gibi ve o çılgın amcalar bir araya geldi." "O

da öyle."

"Ve harika spagetti yapıyor."

Ne harika bir çocuk. Beep'in de bu kadar harika olmasını umuyordum.

Dışa dönük ve koşullarını kabul eden biri olarak. Tiyatro prodüksiyonu yok. Drama yok.

"Aman Tanrım, basın toplantısını tamamen kaybettim." Elini parlayan kristal küreye doğru tuttu ve ait olduğu milyonlarca sosyal ağdan birinde yayınlamak üzere bir fotoğrafını çekti.

Kendime hatırlatmak zorundaydım, bir keresinde banyoda Clorox Tuvalet Çubuğumun üzerinde kayıp ayak parmağımı kırdığımda da aynı şeyi yapmıştım.

"Tamam, hazır mısın?"

"Dang doğru. Vur bana, ey bilge kişi."

Kıkırdadı, sonra elini kartların üzerinde gezdirdi ve birine dokunmadan önce havada asılı kalmasına izin verdi.

"Ölüm," dedi ve oraya gideceğini nereden bildiğini merak ettim. Tarot okuyucuları her seferinde doğrudan Ölüm kartına giderler.

falıma baktırdığım zaman. Bu da dahil olmak üzere, iki kez.

"Yeni bir başlangıç," diye ekledi. Bir eliyle karta dokundu, diğer elimi tutarken göz kapakları kapandı onunkine. Sonra avuç içlerimizi, benim elim onunkinin üzerinde durana kadar birleştirdi. Aramızda bir elektrik dalgalanması hissettiğim bir konsantrasyon anından sonra başladı. "On iki kişi çağrıldı ve on iki kişi gönderildi."

İlk başta Onikiler hakkındaki bilgisi beni şaşırtmıştı ama koridorun karşısında çok şey duyduğunu hatırladım. Zeki biriydi. Yine de bakışı çok iyiydi. Sırtı dikti ve transa girmiş gibi görünürken göz kapakları kapalıydı.

"Onların gözleri görünmez ama her yeredir. Kördürler ama hiçbir şeyi kaçırmazlar. Gölgede on iki canavar gizlenir. İnsanların kalplerinde on iki tane daha pusuda. Bekliyorlar. Hayalet tanrının kızının kayanın üzerinde tek başına duracağı ve on üçüncünün kararını bekleyeceği ayaklanmayı izliyorlar. Onunla birlikte. Ona karşı. Fark etmez, çünkü o bugün için yaratılmıştı. Bir ölüm günü ve bir zafer günü.

Onunla ya da onsuz, düşmanın kanının zaferini dilinde tadacaktır."

Vay
canı
na.
Kahr
etsin

Şaşırmış bir şekilde oturdum. Bu eve biraz fazla yakındı. Dün gece ne kadarını duymuştu? Ben bunları daha yeni öğrenmiştim ve Cookie'ye anlattığımı duymuş olamazdı. O zaten okuldaydı. Ama on üçüncü savaşı nereden biliyordu? Şeytan ve ordusunun ayaklanmasında dengeleri değiştirebileceğini nereden biliyordu? Uçak mı?

Amber daha fazla uzatmadan şimdiki zamana geri döndü ve elini uzattı. "Üç dolar lütfen."

Geciken çenemi yerine koydum ve çantamı karıştırıp birkaç tane buldum. Amber ya gördüğüm en iyi aktrislerden biriydi ya da Edgar Cayce'yi kanalize etmişti.

"Tatlım, dün gece Reyes'le konuştuklarımızı duydun mu?" "Pfft, hayır. Lamba direği gibi dışarıdaydım."

Çocuklar ve metaforlar her zaman birbirine karışmazdı. Ona bir beşlik uzattım ve üstü kalsın dedim.

"Güzel," dedi ve parayı yanındaki bardağa doldurdu.

"Sıradaki!" diye bağırarak beni dışarı attı.

Dışarı çıktım ve Ubie'yi gördüm. Madam Amber'in şaşkınlığı hâlâ üzerimdeyken sordum: "Burada ne yapıyorsun? Burada

Davada yeni bir şey mi var? Babam mı? Onu buldun mu?"

Kaşlarını kaldırdı ve Cookie'nin elini tuttuğunu fark etmemi bekledi.

"Oh. Oh! Demek profesyonel olmayan bir sıfatla buradasınız." "Evet, balkabağım. Bu kadar kolay unutmaya şaşırdım.

Bizi bir araya getirmek için onca zahmete girdin." Cookie pespembe kızardı.

"Sıradaki!" Amber battaniye çadırından bağırdı. Çok sabırsızdı.

"Sıradaki ben olacağım," dedi Cookie. "Benim üzerimde çalıştı, bu yüzden bu kısa ve tatlı olmalı."

Quentin samuray kılıçlarıyla hokkabazlık yapmaya çalışan iki çocuğu kontrol etmekle meşguldü. Ortaokul çocukları ve samuray kılıçları.

O çocukların çok cesur ebeveynleri varmış. Ya da gerçekten iyi bir sağlık sigortaları.

Reyes'e yaklaştım ve "Bunlardan herhangi birini duydun mu?" diye sordum. "Duydum. Ve şunu söyleyebilir miyim, bu ne lan?"

"Seninle aynı fikirdeyim. Biliyorsun, kehanetlerin bir kısmı Kıza hizmet edebilecek ve onu koruyabilecek kişilerin bana çekileceğini söylüyorlar. Belki de tüm bunlar, o binaya taşınmam, Osh'la tanışmam, Quentin'le tanışmam, ölenleri görebilen Pari'yi tanımam ve şimdi Amber'la birlikte olmam, belki de hepsi büyük bir planın parçasıdır. Beep için bir tür güvenlik sistemi."

"Merak etmeye başlıyorum. Ve gerçekten de on üçüncü savaşçının kim olduğunu merak etmeye başlıyorum. Eğer teraziyi kızımızın en umutsuz anında lehine çevirebilecek biriye, belki de seçim yapacak kadar uzun yaşamamasını sağlamalıyız."

"Merak etmeye başlıyorum. Ama onun kim olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Sıradaki!" Amber'ın ısrarlı bağıırışı geldi.

"Sıra sende. Belki o bu duruma daha fazla ışık tutar."

Başını salladı, sonra çadıra girmek için eğildi, gerçekten alçaktan. Yaklaştım ve dinledim ama Amber onunla her zamanki rutinini sürdürdü. Transa girmedi, sadece kıkırdamaları ve nişanlıma olan hayranlığı son derece çekiciydi.

Şaşırtıcı Amber'ın gazabına uğramamak için parasını ödedi ve tekrar dışarı çıktı. Altı-dört yaşında biri için kolay bir iş değildi.

Bir tur oyun ve eyaletteki en sağlıksız yemeklerden bazılarının ardından Reyes, Osh ve ben Cookie'yi karnavalda bıraktık.

Yıkmaya yardım edeceğine söz vermişti.

"Tamam," dedim ona yaklaşarak, "bu geceki planı unutma."

"Planı nasıl unutabilirim?" dedi gözlerini devirerek. "Bu çok saçma."

"Hayır, değil. İşe yarıyorsa, saçma değildir. Ve işe yarayacak."

"Tamam ama benim bir küreğim bile yok." "İki tane var. Endişelenme."

"Buna pişman olacağım, değil mi?"

Sanki endişelerini yatıştırma şansım varmış gibi sordu. "Duh."

Eve döndüğümüzde yatmadan önce biraz araştırma yaptım. Osh yine Sophie'yi aldı, ben *On İki'den cehennem köpeklerine ve on üçüncü savaşıya* kadar her şeyi yazarken kol dayama yerine uzandı, çok fazla Antonio çıktı, bu yüzden eğlenceliydi. Ama şimdiki ve gelecekteki durumumla ilgili hiçbir şey bulamadım.

Saatlerimizi daha önce senkronize ettikten sonra, Cookie tam zamanında daireye girdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu fısıldayarak. "Balo gecesindeki sarhoş bir bakire kadar hazırım."

Yatak odasına gittim. Reyes derin uykundaydı. derin ve ritmik nefes alıyordu. Onu uyandırmaktan nefret ediyordum. Ancak Osh'u uyandırmaktan nefret etmiyordum. Osh'un ruhlarıyla beslenmişti. Zamanında birçok çaresiz adam vardı ve o bunu hak etmişti. birkaç saatlik keyifli bir uykudan mahrum kaldık. Birinin bizimle gelmesi gerekiyordu. Destek olmadan gecenin karanlığında dışarı çıkmamın imkanı yoktu. Dışarıda canavarlar vardı. On iki tane. Mezarlığa vardığımızda güvende olurduk. Kutsanmış toprak ve hepsi. Beni endişelendiren orası ve burası arasındaydı. Ama bir mezarı ancak o zaman kazabilirdik. fark edilmeden gitme umudu geceydi.

Ben de sessizce ona yaklaştım, elimi ağzına koydum ve kulağına doğru eğildim.

"Oş," dedim kalçasına vurarak. "Uyan."

"Uyumuyordum," dedi elimin arkasından. Elini geri çekti. "Özür dilerim."

"Demek mezar kazıyorsun, ha?"

"Nereden biliyorsun?" Diğer elimde bir kürek tutarak sordum.

Mezarlıkta durduğumda travma geçirmiş Cookie'ye bakarak, "Tamam, iyi bir yolculuktu," dedim.

"Üç kırmızı ışıktaki geçtin."

"Evet, ama saat sabahın ikisi. Etrafta kimse yoktu. Ve karşıma çıkabilecek cehennem köpekleri için kolay hedef olmak istemedim."

"Ve sokakların olmadığı üniversite kampüsünden geçtiniz."

"Yine de bir sürü kaldırım var."

Osh arkadan kürekleri aldı ve bizi Lacey'nin mezarına kadar takip etti.

"Selam çocuklar," dedi el sallayarak. "Kim bu yakışıklı?"

Oş sırtıttı ve eğer ayrılanın yüzü kızarabilseydi, kızarırdı.

"Özür dilerim. Beni duyabildiğini bilmiyordum."

"Hiç de değil. Hangisi?"

"Oh. Buraya."

Lacey, Osh'u mezarına götürdü.

Cookie ve ben geride kaldık, kısmen ona sorabilmek için kısmen de tüm işi Osh'un yapacağını umduğumuz için.

"Seninle ilgili garip bir şey fark ettin mi?"

Kızın mı?" Cook'a bu geceki olaydan nasıl bahsedeceğimi bilemediğimden sordum.

"Bir şey mi?" diye sordu. "Sadece bir şey mi?"

Kıkırdadım ve karnavalda olanları şaşkınlık içindeki Cookie'ye anlattım.

"Evet, ben de tam oradaydım." Onu durdurdum ve bir elini onun koluna koydu. "O özel biri Cook. Az bir şey demek istemiyorum. Sanırım tanışmamız kaderimizde varmış. Bence o bir şekilde kızımın hayatında önemli bir oyuncu olacak."

Cookie bir mezar taşının üzerinde oturuyordu ve normalde biraz saygısızca olurdu, oturmak istemesini anlıyordum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Çok şaşırdım Cook. İnanılmazdı. Ya o kartlar? Bunu yapmayı nereden öğrendi?"

"Bunu ona ben de sordum."

"Ve?"

"Görünüşe göre
hapisane." "Tam bir
ukala." "Bir de bana sor."

Angel'ı çağırdım ve Lacey ile birlikte gözcülük yapmasını istedim. "Flört etmek de yok," diye uyardım. "Gözcülere ihtiyacım var, sevişmeye değil. Anladınız mı?"

"Kahretsin, *pendeja*, blue jean'ini rahat bırak. Çok patronluk taslıyor," dedi Angel Lacey'ye, başparmağını bana doğru uzatarak.

Ve yine gözcülüğümüzü yapmaya gittiklerinde neredeyse yüzleri kızarıyordu.

Neyse ki Lacey haklıydı. Zemin yakın zamanda bozulmuştu, bu yüzden kazmak düşündüğümünden çok daha kolaydı ama yine de hayatımda yaptığım en zor, en zahmetli şeylerden biriydi. Uganda'da çok kazmıştım ama görünüşe göre o zaman çok daha iyi durumdaydım.

Cookie ve ben kazarken Osh bir mezar taşına yaslanmış etrafı tarıyordu. Bu benim hatamdı. Yapmalıydım. Ona gerçekten yardım etmesi için şantaj yaptı, ama Cookie ve Charley Şov'dan zevk aldığını hissettim.

Yine de bir ritim yakalamıştık. İki saat sonra, Cookie küreği her sallayışında, topa her vuruşunda bir tenisçi gibi hırıltılı ve istemsiz bir şekilde inliyordu, ben ise Super Bowl'daki bir koşucu gibi terliyordum. Arada bir, yanlışlıkla Cook'un kafasına bir kürek toprak attı. Bu onu çok üzmüşe benziyordu ve hiçbir zaman hakarete boyun eğmezdi, kazara benim de kafama bir kürek toprak atardı.

"Tüm bu işleri yapmış olsaydık ve Lacey'nin cesedi hala orada olsaydı berbat olmaz mıydı?"

"Dilini ısır."

"Bunu duyduğum!" Lacey uzaktan söyledi. Ölülerin kulakları gerçekten iyi duyuyordu.

Oş yanımıza yaklaştı, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi bir ot parçasını çiğniyordu. Reyes yakında eve dönmediğimi anlayacaktı; o zaman ödeyecek cehennemim olacaktı. Gerçekten.

"Yani, siz ikiniz iki saattir bunu yapıyorsunuz ve -"

"Köpek!" Lacey uzaktan çığlık attı. Bir süredir Cehennem köpeklerinden birinin ortaya çıkmasından korkarak bütün gece bunu yaptım.

"- ve sen sadece kirin üst katmanını tıraş etmeyi başardın."

Ona bakakaldım. "Bu üst katmandan çok daha fazlası. Bu en azından -" Görsel bir hesaplama yapmak için elimi kaldırdım. "- dört buçuk inç."

"Dışarı."

Cookie ve ben mezardan yeterince hızlı çıkamadık. Beş santim derinliğindeydi ama zor olmadı.

Oş iki küreği de aldı, ağırlıklarını ve dengelerini test etti, birini seçti ve sonra işe koyuldu.

Bir saat sonra, Cookie, Lacey ve ben mezarlıkta oturmuş, on dokuz yaşında bir çocuğa benzeyen bir köle iblisi izliyorduk - on dokuz yaşında çok yapılı bir çocuk - gömleksiz bir mezarı kazıyordu, geniş omuzları ay ışığında parlıyordu.

"Cehenneme gideceğim," dedi Cookie, bakışlarını ondan ayıramadan.

"Şey, eğer gidersen, muhtemelen böyle görünen başkaları da vardır. O kadar da kötü bir yer olmayabilir."

Lacey, "Onun iblis bebeklerine sahip olmak istiyorum," dedi.

Angel arkamızdan alay etti, Osh dışında işini yapan tek kişi oydu.

Tam o sırada bir gümbürtü duyduk ve Oş mezarın üzerinden yukarı baktı. "Buldum onu."

Tabutun üzerindeki toprağı kazıyıp açarken aceleyle yanına gittik. Yeterince eminim, ceset yoktu.

"Sana söylemiştim," dedi Lacey. "Biliyor musun, düşündükçe eski sevgilim Joshua'nın yapmış olması gerektiğini daha iyi anlıyorum. Belki de o benim başka bir yerde. Ben hayattayken buna çok takıntılıydı. Ona musallat olabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Aslında tavsiye ederim. Çok tedavi edicidir.

Ama o olduğundan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Oş mezardan fırlarken. Kelimenin tam anlamıyla. Lanet olası iblisler.

"Kayıp cesetlerin olduğu iki mezar daha olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, size gösterebilirim."

Diğer iki mezara doğru yürüdük ve ben isimleri, tarihleri ve parsel numaralarını not aldım.

"Cesedini bulduğumuzda diğerlerini de bulacağımıza dair bir his var içimde ve bu ikisi bir süredir buradalar. Ben

"Burada çalışan birinin onları çaldığını düşünüyorum." "Ama neden gömülene kadar bekleyelim ki?" Cookie sordu.

"Cesetleri morgdayken çalmak çok daha kolay olmaz mıydı?"

"Eğer varsayımım doğruysa, ki genellikle doğrudur, bu Buradaki ekipmanlara erişimi olan ve programı bilen biri. Bir cesedi morgdan gizlice çıkarmak sanıldığından çok daha zordur. Cesetleri çalmak daha iyidir.

Toprağı gömüldükten sonra kimsenin kaybolduğunu fark etmeyeceği bir yerde, öyle değil mi? Bu şekilde yakalanma olasılığı çok daha düşük."

"Doğru. Hasta ama doğru."

Karanlıkta Albuquerque'de bir yolculuk daha yaptık, ancak bu sefer hızlı bir pit stop yapmak zorunda kaldık. Bir marketin önünde sahte kameralar olduğunu biliyordum ve polisi aradım. Onlara söyledik.

Sunset Mezarlığı'nda biri bir mezarı kazıyordu. Onlara acele etmelerini söyledik. Sonra cep telefonumdan Ubie'yi

aradım ve

neler olmak üzere olduğunu, yakında nasıl bir mezar soygunu olacağını ve davadaki dedektifin Mezarlık çalışanlarının, özellikle de bahçıvanların araştırılması ve suçlunun mülkünün kontrol edilmesi gerekiyordu Bulunduğunda, iki kayıp ceset daha vardı.

Apartmanın önüne geldiğimizde ufuk yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Aceleyle içeri girdik ve ben ilk duş için Osh ile savaştı. Yan odadaki şeytanı uyandırmamak için kelimenin tam anlamıyla ve sessizce. Saçlarına saldırdım. Avuçladım. Pis bir numaraydı ama ben pis bir kızdım. Yine, kelimenin tam anlamıyla. Var olduğunu bilmediğim yerlerimde kir vardı.

Zafer benim olduğunda, banyonun kapısını kapattım, ışığı yaktı, sonra perdeyi geri çekip duşu açtı. Reyes orada duruyordu. Fayansa yaslanmıştı. Kollar çapraz. Deadpan ifadesi yerinde.

"Merhaba," dedim neşeyle gülümseyerek. "Ben de tam seni arıyordum." Bir şey söylemeyince devam ettim. "Çöpü dışarı çıkarırken ne olduğuna inanamazsın. çöp." Alay ettim ve saçımı işaret ettim. "İğrenç. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Mezar soymak federal bir suçtur."

Nefesim kesildi. "Ne? Asla yapmam. Soygun yapmıyorduk. Sadece kazıyorduk. Egzersiz Bip için iyidir. Beni takip ettin mi?"

"Her hareketin."

Çenem düştü. "Şu anda çok öfkeliyim. Dinlenmene izin vermeye çalışıyordum."

"Mm-hm."

"Madem oradaydınız, neden kazmamıza yardım etmediniz?"

"Çünkü seni bunu yaparken izlemek çok eğlenceliydi." Küvetten çıktı ve beni duvara yaslayana kadar yürümeye devam etti. "Ve sen bensiz gittin. Gece vakti. Zebaniler topraklarda serbestçe dolaşıp küçük kızları kahvaltı niyetine yiyebildiklerinde."

"Osh'u aldım." Ne kadar kötü görüldüğümü hayal bile edemezdim. "Gittin. Gece vakti."

"Bu konuşmayı tekrar yapacak mıyız? Ben. Aldım. Osh."

"Neden?" diye sordu, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ölü bir beden için neden böyle bir riske giresin ki?"

Onu geçmeye çalıştım. Bana izin vermedi. "Benim işim bu Reyes. Biri o tatlı kızın cesedini çaldı."

"Kendi canına kıydı."

"Reyes," dedim azarlayarak. "Onun bir engeli vardı. Kendini umutsuz ve kaybolmuş hissediyordu. Bunun için onu suçlayamazsınız."

"Peki ya ben?" diye sordu, yaklaşarak ama baştan çıkarmak için değil. Cezbetmek için değil. Gözdağı vermek için. Bir elini boğazıma doladı, nazikçe ve metodik olarak, onun imzası olan bir hareketle. "On İki seni ele geçirseydi nasıl hissederdim biliyor musun? *Umutsuz ve kaybolmuş*, bunu tarif etmeye yetmez bile."

"Dışarıda genç kızların cesetlerini mezarlarından çalan bir adam var."

"Ve onlar çoktan öldüler. On İki'lerle meseleyi çözene kadar bekleyemez miydi?"

"Kendini aşıyorsun. *Eğer* anlaşırsak Onikiler'in sorunu. Ya başaramazsam? Yapabilirim. Bunu şimdi yap. Bu davayı şimdi çözebilirdim, ben de çözdüm. Neden yarına erteleyeyim ki..." dedim ve sesimin kesilmesine izin verdim.

"O zaman neden beni uyandırmadın? Neden böyle bir şey için kendi hayatını ve çocuğumuzun hayatını riske attın? önemsiz mi?"

"Seni de riske atamazdım," dedim sessizce. "Ölenlere yardım etmek zorundayım, Reyes. Bu benim çağrım gibi bir şey. Eğer acı çekiyorlarsa, muhtaçlarsa, zor durumdalarsa, kendimi iliklerime kadar onlara yardım etmek için kemiklerimi sıyıırım. Ben buyum işte."

Kolunu indirdi ve geri adım attı. "Sanırım biliyorum neden gelmene izin verdiler. Neden uçağını bırakıp buraya gelmene izin verdiler ki?"

Bu ilginç olacaktı. "Tamam, ısırırım."

"Sen bir tanrısın ve yine de yardım etmek istiyorsun.
Tanrılar yardım etmez, Dutch. Tanrılar halklarına ne zaman
yardım edeceklerini ve ne zaman geri çekilip hatalarından
ders çıkarmalarına izin vereceklerini bilmelidir."

"Yani Dünya'daki görevimin daha iyi bir Tanrı olmama yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Evet. Çünkü hiçbir varlık mükemmel bir dünyada yaşayamaz. Hayat, hayatta kalmak için savaşımaya mahkumdur. Gelişmek için. Başarılı olmak için. Sahip olmayanlardan daha fazlasına sahip olmak için. Tüm yaşam, yaşamak için yok eder.

Her şeyi düzeltemezsin ama denersin."

"Korkunç bir tanrı olacağımı mı söylüyorsun?"

"Korkunç bir Tanrı *olduğunu* söylüyorum. Yanlış sebepler için yanlış şeyleri riske atıyorsun. Kusurlu olandan zevk almak yerine mükemmellik için çabalıyorsun."

Dışarı çıkmaya başladı ama onu engellemek için kolumu kapı aralığına koydum. Bana baktı, koyu moka rengi bakışları öfkeyle parıldıyordu.

"Yanılıyorsunuz," dedim kesin bir ifadeyle. "Siz, Bay Farrow, mükemmel olmaktan çok uzaksınız."

Kolumu bıraktım ve ondan uzaklaştım. Kısmen duşa çok ihtiyacım olduğu için, kısmen de söylediklerinde bir nebze - sadece bir nebze - doğruluk payı olduğu için.

Termitlerin gücünü asla hafife almayın.

- TAMPON ÇIKARTMASI

Duş aldım ve Oş sırasını savarken bir fincan Şeytan'ın kanından yaptım. Çok yorgundum ama güneş tüm hızıyla devam ediyordu ve yapacak işlerim vardı. Cookie geldi ve kendine de bir fincan yaptı.

"Vücudumun her santimi ağrıyor," dedi. "Ve başım her an düşecek."

"Ben de çok ağrıyorum," dedim, rol yaparak.

"Hayır, değilsin. Seni yakaladı, değil mi?" dedi, ben kupamın arkasından somurtup dururken bana şöyle bir baktı.

"Evet. Bizi oraya kadar takip etti."

"Ciddi misin?" diye sordu Oş'un yatağına oturarak. "Ve o yardım etmedi mi?"

"Değil mi? Ama hepsi bu değil. Benim korkunç bir tanrı olduğumu söyledi." Nefesi kesildi. "Söylemedi."

"O yaptı."

"Hepimiz bir konuda korkunç olmak zorundayız, tatlım. Mesela ben. Elektrikli süpürge satma konusunda berbatım."

Omuz silktim. "Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

"Doğru. Elektrikli süpürge satışında harikayımdır. Senin de elden çıkarman gereken bir ev var. Çabuk, çabuk."

Giyindikten sonra Reyes'in dairesini aradım ama bulamadım. Kendi evime geri döndüğümde Osh'un giyinmiş olduğunu ve bir yerlere gidecekmiş gibi silindir şapkasını taktığını gördüm.

Ayağa kalktı. "Rey'aziel'in bardaki işleri kontrol etmesi gerekiyordu."

Bugün size eşlik etmemi istedi."

Acı hızlı ve acımasızdı. Bastırmak için mücadele ettim.

"Tamam," dedim, Osh'un da Reyes ve benim gibi olup olmadığını merak ederek. Duyguları hissedebiliyor muydu?

Her iki şekilde de, Amityville'deki eve birlikte gittik. Tam bir sessizlik içinde. Belki duyguları hissedebiliyordu. Rio Grande'yi sekiz buçukta geçtik ve yaklaşık on dakika sonra evi nispeten kolay bir şekilde bulduk. Ne yazık ki gerçek Amityville evine hiç benzemiyordu. Ve kesinlikle ele geçirilmiş gibi görünmüyordu.

Peder Glenn ön tarafta durmuş bizi bekliyordu.

"Aile nerede?" Misery'den çıkarken sordum. "İşteler.

Çocuklar okulda." Elimi sıktı ve

Arkamda duran Oş'a başıyla selam verdi.

"Çok normal görünüyor," dedim ve babası kıkırdadı. "Ben de öyle dedim. Tanışmakla çok ilgili görünüyor sen."

"Harika. Gidelim mi?" Oş'a sordum. Elbette Zeus'u paketlemiştim ama eğer içinde gerçek bir iblis varsa, ışığım la ya da benim deyimimle *içimdeki parıltıyla ondan* kolayca kurtulabilirdim.

Daha önce de yapmıştım.

Oş başını salladı ve beni kapıya kadar takip etti.

"Kapı açık," diye seslendi Peder Glenn. "Size katılmadan önce burası hakkında bir fikir edinmenizi istiyorum."

"Tamam. Teşekkürler." Buna başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Karanlık bir aurası var," dedi Oş sessizce.

Adımlarımı yavaşlattım. "Bu kötü mü?"

Başını salladı. "Evlerin auraları yoktur."

"Oh. Yani, evet, kötü." Muhtemelen kızgın bir iblis.

Benimle birlikte içeri girdi, ama her ihtimale karşı, eşiği geçerken daha da öfkeli bir iblis çağırdım.

"Rey'aziel," diye fısıldadım.

"Buradayım," dedi kulağıma. Elbette zaten orada olacaktı, beni bedensiz bir şekilde izliyor olacaktı. Sıcaklığının tenimde kaydığını hissettim, kavurucu his tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Peder Glenn'in bize bahsettiği en hareketli odayı ararken Osh'a sordum: "Bunu nasıl yapıyorsun? Auraları nasıl görüyorsun? Yaptım ama yapamıyorum. her gün. Ve ben Azrail'im, Tanrı aşkına."

"Benim de bunu öğrenmem biraz zaman aldı. Sen ölenleri görmek, onlara odaklanmak için yaratılmışsın. Belki de bu yüzden yaşayanların auraları senin için önemsizdir."

"Önemsiz değiller." "Sadece bir düşünce."

"Peki, nasıl öğrendin?"

"Öncelikle, insan görüşünün bizimkinden farklı olduğunu anlamalısınız. Biz onların gördüğünden bin kat daha fazla renk görüyoruz."

"Ciddi misin? Tamam."

"O zaman uyum sağlamak zorundasınız. Her şeyi aynı anda birden fazla düzlemden görebilmek için."

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" "Ateş yakıyorsun."

Durdum ve ona döndüm. "Ne yaptın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bunu tarif etmenin tek yolu bu. İlk öğrendiğimde alev alacakmışım gibi hissettim. Sonra güneşin sunduğu her rengi görebiliyordum. Ve her her rengin nüansı. Siyah ve beyaz arasındaki tonlar milyonları bulana kadar aradaki her tonlama."

"Evet. Bu," dedim, onu göstererek. "Bunu yapmak istiyorum." "Alev alacakmışsın gibi hissedene kadar içine doğru it. Ve

Acele et, çünkü burada."

Etrafımda döndüm, baktım ama göremedim.

"Anlamıyorum. Onlarca kez iblis gördüm. Neden göremiyorum?"

"Sana izin verdiklerinde onları gördün. İzinleri olsun ya da olmasın onları görmek gerekiyor. Ve evet, ben olsam acele ederdim."

Adrenalinim harekete geçti, bakışlarım dar koridorda bir köşeden diğerine savruluyordu. Ahşap döşeme tahtaları her hareketimde gıcırdıyordu. Osh'un dediğini yaptım ve konsantre oldum.

Ateş yakmaya çalıştım. İçimde bir ısı kıvılcımı alevlendi ve büyüdü, sunabileceğim her santimi tüketene kadar yayıldı, bulanıklaşana ve görüşümü gördüğümde değiştirene kadar

doğaüstü bir varlık olarak gördüğüm şeye karşı bir insan olarak. Ve karanlık koridorda yavaşça bir şekil belirdi.

"Görüyorum," diye fısıldadım.

Daha yakına eğildi. "Görmeni isteyen görüyorsun. Görmeyen diğer ikisini hâlâ görmüyorsun."

Bu işe yaradı. Aynı anda hem içeri ittim hem de dışarı ittim, etrafımdaki dünyayı aydınlatmak için ışığımı gönderdim ve iki iblis daha odak noktasına geldi. Ne yazık ki, hepsi

Üç tanesi tavandan sarkıyordu, kaygan siyah kafaları merakla dönüyor, dişleri parlıyordu.

Biri tavandan örümcek gibi düştü ve önümde kısmen açıldı, uzuvları keskin açılar ve garip pozisyonlarla doluydu. Oş hızla benimle yer değiştirdi, başı eğik, yumrukları iki yanında saldırıya hazırlanıyordu. Heyecanın damarlarında dolaştığını hissedebiliyordum.

savaş vaadi.

İblis *tıslayarak* geri kaçtı ve havada *şampiyon* kelimesini duyduğuma yemin edebilirim. Bu bir Bildiğim ama tanımadığım bir dil. Her iki şekilde de, onun kim olduğunu biliyorlardı. Ne olduğunu.

Reyes'i de görebiliyordum, yanımda dururken pelerini koruyucu bir tabaka gibi etrafımda dalgalanıyordu. Yüzünün sıcaklığının tenimin üzerinde kaydığını hissettim.

Yeni keşfettiğim görüşümle birlikte, renkler Gözlerimin önünde parıldayan kaleydoskop, artık sadece dünyevi düzlemde olmadığımı dair diğer duyusal ipuçlarını da beraberinde getirdi. İblislerin kokusu beni çok etkiledi, tıpkı günlerdir ölü olan bir hayvanı yakan biri gibi, tüyleri keskin, ölüm kokusu çok güçlüydü.

"Çok fazla kargaşa çıkarıyorsun.

Beni buraya getirin," dedim onlara. "Bu sizin açınızdan pahalıya mal olacak bir hata olacak."

"Azrail," dedi içlerinden biri, sesi törpüden başka bir şey değildi, bir dışının matkabının sinire vurması gibi içime saplandı. Ve ses arkamızdan geldi.

Oş önümüzdekilere yapışıp kalırken ben döndüm. Arkamızdaki hâlâ tavana bağlıydı. Baş aşağı duran yüzü benimkiyle burun buruna geldi. Ya da bir burnu olsaydı olurdu. Çok uzaylı gibi görünüyorlardı. Çok şekilsiz.

Onları kolayca toza dönüştürebilirdim ama beni neden çay ve çörek içmeye davet ettiklerini merak ediyordum. "Neden buradasınız?" Konuştukları dilde sordum.

"Beni buraya çağırarak kendi ölüm fermanınızı imzaladığınızın farkındasınızdır." İblisler hiçbir şey değildi hafifçe. Neler yapabildiklerini görmüştüm ama içimde parlayan ışıkla boy ölçüşemeyeceklerini de biliyordum.

"Biliyorum," dedi ve hangi dilde konuştuğumuzu anlamak için mücadele ettim.

konusuyorlardı. Çok eski olduğunu biliyordum. Muhtemelen evrende konuşulan ilk dildi. "Tabii önce seninkini imzalamazsak."

"Burada olacağını düşündüğünüz şey bu mu?"

"Dutch," dedi Reyes kulağıma, "yemeğinle oynamayı bırak."

"Sadece uçağıma neden bu kadar küstahça geldiklerini bilmek istiyorum. Bu kadar duygusuzca."

"Biz *quedeau'yuz*," dedi ve kelimeyi zihnimde tercüme etmek zorunda kaldım.

"Avcılar," dedim ama bundan daha fazlasıydı. "Ödül avcıları."

"Yeterince yakın."

Osh, "Eğer bir şey yapacaksanız, şimdi tam zamanı," dedi.

Etrafıma bakındım. Salon kaygan, böceğe benzeyen yaratıklarla dolmuştu. Salonun sonunda, iblislerin duvardaki bir çatlaktan içeri girdiği yerde baskıcı bir enerji topunun toplandığını hissettim. Bir yuvadan çıkan örümcek sürüsüne benziyorlardı. Ne olduğunu anlayamadan düzinelercesi etrafımızı sardı.

"Beni neden burada istediniz?" Bana bakan kişiye sordum.

"Burada en güçlü biziz."

"Daha yakından bak," diye fısıldadı Reyes ve duvardaki çatlağın ötesinde kalın ve milyonlarca mil derinliğinde bir karanlık olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla iblis kanaması yaptığını gördüm.

"Bir kapı mı?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Cehenneme açılan birkaç kapıdan biri," dedi Oş. "Ama buraya kadar gelmek bile tehlikeli bir yolculuk. Bu kadarını karşıya geçirmek için cehennemi bu bitlerden boşaltmış olmalılar.

"Dahası da var," dedi iblis, beni merak ediyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Onikiler gönderildi. Bu dünya için fazla uzun değilsin Azrail."

"Başka kapılar da mı var?" Oş'a sordum.

"Evet. Yüzyıllar önce ben de buna benzer bir olay yaşamıştım ama bu hamamböceklerinden çok daha iyi görünüyordum."

Biz konuşurken, bana en yakın olan iblis dikkatimin dağılmasından faydalanmaya karar verdi. Bana doğru hamle yaptı, pençelerini uzattı, dişlerini gösterdi ve kör edici bir anda

Hepsini diri diri yakacak ışığı serbest bıraktım. Enerjimi kapıya odakladım, onu kapatmaya çalıştım ama ışığım bile böyle bir şeyi başaramazdı.

Yine de enerjimi dizginledikten sonra gelmeyi bıraktılar. Ya akıllanıp diğer tarafta kalmaya karar vermişlerdi ya da buraya kadar gelebilenlerin hepsini öldürmüştüm.

"On İki'lerden birinin bu kontrol noktasında pasaportunun damgalanmış olma ihtimaline karşı gitmeliyiz."

"Kaç kişi var?" Evden aceleyle çıkarken sordum. "Kaç kapı var?"

"O kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşündüğünüz gibi değiller."

Kısa bir süre durdum ve duvarla tavanın birleştiği köşedeki parlak bir şeye baktım. Küçük bir daire bize ışık yansıtıyordu ve eğer yanılmıyorsam bu bir kamera lensi.

"Geliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ve beni buraya çağıran iyi kalpli babayı merak ederek onu takip ettim. Bunu biliyor muydu?

ev bir cehennem ağzında mı oturuyordu? Tabii ki, aile kendileri de evin etrafına kameralar yerleştirmiş olabilir. paranormal aktiviteleri yakalamak için. Dikkatimi çeken kameranın kendisi değil, çok iyi gizlenmiş, neredeyse tespit edilemez olmasıydı. Ve profesyonel bir kurulum gibi görünüyordu.

Onu fuayede durdurdum. "Cehennemde böyle mi görünüyordun?" Osh'a sordum. "O şeylerden biri mi?"

"Hayatta olmaz," dedi, gücenerek. Şapkasını düzeltti. "Kendim gibi görünüyordum."

"O zaman neydi onlar?"

"İblisler."

"Ama sen bir iblissin."

"Dünya üzerindeki hayvan sayısı kadar iblis türü var diyelim. Bunlar daha küçük iblisler. İşçi arılar gibi."

"Altınızda mıydılar?" Ben sordum. "Daeva'nın altında mı?" Reyes'in onları tanımlamak için kullandığı kelimeyi kullanmak istemedim: *köleler*.

Başını salladı ve utanmış gibi başka tarafa baktı. "Kimse Daeva'nın altında değildi."

Daha da yaklaştım, merakım alev alev yanıyordu.

"Reyes'i tahıl asansöründen attıktan ve onu öptükten sonra -"

"Onu geri getirdin," diye beni temin etti.

Belki de düşmüştüm. Yedi kat aşağı düşmüştü. O ezilmiş ve dipte ölmek üzere yatıyordu. Tek istediği bir öpücüktü ve onu öptüğümde benden ona doğru akan bir elektrik hissettim. Bir sıcaklık. Ama benim için hala zordu. Böyle bir yeteneğim olduğuna inandım. Ben Azrail'dim. Bu benim ölülere cennete kadar eşlik etmek. Onları hayata döndürmek değil.

"Güzel. Diyelim ki gördüm, ama birkaç saniye sonra başka bir şey gördüm. Karanlık bir şey. Çok fazla bir şey

O iblisler gibi. Ve sonra kayboldu. İçindeki şeytanı ben mi öldürdüm?"

Bana hüzünlü bir gülümseme sundu. "Şekerim, o içindeki şeytandır. İkisini birbirinden ayıramazsın." Bu sefer, o

yüz ifadesi sertleşerek yaklaştı. "Hata yapma Charley, onun Lucifer'in kendisi kadar karanlık ve tehlikeli bir yanı var. Bu parça tüm iblislerin içinde yaşar."

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Senin içinde bile mi?"

"Evet, benim içimde bile." Geri adım attı ve bakışlarını yere indirdi. "Özellikle de benim içimde."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Başımı kaldırdım. "Ve burada olduğun için teşekkür ederim Reyes," diye fısıldadım ışığa çıkmadan önce. Ama cevap vermedi ve o gün ikinci kez, hızlı ve acımasız bir sızı hissettim.

Ona doğru yürürken Peder Glenn'e, "İyi haber, gitmiş olmaları," dedim.

"Ne? Öylece mi?" diye sordu, doğrulurken. "Orada beş dakika bile kalmadın."

"Biz süper verimliyiz. Kötü haber şu ki, bu aile cehenneme açılan bir kapının tam üstünde yaşıyor."

Sustu, sonra bir not almak için günlüğünü açtı. "Nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm."

Göz kapakları fincan tabağına dönüştü. "Tarif edebilir misin?"

"Gitmem gereken başka bir dava var," dedim. "Ama başka zaman konuşabiliriz, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Sana ne borçluyum?" diye sordu Misery'ye doğru yürürken. Şüphelerime rağmen, hiç de aldatici görünmüyordu. Yakıcı bir merakı vardı, ama cehenneme açılan bir kapının yeri söylendiğinde kim merak etmezdi ki? Bana verdiği Vatikan'dan gelen dosyayı düşündüm. "Tamamı ödendi, Peder."

Elimi sıktı, sonra Oş'un gerçek şapkasını uçurduğu gibi görünmez bir şapkayı uçurdu ve sürücü koltuğuna tırmandı.

Ofise dönerken Oş'a "Sanırım senin dünyanın hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor," dedim. Arabayı o kullandı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü titriyordum ve yaşadığımız çileden dolayı biraz sersemlemiştim. Bu şekilde düzinelerce iblis tarafından kuşatılmış olmak, et yiyen örümcek benzeri hamamböcekleriyle dolu bir odanın ortasında durmak gibiydi. Titriyordum. "Ve kapılar. Bunlar da neyin nesi?

Ve yapmam gereken şu ruhları işaretleme işi."

"Tamam," dedi, beklediğimden daha uysal bir ses tonuyla. "Peki, tam olarak nasıl besleniyorsun? İnsanlar mı? Vitamin eksikliği gibi bir şey mi?" Osh bir arabanın arkasına çarpmamak için şerit değiştirirken irkildim.

Pazar şoförü. Olmamız gereken yerler vardı, lanet olsun.

"Peki bütün iblisler bunu yapar mı? Yoksa sen bir karabasan mısın?"

Güldü. "Eğer bir karabasan olsaydım, şekerim, seni haftalar önce yatağıma alırdım."

"Oş," dedim onu alaycı bir şekilde azarlayarak, "kendine güvenin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor. Özgüven eksikliği öyle bir şey ki trajedisi."

"Öyle değil mi?" dedi, ağzının bir köşesi yukarı kalkmıştı. Gözleri daha önce kimsede görmediğim harika bir bronz tonundaydı ve karabasan konusunda yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. İçimden bir ses, onun kadın sevgisi.

Biz konuşmanın derinine inmeden Ubie aradı. Hem iyi hem de kötü haberleri vardı. O

Babamın otel odasında bulduğumuz karttan depo için arama izni almayı başardık. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise bir kadının polisi arayarak

Akademi'nin dışındaki ev. Oğlundan haber alamayınca o sabah evine gitmiş ve bir intihar notu bulmuş ama tabii ki oğlu yokmuş.

"Sizinle orada buluşabilirim," dedim, telefonum başka bir aramayla bipleli. Onu hâlâ kurtarabilirdik.

"Aslında balkabağım, karakola gidiyorum. Daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım."

Çok garip davranıyordu. "Çok garip davranıyorsun," dedim ona, ağzım istemsizce düşüncelerimi yankıladı.

"Bir ipucumuz var. Size geri döneceğim." Ses tonu sıkı bir şekilde kontrol ediyordu. Tam bir dedektif modundaydı, ki dedektif olduğu için bu iyiydi, ama ben de onunla birlikte bu davadaydım. Neden ipucunu benden saklasın ki?

"Tamam. Beni haberdar et."

"Balkabağım," dedi ve bir an duraksadıktan sonra, "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. Bu garip ötesiydi. "Elbette Bob Amca. Bana neler olduğunu anlat." Korku, nükleer bir patlamanın sarsıntısı gibi içime yayıldı.

"Sonra açıklarım."

Gelen diğer aramaya cevap verebilmek için telefonu kapattım.

"Seni aramak istiyordum," dedi diğer uçtaki kadın. "Bir yolunu buldum. İntihar notlarını kimin yazdığını ve insanları kimin kaçırdığını biliyorum."

"Bayan Chandler?" Hafif Teksaslı aksanını tanıyarak sordum. "İntihar" kurbanlarından birinin dul eşiydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu sabah polisi aradım ve şimdi gözaltında biri var. Onu yakaladım. O piçi yakaladım."

"Bayan Chandler, bana ne olduğunu anlatın. Kim olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Tamam, ben çok fazla televizyon izlemem. Neredeyse hiç, gerçekten.

Ama oğlum evdeydi ve televizyon açıktı. O kadındı. Kanal 7'den çıkıp Albuquerque'deki insanlarla röportaj yapan haberci kadın mı? Ted her zaman onun bir kutu taş kadar aptal olduğunu söylerdi."

"Tamam." Buna itiraz edemezdim. "Sylvia Starr."

"Evet! Ama serbest bırakıldığını bilmiyordum. Bu o. Kaçıran o."

"Kim, Bayan Chandler mı? Anlamıyorum."

"Şu Reyes Farrow denen çocuk."

Görüşüm bulanıklaştı ve kenarları karardı. Osh sıkıntımı hissetmiş olmalı. Yolun kenarına çekti. Arkamızdan korna sesleri geliyordu ama onlara gösterdiğim tüm ilgiye rağmen milyonlarca kilometre ötede olabilirlerdi.

"Hakkında haber yaptığı adam. Masum olduğunu ve devletin on yıl hapis yattıktan sonra onu serbest bıraktığını söyledi. Ben de öyle biliyordum. Kocam jürideydi. Onları arayıp araştırmalarını söyledim ve haklı olduğumu söylediler. Tüm kurbanların jüride olduğunu söylediler."

Osh, Misery'yi park etti. Bayan Chandler telefonda resmen çığlık atıyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile kaçırmış olamazdı.

"Bayan Chandler," dedim boğazımdaki buruk safra tadını bastırarak, "korkarım bu mümkün değil."

"Bu o, sana söylüyorum!" Çılgına dönmeye başlamıştı. "Anladığımı bilmeni istedim. Betty'yi geri aramalıyım. Telefonu açmıyor. Herkesi arıyorum."

Reyes Farrow'a karşı bir başka yanlış suçlama. Eğer onu soruşturursalar ya da herhangi bir şekilde sorgulasalar, bir daha asla polislere güvenmezdi.

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Diğer kurbanı nerede gördüğümü hatırladım. O bir jüri üyesiydi. O haberi görene kadar aklıma gelmemişti. Adam Babasını öldürmekle suçlandı ve hem kocam hem de diğeri, Anna denen kız, onu hapse gönderen jürideydi. Ama serbest bırakıldı! Şimdi intikam için geri geliyor!"

"Kocanız Reyes'i haksız yere mahkum eden jüride miydi?"

"Evet! Hayır! Kanıtlar çok güçlüydü. Şimdi bunun bir tuzak olduğunu, babasının hâlâ hayatta olduğunu anlıyorum ama onlar bunu bilmiyordu. Şimdi Farrow intikamını alıyor. On yıl hapis bir adamı değiştirir. Betty'yi tekrar denemek zorundayım."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Oş'a döndüm, ıslaklığın içinde bulanık bir görüntüsü vardı.

kirpiklerimin arasından. "Bu onun başına tekrar gelemez, Oş." Anlayışla başını salladı. "Bu sabah yola çıkmadan önce bir telefon aldı," dedi ve Misery'yi vitese takıp bir U dönüşü. "Bu... onu üzdü. Sanırım amcan birkaç soruyu yanıtlaması için karakola gitmesini istiyordu."

"Hayır," dedim, içimde öfke kabarıyordu. Bob Amca'nın bana söyleyecek cesareti bile yoktu. "Bu yüzden seni benimle gönderdi."

"Benim tahminim de bu."

"Nereye gidiyorsun?" Etrafıma bakınarak sordum. "İstasyona. Başka nereye olabilir ki?"

On beş dakika sonra Bob Amca'nın çalıştığı APD karakoluna yanaştık - bir medya çılgınlığı vardı. Kameramanlar ve muhabirler cam binanın önüne dizilmişlerdi. Bir podyum kurulmuştu. Birisi açıklama yapmak üzereydi.

Osh motoru kapatmadan önce Misery'den atladım ve bir memur beni tutana kadar merdivenleri hızla çıktım.

Bob Amca beni içeri almak için aceleyle dışarı çıktı.

"Biliyordun, değil mi?" Her geçen saniye daha da sinirlenerek sordum. Ön kapıdan geçtik. "Bunun Reyes'in davasıyla ilgili olduğunu biliyordun."

"Yeni öğrendik tatlım," dedi ve beni ofisine geri götürdü.

"Sadece mi?"

"Dün öğleden sonra. Adamlardan biri isimleri mahkeme sisteminin veri tabanında aratmış ve bir eşleşme bulmuş."

"Peki bana ne zaman söyleyecektin?"

"Beklemek benim fikrimdi."

Arkamı döndüm. Yüzbaşı Eckert arkamızdan geliyordu. "O zaman sen bir pisliksin."

Kaşlarını çattı. "Bana pislik diyemezsin."

"Eğer sfinkter uyuyorsa."

"Ve size neden hemen söylemediğimizi merak ediyorsunuz."

dedi ve beni Ubie'nin ofisine çağırdı. "Ona biraz su getirebilir misin?" diye sordu Ubie.

"Suya ihtiyacım yok. Nişanlımı görmem gerek."

"Şimdilik onu tutuyoruz," dedi.

Bob Amca'ya bakakaldım. Üzerinde yürüdükleri buzun ne kadar ince olduğunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi. "Ciddi olamazsın. Bunu onun yapmadığını biliyorsun Bob Amca."

"Biliyorum Charley, ama kanıtları görmezden gelemeyiz." "Peki ya Kaliforniya'daki. İki gün önce ortadan kayboldu.

aylar önce."

"Reyes serbest bırakıldıktan haftalar sonra."

Alay ettim ve Bob Amca'nın penceresine doğru yürüdüm. Başka bir pencereye bakıyordu. "Bunun ona ne yapacağını biliyorsun," dedim arkamı dönmeden. Ama arkamı döndüğümde tüm öfkemi ona yönelttim. "Nasıl olduğunu biliyorsun

bu inanılmaz derecede adaletsiz."

"İstiyorum." Bir elini saçlarında gezdirdi, bu konuda benimle tartışmaya girmeyecekti.

İkisine de bakamadan arkamı döndüm. "Peki ya Anna'nın iş yerindeki telefon kayıtları? Peki ya onu durup dururken arayıp buluşmak isteyen kadın?"

"Hâlâ kayıtların üzerinden geçiyoruz," dedi kaptan.

"Aramayı ne zaman aldığını bile bilmiyoruz. Şimdiye kadar sıra dışı bir şey ortaya çıkmadı."

"Bu yeni davayla ilgili olağandışı bir şey var mı? Adam kimseye bir şeyden bahsetti mi?"

Geri döndüğümde Ubie başını eğmişti. "Annesine Reyes'le konuşmak istediğini söylemiş. Bir bar satın aldığını öğrendiğini ve oraya gidip onunla konuşacağını söylemiş. Bu geçen haftaydı."

"Ne yani? Oraya gidiyor ve Reyes onu kaçırabilmek için intihar notu yazmaya mı ikna ediyor? Bu arada Reyes'in bir kez bile *şanlı* kelimesini kullandığını duymadım. Belki takip ediyorsundur diye söylüyorum."

Yanlarından geçip gittim. Reyes'i görmeme izin vermeyecekleri açıktı ve benim bir avukatla telefonda konuşmam gerekiyordu.

Burada zamanımı boşa harcamak yerine. Bob Amca

muhabirin soru yağmuruna tuttuğu beni dışarı kadar takip etti.

"Dedektif! Dedektif! Dedektif! Dedektif! Bir kez daha Reyes Farrow'u işlemediği bir suçla mı itham etmeye çalışıyorsunuz?"

Durdum ve muhabir kalabalığı arasında Sylvia Starr'ı gördüm. Harikaydı.

"Bu davayla mı ilgili?" diye sordu.

Gözlerimi devirmiştım. Dava açılmasını onaylamasam da Reyes'in dava açmaya hakkı vardı ve ben de kötü bir fikir olmadığını düşünmeye başladım. Belki şehir onun yüzünden birkaç milyon kaybederse, iki kere düşünürler.

Bir hevesle onu buraya sürüklüyorsun.

Ubie beni Misery'ye kadar takip etti.

Kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Suçlu olduğunu düşünmüyorum," dedi nefesinin altından. "Ama balkabağım, kanıtlar gözümün önündeysen onları görmezden gelmemi bekleyemezsin."

"Tabii ki hayır," dedim, çekerek kurtuldum. "Ama en son suçlu olmadığını bildiğin zaman, bir suçtan dolayı on yıl hapis yatmıştı. işlemediği bir suç."

Misery'ye geri tırmandım ve kapıyı çarptım. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," dedi Ubie benim "Mezarlıktan çalınan ceset konusunda haklıymışsınız. Doğruca baş bekçinin evine gittik ve misafir odasındaki dolapta kısa süre önce ölmüş genç bir kadının cesedini bulduk."

Oş geri çekilirken, "Gerçekten öyle değil," dedim.

Cookie'yi aradım. "O jüride kimlerin olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor."

Ofise döndüğümde Cookie'nin elinde sadece jüri üyelerinin listesi yoktu, aynı zamanda neredeyse hepsinin yakın zamanda çekilmiş DMV fotoğraflarını da bulmuştu.

"Çok üzgünüm tatlım," dedi ve içeri girer girmez beni kucakladı.

"Teşekkürler, Cook. Bir şey var mı?"

"Hâlâ güncel fotoğraflar üzerinde çalışıyorum ama bunu buldum."

Duruşmayla ilgili daha önce hiç görmediğimiz bir makale çıkardı. Reyes'in mahkumiyetinden bir yıl sonrasına aitti.

Bir geçidi işaret etti. "Burayı görüyor musunuz? Jüri üyelerinden biri, diğer jüri üyeleri tarafından zorbalığa uğradığını ve masum olduğuna inanmasına rağmen oyunu suçlu olarak değiştirdi. Şöyle devam ediyor... burada." Başka bir pasajı işaret etti. "Onu rahatsız ettiklerini ve bir jüri üyesinin ona aşk hastası bir aptal dediğini söyledi. Aynı zamanda Müzakere sırasında tehdit mektupları göndermiş, bir diğeri de hepsini eve göndermesini söylemiş. Aptal çocuğunun bile Reyes'in suçlu olduğunu görebileceğini söyledi. Kararını değiştirdi ve içgüdülerine rağmen Reyes Farrow'un kaderi." Cookie incelememe izin vermek için geri çekildi. "Sesi biraz kızgın gibi geliyor. Görünüşe göre onun ısrarı üzerine bir soruşturma açılmış ama bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Peki bu kimdi?"

Cookie listesine baktı. "Sandra Rhammar. Ama en iyi kısmını görmediniz."

Ona döndüm, neredeyse bulduğunu ummaktan korkuyordum.

Polisleri Reyes'in masum olduğuna ikna edecek herhangi bir şey. Sandra Rhammar'ın duruşmadan bir fotoğrafını gösterdi. "Tanıdık geliyor mu?"

Masadan kopardım. "Aman Tanrım, Cookie. İnanılmazsın."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

Ayağa fırlayıp boynuna sarıldım ve Oş'u unuttuğumu fark ettim. Başımda dikilmiş, Cookie'nin bulduğu şeye bakıyordu. "Bu hatun televizyonda değil mi?"

Sırıttım. "Evet, öyle."

"Adını değiştirmiş," dedim telefonda, yüzbaşıyı beni dinlemeye ikna etmeye çalışarak. "O bir jüri üyesiydi." Ben de

Ubie'yi yüzlerce kez denedim ama boşuna. Sanırım o gün için benimle işi bitmişti. Ya da basın toplantısı yapıyordu. Her iki durumda da.

"Peki bu kim?" diye sordu kaptan. Bu da kim?
Arka plandaki gürültü sağır ediciydi ve beni duymakta zorlanıyordu.

"Sandra Rhammar'dı."

"Sandra Rhammar," dedi başka birine. Umarım o kişi şu anda geçmişini araştırıyordur.

"Adını Sylvia Starr olarak değiştirdi. Tam şurada, istasyonun önünde."

"Doğru. Haberci kadın."

"Evet. Bu o. Gerçekten o olduğunu düşünüyorum Kaptan, ama araştıracak zamanım yok. Son adam bir süre daha hayattaydı.

Bir süre, bu yüzden tahmin ediyorum ki belki de bir sebepten dolayı onu hayatta tutuyordu ya da belki de kapalı bir alandaydı ve boğulması biraz zaman aldı. Ya da bilmiyorum. Başka neden geçmesi bu kadar uzun sürer miydi?"

"Tereddüt etmiş olabilir," dedi. "Ya da onu zehirlemiş ve etkisini göstermesi biraz zaman almış olabilir."

"Doğru. Onun evine gidiyorum."

"Davidson, mahkeme salonunda otururken pişman olacağın bir şey yapma."

"Bak, sadece amcama söyle, tamam mı? Benimle 2525 Venice Avenue, Northeast'de buluşmasını söyle. Wyoming'in hemen çıkışında."

"Arama izniniz olmadan içeri giremezsiniz."

"Biliyorum," dedim, tamamen kırılmış bir şekilde. "Arama emirlerine çok önem veririm. Ama eğer bu adam hayattaysa, ona hemen ulaşmalıyız."

"Amcan nerede bu arada?" diye sordu bana. "Seninle birlikte gitti sanıyordum?"

"Hayır," dedim, arabayı Venedik'te yavaşça sürerken evin numarasını arıyordum.

"İşte," dedi Oş, ileriye göstererek.

"Neden benimle gelsin ki? Basın toplantısını o yapmıyor mu?"

"İşte buradayım. Şimdi ifade vermek üzereyim." "Yüzbaşı," dedim kenara çekerek, "bu konuda bir şey söyleme. Reyes."

"Her iki şekilde de yapmazdım, Davidson. Özellikle de resmi bir tutuklama olmadan."

"O noktaya gelmeyecek. Teşekkür ederim."

"Ne bulursan bana haber ver. Ve sakın içeri girme. Amcanın başıma daha fazla bela olmasını istemiyorum."

"Kıçında mı?" Şaşıracak sordum.

"Farrow'u sorgulamak için getirmesini söylediğimde neredeyse çıldırıyordu."

Bu, daha önce hissettiğim acının bir kısmını hafifletti. "Sevindim. Reyes'i tanıyor. Nişanlımın bu işle hiçbir ilgisi yok, Kaptan."

"Kanıtla," dedi telefonu kapatmadan önce.

Eğer bir meydan okuma varsa. Oş'a "Zombi kıyametinden sonra bu evleri yiyecek için yağmalayacağım," dedim. Evler muhteşemdi - devasa toprakları olan İspanyol kiremitli çatılar - ve inanılmaz manzaralar.

Arabaya bindik ve Sylvia'nın istasyonda olduğunu bildiğimiz için arka tarafa doğru yürüdük.

"Baksana," dedi Oş, kül bloklu bir duvarı tırmanıp beni içeri almak için kapıyı açtıktan sonra, "bu kapının pencere camı kırık."

Başımı salladım, tertemiz camı inceledim. "Bana kırık gibi geldi."

Dirseğini gömleğinin içine soktu ve tek bir camı kırdı.

"Büyük olasılıkla bir alarm çaldıracağımızın farkındasınızdır." "Buna güveniyorum," dedi göz kırparak.

İçeri uzandı

ve kapının kilidini açtı. Tabii ki alarm çalmaya başladı.

"Mahalle böyle, bu onları hemen buraya getirir." dedi.

"Tamam, polisler geldiğinde konuşmayı bana bırakın."

"Neden? Kar maskeli ve yarı otomatik silahı olan bir hırsızın bu eve girdiğini gören benim."

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Belli ki bir Uzi'si vardı. Cümlelerinizi kısa ve öz tutmaya çalışın." Polislerin bizim için evi aramasına izin verirdik.

"Ama yine de sorarlarsa diye söylüyorum, neden bu mahalledeyiz ki?"

"Sana söylemiştim." İnsanlar beni hiç dinlemedi. "Zombi kıyametine hazırlık için evleri araştırıyoruz."

"Doğru. Preppers. Tamam."

Aceleyle Misery'ye geri döndük ve polisleri bekledik. Bu lüks mahallelere bu kadar çabuk ulaşmaları inanılmazdı.

Yirmi dakika sonra, dört devriye memuru Sylvia Starr'ın evine eli boş dönmüş. "Biz görmedik Hiçbir şey," dedi Taft bana. Strawberry Shortcake'in ağabeyiydi ve ona onun hâlâ bu uçakta olduğunu söylediğimden beri neredeyse arkadaştık. İlişkimiz biraz soğukkanlıydı ama çoğunlukla iyiydi. O kırık camla bir ilgim olmadığını çok iyi biliyordu ama diğer polislere belli etmedi. Gerçi onlar da muhtemelen biliyordu. Etrafta oldukça kötü ünlüydüm.

bu parçalar.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum. "Orada bağlı ve uyuşturulmuş kimse yok muydu?"

"Hayır."

"Lanet olsun."

"İtiraf etmeliyim ki Davidson, çok tuhafsin."

"Öyle mi?" O sırtarak dönüp uzaklaşırken ben de "Evet" dedim. "Peki, hemen geri dönüyorum dostum. Kız kardeşin ayak tırnaklarını çay gülü pambesine boyadığını söyledi."

Güldü ama yürümeye devam etti.

"Kahretsin," dedim tekrar, Ubie'yi bilmem kaçınıcı kez denerken. Babamın kötü alışkanlıklarını kapmıştı. Tam Cook'u aramak üzereyken telefonum çaldı. Arayan kaptandı.

"Telefon görüşmesinden bir sonuç aldık," dedi bana.

"Haklıymışsınız. Arayan Sylvia Starr'dı."

Heyecan omurgamı sarmıştı. "Bu Reyes'i serbest bırakmak için yeterli mi?" Teknik olarak, bir avukat tutmadığım sürece onu yirmi dört saat tutabilirlerdi, ki ben de öyle yaptım. hemen yapmalıydım. Bir keresinde çok heyecanlanmıştım.

Sandra/Sylvia'nın işin içinde olduğunu anlamıştık, o kısmı atlamışım.

"Onu çoktan serbest bıraktım. Bir devriyeye onu arka taraftan çıkarttırdık."

"Teşekkürler, Kaptan."

"Bana teşekkür etme. Yanlış adamı yakaladığımız konusunda ısrar eden amcanızdı."

"Onunla konuşabilir miyim?" "O asker kaçağı."

"Hâlâ mı?" "Hala mı?" diye sordum.

Aptallığım bir ton duvar gibi üzerime çöktü. "Eğer bu işin arkasında Sylvia varsa ve jürinin ona zorbalık edip masum bir adamı hapse atmasıyla ilgiliyse, ki bu adam aşık olsaydı, sizce tutuklayan memura ne yapardı?" Ona sordum.

"Orospu çocuğu," dedi. "Basın toplantısında yoktu."

"Ben oradayken öyleydi."

"Amcan da öyleydi." Ben daha fazla yorum yapamadan telefonu kapattı ama elindeki tüm kaynakları bu konuya harcayacağını biliyordum.

Misery'yi çalıştırıp yola çıkamadan Cookie aradı. Tereddüt ettim, ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Aşçı," dedim cevap verdiğimde.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Sylvia'nın evinde mi? Hayır. Polisler her yeri aradı."

"Ailesi vefat etti ama Tijeras'ta onlara ait bazı mülkler buldum."

"Buradan sadece otuz dakika uzaklıkta."

"Evet. Bir kulübeleri vardı."

"Ve intihar notu yazmaya zorladığınız ve kaçırdığınız birini götürmek için ne mükemmel bir yer."

"Zorla kitap yazdırdığım birini oraya götürürdüm. Sonra da kaçırıldı." Ben daha da uzun süre tereddüt edince,

"Sana adresi mesaj atarım. Bulunduğunuz yerden oraya gitmeniz yarım saatten biraz fazla sürer."

"Aşçı," dedim dudağımı ısırarak, "Bob Amca'dan haber aldın mı?"

"Birkaç tanesinde değil. Neden? Ona ne söyledin?"

"Pek nazik değildim ama sorun bu değil. Reyes'in davasında baş memurdu."

"Biliyorum, tatlım. Anlamıyorum -" Ne demek istediğimi anladı. Durumun gerçekliğini özümsemesini bekledim.

"Nerede o?" diye sordu, temkinli olmaya başlamıştı.

"Onu bulamıyoruz. Cep telefonuna cevap vermiyor ve bir saattir karakola gelmedi. Sylvia da oradaydı ve o da gitmiş."

"Charley," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Onları intihar notları yazmaya zorluyor," diye onu ikna etmek için acele ettim. "Ve bundan sonra bile onları hemen öldürmüyor. Hâlâ zamanımız var Cook. Onu bulacağız."

"Aman Tanrım, Charley."

"Reyes size doğru geliyor. Neler olduğunu anlat ve o güzel kışını o kaslı arabasına sokup bizimle orada buluşmasını söyle. Kaptanı da ara. Ona ne bulduğunu söyle."

"Tamam, tamam. Tamam, şimdi yapacağım. Charley, lütfen," dedi bana yalvararak.

"Biz hallederiz Cook. Biz gelmiş geçmiş en iyi takımız. Bunu sen çözdün. Sen çözdün. Gerisini bana bırak."

Cehenneme gideceğimi zaten biliyorum.

Bu noktada, ya büyük oyna ya da evine dön.

- T-SHIRT

GPS'e göre Sylvia'nın ailesinin kulübesine giden uzun bir yola girdiğimizde güneş batmıştı. Tijeras'ta bolca ağaç vardı ama bu bölge yol dışında ve oldukça çoraktı. Eğer oradaysa, muhtemelen geldiğimizi görürdü.

Her ihtimale karşı Misery'nin ışıklarını kapattım ve yavaşça sürdüm.

Ufukta hala yeterince pembe bir ışıltı vardı.

Yolu göster. Küçük bir tepeyi aştık ve bir kez daha ağaçların arasında kaldık. Farları yakmaktan başka çarem yoktu ama umarım ağaçlar yaklaşmamızı engellerdi.

Yaklaşık bir mil sonra başka bir açıklığa geldik. Ortada pencereleri aydınlatılmış bir kulübe duruyordu.

"Burada dur," dedi Oş, ben tam olarak durmayı başaramadan Misery'den atlayarak.

Kapıyı sessizce kapattı ve ben ışıkları tekrar söndürüp kaptanı aramaya çalışırken ağaçların arasından koşarak geçti. Sinyal yoktu. Her ihtimale karşı Cookie'ye bir mesaj gönderdim.

Birisi kulübedeydi ve ona kaptanı arayıp haber vermesini söyledi. Gönder tuşuna bastım, sonra dışarı fırladım ve Osh'u çevredeki ormana kadar takip ettim. Evin arka tarafına doğru gidiyordu. Ön taraf devasa cam pencerelerle kaplı olduğu için bu şekilde görülme olasılığı daha azdı.

Araziye dağılmış birkaç kişi vardı. Her açılışı izlemek için stratejik olarak yerleştirilmişlerdi, her köşe ve bucakta. Reyes'in casusları mı? Reyes'in konuştuğu beyazlı kadını kesinlikle gördüm. akan gece elbisesinin içinde boğulan bir kadın. Kesinlikle gitmek istediğim yol buydu: şık bir şekilde.

Arkasını döndü, beni gördü ve ortadan kayboldu. "Merhaba," dedi, yanımda yeniden belirerek sıçramama neden oldu.

Çömeldiğim yerden başımı kaldırdım. "Hey. Seni Reyes mi gönderdi?"

"O yaptı. Henüz bir şey görmedik." "Hiç mi?"

"Onikiler. Anladığım kadarıyla varlığından haberdar değiller. Burada tek başınasın. Gece vakti. Tamamen savunmasız."

Narin kaşlarını toplayarak beni azarladı. Başka biri olsaydım, gece elbisesi giymiş, makyajı yüzüne bulaşmış ölü bir kadın tarafından azarlanmak beni korkuturdu. Neyse ki kendimdim.

Ben de onu azarladım. "Amcam içeride olabilir. Evde kimseyi görebiliyor musun?"

"Evin içi için endişelenmiyorum. Reyes beni seni korumam için gönderdi, amcanı değil."

Tam boyuma gelene kadar doğruldum. Benden hâlâ iki santim uzaktaydı. Kendimi savunmam gerekirse, topuklu ayakkabı giyiyordu. "Hızlıca bir göz atamaz mısın? Girip çıksan ve içeride olup olmadığını ve kiminle olduğunu söylesen?"

Bana cevap vermedi. Başka bir far grubunun yaklaşmakta olduğu yola doğru bakıyordu. Eğer onlar Sylvia Starr'a aitti ve cipimi gördü, Bob Amca'ya her şeyi yapabilirdi, tabii gerçekten ona sahip olduğunu varsayarsak. O küçük kadın nasıl olur da birini kaçırabilirdi, aklım almıyordu. Kurbanlardan en az birine ilaç verdiğini biliyorduk, Mrs.

Chandler'ın kocası. Rohypnol kullanabilirdi ama bunu Ubie ile nasıl yapacaktı? Karakolun otoparkında tecavüz ilacını içine atabileceği bir içki içmiyorlardı ki.

Ve Ubie büyük bir adamdı. Onu uyumlu hale getirmek için çok şey kullanması gerekirdi. Tüm bunları nasıl yaptığını anlayamıyordum. Ancak yakında öğrenebilirdim. Araç yavaşça yaklaştı, ışıkları ne tür bir araba olduğunu söylemeyi imkânsız kılıyordu.

Tam ışıklar iki kez yanıp sönerken tekrar eğildim ve sonra söndü. Hinzır siyah kaslı arabayı tanıyarak, Reyes motoru durdururken ormana doğru aceleyle ilerledim. Dengesini bulamadan kollarına atıldım ama beni yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Buradasın," dedim, Reyes'in orada olduğunu bilmek Bob Amca için duyduğum korkuyu hafifletmişti.

Ama Bob Amca onu daha yeni işlemediği bir suç için ikinci kez sorguluyor. Yardım etmeye pek meyilli olmayabilir.

Yolcu kapısı açıldı ve Cookie uçarak dışarı çıktı. "O burada mı? Onu buldun mu?" diye sordu, bakışları çılgınca sağa sola savrulduktan sonra bana ulaştı ve bir hücum oyuncusunun coşkusuyla beni kucakladı.

"Henüz bilmiyorum ama burada ne işin var?" Bana bön bön baktı. "Delirdin mi sen?"

"Eğer ona izin vermezsem kaputun üzerine atlamakla tehdit etti.

Reyes, "İçeride binecek." dedi. "Gelmek için çok kararlıydı."

"Bunu görebiliyorum." Onaylarcasına başımı salladım, adanmışlığı için onu daha da çok seviyordum. "Ama hemen o arabaya geri dönmelisin küçük hanım."

"Ne? Hayır. Hayır. Ben de seninle geliyorum."

"Cook, orada neler olduğunu henüz bilmiyoruz."

Oş koşarak yanımıza geldi ve "Kız onu aldı," dedi. "Evin altındaki bir bodrumdalar."

Cookie'nin elleri yüksek sesli bir solukla ağzına gitti.

Ben de tam onun yanındaydım. Korku beni bir anda tüketti ve Reyes elini daha da sıktı. "O -?" Elli bin dolarlık soruyu sormaya başladım ama boğazıma takıldı.

"Yaşıyor mu?" Cookie benim için sordu, sesi umutla yumuşaktı.

"Şimdilik. Görmek zordu ama sanırım vuruldu."

Duymam gereken tek şey buydu. Zamanımız kalmamıştı.

Karanlık ve engebeli zeminde son srat ilerlerken n kapıyı kırıp o kaltağı eşek sudan gelinceye kadar dövmeye niyetliydim.

Daha yolun yarısına gelmeden Reyes üzerime atladı. Açıklıkta beni yakaladı ve tepetaklak yuvarlanarak durduk. Oş hemen arkasındaydı, yapabileceğim çılgınca bir şey için hazır ve bekliyordu.

Zamanı yavaşlatmak ve onu dizlerinin üzerine çökertmek için elimdeki geniş cephaneliği kullanarak onunla dvştm. Ona ihtiyacım vardı, bu yüzden incinmesini istemiyordum ama tartışacak da değildim. Ubie'ye ulaşmalıydım.

Bileğime tutunmak için mücadele ederken, hareketi ona karşı çevirdim ve döndürdüm. Ama o bir savaşçıydı. Cehennemde bir general, dünyada ise bir şampiyon. Ve her ikisinde de oldukça lmcld. Göğüs göğüse çarpışmada hiç şansım yoktu. Hakimiyet için savaştık. O da beni incitmemeye çalışıyordu; aksi takdirde muhtemelen çok daha erken kepekli tost olurdum. Ama bana fiziksel zarar verme konusundaki isteksizliği onun zayıflığıydı. Ben de bundan faydalandım.

Bir kez daha stteydim ve tam onu bir anlığına etkisiz hale getirecek bir kelime söylemek üzereydim ki Oş beni yere yapıştırdı. Kayalık araziye sertçe arptık ve savrulduk Vücudu sıyrıkların çoğunu aldı. Ama ciğerlerim darbenin etkisiyle sıkışmıştı. Diyaframım kasıldı ve hava almam neredeyse imkânsız hale geldi. Çarpışmanın etkisiyle yönümü kaybettim ve zamana olan hakimiyetimi, onun bir intikamla geri gelmesine yetecek kadar uzun süre kaybettim. Hangi kafamı daha da karıştırdı.

İşte o anda kolumda buz gibi bir sıkışma hissettim. Ayrılan sosyetik parmaklarını koluma dolamıştı ve sanki bir trenle rayların zerindeymişim gibi üzerimize doğru geliyordu ve beni sürüklemeye çalışıyordu. Bana bakarken gözleri yuvarlaklaştı. Ağzı ığlık atmak için açıldı.

Sonra onu duydum. Bir hırıltı, gırtlaktan ve derinden ve boynumdan birkaç santim ötede. Tam zamanında döndüm

ve Reyes'in

bir canavarın gümüşi siyah dış hatlarını gördüm. O kadar yakındı ki, yakıcı sıcak nefesinin yanağımda ejderha ateşi gibi yayıldığını ve tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden olduğunu hissettim.

Saat bu kez kendi iradesiyle yavaşladı ve ben dehşet içinde ikinci bir zebaninin aniden ortaya çıkıp Reyes'e çarpmasını izledim; vücudu - bir Yüzücüler suyun içinde hızla ilerliyordu. Oş ve benim üzerimden süzıldüler ve bir toz ve uzuv kasırgası içinde yere çakıldılar. Onlar dövüşürken tek gördüğüm jilet gibi keskin dişlerinin kaygan parıltısıydı. Reyes'in göğüs kafesine battılar, etin derinliklerine gömıldüler ve Kemik orada. Reyes ısırığı hissettiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Canavarı üzerinden söktü ve hızlı bir hareketle boynunu kırdı. Bir başkası boynunu kırarken canavar inleyerek parçalandı.

onun yerine geçti. Reyes onu da kolayca alt etti, çenesinden yakaladı ve boynu tekrar kırılana kadar başını geriye doğru salladı. Fakat

İlkinde bir şey oldu. Bir an sonra, etrafında gümüşi bir ışığın kıvılcımları parladı ve yavaşça Reyes sadece zilini çalmış gibi başını sallayarak yeniden ayağa kalktı.

Reyes bir üçüncüsüyle dövüşürken o da saldırdı ve dişlerini omzuna geçirdi. Öldürdüğü ikincisi çoktan kendine gelmişti ve ne kadar beyhude bir savaş verdiğimizi anladım. Gerçekten de yok edilemezlerdi.

Biri dişlerini sol kalçasına geçirdi ve Oş tek dizinin üzerine çöktü ama yardım etmek için yanına gidemeden dişlerinin ne kadar keskin olduğunu hissettim. Bana en yakın olanı dikkatini Osh'a çevirdi ve saldırdı, yuvarlanırken onu yere düşürdü. Bir diğeri de Anında yer değıştirdi. Dişleri baldırıma battı ve beni ormanın ötesindeki karanlığa doğru çekti. Sosyetik kadın tutuşunu kaybetti ama başka bir tazi üzerime doğru gelirken döndü. Aramıza girdi, omuzları kararlılıkla dikilmişti. Onu yere yatırdı, hırıltıları gecenin sessizliğine karşı gürlüyor.

İşte o zaman durumun büyüklüğünü anladım. Bir düzine zebani ortaya çıkmıştı ve gidenler, Reyes'in casusları, her kimlerse, hiç beklemediğim bir vahşilikle yanımızda savaşıyorlardı. Zebanilere tekme attım.

Cehennem köpeği beni çalılıklara doğru sürüklüyordu ama çabalarım yaramı daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Reyes için acı ve korku içinde haykırarak, onu daha iyi görebilmek için sırtımı dikleştirdim. I

şimdi canavarın dış hatlarını daha iyi görebiliyordu çünkü Reyes'in kanıyla kaplanmıştı. İkisi de kıpkırmızı kesilmişti. Karanlıkta bir homurtu duydum ama artık Oş'u göremiyordum. Şiddetli bir cehennem gibi, korku beni içine çekti.

Canavara tekrar tekme attım ve bu sefer beni serbest bıraktı, sadece üzerimde sürünmek için, göğsüme bir pençe yerleştirirken mamut gövdesi küçük bir ev gibi. Gövdemin yarısını kapladı,

Ağırlık beni kırılma noktasına kadar eziyor.

Gidenlerin aksine, Onikiler karanlıkta daha da görünmezdi, neredeyse tamamen saydamdı, ama Paltolarının gümüşü siyah tozu ay ışığında parıltıyor, burada bir omuz seçmeme izin veriyordu. Orada bir kulak. Her iki tarafa da baktım. Boğazım, zar zor görebildiğim iki devasa pençenin arasındaydı. Canavar burun buruna gelene kadar başını eğdi. Ağız titriyordu.

ama onunkine başka bir hırıltı karıştı. Bakışlarımı cehennem köpeğinin kehribar gözlerinden ayırdım ve yukarı baktım. Başka bir köpek ortaya çıkmıştı ve şimdi beni yakalayanla ölümcül bir yüzleşmeye girmişti.

Artemis aramıza girene kadar başını benimkinin üzerine itti; sonra ayağa kalkarak zebaniyi geri çekilmeye zorladı. Birkaç santim bile olsa, bana sadece saniyeler kazandırmış olsa bile, ödünç aldığım zamana sevinmiştim. Artemis öfkeyle titriyor, dişlerini acımasız bir otorite gösterisiyle ortaya çıkarıyordu. Aralarındaki akıl almaz boyut farkını bir an bile düşünmedi. Bu bana bir keresinde evimin önünde bir Chihuahua'nın kocaman bir pitbull'a çoğunlukla sözlü olarak saldırdığı bir sahneyi hatırlattı. Sevimli pittie minicik saldırgan hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve daha

endişeli görünüyordu

Chihuahua gibi her şeyden çok ayak bilekleri hakkında etrafında dans ediyor, hırlıyor ve ısırıyordu. Ama Artemis kendini tuttu. Yavaşça ilerledi, David Goliath'ı geri çekilmeye zorluyordu.

Artemis canavarı botuma ulaşmama yetecek kadar oyalamıştı. Parmaklarım botumu ararken nefes nefese kaldım.

bıçağın kabzasını orada buldum. Hızlı bir hamleyle Zeus'u botumdan çıkardım ve taziye sapladım. Hissettim Bıçak etle buluştuğunda, Zeus tazının yan tarafını kestiğinde direnç gösterdim ama canavar yıldırım hızıyla dönüp ön kolumu ağzına aldı. Dişler kemiğe battı. Acı içime doğru fırladı.

Canavarın dikkati başka yöne çevrilince Artemis şahdamarına saldırdı. Öne doğru hamle yaptı ve dişlerini canavarın boynuna geçirdi ama kanadı mı? Ona gerçekten zarar verebilir miydi? Pençesinin göğsümdeki ağırlığı görüşümün kenarlarının kararmasına neden oluyordu; sonra keskin, yakıcı bir acı bedenimi ikiye böldü. Canavar kaburgalarımın birini kırmıştı. Bir diğeri kırılınca haykırdım, mide bulantısıyla gözlerim geri döndü.

Beni boğmak için okyanus dalgası gibi kabardı. Kemik parçaları ciğerimi delip geçerken ciğerimin kanla dolduğunu hissettim. Canavar beni tuval olarak kullanarak Artemis'le dövüşürken nefes almak daha da zorlaştı.

Araziye bir göz attım. Reyes canavarların dişlerinden ve pençelerinden, devasa

Kan kaybının miktarı, neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıya olduğumuz gerçeği. İfadesi duygudan yoksun, içgüdüleri otomatik, sonunda kendini arbededen kurtardı ve bana doğru koştu. Ancak bunu başaramadan başka bir yaratık ona doğru atladı. Altından kayarak geçti ve kürkünden iki avuç yakaladıktan sonra onu yere çarptı. Türünden bir başkası Reyes'i yere sererken o da inledi. Benden daha uzağa yuvarlandılar. Aslında amaçları bu gibi görünüyordu. Reyes'i benden olabildiğince uzak tutmak, bir yandan da onu paramparça etmek.

Acıyla savaşıyor ve dişlerimi birbirine kenetledim, göz kapaklarımı indirdim ve enerjimi topladım.

Moleküller mermer yoğunluğuna kadar sıkışana, basınç kaçış yolu olmayan buhar gibi yükselene kadar çekirdek. Şiddetli bir patlamayla içimden ışık fışkırdı ve nükleer bir bombanın patlaması gibi atmosfere yayıldı.

Üzerimde duran canavar irkildi ve ürkek bir iniltiyle geri çekildi. Sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü ama aynı hızla ayağa kalktı. Sonra burnunu salladı ve sanki hoşlanmadığı bir şeyi koklamış gibi burnunu çekti. Etrafıma bakındığımda hasarın bu kadar olduğunu fark ettim.

İşe yaramadı. Tazıları bir süreliğine sersemletmişti ama kısa sürede eski hallerine dönmüşlerdi. Şaşkınlıkları, biri tekrar saldırmadan önce Reyes'in ayağa kalkmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Orada umutsuzca yatıyordum.

İşe yaramadı.

İşe yaramadı.

İşe

yaramadı.

Canavar dişlerini batırırken, bir diğeri şahdamarına daldı. Yorulan Reyes, ölümcül çenesini engelledi ve bir bacağını kancaladı.

boynunu kırmak için etrafında döndü. Bunun yerine ikisi de takla attı, canavar tekrar tepeye çıktı, onu izlerken burnundan kan damlıyordu. Bir diğeri öne doğru gevşedi ve sessiz bakışlar attılar. Sanki plan yapıyorlardı. Sanki Saldırılarını planlıyorlardı. İkincisi sürünerek yaklaştı ve saldırmaya hazır bir şekilde çömeldi.

O sırada Reyes bana baktı. Yüzü neredeyse onu ilk gördüğüm zamanki gibi kanla kaplıydı, lisedeyken Gemma'yla birlikte gecenin bir yarısı okul projesi için çekim yapmaya çalışıyorduk. O zaman da şimdi olduğu gibi aynı bakışa sahipti: Kaderini kabullenmişti.

Yaklaşan ölümünü onaylıyor.

Bana Hollandaca fısıldadı, sesi yumuşak ve telaşsız bir şekilde arazide ilerleyerek kulağıma ulaştı.

"Houdt haar veilig," dedi: "Onu güvende tut." Bip. Beep hakkında konuşuyordu.

Sonra onlara karşı gevşedi, kollarının ve başının geriye düşmesine izin vererek şahdamarına ulaşmalarını sağladı. İçinden siyah bir sis yükseldiğinde, onları fiziksel bedeniyle meşgul edeceğini, böylece onlarla cisimsiz bedeniyle savaşılabileceğini anladım. Ama o daha ölmeden onu öldüreceklerdi.

herhangi bir zarar verebilirdi. Diğerleri gitmişti. Canavarlar çok güçlüydü. Çok hızlıydılar.

Bir tohum kök saldıığında korku içime yayıldı. Sonsuz küçüklükte bir çekirdek olarak başlayan bir düşünce içimde patladı. Sorunu fark ettim: Geldiğim yerde saf enerjydim. Ruh ve ışıktan oluşan bir elementtim. Binlerce güneş kadar parlak olması gereken bu ışık, sahip olduğum insan bedeninden süzülüyordu. En azından kıçlarını tepelere doğru koşturması gerekirdi ama hapşırımlarına neden olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kalın ve pullu derileri aşılmaz görünüyordu.

Onu serbest bırakmalıyım. Reyes'i parçalamalarını engellemeliydim. Büyük bir karanlık kütesinin içinde cisimleşti ve mürekkep denizi gibi etrafımda yuvarlandı. Bunu bilerek yaptı. Böylece ona ne olacağını göremeyecektim. Böylece hayatımın geri kalanında o görüntü aklımda kalmayacaktı. Kılıcının sesini duydum, bir hırıltı, keskin bir sızlanma. Ama kılıcı bile onları öldüremezdi; bundan emindim.

Onu serbest bırakmak zorundaydım.

Üzerimdeki canavar Artemis'i bir bez bebek gibi fırlatıp atarken tek düşünebildiğim *onu serbest bırakmam* gerektiği idi. Zeus'u, bir şekilde Garrett Swopes'un eline geçmiş olan mistik bıçağı aldım. Bu düzlemdeki her iblisi öldürebilecek olan bıçağı. Sanki canlıymış gibi güç ve kuvvetle titreşen bıçağı. Sanki kendi iradesine sahipmiş gibi.

Ölmek istemedim. Ben ölürsem, Beep de ölürdü. Eğer yaşarsam, dünyanın üzerine bir karanlık çökecek ve üzerindeki herkes sonunda yok olacaktı. Rocket'ın bana verdiği şartlar bunlardı. Seçim açık olsa da - pek bir şey olduğu söylenemezdi.

seçim - Rocket'in vizyonunun meşruiyetini sorgulamaktan kendimi alamadım.

O noktaya kadar, tıpkı dünyevi alemde olduğu gibi doğaüstü alemde de her şeyin manipüle edilebileceğini düşünmeye devam etmiştim. Şeytan, Rocket'a ölümüm hakkında yanlış bilgi vermiş olabilir. Roket'in, ben ölmezsem milyonlarca, belki de milyarlarca insanın öleceğine dair öngörüsü uydurulmuş olabilir. Tamamen uydurma.

Ama belki de başından beri plan buydu. Belki de zamanın başlangıcından beri kartlarda bu vardı ve kızım o piçi indirdiğinde - çünkü indirecekti Sonunda o piçi öyle ya da böyle alaşağı edecekti - bu dünyada yaşadığı bir hayattan değil, başka bir âlemde yaşadığı bir hayattan olacaktı. Başka bir boyutta ruhu, onun özü yetişkinliğe doğru büyüyecekti.

Son düşüncem Reyes oldu. Onun parıldayan gözleri ve onun orantısız sırtışı. Nasıl olsa ölecektim. Bunu haftalardır biliyordum. En azından Reyes'i kurtarabilirdim. Tazı başladığı işi bitiremeden, göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim ve kızıma onu cennette göreceğime söz verdim.

Reyes'in adımı söylediğini duydum. Bir kere. İki kez. Gökyüzünde gürleyen derin bir tını. Ve sonra çaresizlik içinde tekrar. Bu sefer daha yumuşaktı. Yalvarırcasına. Hançerin hazır olduğunu görmüş olmalı.

Aklımda onun yüzü ve kalbimde kızımızla Zeus'u göğsüme sapladım. Yakıcı acı sanki Hiç hissetmediğim bir şeydi. Etime girdiğinde acıyordu, ama göğüs kafesimi kesip kalbimi deldiğinde, Acı o kadar hızlı ve keskindi ki, aklım başımdan gitti ve bir an için, sadece bir an için, cennetin üzerimde açıldığını gördüm. Meleklerin aşağıya baktığını gördüm. Çocuk masallarındaki melekleri değil, uzun boylu, metanetli ve vahşi savaşçıları. İçlerinden biri, ufka doğru genişleyen kanatları olan koyu renk saçlı bir yaratık, tek bir şaşkın kaşını kaldırdı.

Bir insan olarak son nefesim ciğerlerimi terk ettiğinde, içime bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Bir sonraki anda, bir

kalbimden akkor bir ışık fışkırdı, sanki Onu deldiğimde, dünyevi bedenim ile ruhsal enerjim arasındaki bariyeri aşmıştım. Sessiz bir atomik parıltıyla, her şey değişti. Serbest bırakılan parçamı, kim olduğumun özünü her bir zebaniye gönderdim. Jilet gibi keskin dişleri parlıyordu.

pulları boyunca. İçlerine yayılan bir ateş, her bir molekülü tutuşturarak yaratıklar erimiş lav gibi parlayana kadar devam etti.

Bana en yakın olan tazi acı içinde bağırdı ve iki büklüm oldu,

alevleri ısırmak istercesine başını geriye attı. Paltosunun gümüşü siyah tozu, rüzgârda sürüklenen bir toza dönüşerek dağıldı. Son anda ileri atıldı, ama bana ulaştığında siyahımsı turuncu kor parçacıklarından başka bir şey kalmamıştı. Yavaşça, onlar bile sürüklenip gitti.

Bu tekrar tekrar oldu. Her ışık yalaması zincirleme bir reaksiyona neden oldu ve cehennem zebanilerini, hiçbir kalmayana kadar durdukları yerde parçaladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Zeus'a baktım.

Sonra göğsüme. Sonra da bana doğru koşan Reyes, Osh ve Cookie'ye. Yüzümü okşadım, ölüp ölmediğimi merak ediyordum. Ölü gibi hissetmiyordum. Aslında, kendimi çok canlı hissediyordum.

Reyes önümde dizlerinin üzerinde kayarak durdu, yüzü şaşkınlık maskesine dönüşmüştü.

Ölümümün gerçekleşmemiş halini aklım almıyordu, gömleğimi inceledim. Kıpırmızı bir leke kalbimin üzerine yayılmıştı ama göğsüm tamamen lekesiz kalmıştı.

Oş da aynı şekilde geldiğinde bana "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

En ufak bir fikrim olmadığı için başımı salladım.

Zeus'u inceledim ve daha önce ondan hissettiğim gücün hiçbirini hissetmedim. Enerjisi tükenmişti, artık doğaüstü bir varlığa kâğıt kesiği vermekten başka bir şey yapamıyordu. Yine de onu botuma geri tıktım, fark ettim ki Hançerin gerçek gücü artık içimdeydi. Ve

kızımızın içinde. Bizi sadece fiziksel düzeyde değil, aynı zamanda ruhsal düzeyde de birbirimize bağlamıştı. Ve bu bağ doğaüstü bir kitle imha silahı yaratmıştı. Bu daha önce yapabileceğim bir şey değildi. Yapabilirdim. Sadece Beep'in bana verdiği güç sayesinde. Sahip olduğum güç, Reyes'in DNA'sıyla birleşerek gerçek bir Tanrılarının çocuğu.

Reyes orada sersemlemiş bir şekilde oturuyordu. Osh da öyle, ben de hemen yanlarındaydım. Cehennem zebanilerini görmesi mümkün olmayan Cookie şok geçiriyor gibiydi.

Ancak o zaman yağmur yağdığını fark ettim. Aslında sağanak yağıyordu.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım ve şaşkın meleğin bana bir mesaj gönderip göndermediğini merak ederek gökyüzüne doğru baktım.

"Sanırım bir dakikalığına öldüm," dedim Reyes'e. Su, yakışıklı yüzünden aşağıya perçem perçem döküldü. Vücudundan yayılan ısı, buz gibi damlacıklar halinde beni ısıttı.

beni iliklerime kadar ıslattı. Bir koluyla beni kucaklamak için uzandı ama ben ondan uzaklaştım. Bir kez daha şok olmuşum.

"Paramparça olmuşsun," dedim, bir elimle ağzımı kapatarak, neredeyse bakamayacak halde.

Başını iki yana salladı. "Bu sefer o kadar da kötü değil. Öğreniyoruz."

"Bip?" Osh sordu, omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde sabırsızlığı parlıyordu.

Onaylarcasına başımı salladım.

Gözle görülür bir rahatlama hissetti. Öne atıldı ve avucunu karnıma koydu, Reyes'in pek de hoşuna gitmeyen bir hareketti bu. Onları görünce gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Gömleklerini ve kotlarını ıslatan kana bakarken.

Cookie titreyerek durdu, yüzü şokun resmiydi.

Sonsuz bir andan sonra Oş başını salladı. "O iyi. O iyi. -" Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "- eskisinden bile daha güçlü."

"O, dünyanın geleceği," dedim, sanki Böyle bir sonucu başından beri planlıyordu. "Bir kızın omuzlarına yüklenecek çok şey var. Alabileceği tüm güce ihtiyacı olacak."

"Ah, tatlım," dedi Cookie, yanımda diz çökerek ve Beni kollarına çekti. "Sen - Sen kendi canına kıyacaktın."

"Özür dilerim Cook. Tek yolun bu olduğunu düşünmüştüm." Sonra Reyes'e baktım, sert çenesinden anlaşıldığı kadarıyla bu durumdan pek de memnun değildi. "Gittiler mi?" Ona sordum.

"Şimdilik," dedi Oş, onun yerine cevap vererek. "Ama anlamalısın," diye ekledi, "tıpkı benim gibi, tıpkı Rey'aziel gibi,

Bu tür şeyler için yaratılmışlar. Bunun onları öldürdüğünü sanmıyorum. Ve bence şüpheyi yer bırakmayacak şekilde söyleyebilirim ki, hepsi kesinlikle bu uçağa binmeyi başardı."

"Reyes?" Farklı bir cevap almayı umarak sordum.

Ufku tarayarak isteksizce başıyla onayladı. "Osh'ekiel haklı. Bu gece dönmeyecekler ama dönecekler. Bunlar düşmüş değil. Bu yüzden ölmeyecekler. kolayca."

"Bunda kolay bir şey yoktu," dedim, bu gerçeğe duyduğum öfke içimde kabarmıştı. Ama Reyes kesinlikle Osh'un söylediklerinin kanıtı. Neredeyse bayılmadan ikisine de bakamıyordum. Bir cesedi hiç tanımamıştım. bu kadar travmayı kaldırıp hayatta kalabilirdi. Kemiğin yırtılmış etin altında beyaz görüldüğünü hiç bilmiyordum. Onlar vardı parçalanmışlardı ve yine de tüm ihtişamlarıyla yeniden savaşmaya hazır bir şekilde duruyorlardı.

Sonra hepimizin orada bulunma nedeni aklıma geldi. "Bob Amca," dedim nefes nefese hatırlayarak. Tökezleyerek ayağa kalktım ve tekrar kulübeye doğru koşmaya başladım, aklımın bir köşesinde ölmüş olmam gerektiğinin farkındaydım. Bunun yerine hiç acı hissetmedim. Acı hissetmedim. Kırık kaburgalarım bile iyileşmişti. "Cookie, geride dur!" diye bağırdım ama fazla uzaklaşmadan Reyes beni yakaladı ve yerden kaldırdı. Sonra Oş'a önden gitmesini işaret etti.

onun tutuşuyla savaşıırken. Az önce bir düzine zebaniyle dövüşmüştüm.

Kesinlikle çılgın bir insanla başa çıkabilirim. Ama Bob amcası vardı. O yok edilemez değildi.

"Eğer bu kadın buradaysa," dedi Osh, önümüzde koşarak, "bizim de burada olduğumuzu biliyor olmalı. Ön bahçesindeki kraliyet savaşını kaçırmış olması mümkün değil."

"Reyes," dedim, beni yere bırakıp büyük bir kız gibi kendi başıma yürümeme izin verene kadar kıvranarak, "Ben oraya gidiyorum."

"Ben yapmadan olmaz."

Kulübenin yanına vardık ve Oş hızlıca bir göz atmak için ön pencereye doğru süzülürken yere çömeldik. "Işık yanıyor ama kimseyi göremiyorum."

Reyes kalmamı işaret etti -sanki- ve verandadan hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Doğal olarak ben de peşinden gittim.

Kapıyı kontrol edip açık olduğunu görünce elimi onunkinin üzerine koydum. O bana doğru dönerken ikimiz de parmak uçlarımızda çömelmiştik.

"Bırak önce ben gideyim,"
diye fısıldadım. "Hayır," diye
fısıldadı.

Ona en iyi bakışımı fırlattım, bakışlarım yavaşça, kasıtlı olarak ağzına gitti. Acımasız bir çizgiye oturtulmuş olsa bile, bir erkeğinkinden daha dolgundu.

Şehvetli. "Seni yapabilirim," dedim, sesim yarı tehdit yarı vaat içeren bir yumuşaklıktaydı.

Ağzlarımız neredeyse birbirine değecek kadar öne eğildi ve "Bana pek çok şey yaptırabilirsin" dedi. Bir süre sonra Dudaklarımı incelediği gergin bir anda beni öpecekmiş gibi başını eğdi ve ekledi: "Ama bu konuda bana güveneceksin."

Sonra ben fırsat bulamadan zamanı yavaşlattı ve kabinin içine daldı. Benim bakış açımdan, kelimenin tam anlamıyla buhar olup uçmuş gibi görünüyordu. Küfrettim ve aceleyle peşinden içeri daldım, ama ilk mobilya parçasına takılıp tökezlediğimde o önümdeydi.

"O alt katta. Bir bodrum var."

Etrafa bakındım ve aşağı inen bir merdiven buldum. Oş merdivene doğru adım attı ve mağaranın içine baktı.

"Onunla birlikte," diye ekledi Reyes. "Ve sanırım ona ilaç verdi."

"O nasıl?" Reyes'in hiç beklemediğim bir anda zaman hilesi yapmasına kızarak fısıldadım. Bu hile yapmaktı.

Cevap vermeden önce, beni kendisine bağlamak istercesine bileğimi sıkıca tuttu. "Kesinlikle vurulmuş."

Başka bir şey düşünmeden havalandım ve bana doğru uzanan Oş'tan kaçtım. Ama zamanı kendi lehime çevirerek ikisini de hazırlıksız yakaladım ve merdivenlerden aşağı uçtum.

Karanlık merdivenden yarı bitmiş, loş bir odaya çıktığımda Bob Amca'nın sırtüstü yattığını gördüm, kravatı gevşemiş ve bir tarafa sarkmıştı, beyaz gömleği koyu kırmızıya boyanmıştı. Altında kan birikmişti, Sanki fazla kalmamış gibi yavaşça yayılıyordu. Sylvia'yı aramak için zaman ayırmadım. Ona doğru koştum.

"Bob Amca," diye fısıldadım, bağlarını incelemek için yanına kaydım. Sylvia bileklerini arkadan bağlamıştı ama Reyes haklıydı: O da vurulmuştu. Ve bilinci yerinde değildi. "Bob Amca," dedim tekrar, bakışlarım ıslaklıktan bulanıklaşmıştı. Kısa kahverengi saçları ve vücudunun sol tarafı

Yüzünde kurumuş kan vardı, sanki ona bir şeyle vurmuş gibiydi. Elbette onu etkisiz hale getirmek için değil. Çok ama çok sert vurmadığı sürece onu bayıltmak kolay olmazdı.

Başını kucağıma aldım ve yanağını okşadım, eğildi ve kulağına fısıldadı. "Lütfen Bob Amca. Lütfen iyi ol."

Sıcak olduğu gerçeği aklımın bir köşesinde yer etti ve omurgamda bir umut ışığı belirdi. Boynunda nabız hissettim. Bir katır kadar güçlü ve bir o kadar da inatçı. Alnından öptüm.

Göğüs kafesinin sağ tarafında ortalanmış gibi görünen yarayı kontrol etmek üzereyken boynumda keskin bir acı hissettim. Refleks olarak zamanı yavaşlattım ve

Kolumu geri çekip iğneyi yerinden çıkardım. Sadece bana enjekte ettiği şeyin ölümcül olmamasını umabilirdim. Zaman tamamen durmaya fırsat bulamadan geri sıçradı. Ama diğer her şey yavaşladı.

Saldırganıma bakmak için döndüm ve o bile yavaşladı. Ya da bulanıklaştı.

Koluna vurduğumda Sylvia Starr tökezleyerek geri çekildi. Ben şırıngayı kaptığım gibi o da hemen şırıngayı almaya gitti. Bob Amca'yı omuzlarından tutup merdivenlere doğru sürüklemeye çalıştı. Ama dünya sola doğru devrildi. Ben de onunla birlikte devrilmeye, kendimi dik tutmaya çalıştım. Devrilmeye devam etti, altımdaki zemin tamamen dik durana kadar eğildi. Omzuma ve yanağıma dayandı ve ben yerçekiminin nasıl böyle bir manevra yaptığını merak etmekten kendimi alamadım. Böyle devam ederse hepimiz Dünya'dan düşecektik. O zaman nerede olurduk?

Saçımda keskin bir çekiş hissettim ve ardından soğuk metal şakağıma dayandı.

"Anlamıyorsun," dedi, sanki başından beri sohbet ediyormuşuz gibi konuşarak. "Seni oraya o koydu."

"Nereye?" Ben sordum.

"Onun yüzünden hapse girdin."

"Ben hiç hapse girmedim," diye karşı çıktım. "En azından mahkûm olarak. Bir keresinde -"

"Bunu yapmayın, Bayan Rhammar." Bob Amca'ydı. Belki de onu dürtüp uyandırmıştım.

"Benim adım Sylvia Starr," dedi ona tıslayarak. Sonra sesi yalvaran bir sızlanmaya dönüştü. "Eğer o olmasaydı seni ilk etapta tutuklasaydı, o cehennem çukurunda asla on yıl geçirmezdin."

"Peki cehennem hakkında ne biliyorsun?"

Reyes'ti. Benim için gelmişti! "Bekle!" Dedim ki, benim Kulağımın dibindeki zemini işaret ederken dilim ağzımın içindeydi. "Düşeceğiz. Bir yere tutunun!" Yerden aşağı nasıl kaymıyorduk, asla bilemeyeceğim.

Sylvia, "Seni işlemediğin bir suçtan mahkum ettiler," dedi.

Şaşkınlıkla Reyes'e baktım. "Ben hiç bir suçtan hüküm giymedim. Yani işlemediğim bir suçtan."

"Onlara söyledim." Metali şakağıma bastırdı. Koyu renk saçlarından uzun bir tutam gözlerimin içine düştü. Çok acı vericiydi. O devam ederken saçımı çekmeye çalıştım.

"Onlara senin masum olduğunu söyledim ama beni görmezden geldiler. Bana aptalmışım gibi davrandılar."

"Sen bir aptalsın."

"Seni mahkum ettiler. Hala hayatta olan bir adamı öldürdüğün için hapse girdin!"

Onunla tartışmaya ve o küçük suç dışında hiçbir suçtan hüküm giymediğimi bir kez daha açıklamaya başladım. On sekiz yaşma girdiğimde sicilimden silinen haneye tecavüz davası - ama sonra fark ettim ki Benimle konuşuyorsun.

Reyes orada öylece duruyordu, giysileri kıpkırmızı olmuştu, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı, sanki ondan hiç etkilenmemiş gibiydi. Öte yandan ben, onun hiçbir şey yapmadan dik durma becerisinden çok etkilenmiştim. düşünüyor.

"Başından beri masum olduğunu biliyordum. Ama bana bok gibi davrandılar."

Ondan yayıldığını hissettiğim duygular Sylvia'ya yansıttığı duygular değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ifadesi pasifti ama içinde derin bir öfke kabarmıştı. ve çalkantılı ve şiddetli.

Bob Amca o zaman konuştu. "Bayan Starr," dedi, sesi boğuk ve çatlaktı, "Charley o jüride değildi. Eğer ona zarar verirsiniz -"

"Ne?" diye sordu, soğuk metali kafatasıma daha da sert bir şekilde bastırarak. Zavallı Fred. "Bana ne olacak?"

Bob Amca! Vurulduğunu unutmuşum. Uyuşturulmuşum. Ubie vuruldu!

Hangimizin bana daha çok ihtiyaçı olduğuna karar veremedim.

Acil dikkat. Bana enjekte ettiđi Őeyin etkileriyle savařtım, dűnyayı dűzeltmek ve onu olduđu gibi gűrmek için műcadele ettim: devrilmemiř bűyűk mavi bir top ve biz ondan kaymayacađız. Bunu teorik olarak bilmek ile igűdűsel olarak bilmek iki farklı Őeydi. Barbara'nın daha mantıklı tarafıyla, yani beynimle bu ikisini birleřtirmekte zorlanıyordum ki Sylvia Bařımı geriye attım ve metali řakađımdan kan gelene kadar kazıdım.

Bob Amca sendeledi, ama elleri bağlı olduğu için Bundan biraz daha fazlası. "Bırak onu," dedi, sesi eşitti. "Kapa eneni!" diye bağırdı ona.

Reyes. "Senin için intikam almak zorundaydım." "Kendin için intikam istedin."

"Hayır, masum olduđunu sűyleyebilirim. Biliyordum Reyes. Masum olduđunu biliyordum ama bana zorbalık yaptılar ve benimle alay ettiler.

Oyumu deđiřtirene kadar kendimi aptal gibi hissettirdiler. Seni bir űp parasıymıřsın gibi bir kenara attılar. Gűzleri olan herkes senin çok daha fazlası olduđunu gűrebilecekken, sen bir řekilde daha azmıřsın gibi. Onlara verilen bu gűrkemli hayatı hak etmiyorlar."

"Tűm kanıtlar dođrudan beni iřaret ediyordu. Dedektif Davidson sadece iřini yapıyordu."

Ubie'ye yűnelik alaycı bir alay duydum. Onu getirmenin zamanı gelmişti. Ve getirmeyi planlamıştım. Getirecektim. nasıl getireceğimi hatırlayabilseydim çoktan getirmiştim. Ya da ne getirmem gerektiğini. Peynir topu, belki?

"Yanılıyorsun."

"Nadiren yanılırım," diye cevap verdi ve ben de bu noktaya itiraz edemedim. "Jűri űyeleri kendilerine sűyleneni yapıyor, kanıtları tartıyor ve kendilerine sunulanlara dayanarak bir karar veriyorlardı. Siz ne olduđunu gűrmemeyi tercih ettiniz. gűrdűler."

"Bir ocuk suçlu gűrdűler. Bir holigan. Bir canavar." "O

zaman benim olduğum her şeyi gördüler."

Aklıma bir düşünce daha geldi. Aslında bir sürü düşünce. Odaklanmakta zorlanıyordum ama bu beni meraklandırırdı. "Acaba O olduğunu biliyor muydun?" Reyes'e sordum. "Jürinizde yer aldığını biliyor muydunuz?" diye sordum Reyes'e. Röportaj mı?"

Bana kaşlarını çattı. "Evet."

"Diğer jüri üyelerinin fotoğraflarını gördünüz. Onları öldürdüğünü biliyor muydunuz?"

"Amcanızın davasına pek dikkat etmiyordum. Aklımda başka şeyler vardı."

"Bu büyüklükte bir şeye nasıl dikkat etmezsiniz?"

"İki kelime: Cehennem. Tazılar."

Alay ettim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Conan'ın ıslak saçlarımdaki ölümcül tutuşuyla bunu tam olarak başaramadım.

Sylvia doğru şeyi yaptığına ikna olmuş bir şekilde ilerledi. "Sana yaptıkları için hepsi ölmeyi hak ediyor. Günlerce orada oturdum, senin masum olduğunu bile bile kanıtların sunulmasını izledim. Sadece her şeyin yoluna girmesini istedim."

Kadının konuşmasından etkilenmeyen adamın sabırsızlığı katlanarak arttı. "Isırıldım, saldırıya uğradım ve Genelde kızgın zebaniler tarafından parçalanırdı, şimdi de nişanlığa silah çekmeye mi cüret ediyorsun?"

"Silah mı?" Gıcırdayarak anladım.

"Bize yaptıklarının intikamını almak zorundaydım."

"Biz mi?" diye sormadan önce durakladı, öfkesi üzerimde titreşiyordu.

"Eğer aklanmış olsaydın seninle ilgilenebilirdim. Mutlu olabilirdik. Sana istediğin her şeyi verebilirdim."

Bir adım daha yaklaştı, fırtınalı bir ifadenin arkasından Sylvia'ya baktı. "Duruşma boyunca sizin karasevdenizi, onların benim suçluluğuma olan inançlarını hissettiğim kadar net hissettim. O zamanlar *hepinizin* embesil olduğunu düşünmüştüm. O zamandan beri fikrimi değiştirdim."

Basit bir gerçeğin farkına vardım.
zamanı yavaşlattı ve bu yüzleşmeyi hemen sonlandırdı.
Bütün bunları Sylvia'dan sadece bir itiraf almak için değil,
Bob Amca'nın yararı için onu motive etmek için de
yapıyordu. Ubie onun saçmalıklarına tanıklık edebilirdi ama
yine de
kan kaybından ölüyor.

Cehennemden gelen bir düzine köpekle savaşılabirim,
Şeytan'ın oğlunu bir sözümle alaşağı edebilirim, ama beni bir
psikopat piliç, ve ben ilkinde düşünüyorum.

"Rey'aziel," dedim Aramice'ye geçerek, "amcama hemen
yardım bulmalıyız."

Reyes başını salladı. Bir anda önümüzde durmuş, Sylvia'yı
bir yırtıcının saldırmadan hemen önce avına baktığı gibi
süzüyordu.

"Ona zarar verme," dedi Ubie, onu uyaran bir bakışla
süzerek. Onun yaşamasını istiyordu ama bunun asil bir
nedeni yoktu. Jüri onu suçlu ilan ettiğinde yüzünü görmek
istiyordu. İntikam arzusu güçlüydü, içinde nabız gibi
atıyordu ama o kafama silah dayayana kadar kabarmamıştı.

Ne kadar savuşturmaya çalışsa da, Reyes'in içinde bir
baraj yıkılmış gibi gelgitli bir duygu dalgası oluştu.
Maksimum güvenli bir hapisanede on yıl geçirmişti ve bu
onu hiç etkilememiş gibi hep soğukkanlı davranmıştı. Ama
etkilemişti. Bana baktı, içindeki öfke patlamaya hazırdı. O
onu öne doğru çekti ve kulağına bir şeyler söyledi.
Sarsıntıyı durdurmak, azgın denizleri sakinleştirmek ve
odaklanmak için yüzümü gömdüm. Yumuşak bir fısıltı gibi
her parçamla dinledim
ağzından döküldü ve kulağına süzüldü.

"Ne cüretle bu kadar çok şey bildiğin halde
Birazcık," dedi. Sonra, zihnimin algılayamayacağı kadar hızlı,
şimşek hızında bir hareketle başını tuttu ve bükerek gergin
havayı keskin bir çatırtıyla yarmasına neden oldu. O
onu yana itti ve cansız bedenini Bob Amca'nın önüne bıraktı.
Kız onun önünde iki büküm oldu ve içimden bir ses çığlık
atmak istedi.

Böyle bir şey olamaz. Bir polis dedektifinin önünde birini öldürmedi. Tekrar hapse girecekti. En azından bir kabus olurdu. İşte bir duruşma, bir medya çılgınlığı olacaktı ama Reyes'in umurunda değildi. Bob Amca'ya doğru eğilirken öfkesi tenimi kavurdu.

Ne yapabileceğinden korkarak ileri atıldım - en azından atılmaya çalıştım. Ama sadece onunla konuştu, sesi neredeyse Sylvia'ya fısıldadığı zamanki kadar yumuşak, neredeyse o kadar tehlikeliydi. "Bunu bana borçlusun."

Denge aletindeki ödüllü gösterimi hâlâ yapamıyorken Reyes'e doğru tökezledim, kollarını pençeledim, bir kadının canını aldığı için kendisini tekrar hapse attırabilecek odadaki tek tanıdığı öldürmeye karar verebileceğinden endişelendim. Ama endişelenecek bir şey yoktu. Reyes beni kollarının arasına aldı, tam da Oş odaya girerken.

Sylvia'ya zar zor bir bakış attıktan sonra, "O hâlâ hayatta. Diğerini de o aldı. Ama çok uzun sürmeyecek."

İntihar notu bırakan son kurban hâlâ hayatta mıydı? "Nerede o?" Ona sordum.

"Şimdilik yeterince güvende. Küçük ek binada. Kulübenin arkasında. Ama ona bir şey vermiş olmalı. Ağzından köpükler saçıyor."

"Onu zehirledi," dedim. Bob Amca'yı iyileştirmeye karar vererek Reyes'in kollarından sıyrıldım ve ona doğru uzandım. Yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu.

Ubie elini benimkinin üzerine koydu. Niyetimi anlamış gibiydi. "Hayır, balkabağım," dedi, Reyes'e onu tutuklaması mı yoksa madalya mı vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bakarak. Kolları arkadan bağlıyken ikisini de pek yapamazdı. Ayağa kalkmaya çalışırken iki büklüm oldu. "Bu çok, çok iyi görünmeli."

Bizi bir kez daha gözden geçirmeden önce dengesiz merdiveni incelerken ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bu kadar kanın nereden geldiğini sonra sorarım. Şimdilik, her türlü kandan kurtulmamız gerekiyor."

Burada olduğunuza dair bir kanıt." Başıyla bodrumun arka tarafını işaret etti. "Orayı ateşe verecekti. Her şeyi. Zamanının dolduğunu biliyordu ve beni öldürecek, sonra da seninle birlikte gün batımına doğru kaçacaktı, Farrow."

Reyes buna içten içe kızardı.

"Yani benim gördüğüm kadarıyla," diye devam etti Bob Amca, "o feneri yukarıda tutarken -" Çenesini kaldırarak merdivenlerin tepesindeki feneri gösterdi. "- her yeri benzinle doldurdu ve merdivenlerden çıkarken ayağı takıldı, düşerken boynunu kırdı."

"Bob Amca," dedim endişeyle. İyi bir plandı ama işe yaramazsa o da hapse girebilirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi sertçe. "Aynı zamanda burada öldüğümünden emin olmak için bana dowsing yapıyordu."

"Hayır," dedim fikrimi değiştirerek. Bu kötü bir plandı. "Kendi üzerine benzin dökmeyeceksin."

"Haklısın. Ellerim arkamdan bağliken yapamam. Bunu yapmak zorundasın."

"Kesinlikle olmaz," dedim, neredeyse tekrar düşüyordum. "Hayatta olmaz."

"Balkabağım, bunu yapmalısın." Çok savunmasız görünüyordu.

Çok solgun ve kırılğan. Onu birlikte büyüdüğüm öküzden başka bir şey olarak hiç görmemiştim.

"Onu al ve biraz üzerime dök, sonra da her yeri ıslat. Feneri kırıp buradan kaçacağım."

"Hayır. Ya yeterince hızlı değilsen? Çok kan kaybettin."

"Farrow," dedi dizginleri ona uzatarak. "Şimdi yap ve ben kan kaybından ölmeden çık git."

Başıyla onayladı. Reyes benzin bidonunu kaptığı gibi Oş beni aldı ve amcamı benzine boğmaya başladı. Kokusu öğürmememe neden oldu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Bu değildi.

Çok uzun zaman önce ben de benzer bir deneyim yaşamıştım. Bu anı, duygularımın kabarmasına neden oldu. Böyle bir trajedinin

benim için bir şeydi. Aynı şeyin sevdiklerimin başına gelmesi ise bambaşka bir şeydi.

"Bu kadar yeter," dedim Reyes'in omzunu tırmalayarak. Elim oradaki kaygan kanda kaydı ve mide bulantım warp sürücüsüne atladı.

Reyes beni tekrar kollarına aldı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, Oş işi devraldı.

kokulu sıvıyı odanın içindekilerin üzerine döktü - şüpheli görünmesin diye Sylvia'nın üzerine dökmemeye dikkat etti - ve merdivenlerden yukarı çıktı. Bob Amca merdivenlerden çıkarken ona yardım etti.

Bob Amca bana son bir kez gülümsedi, sonra feneri yere iterken başını salladı. Gaz alev aldı ve güzel bir dansçı gibi yere yayıldı.

"Tam arkadayım," dedi Ubie. "Ama önce biraz duman solumam gerekiyor."

"Reyes, gelmesini sağla," dedim ona yalvararak.

"Balkabağım, çok ama çok iyi görünmeli." Reyes'e verdi Bir başka uyarıcı kaş çattı ve bu kez Reyes itaat etti.

Beni çılgın bir Kurabiye'nin yanına götürdü. Başka bir şey söylemeden ona bizi takip etmesini işaret etti ve beni arabalarımıza kadar taşıdı. Osh bizi takip etti ve Reyes'in 'Cuda'sına doluştuğumuzda onu benim için geri götürmek üzere Misery'ye tırmandı.

Cookie kaptana ulaşmıştı, bu yüzden biz otoyola çıktığımızda polisler çoktan yola çıkmıştı.

Yanıp sönen ışıklar ve çalan sirenlerle yanımızdan geçerken dümdüz önümüze baktık. Bir ateşin parıltısı gökyüzünü aydınlatıyordu.

dikiz aynasında, kalın gri bulutlar havada dalgalanıyordu ve amcam benzine boğulmuştu. Sadece dumanlar bile bir kıvılcımı yakalayıp onu alevler içinde bırakabilirdi. Eğer o dışarı çıkarsa, iyi olacaktı. Sağanak yağmur sıcaklığı uzakta tutacak ve alevleri de

çalılıklara yayılıyordu. Bilerek yangın çıkarmak New Mexico'da asla iyi bir fikir değildi. Yağmur Tanrı'nın bir lütfuydu.

Ambulansla hastanede buluşabilmek için kanlı kıyafetlerimizi değiştirmek üzere eve koştuk. Ayrılmak

zorundaydım.

Reyes ve Osh kendi koli bantlarıyla ilgilensinler. On iki ortadan kaybolmuş olsa da, öyle kalıp kalmayacaklarını bilmemiz mümkün değildi. Reyes bize hastaneye kadar eşlik etmesi için Garrett'ı aradı.

Bir grup polis memuru binanın önünde sıralanmıştı. İçlerinden biri yaralanmıştı. Ambulans yanaşırken saygılarını sunmak için oradaydılar. Sağa çektik Arkasından Cookie Misery'den çıktı ve ben onu durduramadan ambulansın peşinden koşmaya başladı. Park etmek için kenara çektim, Acil girişine yakın durarak, onu bir ambulans takipçisi olarak adlandırmak için çok erken olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Robert!" Cookie çığlık atarak bir polisten kaçtı ve bir acil yardım görevlisinin kolunun altından kaydı. Kız hareket edebildiği zaman istedim. "Robert," dedi ve ben de koşarak arbedeye katıldım. Kibar bir memurun onu nazikçe geri çekmeye çalışmasına rağmen, Ubie'yi ambulandan indirirlerken Cookie sedyeyi ölümüne kavramıştı.

"Her yere benzin döküyordu, ortalığı ateşe verecekti," diyordu ambulansın arkasına binmiş olan yüzbaşıya. "Beni islattı, sonra da Merdivenlerden yukarı çıkarken yakıt serpti. Ne olduğunu göremedim. Sanırım ayağı kaydı. Merdivenlerden aşağı düştü. Bir de baktım ki her yer yanıyor ve o da merdivenlerin dibinde boynu kırık bir şekilde baygın yatıyor."

İntihar eden diğer kurban için başka bir ambulans geldi. Hayattaydı ve midesini yıkıyorlardı.

"Robert," dedi Cookie ve bakışları onun üzerinde toplandığında, o gün ikinci kez göklerin açıldığını düşündüm.

Yüzbaşı Eckert sedyenin yanında yürümesine izin verdi. Ameliyata hazırlanmak için onu aceleyle içeri aldılar. Neyse ki kurşun hayati bir yere isabet etmemişti. O zaman beynine isabet etmiş olmalı diye dalga geçtim. Ya da penisine. Güldü, belli ki hayatta olduğu için rahatlamıştı.

Cookie, Garrett ve ben bekleme odasında otururken

Reyes ve Osh sanki buranın sahibiyymiş gibi içeri girdiler. İkiŖi de

kapüşonlu sweatshirt giymişlerdi ve Osh 49ers sweatshirt'ü ile birlikte acı verici derecede tatlı görünen silindir şapkasını takmıştı. Ama koli bandını bir şekilde kapatmaları gerekiyordu.

Reyes yanıma oturdu, Osh doğruca otomatlara yönelirken Reyes'in ateşi kavuruyordu. İkimizin de canı yarın yokmuş gibi kahve çekmesine rağmen Cook ve benim için su alıp bize geri döndü.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben bir yudum alırken Reyes sordu. Kapüşonunun kollarını yukarı itmişti. Ön kolları kordonluydu. Elleri güçlü ama onlara bakarken neredeyse zarifti.

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırarak ona döndüm.

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Kabinde elimi bileğine dolamıştım. Sen... elimden kayıp gittin parmaklar."

"Bob Amca'ya ulaşmam gerekiyordu," dedim, araştıran bakışları karşısında büyülenmişim.

"Kelepçenin önünde de aynısını yaptınız. Garrett, "Sanki içinden geçmişsin gibi," dedi. "Sanki içinden geçmiş gibiydin." "Gerçekten mi?" Geçmişini düşünüp bir yudum daha alarak sordum. "I sadece elim kaydı."

Başını iki yana salladı. "Yapamazdın."

"Hmm," dedim. Her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için işaret parmağımla bileğimi dürttüm, her iki durumda da fazla endişelenmedim.

Sonra Reyes elimi avucunun içine aldı. Parmaklarını avucumun içinde, bileğimin üstünde gezdirdi, sanki Bir sihirbazın tavşanı yok etmeden önce silindir şapkasına vurduğu gibi, sanki onu test ediyormuş gibi inceliyor.

"O zaman bıçak," dedi Reyes, sesi şimdi yumuşak ve suçlayıcıydı. "Kendi canına kıymaya çalıştın."

"Hatırlarsan sen de öyle yapmıştın," diye karşılık verdim.

Hayal kırıklığı içinde alevlendi, ama onu ısırdı, kendine sakladı.

"İyileşmen gerek," dedim hem onun hem de Oş için endişelenerek. O kavruluyordu ve ben de Osh'un

yaralandığında ve iyileşmeye ihtiyaç duyduğunda daha da ısındı. "Dinlenmen gerek."

"Önce güvenli bir yere gitmeliyiz," dedi. "Dayanın."
Sandalyesinden kalktı ve sosyeteye doğru yürüdü.

Karanlık bir köşede duruyordu, normalde bu beni biraz sinirlendirirdi ama ölmüştü. Ne yapabilirlerdi ki?

O sırada Yüzbaşı Eckert yanımıza geldi, yüzü kasvetliydi.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken donakaldım, sonra da telaşla yerimden fırladım. "Bob Amca -!"

"O iyi," dedi ve beni tekrar oturmaya çağırdı. Oturmadım.
Bir süre sonra, "Diğer kurban başaramadı" dedi.

"Biliyorum," dedim ve Bay Trujillo'nun yorgun bir Rottweiler'ı okşayarak oturduğu diğer tarafımdaki koltuğu işaret ettim

adı Artemis. Reyes ve Oş gelmeden önce, karısına ne söyleyeceğimize dair planlar yapıyorduk. Ona nasıl bir geçmeden önce bir mesaj gönderdi. Ölen pek çok kişi gibi o da vefat etmiş olmasından çok ailesi ve onların refahı için endişeleniyordu. Bana hayat sigortası poliçesini ve orta yaş krizi sırasında satın aldığı Harley-Davidson'ın ekstra anahtarlarını nerede bulacağımı öğretti, karısının hiçbir koşulda kuzeni Manny'ye satamayacağını, çünkü Manny'nin bir pislik olduğunu açıkça belirtmiştir. Onun sözleri.

Yüzbaşı başını salladı; sonra bakışları Reyes'e kaydı, yüzünde meraklı bir ifade vardı, sonra yakınlarda duran birkaç subayıyla konuşmak için geri döndü. Bana anlattığından daha fazlasını biliyordu ve Bob Amca'nın ne bildiğini merak ediyordum.
ona ambulansla söyledi. Acil yardım görevlisi oradayken ne söyleyebilirdi ki?

Reyes tamamen ilgisiz görünüyordu. Köşede durmuş, sosyeteyle konuşuyordu. Görünüşe göre, ayrılan Onikiler'le savaşmamıza yardım eden kişi iyiydi. Bize doğru yürüdü, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Hâlâ burada, bu uçaktalar."

Oş başını salladı. "Biliyorum. Onları hâlâ hissediyorum."

O anda öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Onları öldürmek için ne gerekiyordu? Ve küçük bir nükleer cihazı ele geçirmek ne kadar zordu? Her ihtimale karşı.

Osh, "Bu gece ayrılmamız gerekiyor," dedi.

"Ne?" Ondan Reyes'e baktım. "Ne demek istiyorsun? Nereye gideceksin?"

Cookie endişeyle bakarken Reyes derin bir nefes çekti. "Kutsal yere gitmemiz gerek. Onlar cehennemden geldi. Orayı geçememeler."

"Reyes, gidemem. Amcam hastanede. Babam kayıp. Ve birisi yıllardır benim fotoğraflarımı çekiyor."

Reyes bana öyle bir bakış attı ki tüylerim diken diken olmalıydı. Ama olmadı. Amcamı terk edecek değildim.

"Şansımız yaver gitti," dedi yüz ifadesi kararlıydı. "Bir dahaki sefere bu kadar kolay olmayabilir."

"Ve bir kez daha: Kalbime bir hançer sapladım."

Hatırlayınca irkildi.

"Bunun kolay bir tarafı yoktu. Ama ışığımı buldum. Her ne yaptıysam onu yapmaya devam edebilirim. Onları uzak tutabilirim."

Bir adım daha yaklaştı ve sesini daha da alçalttı. "Seni yere sermek için bir şırınga ve küçük bir deli gerekti."

Bu sefer hatırlayınca irkildim.

"Bir doz uyku ilacı alırsanız, bırakın bir cehennem köpeği sürüsüyle savaşmayı, ayakta bile duramazsınız. Bu çok riskli. Osh'un bir planı var."

"Şimdi de *Daeva*'nın karar vermesine mi izin veriyoruz?"

Ben sordum,

onunla alay ediyor. "Birdenbire ona güvenmeye mi başladık?" Ona başından beri güveniyordum. Reyes başka bir hikâyeydi.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Reyes ve ben yenilgiyi hissettim.

Sakladığı, baskıcı bir başarısızlık duygusu onu içine çekti.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. "Reyes, öyle demek istemedim -"

"Dur," dedi, başını eğdi ve gözlerini inanılmaz kalınlıktaki gözlerinin altından parlayan kahverengi gözleri

Kirpiklerim. Empatimden nefret ediyordu. Ben de onun empatimden nefret etmesinden nefret ediyordum. İkisi için de yapabileceğim bir şey yoktu.

Daha da yaklaştım. Avucumu gölgeli çenesinin üzerine koydum. "Asla."

Bir elini saçlarıma gömdü ve beni o kadar yakınına çekti ki ağızlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Mümkün olan her şekilde başarısız oldum," dedi, sesi boğuk ve boğuktu. "Bunu düzeltmenin bir yolu yok Dutch. Ama bundan sonra seni güvende tutmaya çalışabilirim. Kızımızı güvende tutmaya çalışabilirim."

"Başarısız olmadın."

Ağzının bir köşesi üzüntüyle kalktı. "Çok kötü bir yalancısın."

"Ben mükemmel bir yalancıyım," dedim ve o daha fazla tartışmadan ağızımı onunkinin üzerine yerleştirdim.

Bana hemen açıldı, affedilmek için yalvarırcasına beni içine çekti. Bunun yerine, vücudumun oksijen ihtiyacını karşılamak için mücadele etmemi ve kendimize ait karanlık bir köşe bulma isteğimi bıraktı.

Öpüşmeyi kesti, sonra da "Sen de bir enayisin" dedi.

Bileğimde soğuk bir metal şerit hissedince nefesim kesildi ve yere baktım. Beni kendisine kelepçelemişti. Kelepçeyle! Gerçek kelepçelerle! Kelepçeli bileklerimizi dehşetle kaldırdım. "Polislerle dolu bir odada bu hiç de garip görünmüyor."

Bir omzunu kaldırdı. "Seni fırlatabildiğim yere kadar güvenmiyorum. Dava et beni."

Tekrar nefesim kesildi ve yüzünde boktan bir sırıtış olan Oş'a baktım.

"Bu benim fikrimdi," dedi kendisiyle gurur duyarak.

"Bu çok yanlış. Bob Amca'yı terk etmeyeceğim."

Kaptan yanımıza gelerek, "Ameliyattan çıktı," dedi. "Ve biz konuşurken anestezi den çıkıyor." Kelepçelere hızlıca bir göz attıktan sonra bizi takip etmemizi işaret etti.

Dehşet içinde kaldım. Ya başım gerçekten beladaysa? Ya elleri kelepçeli bir adam tarafından kaçırılıyorsam? Bir bakış, hapsedilmem için yeterli miydi?

Omuzlarımı dikleştirdim ve onu takip ettim. Yoğun bakım ünitesine doğru yürürken Reyes'e "Amcamı bırakmayacağım," dedim.

"Ne kadarına bahse girmek istersin?" diye sordu, sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Elbette, Reyes telefon rehberini okuyup beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi yapardı. Ya da bir market listesi. Ya da bir kullanım kılavuzu. Belki de motor gibi kaplin kullanan bir şeyin kullanım kılavuzunu okuduğunu düşündüm. Bu kelimeye bayıldım: *bağlantı*. Ne olduğunu merak ediyordum. Reyes'in dilinden kayıyormuş gibi gelirdi, sesinin derin tınısı tenimin üzerinde ılık su gibi kayardı.

Olduğum yerde erimeden önce kendime gelerek ona ters ters baktım. "Peki hangi kutsal toprak?" diye sordum.

Cookie'nin koluna girerek yanıma geldi. "Nereye gidiyoruz?"

Osh ve Garrett, Ubie'yi görmek için içeri girmeseler de bizi takip ediyorlardı. Belli ki sohbete dahil olmak istiyorlardı.

"Bir manastır," dedi Osh. "Bundan daha kutsal bir şey olamaz."

"İyi güzel de, peki ya siz ikiniz?" Oş'a usulca sordum. Cookie ve ben kol kola yürüyorduk. Reyes'le ben de manşet manşet yürüyorduk. "Siz de biliyorsunuz, cehennemden geliyorsunuz. Kutsal topraklara gidebilir misiniz?"

"Biz insan olarak doğduk," dedi Osh. "Sizin gidebildiğiniz her yere biz de gidebiliriz."

"Oh." Bilmiyordum ama mantıklı gelmişti. Reyes mezarlığa gitmişti ve orası kutsanmış bir yerdı.

"Ama zebaniler yapamaz mı?" şüpheyile sordum. Gerçekten ne kadarını biliyorlardı? "Emin misiniz?"

Reyes başını salladı. "Hayır, aslında değiliz. Ama denemeye değer."

Derin bir nefes aldım. "Henüz gidemeyiz." "Dutch," dedi Reyes uyarırcasına.

"Hayır, ciddiylim." Kaptanın her şeyi duyabildiğinden emin olmama rağmen sesimi yine alçalttım. Koridorlar

bir amfi tiyatrodan daha kötü yankılandı. "Biz gitmiyoruz Kutsal evlilik bağı olmadan kutsal topraklarda *bunu* yapmak bizi yasal kılar ve alınmayın ama ben o kıştan bir parça almadan sekiz ay gitmem."

Reyes bizi durdurdu ve kelepçenin sürtünmemesi için uzun parmaklarını bileğime doladı. Bütün Bana sırtırken maiyeti de durdu. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Dutch?"

Öğüt verircesine ağzımı kapattım. "Hayır, sen Bunu zaten yaptım. *Şimdi* sana evlenme teklif ediyorum. Büyük Adam'a böyle saygısızlık edemeyiz. Bu çok yanlış. Ve Beep'in bebeğinin babasının ismine ihtiyacı var."

Şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Cookie kesinlikle öyleydi ama sadece birkaç saniyeliğine. Yüzü aydınlandı ve beni kucakladı. "Oh, tatlım. Bu işi halledebiliriz. Bir sulh hâkimi ya da bir rahip buluruz.

Bu gece bir şey var. Evsiz bir adam tanıyorum, papazdı ve delirmeden önce vadide küçük bir kilisesi vardı ve Beelzebub tarafından kirletilmekten korkarak kutsal suyu içmek için tüm yerel Katolik kiliselerine gitmeye başladı." Reyes'e baktı, utanmıştı. "Pardon, babana öyle diyor."

Arsız bir gamze belirdi. "Ona daha kötülerini de söyledim."

İçini çekti, yüzünde hafif bir sevgi ifadesi vardı. "Zaten ruhsatımız var. Çok romantik olacak."

"Cook, bu gecenin hepsini idare edebileceğimizden emin değilim," dedim, onun coşkusunu severek.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Reyes. "Şafakta yola çıkıyoruz. Azizler ya da günahkârlar, kutsal topraklara gidiyoruz."

Yüksek sesle iç çektim. "Peki. Bu gece halledebiliriz." Ona baktım. "Ne kadar zor olabilir ki?"

mawage \'mah-'wahge\ n.

1; a bwessed awangement

2; a dweam wifin a dweam

- T-SHIRT

Hastane personeli aslında hepimizin yoğun bakıma girmesine izin verdi: Yüzbaşı, Reyes, Cookie, birkaç dedektif ve ben.

Gemma da aceleyle içeri girdi, yüzü Ubie'nin çarşafları kadar solgundu. İçeri girmeden önce, kelepçeler yüzünden garip bir şekilde sarıldık.

İçeri girdiğimizde Demir Yumruk oradaydı, benden nefret eden yargıç. Ya da en azından eskiden benden nefret ederdi. Duygularının çok değiştiğinden şüpheliydim ama öyle görünüyordu.

bana oldukça iyi tahammül etti. Güzeldi. Ubie'yle ilgili haberleri duyduğunda hastanede büyükannesini ziyaret ediyordu. Onu görmek için burada kalması çok nazik bir davranıştı.

Ubie sersemlemişti, bu da onu daha komik yapıyordu. Onu morfin serumuyla serbest bıraktılar. İyiydi. Bana uykulu bir göz kırptı ve Cookie'ye melek saç makarnasına benzediğini söyledi. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim, ama kelimenin tam anlamıyla eridi. Belli ki ben olayın dışındaymışım. Ya öyle ya da Ubie melek demek istedi ama aklına yemek geldi ve sersemlemiş bir halde ikisini karıştırdı. Bu oldu. Bir keresinde iki hafta boyunca uyumadım ve kahve ile seksi harmanladım. Bir garsondan bana kahveegazmı getirmesini istedim. Servis yapmadıklarını ama işten çıkana kadar beklersem siparişimi yerine getirmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Çok tatlıydı.

Öne doğru eğildim ve Ubie'nin koca kafasına sarıldım, başka bir şeye sarılırsam onu incitmekten korkuyordum.

Sarhoş bir gülümsemeyle, "Her şey halledildi, serseri," dedi. Çocukluğumdan beri bana serseri dememişti. Güzel anıları geri getirdi. Birkaç tane de rahatsız edici anı,

ama kimse mükemmel değildi. Bu adamı tüm kalbimle nasıl da sevmiştim.

"Sana çok kızgıyım," dedim kulağına, kısmen kirpiklerimin arasında birikmeye başlayan rahatsız edici ıslaklığı gizlemek için.

Reyes'in cinayetten tutuklanmayacağından emin olmak için nasıl hayatını böyle riske atabilirdi? Ya da en azından kasıtsız adam öldürme. Belki de Reyes'e borçlu olduğunu hissetmiştir. Gerçekten de on yıl önce tutuklayan memur oydu.

"Biliyorum, tatlım." Kolumu okşamaya çalıştı ama onun yerine Will Robinson'ı okşadı. Normalde bu garip olurdu ama koşullar düşünüldüğünde...

Kelepçeli elimin parmaklarını onunkilere geçirdim. Anlaşma tamamlanmıştı. Tamamen ve inkar edilemez bir şekilde vurulmuştu.

Bunu herkes gördü. Neredeyse ölüyordu. Sylvia Starr'ın *merdivenlerden düşüp* boynunu kırmadan önceki itirafını duymuştu. Cadılar Bayramı'nda neredeyse bir kömür briketine dönüşüyordu, onun kadar etkili bir kostüm değildi. Örümcek kıyafeti, naçizane fikrime göre. Bob Amca'nın tayt giymesi görülmeye değerdi. Elbette sonrasında terapiye ihtiyacım vardı, ama kimin arada sırada biraz danışmanlığa ihtiyacı olmaz ki? Ve

Sylvia'nın son kurbanı Bay Trujillo'yu kurtarmaya çalışmıştı. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, şimdi tam zamanıydı.

Yanağına bir öpücük kondurdum, Latince minicik bir kelime fısıldadım, sonra geri çekildim ve diğerlerinin sırayla ona acil şifalar dilemesine izin verdim. Yanakları anında kızardı, bana yan yan, şüpheli bir bakış atarken solgunluğu sağlığına geri döndü. Onu tamamen iyileştirdiğimi sanmıyordum. Sadece acısını hafifletecek ve iç organlarını onaracak kadar. Ona sormak üzere olduğum şeyi katlanılabilir kılmaya yetecek kadar.

Hepimiz dışarı çıkarılmadan önce birkaç dakika daha konuştuk. "Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedim hepimiz dışarı çıkmadan önce.

"Ne istersen balkabağım," dedi, bakışları morfinin etkisiyle

cam gibiydi.

Şu an kesinlikle en iyi zaman değildi, ama gülümseyen bir oda dolusu kişiye durumumuzu açıkladım ve otuz dakika sonra

Bob Amca'nın yoğun bakımdaki yatağının yanında yine duruyorduk, bu sefer daha evlilik amaçlı.

Cook Amber'ı getirirken Reyes ve ben ruhsat ve birkaç ıvır zıvır için daireye koştuk. Yüzümü temizleyebilmek, saçımdaki çimleri tarayabilmek ve gümüş topuklu beyaz bir kokteyl elbisesi giyebilmek için kelepçelerimin çıkarılmasında ısrar etmiştim. Reyes siyah bir yemek ceketini giymiş ve gri bir kravat takmıştı. Tıraş olmuş ve saçlarını geriye taramaya çalışmıştı ama koyu renk bukleler alnına düşüyordu.

Her neyse. Evime girdiğinde, beni suskun bıraktı - beni! - ve neredeyse hastaneye geri dönemiyoorduk.

Ama Gemma saçlarımla uğraşırken, bebek nefesi kaplı tokalarla oramı buramı tuttururken ve gözyaşlarımı gizlemeye çalışırken Cookie ve Amber ısrar etti.

"Tüm planlarım," dedi, büyük düşün planlarını mahvettiğim için yıkılmıştı.

Say!

Yargıç "Demir Yumruk" Quimby bizi evlendirirken, hemşireler ve birkaç doktor büyük olasılıkla romantizmden çok durumun tuhaflığı nedeniyle dışarıda toplanmıştı. Bob Amca, Reyes'in beni hiçbir koşulda geri veremeyeceği konusunda ısrar ederek beni hastane yatağından verdi, Cookie ve Gemma yanımda dururken.

Reyes, Garrett ve Osh'tan kendisiyle birlikte durmalarını istemek zorunda kaldı ki bu o kadar ironikti ki gerçek dışıydı. Her ikisinden de hoşlanmamaya başlamıştı ve şimdi onlar bizim evlilik mutluluğuna giden yolculuğumuza tanıklık etmek için sağdıç olarak hizmet ediyorlardı. Babamı son bir kez daha denedim.

tören başladı, ama boşuna. Denise'i aramaya zahmet etmedim. Bir dahaki karşılaşmamızda ona nikâhımı duyurarak sürpriz yapabilirdim ama umarım bu cehennemde olur.

Telaşlı duruma, dar odaya ve steril atmosfere rağmen, kelebekler midemin zarına saldırdı ve Reyes'e bakarken kalbim iki katına çıktı.

Onunla
evleniyordum.
Onunla.

Hayallerimin erkeği sonsuza dek benim olmak
üzereydi, amin.

Yargıcın söylediği sözler bilincime girip çıkarken, zihnim
dakikada bin mil hızla koşuyordu. Evli ve bebek bekleyen bir
kadın olmak üzereydim.

Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Aile saadeti hiçbir zaman
planımın bir parçası olmamıştı, ama görünüşe göre birinin
başka fikirleri vardı. Tabii On İki'den sağ çıkabilirsek.

"Yüzükleri alabilir miyim?" Yargıç Quimby sordu ve Garrett
her birimizin ona gizlice verdiği yüzükleri takdim etti.

Reyes için olan benimki altın ve gümüşün birlikte
örüldüğü sade bir banttı. Zihnimde ikimizi ve hayatlarımızın
doğumumuzdan bu yana nasıl birlikte örüldüğünü temsil
ediyordu. İlk olarak ben söz aldım ve geleneksel yeminleri
söyledim.

hayatımda gerçekten bir anlam ifade ediyordu. Artık sadece
kelimelerden ibaret değillerdi, bağlılığımın gerçek bir
kanıtıydılar.

sevdiğim adama yapıyorum.

Dik ve gururlu duruyordu, ama yüzüğü parmağına
takmaya gittiğimde, sanki o da benim kadar şaşırmış ve
umarım o kadar onur duymuş gibi en ufak bir titreme
hissettim.

Sonra sıra ona geldi. Sakladığı yüzüğü aldı ve
parmağımın bir kısmına geçirdi, yeminini tekrarlar
yüzüğü orada tuttu. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki
Onu benim yapacak o iki kelime için, "Evet" diyene kadar
yüzüğü fark etmedim ve kaydırmayı bitirdim.
parmağıma. Sonra nefesim kesildi. Başımı kaldırıp ona,
sonra da elimin üzerinde duran muhteşem sanat eserine
baktım.

"Reyes," diye fısıldadım, "bu muhteşem."

Ağzının köşelerinde birbiriyle mükemmel uyum içinde iki
gamze belirdi. "Gözlerine uyuyor."

Altın dalgaların arasında duran kehribar mücevher ateşe
benziyordu ve gerçekten de mücevher irislerimin

rengindeydi. "Nedir bu?" Ona sordum.
"Buna turuncu elmas deniyor."

Yukarı baktım. "Nereden aldın bunu?"

Öne eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Cehennemden."

Kıpırdamadan durdum, tamamen şaşırmıştım.

"Doğduğum yerden, Hades dediğiniz yerin en sıcak bölgesinin derinliklerinden. Bunu pek kimse bilmez ama oradaki en iyi elmaslar bizde. Çok fazla ısı. Çok fazla basınç. Mükemmel koşullar."

Biz usulca konuşurken yargıç bağılılıktan ve erkeklerin bizi -neyin altında, hiçbir fikrim yoktu- altına sokmasına izin vermemekten bahsetti. "Bunu neden yaptın? Neden oraya geri dönme riskini aldın Reyes?"

"Kimsenin haberi olmadan girip çıktım. Ve yüzündeki ifade buna değdi."

Yüzümdeki tüm ifadeyi sildim, sonra yüzüğü tekrar inceledim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ben daha bir şey söyleyemeden Reyes beni kollarına çekti ve dudakları dudaklarıma değerek beni öptü. Dudaklarımın ucundan bir heyecan aktı.

ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar. Artık nişanlı değildik. Gerçek bir ilişkimiz vardı, bebeğim. Evlilik mutluluğu içindeydik. Bunu Friendbook'a koyacaktım.

Amber yüksek sesle iç çekti ve oda kahkahalara boğuldu ve alkışlar. Ama sadece bir dakikalığına, sorumlu hemşire ölümcül bir bakışla bizi susturdu. Sonra gülümsedi.

Parlak bir şekilde ve normalde ilaç kullanıp kullanmadığını merak ettim. "Pasta aldık," dedi, bir dondurma getirerek

Bir çocuğun doğum günü partisi için yapıldığı belli olan bir pasta. Mükemmelin de ötesindeydi.

Bob Amca çocukluğumdan hikâyeler anlatıp beni utandırmak için elinden geleni yaparken biz de etrafta donmuş kek yiyip koni şeklindeki bardaklardan zencefilli gazoz içiyorduk. Biz

eve dönüp eşyalarımızı toplamadan önce fazla zamanımız yoktu. Görünüşe göre Osh, Jemez Dağları'nda Kızılderililerin kutsal toprakları üzerine inşa edilmiş terk edilmiş bir manastırda bir yer ayarlamıştı: çifte darbe.

Yüzüğüme tekrar sevgiyle baktım. "Cehennemden bir elmas.

Kim tahmin edebilirdi ki?"

Gemma, birkaç metre öteden konuşurken ne dediğimi anlamadığı belli olan bir ifadeyle, "Dekorun seçilmesine yardım ettim," dedi.

"Ben de!" Amber'ın gülümsemesinin köşeleri neredeyse kulaklarına ulaşıyordu.

"Altın da çok özel." Tekrar Reyes'e baktım. "Peki nereden geliyor? Cennetin kapılarından mı?"

Sırıttı. "Evet, ama içeri girmeme izin yok. Kuryeyle göndermek zorunda kaldım."

Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Hiçbirine. Ama umurumda değildi. Ben evliydim.

Hayır.

Ona baktım. Evliydik. Ve hamile kalmıştık.

Hayat daha iyi hale geldi mi?

Evden getirdiğim hediye poşetini (Walmart alışveriş çantası olarak da bilinir) aldım ve ona uzattım.

"Bu ne?" diye sordu, gözlerini şüpheyle kısarak bana bakarken. "Bu senin düğün hediyen." Açtığı anda heyecanlandım

ve ona aldığım tişörtü çıkardı.

Yüksek sesle okudu: "'Google'a ihtiyacım yok. Karım her şeyi biliyor."

Reyes kulağımın hemen altına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde akıl hastası gibi kıkırdadım.

"Karım olduğuna inanamıyorum."

"Ve artık sana nişanım diyemeyeceğime inanamıyorum. Bu kelimeyi gerçekten seviyorum."

Hafifçe güldü, sonra odayı taradı. Ama biz orada durdukça o daha da uzaklaştı. Tişörtü çantasına geri koydu, mutluymuş gibi davrandı ve kalbim telaşla çarptı. Benimle evlendiğine şimdiden pişman mı olmuştu?

Sadece on dakika olmuştu. Eğer öyleyse, başımız büyük beladaydı.

Ubie saç çizgimdeki yara izinin nasıl oluştuğunu anlatırken onu kenara çektim - ki bu tamamen onun hatasıydı

doldurulmuş rakunun yanına elektrikli testere bırakmak.
Hangi çocuk bundan bir parça istemez ki?

"Tamam, ne oluyor? Bu günün hayatımızın en mutlu günü olması gerekiyordu. Sen bu gerçeğe izin vermiyorsun.

Koli bandıyla bir arada tutulmak seni üzüyor, değil mi?"

Gülümsemeye çalıştı, ama tam olarak katılaşmadı. "Şimdi sana adını söylemek zorundayım."

"Ne?" Ben sordum.

"Sana söz vermiştim. Ben sadece -" Başını iki yana salladı. "Bunu öğrendikten sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Doğru," dedim hatırlayarak. "Evlendiğimiz gün bana göksel adımı söyleyeceğine söz vermiştin."

"Ben yaptım."

"Yapmayın," dedi Oş, yanımıza gelerek. "Yapmayın" dedi. Reyes'e ters ters bakarak. "Bunu öğrendiğinde ne olacağından emin değiliz. Beep'e ne olacağını bilmiyoruz."

Reyes ters ters baktı. "Söz verdim *Daeva*. Sözümü tutarım."

Ama verdiği söz ona sıkıntı veriyordu. Her ne kadar ben Göksel adımı öğrenmek istiyordum ama bekleyebilirdi. Şu anda çok daha önemli şeyler vardı. Ellerini ellerimin arasına aldım. "Sonra anlatırsın," dedim. "Hayatımızın geri kalanı bizim, Rey'aziel. Bu bekleyebilir."

O kadar rahatlamıştı ki neredeyse kahkahalarla gülecektim. Bazen bir çocuk gibiydi. Uzun boylu, seksi, ölümcül derecede tehlikeli, her yerdeki doğaüstü varlıkların kalbine korku salan bir çocuk ama yine de bir çocuk.

Bu Osh'u tatmin etmiş görünüyordu. Yargıç dondurmaları pasta yerken onunla konuşmaya gitti. Onun ruhu için endişelenmeye başlamıştım. Çocuk tatlı dilli bir şeytandı ve herkes -herkes- ruhunu riske atacak kadar kötü bir şey istiyordu. Fakat

iyi bir çocuk olacağına ve sadece kötü adamların ruhlarını besleyeceğine söz vermişti. Bu sözü tutsa iyi ederdi yoksa planladığından daha erken cehenneme geri dönecekti.

Yüzbaşı geldi ve Sylvia Starr'ın evinde ona karşı altın değerinde bir kanıt madeni bulduklarını bildirdi. Duruşma günlüğü, fotoğraflar, Reyes hapisteyken ona yazdığı notlar ve bir tapınak. Reyes tapınaklara çok ilham verirdi. Garipti. Ve bu kanıtlar

Bob Amca'nın hikayesini doğruladı. Yüzbaşıya göre dava kapanmıştı ve ben de rahat bir nefes almaktan kendimi alamadım.

Kısa bir süre sonra vedalaştık. Evlerimize dönmeden önce Bob Amca'nın yüzünü kıpkırmızı olana kadar öptüm. Oş'a gidiyordu.

Eşyalarını topladıktan sonra bizimle evimizde buluşacaktı. Bir saatimiz vardı. Hiçbir zaman en iyi toparlayıcı olamadım. Kaçınılmaz olarak iç çamaşırı ya da dış macunu ya da her ikisini de unutuyordum. Neyse ki Reyes işi biter bitmez yardım edeceğine söz verdi.

Yatak odalarımız arasında duvar olmamasına rağmen o kendi dairesine, ben de benimkine gittim. Banyo malzemelerimi geceliğime yerleştirmek için aceleyle banyoya girdim.

Clorox Sihirli Tuvalet Çubuğuma ihtiyacım olup olmayacağını merak ediyordum ki Jessica içeri girdi.

Geri çekildi, alt dudağını ısırarak onu onaylamamı bekledi. İki dakikalık bir sessizlikten sonra pes etti. "Sadece bilmeni istedim, lisede aramızda olan her şey için kendimi hep suçlu hissettim."

"Evet, anlayabiliyorum," dedim bileğimde belirli bir ruj tonunu test ederken. Bir manastırda parlak kırmızı ruj sürmek yanlış mıydı? Bunun için nasıl giyinmem gerektiğini bilmiyordum.

"Ne kadar sığ ve bencil olabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Evet, biliyorum. Güven bana." Belki de pembelere sadık kalmalıyım. "Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Öldüğüm için çok mutluyum."

dedi ve ben durdum. Ona doğru döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Ölmemiş olsaydım, yeğenim vurulduğunda yardım için size gitmek aklıma bile gelmezdi. Yaptığın şey için sana minnettarım, Charley."

"Ben hiçbir şey yapmadım Jessica. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Yeğenini kurtarmak için hayatından vazgeçmeye razı olması bana çok şey ifade ediyordu, neredeyse sesindeki

nazal sızlanmayı bastırmaya yetiyordu.

bana döndü ve dedi ki, "Her şeyi sana borçluyum, Charley. Bunu asla unutmayacağım. Sana borcumu ödemek için Rocket, Strawberry ve Blue ile kalacağım. Doğru olanı yapacağım ve gideceğim çünkü ben -" Başını eğdi, sonra fısıldadı: "Nişanlına aşığım."

"Reyes mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Evet. Özür dilerim."

Sahiplenici bir tavırla, "Bu geceden itibaren o benim kocam" dedim.

Başını kaldırdı. "Şimdiden mi?" diye sordu, yüzü kül rengi ve kederliydi.

"Aynen böyle." "O zaman ben gidiyorum."

Yumruklarımı sıkmak için içimden gelen arzuyla savaştım. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Çünkü gerçekten de ona tamamen, koşulsuz ve geri dönülmez bir şekilde aşığım."

"Tamam *Bella*. Artık kendi erkeğini bulmalısın. *Capisce?*"

"Kendi adamımı buldum, hatırladın mı? Freddy James? Ve biri onu benden aldı."

Saçmalık. Bekâretimi kaybettiğim adam, üstelik benden 180 derece dönmeden önce yıllarca en iyi arkadaşım dediğim sığ, benmerkezci -tabirleri tam oturtmuştu- birinci sınıf öğrencisinden intikam almak için. Yine de...

"Ve bunu yaptığıma memnunum," dedim, kırıcı değil samimi görünmeye çalışarak.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve bu yüzden berbatsın."

"Hayır Jessica, söylemeye çalıştığım şey şu... Freddy pek de iyi biri değildi. Uzun vadede. Onun sorunlarından kurtulduğuna sevindim."

"Oh." Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "O zaman zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Evet, ben de."

"Yani gerçekten evli mi?" diye sordu, sesi yine mızımızlaşmıştı. "Sonsuza kadar mı?"

"Git," diye emrettim, kapıyı işaret ederek.

Ortadan kayboldu. Umarım çok uzun bir süre için.

Odama dönmeden önce, telaşlı bir Rocket içeri girdi. Görünüşe göre ziyaret saatlerim değişmiş. Bir tabela asmam gerekecek.

"Roket Adam!" Alışmasını beklerken şaşırarak "Roket Adam!" dedim. Tımarhaneden pek çıkmazdı ve onu en son bıraktığımda kızgın bir cehennem köpeği tarafından saldırıya uğramıştım.

Dikkatini bana vermeden önce gözlerini kırpıştırarak yeni çevresine uyum sağlamaya çalıştı. Tombul yüzü ve kel kafası oturma odamın loş ışığında parlıyordu.

Sonunda bana odaklandığında, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte."

İşte başlıyoruz. "Biliyorum, tatlım." Elimi omzuna koydum. Sıkıntılı olmasaydı buraya asla gelmezdi. "Hangi kuralı çiğnedim?"

"Hepsi!" Beni tamamen hayal kırıklığına uğratmış bir şekilde kollarını havaya kaldırdı.

Kuralları küçümsememe lanet olsun.

"Silmem gerekiyordu, Bayan Charlotte. Üç isim." Üç tombul parmağını kaldırdı. "Üç. Bir, iki, üç. Üç."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Silmek zorunda mıydın? Yani duvarınızdan isimleri silmek zorunda mıydınız?" Umut beni sardı. "İçlerinden biri benim miydi?"

"Hayır. Sen zaten öldün."

Ben öldüm. *Öldüm!* Vay canına. Bir melek gördüğümü biliyordum. Şaşkın bakışlı gerçek bir melek. Tuhaf.

Reyes yanımda belirdi, Rocket beni azarlarken yatak odamın kapısı tarafından çerçeveselendi. Ona baktım ve Betty White sevinçten taşıtı. Ölmüştüm, böylece yapılacaklar listemden bunu çıkarabilirdim. Sırada balayı vardı.

"Sen değil," diye devam etti Rocket. "Diğerleri."

"Tamam, şimdi bu konu açıklığa kavuştu." Onu gitmeye teşvik etmek için omzunu okşadım.

"Hastanedekiler. Cennet çok çılgın."

Omurgama hastalıklı bir korku yayılırken durdum. "Ne demek 'cennet delidir'?"

"Onların zamanıydı. Bunu öylece yapamazsınız. İnsanları sebepsiz yere kurtaramazsınız. Silmem gerekiyordu!" diye bağırdı, Asıl meselesini, şüphelerinin başında gelen meseleyi yineledi.

Alçı duvara çizdiği isimleri nasıl sileceğine dair merakım bir yana, sohbeti tekrar cennete yönlendirdim. "Roket, cennet. Cennette ne var?"

"Kaos!" Kollarını tekrar salladı. "*Eeeeeeee-rase yapmak* zorunda kaldığım için çok üzgünler!"

Görünüşe göre silmeyi sevmiyordu. Reyes'e endişeli bir bakış atarak, "Özür dilerim Roket," dedim.

Başını eğdi ve ruh hali beni etkiledi. Bir kez daha kasvetliydi.

"Ve bil diye söylüyorum, harika. Gidip bir tane daha silmem gerekiyor. Artık hastanelere dokunmak yok. Bu hile yapmaktır. Michael öyle diyor."

"Michael?"

"Başmelek."

"Başmelek mi?" Michael'ın kim olduğunu bildiğim halde konuşmaya dahil edilmesine biraz şaşırarak sordum.

"O sadece gelmiş geçmiş en büyük baş melek."

Strawberry'nin etrafında çok uzun zamandır takılıyordu. Tavırları ona da bulaşmıştı. "Hayır, Michael'ın kim olduğunu biliyorum ama -"

"Bayan Charlotte, gidip silmem gerekiyor."

Onu durduramadan ortadan kayboldu ve ben ağzım açık Reyes'e bakakaldım. "Gerçekten bir başmeleği kızdırdım mı?" Cevap vermeyince yanından geçip odama doğru yürüdüm. "Bu iyi bir şey olamaz. Bu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde iyi olamaz."

Dolabımdan bir kucak dolusu giysi aldım ve döndüm, önce Reyes'i gördüm, başı eğikti, bakışlarını kaçırmıştı, sonra babamı gördüm.

"Baba!" Terk edilmiş bir manastırda ihtiyacım olacağından şüphe duyduğum bir gece elbisesine takılıp düşerek bağırdım ama insan asla çok hazırlıklı olamazdı.

"Selam tatlım," dedi. Pencerenin önündeydi, dışarıdaki sokak lambasının silüetindeydi, elleri cebindeydi.

Kendimden geçmiş bir halde kıyafetleri yatağımın üzerine bıraktım, sonra içimi bir inançsızlık dalgası kapladı.

Doğrudum ve durakladım, parmaklarımı önümdeki giysi yığınının içine soktum.

"Bunu almalısın," dedi ve ancak o zaman cebimdeki telefonun çaldığını fark ettim.

İnançsızlıktan tükenmiş bir halde onu çıkardım ve çubuğu kaydırdım.

"Bayan Davidson?" Arayan Yüzbaşı Eckert'ti, sesi alçak ve resmiydi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Amcanın bize verdiği adresi kontrol ettik. Babanın otel odasında bulduğun deponun olduğu adresi."

"Evet," dedim tekrar, korku yerden yükselip beni boğuyordu.

Boğazını temizledi ve "Bir ceset bulduk." dedi.

O konuşurken, babama, göğsündeki iki kurşun yarasına bakarken görüşüm bulanıklaştı.

"Baban olduğuna inanmak için sebeplerimiz var." Az önce söylediklerini özümsememe izin verdiği uzun bir sürenin ardından sordu: "Ne yaptığına dair başka bir şey bulabildiniz mi? Kimi araştırdığına dair?"

Hissetmesem de telefon parmaklarımın arasından kaydı. Reyes telefonu yakaladı ve kaptana aramayı sonlandırmadan önce onu geri arayacağımı söyledi.

"Baba," diye fısıldadım, bakışlarımı kurşun yaralarından ve açık mavi gömleğini kaplayan kandan alamıyordum.

Ona doğru ilerlemeye başladım ama bir adım geri çekildi, utanmış gibi başını eğdi, ben de durdum.

"Anlamıyorum."

"Özür dilerim, balkabağım. Hiç bilmiyordum."

"Ne?" Görüşüm o kadar bulanık, kalbim o kadar boştu ki ona zar zor odaklanabildim. Dizlerimin bükülmesini zar zor önleyebildim.

"Gerçekten ne kadar özel olduğunu hiç bilmiyordum. Yani, bir yeteneğin olduğunu biliyordum ama kim olduğunun derinliğini hiç bilmiyordum. Ne olduğunu. Sen inanılmazsın."

"Baba, ne oldu?" "Sen bir tanrısın."

"Baba, lütfen. Bunu kim yaptı?"

Aklı başına gelmiş gibi başını salladı. "Dışarıda insanlar var tatlım, senin ne olduğunu bilen insanlar. Onları durdurmaya çalıştım. Yakalandıklarında tam olarak kim olduklarını öğrenmeye çalışıyordum."

"Bütün bu resimler nereden geldi?" Ona otel odasındaki fotoğraflarımı kastederek sordum. "Bu kim... Bu fotoğrafları çeken insanlar mı yaptı bunu?"

"Hayır. Ama kimin yaptığını biliyorlar. Seni takip ediyorlardı.

Seni inceliyorum. Doğduğun günden beri hayatındaki her olayı kaydediyorum." Son kelimeleri sanki Onlardan öğreniyordu. Bunu fark edemediği için kendisinden de. "Senin hakkında benim bildiğimden daha çok şey biliyorlar. Ama onlara güvenemezsin. Senin için burada değiller. Sadece gözlemlemek ve rapor vermek için buradalar."

Biliyordum. "Vatikan. Vatikan'a rapor veriyorlar."

Bildiğime şaşırmış gibiydi. "Ama başkaları da var. Onlara Onikiler deniyor."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Onları biliyoruz."

"Gönderildiler," dedi, rengi solmaya başlamıştı.

"Baba, nereye gidiyorsun?" Aceleyle ileri atılarak sordum. "Gitmem gerek. Daha fazlasını öğrendiğimde sana haber veririm."

Ona ulaştım ama soğuk ellerini omuzlarıma koyarak dikkatimi toplamamı sağlamaya çalıştı.

"Charley, dinle. Onlar gönderildi. Onikiler. Çok ama çok

kötü bir şey tarafından gönderildiler."

"Biliyorum," dedim, özü görüş alanımdan kayboluyordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Onlar -" Arkasına baktı ve tam gözden kaybolurken, "*Gönderildiler*," dedi.

Son kelime bana doğru sürüklenirken boşluğa bakakalmıştım. Omuzlarımdaki serinlik soldu Babamdan daha yavaş. Önümdeki boşluğa dayanamayarak gözlerimi kapattım. Kalbimdeki boşluğa.

"Dutch," dedi Reyes.

Döndüm ve vücudumdan fıskıran hıçkırıklardan bunalmış bir halde kollarına atıldım. Gemma'ya babamızın öldüğünü nasıl söyleyecektim? Benim yüzümden öldüğünü? Olduğum şey yüzünden mi? Bu kayıp beni daha önce hiçbir şeyin ezmediği kadar ezdi. Reyes'e sarıldım ve acının içimde kaymasına, sarsılmasına izin verdim. kemiklerimi ve etimi çiz.

Sonsuz bir ıstıraptan sonra omzundan sıyrıldım ve temizlenmek için banyoya gittim. Sonra geri döndüm, omuzlarım kararlılıkla dikilmişti. "Gidemem," dedim, bir tartışmaya hazırdım. Şimdi sesim sanki bir Ağlamaktan üşümüştüm ve Reyes'in ıslak tişörtüne ne kadar hıçkırdığımı merak ediyordum. "Babamı kimin öldürdüğünü bulmak zorundayım ve bunu şehirdeki güvenli bir evden yapamam. dağlar."

Reyes başını öne eğdi. "Bunu öğrenmek için amcana güvenmelisin."

"Amcam neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor. Ben biliyorum."

Giderek daha da temkinli davranarak yaklaştı. "Biz gidiyoruz." Ben de yaklaştım, uzandım ve bir elimi boğazına doladım. "Seni hemen şimdi bırakıp gidebilirim. titriyor."

Başını salladı ve yaralı bir hayvanla konuşur gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Bana bundan çok daha fazlasını yapabilirsin, Dutch."

Memnuniyet göğsümde kabardı.

"Ama bunu yapmadan önce kızımızı düşün."

Bu beni şaşırttı. İsteksizce elimi indirdim ve bir adım geri çekildim, babamın vurulduğu ve lanet bir depoda kan kaybından ölmeye terk edildiği gerçeğinden başka bir şey düşünmek istemiyordum.

"Onu güvenli bir yere götürmeliyiz," diye devam etti. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Çenemi kaldırdı. "Güvenli olduğu anda, bunu kimin yaptığını bulacağız."

"Peki bu ne zaman olacak Reyes? Ne zaman güvenli olacak? Bırakın onları öldürmeyi, nasıl durduracağımızı bile bilmiyoruz."

"Bunları çözeceğiz," dedi. "Ama bunu burada yapamayız. Çok savunmasızız, çok müsaitiz ama bunu çözeceğiz."

Öfkeyle çenemi onun elinden çekip aldım, gece çantamı kaptım ve birkaç rastgele eşyayı içine doldurdum. İçindeki giysiler.

Bayan Thibodeaux'nun akvaryumunu alıp hışımla kapıdan çıkmadan önce, "Bunu kendine söyleyip duruyorsun," dedim. I

onunla giderdim. Bir yerde tutsak olacaktım.

Kızımızın iyiliği için manastırı terk ettim, ama dünyada güvende olduğu an, ona ulaşamayacaklarını bildiğim an, bunu yapanların ödeyecekleri cehennem olacaktı. Reyes'in babasının

kızgın bir anne ile yavrusunun arasına girmeye çalışmanın aptalca olduğunu kısa sürede anlayacaktı.

Attığım her adımda, zihnimde oluşan ve katılaştan her fikirde toprak gümbürdüyordu. Eğer mecbur kalsaydım görünmeyen derinliklerimden cehennemi yükselteceğim ve o piçi parçalara ayıracağım.

Savaş mı istiyordu? Bir tane alırdı.

Alıntı: Reyes'in bakış açısı

Dutch'ın dairesinden hışımla çıkışını izledim, akvaryumun kenarlarından su akıyordu, tıka basa dolu çantasından giysi parçaları düşüyordu. Işık Çekirdeğinden yayılan öfke ateşi, onu gözleri kadar koyu ve ısıltılı bir altına dönüştürüyordu. Babasının ölümünün acısıyla birleşen bu öfke, tenimi elektrikli bir rüzgâr gibi yıkadı. İnanılmaz derecede güçlüydü ve Her geçen gün daha da güçleniyordu. Yakında kontrol edilemez bir güç olacaktı. Durdurulamaz bir yaratık. Olmak için doğduğu tanrı olacaktı ve artık Banaihtiyacın var. Artık bana ihtiyacın yok.

Köpeği çağırmadan önce merdivenlerde onun ayak seslerini duymayı bekledim. Ona Angel diyordu. Onun müfettiş. Yanımda belirdi ve soru sormak için başımı öne eğdim.

Ellerini ceplerine soktuktan sonra başını salladı.
"Haklıymışsın. Birisi için casusluk yapıyor."

"Kimin için?" Oyun oynayacak havada olmadığım için sordum.

"Bak, *pendejo*, bunu onun için yapıyorum. Charley için çalışıyorum.

Sen değil. O bilmeyi hak ediyor."

O serseri benden hep korkmuştu ama gittikçe cesaretleniyor. Yakında o bandanayı kafasından çıkarıp boğazına sarmak zorunda kalacaktım. Ama şimdi zamanı değildi.

İçgüdülerime göre hareket etmek yerine ona ters ters baktım.

İşe yaradı. İt ısırdı ve dedi ki, "Kim olduğunu bilmiyorum. Siyah Rolls'un içinde bir adam. Daha fazla parası olan zengin bir

"Eğer söylediğiniz şeyi yapıyorsa, para mantıklıdan da öte."

Başımı salladım. Bu babamın elçisi olmalı. Ve çocuğun benim emrimle takip ettiği casus Dutch'ın en yeni zor davalarından biriydi. Bir süredir onu izliyordu. Ben de onu izliyordum.

Arkadaşı olduğunu düşündüğü bir ölünün babam için onu gözetlediğini ona nasıl söyleyeceğimi merak ediyordum. Her şey olup biterken, bunu iyi karşılamayacaktır.

Adı Duff'tı ve Dutch da kendisinden önceki pek çok kişi gibi onun bebek yüzlü cazibesine ve çocuksu kekemeliğine kapılmıştı. Ama ben onun gerçekte ne olduğunu biliyordum. Ne de olsa hapse girmesinin bir nedeni vardı.

"Gözünüz üzerinde olsun. Herhangi bir değişiklik olursa bana haber verin."

"Ya Charley'nin bana ihtiyacı olursa?" diye sordu.

"O zaman onun yanında ol, ama işin biter bitmez ölüme geri dön."

Başını sallayan it gitmeye başladı ama sonra durdu. "Bu adam ona zarar verecek mi?"

"Duff?" Ona sordum. "Hayır, zengin sikik."

"Sadece ona şans verirse."

Çocuk başını eğdi. "Onu dışarı çıkarabilirim."

"Ve beni bu zevkten mahrum mu bırakacaksın?" Maksatlı bir adım daha yaklaştım. "Ben olsam böyle bir şey önermezdim."

Temkinli bir adım geri çekildi. "Tamam. Senindir. Ama hayaleti ben alıyorum."

"Onunla işimiz bittiğinde Duff tamamen senin olacak."

"Kesinlikle evet," dedi. Bundan memnun, ortadan kayboldu.

Dutch'ı kapıdan çıkana kadar takip ettim, On İki'yle yaptığım dövüşten dolayı hâlâ hissettiğim acıdan dolayı yüzüm buruşuyordu. Bu beni şaşkına çevirmişti. Öldürmek imkânsız görünüyordu ama bir yolu olmalıydı. Bir yolunu bulmalıydım. Dutch ve çocuk için. Çocuğumuz için. Sadece bulmacanın birkaç parçasına daha ihtiyacım vardı. Onları kimin çağırdığını bulduğumda, cehennem köpeklerini, o adamı indirebilirdim. O zaman daha savunmasız olurlar. Ezmesi daha kolay.

Daeva Osh'ekiel'in tüm bu olaylarda nasıl bir rol oynadığını henüz çözememiştim ama şimdilik onu kullanabilirdim. Eğer çok fazla

yanlış göz kırpsaydı, omurgasını keserdim. En azından bunu yapabilirdim.

Mürekkep gibi geceye adım attım. Dutch cipinde oturuyordu, motor rölantide çalışıyordu, yüz ifadesi sertti. Ona doğru yürüdüm.

sürücü tarafına geçip kapıyı açtı. Duyguları bana bir yük treni gibi çarptı ve onu tüketmekle tehdit eden kederi tutmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiğini hissettim.

"Gemma'yı aramam gerekiyor," dedi. "Yolda arayabilirsin. Arabayı ben kullanırım."

Bir süre sonra dışarı çıkmak için döndü. Bir damla gözyaşı kirpiklerini iterek yanağından aşağı süzüldü. Onu öfkeyle fırçaladı, içinden yayılan inanılmaz enerji altımızdaki zemini gürletti.

Yürümek için yanımdan geçerken onu durdurmaya cesaret edemedim.

ve yolcu tarafına geçti. İçinde kaynayan duygular, bir nükleer bombanın patladığı andaki gibiydi.

ilk atom parçalandı ve diğerleri patlamanın eşiğinde. Sınırsız bir güce sahipti ama onu kontrol edecek hiçbir aracı yoktu. Henüz yok. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok kişiyi yok edebilir ve eylem tamamlanana kadar ne yaptığını bile bilemezdi. Bu onu yıkıma uğratacaktı.

Daha önce hiç hissetmediği bir şey, bu yüzden kenara çekildim, değil

verebileceği zarardan, ölçülemez can kaybından sorumlu olmak istemedim. Ve ben de

içimi boşalttım. Henüz değil. Kızımızı görmek istedim.

Babamı sonsuza dek yok edecek olan varlığı bir anlığına da olsa görmek istiyordum.

O zaman insanlığa karşı işlediği suçların cezasını çekeceğini bilerek ölebilir ve sonsuzluğu evrende sadece bir fısıltıyla beni dize getirebilecek tek yaratıkla geçirebilirdim.

Doğüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve
Ücretsiz kitap kazanma Şansı) ister misiniz?

Keri Arthur

Kristen Callihan

P.C.

Oyuncular

Christine Feehan

Jacquelyn Frank

Larissa lone

Datynda Jones

Sherrilyn Kenyon

Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle

Lucy March

Martin Millar Tim

O'Rourke

Lindsey Piper

Christopher Rice

)R.Ward

Yhen vfsit tate Piatkus web sitesi ve blogu

tovw.yiatk "s.co.ul | www.pizÇkusbool's.net

Bizi FacebooL ve Twitter'da takip edin

www'.facebook.coin/piaIfiusficcón | ww.hvitter.com/yiatLusbaofs

piotkus

ROMANTİZMİ YAŞIYOR
MUSUNUZ? .

Folkusık
Entice

Z'empnféon aS pour)\$ngefJép8

Bir inesistibb e-Kitap-fim listesi
figm
romantik kurgunun başyapitlari

En son haberleri almak
reviews & competitions direct to your inbox,
sign up to our romance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters